

கனல
இலக்கிய
மாத
சஞ்சிகை

200/-

ஜீவநதி

புரதம ஆசிரியர் : க.புரணீதரன்

112

தை - 2018

பதினோராவது ஆண்டு மலர்

OFFSET
SCREEN
DIGITAL

அச்சமைப்பின் புதிய பரிமாணத்துடன்

மதி கலர்ஸ்

புரண்டர்ஸ்

திருமண அழைப்பிதழ்
காட்சியறை

இல.10, முருகசுரீ ஒழுங்கை, நல்லூர்

021 2229285, 077 7222259

mathicolours@gmail.com

mathicolours

0702222259

பொருளடக்கம்

கட்டுரைகள்

சமகால இதழியல் ஒரு நெடுங்கோட்டு நோக்கு
பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா - 03

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமானும் மொழியியலும்
ஈழக்கவி - 11

போர்க்கால நாட்டார் இலக்கியம் ஒரு முன்னுரைக் குறிப்பு
ந.இரவீந்திரன் - 32

கண்டுங்காணாமல்
அ.யேசுராசா - 49

“ரஷ்ய இலக்கியம்” குரலற்றோரின் குரல் சில குறியீடுகள்
மு.அநாதரட்சகன் - 58

பழமம்
சி.ரமேஷ் - 63

ஈழத்துத் தமிழ் சிற்றிதழ்களின் வரலாற்றில் சங்கமம் இதழ்
ந.குசுபரன் - 71

கிழக்கிழங்கை பாணர் பாடல் மரபு
பேராசிரியர் செ.யோகராசா - 78

ஒத்தகருத்துச் சொல்
இ.சு.முரளிதரன் - 90

2017 இல் வெளியான ஜீவநதி சஞ்சிகையில் பதிவாகியுள்ள
ஆசிரிய தலையங்களுடான ஒரு தேடல்
கே.ஆர். டேவிட் - 92

ஆக்கத்தின்: “தாய்மையின் குரலான தாலாட்டுப் பாடல்கள்”
க.சௌந்தர்ராஜன் - 102

தேற்காணல்:
தாமரைச்செல்வி - 40

சிறுகதைகள்

- தமிழ்க்கவி - 07
- நெலோமி - 29
- க.சட்டநாதன் - 35
- தெனியான் - 47
- யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் - 53
- மலரன்னை - 74
- கோமகன் - 85

குறுங்கதை

கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன் - 52

பத்தி

சி.சிவசேகரம் - 44

கவிதைகள்

- வெற்றி துஷ்யந்தன் - 09
- சித்தாந்தன் - 10
- தமிழ்நதி - 31
- வெல்லிதாசன் - 46
- மு.யாழ்வன் - 48
- த.ஜெயசீலன் - 55
- கெகிராவ ஸுலைஹா - 56
- கந்தர்மடம் அ.அஜந்தன் - 66
- வெற்றிசெல்வி - 67
- வல்வைக்கமல் - 70
- செ.அன்புராசா - 73
- சு.க.சிந்துதாசன் - 77
- மொழிவரதன் - 84
- பாலமுனை பாறாக் - 88
- வேலணை சுரேஸ் - 89
- புலோலியூர் வேல்நந்தன் - 100

நூல் விமர்சனம்

- மு.அநாதரட்சகன் - 68
- ரவிவரமா - 49

அட்டைப்படம்

நன்றி இணையம்

ஜீவநதி

2018 தை இதழ் - 112

பிரதம ஆசிரியர்
க.பரணீதரன்

துணை ஆசிரியர்கள்

வெற்றிவேல் துவேயந்தன்
ப.விஷ்ணுவரீகீர்த்தினி

பதிப்பாசிரியர்

கலாநிதி த.கலாமணி

தொடர்புகளுக்கு :

கலை அகம்
சாமணந்தறை ஆலடிப்பிள்ளையார் வீதி
அல்வாய் வடமேற்கு
அல்வாய்
இலங்கை.

ஆலோசகர் குழு:

திரு.தெனியாள்
திரு.கி.நடராஜா

தொலைபேசி : 0775991949
0212262225

E-mail : jeevanathy@yahoo.com

வங்கித் தொடர்புகள்

K.Bharaneetharan
Commercial Bank, Nelliady
A/C - 8108021808 - CCEYLKLY

இச்சஞ்சிகையில் இடம்பெறும் அனைத்து
ஆக்கங்களின் கருத்துக்களுக்கும்
அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களே
பொறுப்புடையவர்கள்.

ஜீவநதி சந்தா விபரம்

சந்தா - 100/= ஆண்டுதான் - 1500/=
வெளிநாடு - \$ 60U.S
மணியோடரை
அல்வாய் தபால் நிலையத்தில்
மாற்றக்கூடியதாக அனுப்பி வைக்கவும்.
அனுப்ப வேண்டிய பெயர்/முகவர்

K.Bharaneetharan,
Kalaiahram,
Alvai North west, Alvai.

வங்கி மூலம் சந்தா செலுத்த விரும்புவோர்
K.Bharaneetharan Commercial Bank - Nelliady Branch
A/C No. - 8108021808 CCEYLKLY

ஜீவநதி

(கலை இலக்கிய மாத சஞ்சிகை)

அறிஞர் தம் இதய ஓடை
ஆழ நீர் தன்னை மொண்டு
செறி தரும் மக்கள் எண்ணம்
செழித்திட ஊற்றி ஊற்றி...
புதியதோர் உலகம் செய்வோம்!
- யாரதிதாசன்-

பதினோராவது ஆண்டு மலர்

ஜீவநதியின் பதினோராவது ஆண்டுமலர் வாயிலாக ஜீவநதி வாசகர்களை சந்திப்பதில் மகிழ்ச்சி. ஜீவநதி ஆரம்பித்து தொடர்ச்சியாக 11 ஆவது ஆண்டையும் பூர்த்தி செய்துள்ளதை நினைக்க மகிழ்வாக உள்ளது. இந்த மகிழ்ச்சிக்கு முக்கிய காரணம் ஜீவநதியின் வாசகர்களே. முன்னைய ஆண்டுமலர்கள் அதிக பக்கங்கள் கொண்டதாக வெளியாகின. ஆனால் தற்போதைய சூழலில் அதிக பக்கங்களில் ஒரு நூலை தயாரித்து வெளியீடு செய்து விற்பனை செய்வதில் உள்ள பிரச்சினைகளை நீங்கள் அனைவரும் அறிவீர்கள். கடந்த ஆண்டு கூட 4 சிறப்பிதழ்களை வெளியீடு செய்திருந்தோம். தனித்துவமான பெறுமதி மிக்க அந்த இதழ்களை விற்பனை செய்வதில் ஏற்பட்ட இடர்பாடுகளை உங்களுக்கு நான் இங்கு குறிப்பிட்டு சொல்லவேண்டியதில்லை. பலர் இலவச பிரதிகளையே எதிர் பார்க்கின்றார்கள். பிரதிகளை விற்று தருவதாக கூறி பெறுபவர்கள் கூட பிரதிகளை விற்ற காசை தராமல் ஏமாற்றுகிறார்கள். கடந்த மார்கழி மாத இதழின் 50 பிரதிகளை 1000 கவிஞர்கள் அடங்கிய கவிதைத்தொகுப்பில் கிடைத்த அறிமுகக்குறிப்பில் காணப்பட்ட விலாசங்களில் வசிக்கும் ஈழத்து கவிஞர்களுக்கு இலவசமாக அனுப்பி சந்தா செலுத்தியோ அல்லது ஜீவநதி வாசகராகவோ இணையும்படி வேண்டியும் எந்த பயனும் இல்லை. எமது இலக்கிய சூழலில் மிகச் சிலரே பொறுப்புடன் செயற்படுவதை உணரக்கூடியதாகவும், பலர் பெயர், விருது, புகழ், பட்டம் நோக்கிய பாதையில் பயணிப்பதையும் காணக்கூடியதாகவுள்ளது.

ஈழத்து இலக்கியம் தொடர்ந்து வளர்ச்சியடைய வேண்டும். போலி எழுத்தாளர்களது முகத்திரைகள் கிழிக்கப்பட வேண்டும். சமூக பொறுப்புமிக்க ஆக்கங்கள் வெளிவரவேண்டும். இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் நமது புத்தகக் கடைகள், நூலகங்கள் ஈழத்தவர் படைப்புகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்.

மேற்குறிப்பிட்ட பல இடர்கள் காணப்பட்டாலும் முடிந்தளவு ஜீவநதியை வாசகர் தேவைக்கு ஏற்ப இந்த ஆண்டும் வெளியிடுவோம். சில சிறப்பிதழ்களும் வெளிவரும்.

- க.பரணீதரன்

ஜீவநதியின் பிரதி கிடைக்கும் இடங்கள்

யாழ்ப்ப - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை, புகல்ப - திருநெல்வேலி,
கொழும்பு வெள்ளவத்தை - பூபாலசிங்கம் புத்தகசாலை,
செட்டித்தெரு பூபாலசிங்கம்
பரணி புத்தகக் கூடம் - நெல்லியடி

சமகால இதழியல் ஒரு நெடுங்கோட்டு நோக்கு

இலங்கையின்
உள்நாட்டுப்போர் காலத்தில்
நிகழ்ந்த
செய்தித்தணிக்கைச்
செயற்பாடுகள் “உள்ளதை
உரைக்கும்” செய்தி இதழ்
செயற்பாட்டில்
நெருக்கடிகளை
ஏற்படுத்தின. அக்காலத்தில்
இதழாசிரியர்கள் மட்டுமன்றி
வாசகரும் ஒருவித
மனச்சான்று
நெருக்குவாரங்களை
அனுபவித்தனர்.

இதழியல் என்பது சமகால பண்பாட்டின் ஒன்றிணைந்த பகுதியாகி விட்டது. இதழ் வாசிப்புடன் பொழுது விடிகிறது என்று சொல்லுமளவுக்கு அதன் செல்வாக்கு நீட்சி கொண்டுள்ளது. அச்ச இதழ்களும் இணைய இதழ்களும் சமகால வாழ்வோடு இணைந்த இணைப்புக்களாகி விட்டன.

செய்தியோடு இணையாத மனிதர் காலாவதியினராகி விடுகின்றனர். உலக நிலவரங்களோடு நாளாந்த இசைவாக்கம் செய்தலைச் செய்தி இதழ்கள் மேற் கொள்கின்றன. இதழ்களால் மனிதர் நாளாந்தம் புதுப்பிக்கப்படுகின்றனர்.

நாளாந்தச் செய்தி இதழ்களில் இருந்து பல்வேறு துறைகளிலும் நீட்சி கொள்ளும் பருவ இதழ்கள் வரை இதழ்க் கோலங்கள் அமைகின்றன. தொடக்க காலத்து செய்தி இதழ்கள் செய்திகளையும் தகவல்களையும் அறிவிப்புச் செய்தலை(Reporting) முதன்மைச் செயற்பாடாகக் கொண்டிருந்தன. ஆனால் இன்றைய செய்தி இதழ்கள் அறிவிப்புச் செய்தலையும் கடந்து பன்முக நிலைகளிலே தொழிற்பட வேண்டிய தேவைகளுக்கு முகம் கொடுக்கின்றன.

சமகால இதழ்களின் சிறப்புப் பணிகளுள் ஒன்றாக அமைவது, புலனாய்வு நிலையில் தொழிற்படுதல் - அதாவது வெளிப்படாத தகவல்களையும் மூடிய நிலையிலே கிடக்கும் மர்மங்களையும் இருட்டடிப்புச் செய்யப்பட்ட ஆவணங்களையும் சமூக நன்மை கருதி வெளிப்படுத்தி வைத்தல். அதனை மேற்கொள்ளும் பொழுது தமது உயிரைப் பலி கொடுத்தவர்களின் பட்டியல் நீண்டு கொண்டே செல்கின்றது.

மனித உரிமைகளை மீறுதல், அதிகாரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்தல், பொதுச் சொத்தைக் கொள்ளையிடல், சித்திரவதைகளை மேற்கொள்ளல், இனங்களுக்கும் மதங்களுக்கும் எதிரான அழிவுச் செயற்பாடுகளை மேற்கொள்ளல் முதலியவை அதிகாரத்தாலும் ஆயுத பலத்தாலும் மூடி வைக்கப்படுகையில் அவற்றை வெளிக் கொண்டு வரும் ஆபத்து நிரம்பிய மானிடநேயப்பணியைப் புலனாய்வு இதழ் எழுத்து முனைவோர் மேற்கொள்கின்றனர்.

காலனித்துவத்தக்கு எதிரான விடுதலை இயக்கங்கள் மூன்றாம்

பேராசிரியர் சபா ஜெயராசா

உலக நாடுகளின் இதழ் எழுத்துக்களில் சமூக உற்றுணர்வுக்கு அழுத்தங்கொடுக்கலாயின.

போலோ பிரேரி(1921-1997) எழுதிய “ஒடுக்கப் பட்டோடுக்காக ஆசிரியம்” என்ற நூல் மார்க்சியக் கருத்தியலைக் காலனித்துவ நாடுகள் கல்விச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு உள்ளீடு செய்து எழுதப்பட்டது.

ஆசிரியர், மாணவர், சமூகம் தொடர்பான செயற்பாடுகளில் மாற்றுப்புலக்காட்சியை அந்நூல் முன்வைத்தது. ஒடுக்கு முறையை விடுவிப்பதற்குரிய வலுவான கருத்தியல் தளத்தையும் செயற்பாட்டு வழிமுறைகளையும் அந்நூல் விரித்துரைத்தது.

வளர்ந்தோர் எழுத்தறிவை வளர்த்தாலும் அதனூடாக ஒடுக்குமுறை விடுவிப்புக்கான மனச்சான்றைக் கட்டியெழுப்புவதும், நடைமுறைப்பாட்டுடன் அந்நூலிற்குறித்துரைக்கப்பட்டன.

மூன்றாம் உலக நாடுகளின் இதழியல் உள்ளடக்கம் சமூகநிலையில் வலுப்பெறுவதற்கு அந்நூலின் செல்வாக்கும் குறித்துரைக்கத்தக்கது. ஆரம்பத்தில் போர்த்துக்கீச மொழியில் எழுதப்பட்ட அந்நூல் பின் ஆங்கில மொழியில் பெயர்ப்புச் செய்யப்பட்டது. காலந்தாழ்த்தி அக்கருத்துக்கள் ஆசிய நாடுகளுக்குக் கிடைக்கப் பெற்றாலும் இன்றுவரை அதன் செல்வாக்கு நீட்சியுற்ற வண்ணமேயுள்ளது.

இந்தியா மற்றும் இலங்கை இதழ்களிலே கருத்து வளத்தையும், சமூக வளர்ச்சியையும் தொடக்க காலத்தில் ஏற்படுத்திய சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக அமைவது இந்திய விடுதலைப் போராட்டம்.

அரசியல், பொருளாதாரம், சமூக மேம்பாடு, கல்வி, சமய மறுமலர்ச்சி, மரபு வழிக்கலைகளின் மீட்பு, தேசிய மொழிகளின் எழுச்சி என்ற அனைத்து தழுவிய வெகுசன இயக்கமாக வளர்ச்சியுற்ற அதன் செல்வாக்கு இதழியலிலும் வெகுசன வாசிப்பிலும் நேரடியான செல்வாக்குகளை ஏற்படுத்தியது. நாள் இதழ் வாசிப்பு நாளாந்ததேவைகளில் ஒன்றாக வளர்ச்சியுற்றது. இலங்கையில் நிகழ்ந்த முப்பது ஆண்டுப்போர் அந்தத் தேவையை மேலும் அழுத்தம்பெறச் செய்தது.

பின்காலனியச் சூழலில் நிகழ்ந்த தேசிய மொழிகளின் எழுச்சியும், தேசிய மொழிகள் கல்வி மொழிகளாக பல்கலைக்கழகம் வரை ஏற்றம் பெற்றமையும், இதழ்களின் உள்ளடக்கம், தரம் முதலிய வற்றில் மேம்பாடுகளை ஏற்படுத்தலாயின. அதே வேளை வாசகர் எண்ணிக்கையும் அதிகரிக்கலாயிற்று.

நாள் இதழ்களின் உள்ளடக்கப் பரப்பிலும் விரிவு ஏற்படலாயிற்று. பல்வேறு அறிவுத்துறைகளையும் சார்ந்த கட்டுரைகள் நாள் இதழ்களில் வெளிவரலாயின. இலங்கைத்தமிழ் நாளிதழ் சூழலிலே அந்தப் பணியினை வினைத்திறனுடன் முன்னெடுத்தவர்களுள் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி முக்கியமானவர். இலங்கைத் தமிழ் நாளிதழ் மரபுக்கு “தேசிய அழுத்தம்” கொடுத்தவரும் அவர்தான். எழுத்தாளர்களை பங்கு கொள்ளச் செய்யும் “பங்குபற்றல் இதழியலும்” அவரது செயற்பாடுகளிலே முனைப்புப் பெற்றிருந்தன.

இதழியற் செயற்பாட்டில் எழுத்தாளர்களையும்

சமூக செயற்பாட்டாளர்களையும் புலமையாளரையும், பொதுவாசகரையும் அரசியலாளரையும் இணைத்துச் செய்திக்கையளிப்பை வளப்படுத்தலும், பயனுள்ள தகவல்களை வழங்குதலும், அறிவின் புதிய வளர்ச்சிகளைக் கையளித்தலும் “பங்குபற்றல்” இதழியலாகின்றது. இலங்கையின் சமகால இதழியலில் அந்த எண்ணக்கருமேலும் அழுத்தம்பெறுகிறது.

தரமானதும், நம்பகம் கொண்டதுமான செய்தி கையளிப்பை மேற்கொள்வதற்கு பங்குபற்றற் செயற்பாடு துணை செய்கின்றது. இலங்கையின் தேசிய இனப் பிரச்சினை வரலாறும் பங்குபற்றல் இதழியலின் வரலாறும் இணைந்த வகையிலே வளர்ந்து வந்துள்ளமையால், தேசிய நாள் இதழ்களைத் தம்முள் இணைந்த உறுப்பினராகக் கருதும் உள்பாங்கு நீடித்தது.

இலங்கையின் உள்நாட்டுப்போர் காலத்தில் நிகழ்ந்த செய்தித்தணிக்கைச் செயற்பாடுகள் “உள்ளதை உரைக்கும்” செய்தி இதழ் செயற்பாட்டில் நெருக்கடிகளை ஏற்படுத்தின. அக்காலத்தில் இதழாசிரியர்கள் மட்டுமன்றி வாசகரும் ஒருவித மனச்சான்று நெருக்குவாரங்களை அனுபவித்தனர்.

போர்க்காலம் நம்பகமான செய்தியளிக்கைக்கு அறைகூவல் விடுக்கும் காலமாகும். அந்த அறைகூவலின் அழுத்தங்கள் செய்தி இதழாசிரியர்கள் மீது ஏற்படுத்திய தாக்கங்கள் போர்க்கால ஆசிரியர் எழுத்துரைகளால் வெளிப்பாடு கொண்டிருந்தமையை, ஆசிரியர் தலையங்கத் தொகுப்பு நூல்களில் இருந்து அறிந்து கொள்ளலாம். அறிவு சார்ந்த நேர்ப்புலக்காட்சியை வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் அரசியல் சார்ந்த விளக்கங்களைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் ஆசிரியர் தலைப்பு எழுத்துக்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானது.

போர்க்காலங்களிலும், தேர்தல் காலங்களிலும் செய்தி இதழ்களின் வகிபாகம் சாதாரண நிலவரங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவே இருந்து வந்துள்ளது. அக்காலங்கள் உளவியல் நிலையிலே பதகளிப்புக்கு (Anxiety) உரியவையாகக் கொள்ளப்படும்.

அந்நிலையில் செய்தி இதழ்கள் இரு பரிமாணங்களுடன் செயற்படும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுதல் உண்டு. ஒரு புறம் எழுதாண்டலை (Sensation) ஏற்படுத்தலும் இன்னொரு புறம் ஆசிரியர் தலையங்க எடுத்துரைப்புக்களினால் மனவெழுச்சிப்படாத நிதான சிந்தனையை நிலைநிறுத்துதலும் என்பவை இருநிலைகளாகும்.

சமகால உலக இதழியல் அரங்கில் “எழுதாண்டல்” இதழ்களின் வளர்ச்சி தொடர்ந்த வண்ணமுள்ளது. இளைஞர்களும் எழுதாண்டலில் சுகம் காண்போரும் அவ்வகை இதழ்களில் நாட்டங்காண்பது இயல்பானதே. எடுத்தியம்பல் முறையால் செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் “எழுதாண்டல் நிலைக்குக் கொண்டு வரமுடியும். எழுதாண்டலை ஏற்படுத்தும் இதழ் “பாதிநலை” (Tabloid) ஆக்கம் என்றும் குறிப்பிடப்படும். எழுதாண்டலை ஏற்படுத்த செய்திகளும் நிகழ்ச்சிகளும் திரிவுபடுத்தப்படுதல் உண்டு. அந்நிலையில் புறவயநிலையில் வீழ்ச்சி ஏற்படுதல் நிகழும். அதாவது விருப்பு வெறுப்பும் உணர்ச்சிகளும் கலக்காது

அளிக்கையிடல் பாதிப்படையும்.

எழுதூண்டல் இதழ்கள் உயர்நிலை எழுத்தறிவுச் சூழலில் அதிகம் எடுபடுதல் இல்லை. மேலும் அவ்வகை இதழ்கள் குறுகிய காலத்தில் வெற்றியைக் கொடுத்தாலும் நீண்ட காலத்தில் நீடித்து நின்றல் கடினம். அந்நிலையில் அவ்விதழ்கள் தமது எழுக்கோலத்தை மாற்றி புறவயமான அளிக்கைக்கு மாறிவிடுதலும் உண்டு.

இதற்கு உதாரணமாக “தினத்தந்தி” இதழைக் குறிப்பிடலாம். ஒரு காலத்தில் எழுதூண்டல் அளிக்கைக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்த அந்த இதழ் இன்று கனங்காத்திரமான புறநிலை அளிக்கையோடு வெளிவருதல் குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கையின் தேசிய இனங்களுக்கிடையே முரண்பாடுகள் வளர்ந்தமைக்கு சில நாளிதழ்களின் எதிர்நிலையான எழுதூண்டல் எழுத்துக்களும் காரணம் என்று குறிப்பிடப்படுகின்றது.

அரசியல் வரலாறு, சமூக வரலாறு, இதழியல் வரலாறு ஆகிய முத்தரப்பும் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்தவை. அவற்றின் தளம் பொருண்மியச் செயல் முறையோடு தொடர்புடையது. அவற்றின் நேர் மற்றும் எதிர் இயல்புகள் இதழ்களால் சுமந்து செல்லப்படும். காலனித்துவ ஆட்சிக்காலத்தில் உருவாக்கம் பெறத் தொடங்கிய மாற்று வகையான பொருளாதார நடவடிக்கைகள், கல்விச் செயற்பாடுகள் மத்தியதர வகுப்பினரின் உருவாக்கம், எழுதுமாத்திரினர்(ELITE) தோற்றம், சர்வசன வாக்குரிமையோடு இணைந்த புதிய அரசியல் முறை முதலியவற்றுக்கும் தேசிய இதழ்களின் தோற்றத்துக்கும் வளர்ச்சிக்கும் நேரடியான இணைப்பு உண்டு.

இதழ் வாசிப்பு முதலில் மத்திய தர வகுப்பினரிடத்து நீட்சி கொண்டது. ஏற்றம் பெற்றவர்களே மத்திய தர வகுப்பினர். அவர்களின் வாழ்வின் ஏற்றம் கல்விக் கான முதலீட்டுடன் இணைந்தது. அந்நிலையில் கல்விச் சாதனங்களுள் ஒன்றாகிய இதழ்களுடன் உறவாட வேண்டிய தேவை அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது.

தகவலோடு வாழ்தல் அவ்வகுப்பினருக்குரிய தொழில்முறைத் தேவைகளுள் ஒன்றாக அமைந்தது.

உயர்மத்திய தரவகுப்பினர் ஆங்கில நாள் இதழ்களோடும் ஏனையோர் தாய்மொழி இதழ்களோடும் உறவாடலாயினர். தரநிலையில் தேசிய நாள் இதழ்களுக்கும் ஆங்கில நாளிதழ்களுக்குமிடையே வேறுபாடுகள் காணப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. அந்த வளர்ச்சி இன்றுவரை தொடர்ந்து கொண்டிருத்தல் கல்வி நிலையில் தேசியமொழிகள் ஈட்டிவரும் முன்னேற்றத்தின் குறியீடாகின்றன.

பல்கலைக்கழகங்களிலே தேசியமொழிகளில் உயர்நிலை ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுவருதலும், இதழியற்கற்கைநெறிகள் செயற்படத் தொடங்கியிருத்தலும் இதழ்களின் தர மேம்பாட்டுக்கு வழிவகுத்ததுடன் பலதுறைகள் தழுவிய எழுத்தாக்கங்களை வெளியிடும் செயற்பாடுகளை விரிவாக்கம் செய்யவேண்டிய தேவையும் எழுந்தது.

அவற்றின் தொடர்ச்சியாக

“அறிபுலப்பகுதிகள்” (features) நாள் இதழ்களிலே வளர்ச்சிகொள்ளத் தொடங்கின. கலை, இலக்கியம், விஞ்ஞானம், பெண்ணியம், தொழில்நுட்பம் முதலாம் அறிபுலங்களை நாள் இதழ்களை இயக்கிவருகின்றன.

செய்திகளையும் அரசியல் எழுத்துக்களையும் மட்டுமன்றி பலதுறை அறிவுப்புலங்களோடும் வாசகரை இணைக்க வேண்டிய தேவை எழுந்துள்ளது. உடனுக்குடன் செய்திகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்குப் பல்வேறு வழிகள் இருக்கும் நிலையில், அறிபுலப்பகுதிகளை வாசிப்பதற்காகவே செய்தி இதழ்களை வாங்கும் கோலங்களும் தோற்றம் பெற்று வருகின்றன.

வாசகர் எவற்றை எதிர்பார்க்கின்றனரோ, அவற்றை வழங்குதல் இதழியற் செயற்பாட்டின் சிறப்புப்பரிமாணமாக வளர்ச்சியுற்றுள்ளது.

அறிபுலப்பகுதிகளை நோக்கி இதழ்கள் வளர்ச்சியுற்று வருதலுக்குச் சிறப்பு எடுத்துக்காட்டாக அமைவது ஞாயிறுபதிப்பு அனைத்துச் செய்தி இதழ்களும் ஞாயிறு இதழ் பரப்பை வளம்படுத்துவதற்குத் தொடர்ச்சியான முயற்சிகளை மேற்கொள்ளவேண்டிய நிலைகள் ஏற்பட்டுள்ளன. தரமும், பன்முகக்கருத்து வளமும் பராமரிக்கப்படாதவிடத்து, இதழ்கள் விற்பனையை இழக்க வேண்டிய நிலைக்குத்தள்ளப்படுகின்றன.

ஞாயிறு இதழ்களின் வளர்ச்சியில் அவை “சஞ்சிகைகள்” என்ற அழைப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன. “ஒரு நாள்” என்ற உள்ளடங்கலில் இருந்து நீங்கி, பல நாட்களுக்கு வைத்து வாசிக்கக்கூடிய கனதியேற்றத்தை ஞாயிறு சஞ்சிகைகள் தாங்கி நிற்கின்றன.

அந்நிலையில் நாளிதழ்களும், வார இதழ்களும் கட்டுரை வளப்பஞ்சத்தை எதிர்நோக்கும் நெருக்கடி களுக்கு உள்ளாகின்றன. தரமான ஆக்கங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளல் அறைகூவலாகின்றது. அதனை எதிர்கொள்ள இணையத்திலிருந்து தரவிறக்கம் செய்தலும் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது.

சமகால இதழ்கோலங்களின் வளர்ச்சியின் பிறிதொரு பரிமாணம் “ஒளிப்பட இதழியல்”(photo journalism) செய்தி அளிக்கைக்குத் துணையாக செயற்பட்ட ஒளிப்படங்கள் பயன்பாடு கொண்டன. சமகால வளர்ச்சியில் தனித்துச் செய்தியளிக்கை செய்யும் படிமங்களையும், செய்திகளை அடியொற்றிய கருத்தாடலைத்தாண்டும் காண்பியங்களையும் ஒளிப்படங்கள் வளர்ச்சி கொண்டுள்ளன.

சொற்களால் எட்டப்பட முடியாத தொடுவானங்களை ஒளிப்படங்கள் எட்டச் செய்து விடுகின்றன. சம்பவங்களை நேருக்கு நேர்க்காட்சிப்படுத்தல் ஒளிப்படங்களால் முன்னெடுக்கப்படும் பொழுது செய்திகளின் அறிவிப்பின் நம்பகத்தன்மை மேலும் வலுப்பெறுகின்றது.

செய்தி அளிக்கையோடு இணைந்த காட்சிச் சுவையை ஒளிப்படங்கள் ஏற்படுத்தி விடுகின்றன. செய்தியையும் படைப்பாக்கச் செயற்பாட்டையும் அவை ஒன்றிணைத்து விடுகின்றன.

நவீன அச்சுக்கலையின் வளர்ச்சியும், ஒளிப்படக்கருவிகளின் எண்ணிமச் செயற்பாடுகளும் ஒளிப்பட

இதழியலுக்கும் மேலும் செறிவூட்டி வருகின்றன.

படங்களுக்கான செய்தி அறிவிப்பு முடங்கிய செய்தி அறிவிப்பாக மாற்றம் பெற்றுவிட்டது. படங்கள் செய்திகளாகின்றன. தலைப்புச் செய்தி போன்று தலைப்பு ஒளிப்படங்களும் செய்தி இதழ்களில் முக்கியத்துவம் பெறத்தொடங்கியுள்ளது.

ஒளிப்படங்களின் தரம் அவற்றின் ஆழத்தினால் வெளிப்படுத்தப்படும். நிகழ்ச்சிகளுக்கு வலுவூட்ட அல்லது நிகழ்ச்சிப்பலத்தின் நடப்பியலைத் தெளிவுபடுத்த நிகழ்ச்சியின் பின்புலவெளி அல்லது ஆழம் துணைசெய்கின்றது.

பின்புலத்தோடு தொடர்பற்ற ஒளிப்படங்கள் தட்டை (flat)யானவையாயும் கருத்துச் செறிவூட்டலுக்கு மட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்துவனவாயும் அமைந்துவிடுகின்றன.

படங்களை வாசித்தல் எழுத்துக்களை வாசித்தலோடு ஒப்பிடும் பொழுது முயற்சிச் சிக்கனமானது. அதாவது எழுத்துக்களை ஒன்றிணைத்து மனப்படிமங்களாக்குவதற்குக் கூடிய முயற்சி எடுக்க வேண்டியுள்ளது. ஆனால் படங்கள் நேரடியாகவே மனப்படிமங்களாக்கப்படுகின்றன. ஒளிப்பட இதழியலில் ஒளிப்படக்கலையும், அறிவித்தல் செய்யும் செய்திக்கலையையும் பொருத்தமாக ஒன்றிணைக்க வேண்டியுள்ளது. அந்த ஒன்றிணைப்பின் வெற்றி செய்திக்கையளிப்பின் வெற்றியாகின்றது. படங்கள் வாயிலாகச் செய்தியைக்காண வைத்தலும், பேச வைத்தலும், மதிப்பீடு செய்ய வைத்தலும் ஒளிப்பட இதழியலுக்குரிய தனித்துவம்.

அண்மைக்காலமாக “ஐ பேசி”(I phone) இதழியல் என்ற துறையும் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியது. அதனூடாக செய்தியைப் பதிவு செய்த லும், செவ்விதாக்கலும் உடனடியாகச் செய்தியைப் பரவவிடலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. இது “உற்றொழற்பேசி”(smart phone) இதழியல் என்றும் குறிப்பிடப்படும்.

இதழியல் வாண்மையறிவுடையோரால் மட்டுமன்றி ஏனையோராலும் இது மேற்கொள்ளப்படுகின்றது. அதனைப் பார்ப்போரதும் வாசிப்போரதும் எண்ணிக்கை அதிகரித்து வருவதுடன், அவர்கள் தமது மனப்பதிவுகளை செய்தி அனுப்பியவருக்கு உடனுக்குடன் தெரிவித்துக் கொள்கின்றனர்.

அண்மைக்காலத்தைய இதழியலில் ஏற்பட்டு வரும் பிறிதொரு சிறப்பு வளர்ச்சி “எண்ணிம இதழியல்” அல்லது இணையவழி இதழியல். அச்ச வழியாகவோ ஒலிபரப்பு வழியாகவோ செய்தியைப் பரவச் செய்தலிருந்து அது வேறுபட்டது. எண்ணிம இதழியலில் இணையவழியாகவே செய்திகையளிக்கப்படுகின்றது.

எழுத்துவழி, ஒலிவழி, காணொளிவழி ஆகியவற்றின் இணைப்புடன் செய்தி கையளிக்கப்படுகின்றது. குறைந்த செலவுடன் இதன் வழியாகச் செய்தி பரவவிடப்படுகின்றது. முன்னர் செய்தி அளிக்கையில் இடம்பெற்ற தனியுரிமைப்போக்கும் மேலாதிக்கமும் தகர்க்கப்படுகின்றது. அதாவது செய்தியளிக்கை மக்கள் மயப்படுத்தப் படுகின்றது. அவற்றோடு

தொடர்புடைய பிறிதொரு வளர்ச்சி இணைய இணைப்புச் செய்தித் தாள்கள் (on line news papers). அதாவது, அச்ச வழியாக வெளிவரும் செய்தி இதழ்களை இணைய வழியாகப் பரவவிடுதலும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

இதழியல் வளர்ச்சியில் வளர்ந்து வரும் பிறிதொரு நிகழ்ச்சி நகைய(comics)வழி இதழியல். இது “காட்டுன் இதழியல்” என்றும் குறிப்பிடப்படும். கேலிப்படங்கள் வழியாக செய்தியளிப்பை மேற்கொள்ளல் இந்த இதழியலில் முதன்மைபெறுகின்றது.

சொற்களும் கேலிச்சித்திரங்களும் இணைந்த வகையிலே செய்தியளிப்புச் செய்யப்படுகின்றது. நவீன எண்ணிமத்தொழில்நுட்பம், உயிர்ப்பூட்டல் தொழில்நுட்பம், கணினிப்பொறிமுறை, ஆகியவற்றுடன் இணைந்த இந்த ஊடகச்செயற்பாடு காலத்துக்குரிய கவர்ச்சியுடன் வளர்ச்சியடையத் தொடங்கியுள்ளது. சமூகத் துன்பங்கள், அரசியல் வன்செயல்கள், ஊழல்கள், மேலாதிக்கம் தொடர்பான செய்திகளை வெளியிடுவதற்கும் அவற்றை விமர்சிப்பதற்கும் இவ்வகை இதழியல் மிகவும் பொருத்தமானதாக அமைந்துள்ளது.

நகைச்சுவையூட்டப்பட்ட செய்தியிலிருந்து ஆழ்ந்த கருத்தாடலை முன்னெடுப்பதற்கு அவ்வகை அளிக்கையனுடையதாக இருக்கின்றது.

“கதையுரைப்பு இதழியல்”(narrative journalism) என்பதும் அண்மைக்காலமாக விரைந்து மேலெழத் தொடங்கியுள்ளது. திப்பநுட்பமாக நன்கு ஆராயப்பட்ட செய்திகளை புனைகதை சாரா ஆக்கப்புனைவாத் தருதல், கதையுரைப்பு இதழியலில் முன்னெடுக்கப்படுகின்றது. அதனோடு தொடர்புடைய “அமிழ் இதழியல்”(immersion journalism)

தொடர்ச்சியாக ஒரு வாரமாக அல்லது ஒரு மாதமாக நிகழ்ந்த அரசியல் செய்திகளை அல்லது சிறப்பு நிகழ்ச்சித்தொடர்ச்சிகளை நம்பகத்தன்மை வீழ்ச்சியடையாது மனவெழுச்சி மூழ்கலுடன் புனைவுவடிவுக்கு கொண்டுவரல் “அமிழ்” இதழியலில் இடம்பெறும்.

பொதுமக்களின் சிந்தனைகளிலும் நடத்தைகளிலும் மாற்றங்களை உருவாக்கும் கருத்தேற்ற வலுவை இதழ்கள் கொண்டிருத்தலை ஊடக உளவியலாளர் (media psychologist) விரிவாக ஆராய்கின்றனர். இத்துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொண்ட மார்க்சல் மெக்லுகான்(1911-1980) “ஊடகம் என்பது செய்தியே” என்ற அறிதலைப்பை முன்வைத்தார்.

செய்தியை புலக்காட்சிப்படுத்துவதில் ஊடகங்களின் வகிபாகம் முக்கியமானது. அரசியல் மாற்றம் மற்றும் சமூக மாற்றம் நிகழ்த்தப்படும் காலகட்டங்களில் மட்டுமல்ல, போர்க்காலம், பேரிடற்காலம் முதலியவற்றில் மேற்கொள்ளப்படும் செய்தி அளிக்கை முறைமை ஆழ்ந்த உசாவலுக்குரியது.

செய்தி எத்துணை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றதோ, அவ்வகை முக்கியத்துவத்தை அதனைக்கையளிப்புச் செய்வதனூடாக நிகழ்த்தப்படும் கருத்தேற்றமும்பெறுகின்றது.

வேதாளங்கள்

அ திகாலை இன்னுமும் சரியாக விடியவில்லை என்றாலும் “க்ரான்க்ரான்” என்று கொக்குகளின் பாடலும் பறப்பும் தொடங்கியிருந்தன. கோவில்புதுக்குளம் பற்றை மண்டியிருந்தது பிரதான தெருக்கரையில் அமைந்திருந்தாலும், காட்டின் நடுவே கைவிடப் பட்டுக்கிடந்த அந்தக் குளத்தின் கட்டு இன்னும் முறிப்புக் கட்டாமலே கிடந்தது எனவே மழைநீர் நேரகாலத்தோடு வற்றிவிட பெருங்குழிகளை துண்டுதுண்டாக நீர் நிறைத்துக்கிடந்தது. இவை பொதுவாக மோட்டைகள் எனப்படும் குளத்தின் மீன்கள் அகப்பட்ட குழிகளில் இடம் போதாமையால் கசகச வெனத் துள்ளிக் கொண்டிருந்தன. இவற்றை நாடியே அதிகாலையிலும் மாலையிலும் கொக்குகள் இக்குளத்தை வட்டமிட்டன.

குளம் இருப்பது தெருவுக்கே தெரியாமல் காரைப்புதர்கள் மண்டிக்கிடந்தன. ஆனாலும் மாடுகள் அப்பற்றைவழியே தண்ணீர் குடிப்பதற்காக சென்று வந்த பாதை அவற்றின் உயரத்துக்களவாக குகை வாசல்போல இருண்டு தெரிந்தது. அதன்வழியாக குனிந்தவாறே போய் குளத்து நீரை அள்ள லெச்சிமியோ மணியமோ போய்வருவதுண்டு. இன்னும் கிணறுகள் வெட்டப்படாத புதிய குடியேற்றம் அது. அக்கம் பக்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் குளத்து நீரை தேநீர் தயாரிக்கவும், குடிநீராகவும் பயன்பட்டது இப்போது சில மோட்டைகள் வற்றிப்போக மீன்களுக்காக கொக்குகள் கூட்டம் கூட்டமாக விழுந்தன.

கந்தப்பு “நீலிங் பொசிசனில்” உட்கார்ந்து துவக்கை தோளில் அழுத்திப்பிடித்து குளத்துள் விழும் கொக்குள் கூட்டம் சேருவதற்காக காத்திருந்தான். அதே பொசிசனில் சற்றுத்தள்ளி நின்ற பாலைமரத்தடியில் மணியனும் லெச்சிமியும் தயாராக நின்றனர்.

“ டியேய் நான் இதுக்கால போறன் நீ மற்ற வளத்தால வா” மணியன் லெச்சிமிக்கு மெதுவாக சொன்னான்.

“ அய்யே...போ...நீ அதுக்காலபோ... நான் அதாலதான் போவன்” என லெச்சிமி மறுத்து விட்டாள்.

கொக்குகள் தமக்கு நேரப் போவதை அறியாமல் விழுவதும் எழுவதுமாக கொண்டாட்டம் போட்டன. மோட்டையில் கச்சலும் கெழுறும் துள்ளிக் கொண்டிருந்தன. காலை நேரம் நீர் குளிராக இருந்ததும் ஒரு காரணம்தான். மாலையிலோ பகல் வெய்யிலில் நீர் கரும் குடாசிவிட மீன்கள் சேற்றில் தலைபுதைத்துக் கொண்டு கிடக்கும். ஏற்கெனவே முற்றாக நீர் வற்றிய இரு குட்டை களில் மீன்கள் கருவாடாகிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றை கீரிப் பிள்ளைகள் தின்றன. கொக்கும் நாரைகளும் துள்ளிக் கொண்டிருக்கும் மீன்களிடமே ஈடுபாடு காட்டின.

2

குவியலாக விழும் கொக்குகளை இலக்குவைத்து புத்துவாட்டியருகே பதுங்கியிருந்தான் கந்தப்பு.

வெடிதீர், குளத்துக்குள் பாய்வதற்கு மணியமும் லெச்சிமியும் தயாராக நின்றனர்.

சன்னத்தோட்டா கச்சிதமாக ஐந்து சதுரஅடிக்கு சன்னம் தெறிக்கும். “பளார்” வெடி தீர்ந்ததும், குருமன் பற்றையூடாக கந்தப்பு நுழையுமுன். லெச்சிமி குளத்துக்குள் பாய்ந்தாள். கூடவே மணியனும் பாய்ந்தான்.

முற்றாக உயிரிழந்த கொக்குகளை விட்டுவிட்டு அரைகுறையாக காயம்பட்டு

தமிழ்க்கவி

தத்தித்தத்தி தப்ப முயன்ற கொக்குகளை கையிலிருந்த தடியால் சடார்சடார் என அதன் கழுத்தில் அடித்து கைப்பற்றினாள் அவள்.

மணியமும் தன் பங்குக்கு ஓடினாலும் பக்கிள் கழன்ற காற்சட்டையை ஒருகையால் பிடித்தபடி ஓடிய அவனால் ஒரு கொக்கை மட்டுமே கைப்பற்ற முடிந்தது. லெச்சுமி ஐந்து கொக்குகளை அடித்துப் பிடித்தாள். இறந்தவை நான்கு கந்தப்புவின் கையில் இருந்தது. மணியன் கொண்டு வந்ததுடன் பத்துக் கொக்குகள். கொக்கின் முதுகிலுள்ள பட்டுமயிரைப் பிடுங்கிச் சேர்த்து அதை தன் தலையில் பிடித்தபடி லெச்சுமி அழகு பார்த்தாள்..

“சூ...என்ன வடிவாக்கிடக்கு ராசாத்திதான்.” என்ற கந்தப்பு,

“நடவுங்க, நடவுங்க..” என அவர்களை உரப்பியவாறே பற்றைகளுடாக வெளியே வந்தாள்.

“கொக்கில என்னப்பா வெறும் எலும்பு தானே” என்றாள் பாக்கியம். லெச்சுமியின் தாய்.

கொக்கு ரத்தம் பிரகாசமான சிவப்புநிறம். இறைச்சி கருமைபடர்ந்த சிவப்பு வெகு ருசி அதன் கழுத்துப்பகுதி சப்பித்தின்ன இலகுவாகவும் சுவையாகவும் இருக்கும்.

“அப்பு பத்துக் கொக்கும் எங்களுக்குத் தானே”..

“இல்லப்பிள்ளை ரெண்டக் கொண்டே அப்பாத்தையிட்டக் குடுத்திட்டுவா” என்றான் கந்தப்பு. அவனுடைய தாய் அந்த வளவிலேயே தனியாகக் குடிசை போட்டு அதில் வசித்தாள்.

“எனப்பு காச்சிப்போட்டு எப்பன் கறியக்குடுப்பமே” என்ற லெச்சுமியை இடைமறித்த பாக்கியம்,

3

“டீயேய் சொன்னதைச் செய். மனிசி தன்ர சட்டியில காச்சினா எப்பன் குழம்பாவது கிடக்கும்” என்றாள்.

“உக்கும்” என்று நொடித்த லெச்சுமி இரண்டு கொக்குகளை எடுத்துக் கொண்டு பேத்தியார் வீட்டுக்கு ஓடினாள். பொன்னிப் பெத்தாவுக்கு கொக்குகளைக் கண்டதும் பெரும் புழுகு.

“உதை உரிச்சுத் தந்திட்டுப் போடி” என்றாள். லெச்சுமி மறுக்காமல் இரண்டையும் உரித்து சட்டியில போட்டுக் கொடுத்துவிட்டுப் போனாள்.

போன வருசம் புதுப்பிலவு வெட்டி நெல்லுக் கொத்தினார்கள். இவ்வருடம் மந்துகள் மண்டிக் கிடந்தன. அவற்றை இப்ப வெட்டிக்கொழுத்தி விட்டால்தான் மழை துவங்க நெல்லுக் கொத்தலாம்.. கந்தப்புவுக்கு அதிகாலையிலிருந்து அந்த நிலத்தில் தான் வேலை. என்ன செய்வது பிள்ளைகளும் கூடக்கூட ஏதோ அதுகளுக்கு வயிற்றுக்கு சோறு போட்டாக வேண்டுமே. ஏதோ பாக்கியம் தனது திறமையால் சிக்கனமாக செலவு செய்து குடும்பத்தை நடத்தி வந்தாள். பள்ளிக்கூடம் விடுமுறை

விட்டிருந்தது. ஆகையால் வேலை செய்யக்கூடிய பிள்ளைகளெல்லாம் மந்து கொத்தப் புறப்பட்டனர்.

வேலைக்கள்ளி லெச்சுமிதான். “ஏனப்பு எங்களிட்ட ஒரு வேதாளம் இருக்கோணும். “உடனே இந்தக்காடுகளை வெட்டித் துப்பரவு செய்”எண்டு சொன்ன உடனை வெட்டிப்போடும் என்ன?” என்றாள்.

வேலைப்பராக்குக்கு உந்த புராண இதிகாசக் கதைகளை பிள்ளைகளுக்கு சொல்வதே கந்தப்புதான். அது அவளின் மனதில் பதிந்துபோய்விட்டது

“ம்..ம்.. கதைய விட்டிட்டு கொத்து பங்க இருள்கட்டுது மழை வரமுன்னம் கொழுத்திப் போடோணும்” அப்பு அதட்டினார்.

“நெல்லுக்கொத்தி முடிய மட்டும் லீவே? அங்கால தோட்டத்துக்கை கொண்டேப்போட்டு வாட்டுவார்.” மலர் புறுபுறுத்தாள்.

இதெல்லாம் காதில் விழுந்தாலும் கந்தப்பு விழாத மாதிரி நடந்து கொள்வான் “பிள்ளையளிட்டு தந்திரமாத்தான் வேலை வாங்கோணும்” குழந்தையள் தானே அதுகள் விளையாடுற நேரம் நான் கொணந்து இந்த வெய்யிலுக்கை போட்டு வாட்டுறன் என்ன செய்யிற கடவுள் அளந்ததுதானே.” இப்படி சிந்திக்கும்போதே அவனுக்கு நேற்றிரவு பாக்கியம் சொன்ன செய்தி கலவரத்தை ஏற்படுத்தியது .

“மெய்யே இஞ்சேருங்கோ உதுகளை விடுங்கோ எண்டாக்கேளாய்..இந்தமாசம் பிந்திப்போச்சு”என்று சினுங்கியது என்னவோ போல இருந்தது. பகல்முழுதும் பாடுபடுறன் என்ன ஒரு சின்ன சந்தோசத்துக்கு என்ற பெண்சாதியோட...அதுக்கும் தடையெண்டா என்னப்பா நீ” என்று அவளை அதட்டி தன் வேட்கையை தீர்த்ததில் அவனுக்கு கொஞ்சமும் குற்ற உணர்ச்சி இல்லை இல்லவே இல்லை.

4

“மடியில ஒண்டு, நடக்கிறபருவம் ஒண்டு, இன்னும் சரியாப்பேசாத பருவம் ஒண்டு. இப்ப வயித்தில ...ச்சீக் இது வேண்டாம்” லெச்சுமி தன்னட்டவாரம் தனக்குத் தெரிந்த இலைகுரைழ வேர் சரக்கென்று தின்று தீர்த்தாள். ம்கும் அது கேட்டால் தானே. பக்கத்து வீட்டு பாட்டியிடம் யோசனை கேட்டாள். அவள் தனக்கு தெரிந்த ஒரு மருத்துவிச்சி யிடம் மருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்தாள்.

எப்படியும் இந்த வருசம் கிணறு வெட்டிப் போட வேணும். கந்தப்பு அதற்கான வேலைகளில் இறங்கினான். வேலை செய்கிற மாடுகளை கல்லிழுக்கப் பழக்கவேண்டும். இந்தியாவிலிருந்து வந்திருந்து குஞ்சப் பிள்ளையும் ராமசாமியுமாக வந்து செய்து கொடுத்தனர். கோவணத்தையும் இறுக்கி இறுக்கி பெரிய சுத்தியலையும் பிக்கானையும் மாறிமாறி தூக்கி மூசிமூசி கொத்தும் தந்தையைப் பார்க்க லெச்சுமிக்கு பெருமை.

“என்ற அப்பு வீரன்தான். நான் எப்பிடயாவது ராவணன்மாதிரி தவஞ் செய்து ஒரு வேதாளத்தை வாங்கியே ஆகவேணும்.. அப்பு பாவம் உவள பெரிய கிணத்தை இப்ப மூண்டு மாசத்துக்கும் மேல

அலுப்பில்லாம வெட்டிறார்”

“மெய்யேப்பா கவுண்மேந்தால உழுகிற மெசின் வந்திருக்காம் ஏக்கருக்கு பயினைஞ்ச ருவா யாம் காசைக்கட்டினா வந்து உழுது தாறாங்களாம்.”

“மாரியம்மாளே பயினைஞ்ச ருவாயோ... பிள்ளையள் இருவது நாளைக்கு வயிறாரச் சாப்பிடுங்கள் உந்தக்காசை வைச்ச....பையப்பைய மாட்டைவச்ச உழுவம் விடு” கந்தப்பு கதையை முடித்தான்.

படிப்படியாக கந்தப்பு தன் கையாலேயே பத்துப்பதினைந்து ஏக்கர் நிலத்தை வெட்டித்திருத்தி முப்பத்தைந்தடி ஆழமும் இருவத்து நாலடி விட்டமும் கொண்ட கிணற்றை வெட்டி கட்டி, பிள்ளைகளுக்கு பகிர்ந்து கொடுத்தான். பாக்கியமும் அலுப்புச் சலிப்புடன் என்றாலும் பதினொரு பிள்ளைகளைப் பெற்று அவற்றில் மூன்று செத்துப்போக, மீதியை வளர்த்தெடுத்தான். காலாகாலத்தில் போகாமல் வேளைக்கே இளவயதில் செத்தும்போனான். கந்தப்பு வும் பிற்காலத்தில் யாருக்கும் அடிமையில்லாமல் நிலங்களின் துணையுடன் வாழ்ந்து செத்தார்.

லெச்சிமி மட்டும் தான் தவமிருந்து வேதாளத்தை வசியம் செய்யும் கணவிலிருந்து மீள் வில்லை. அவள் எதிர்நோக்கிய வேதாளங்கள் சேவைக்கு வந்தபோது அவளுக்கும் ஒரு இரும்புக் குதிரையில் பயணம் செய்யும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அம்மாவைப்போல அடுக்கடுக்காக பெத்துப் போடாமல் இரண்டுடன் நிறுத்திக்கொள்ள அறிவியல் வழி செய்து கொடுத்தது. அவள் எதிர் பார்த்த வேதாளங்கள் காடு வெட்டவும், கிணறு வெட்டவும், ஏன் அரிவு வெட்டி, நெல்லை உடனே வீட்டுக்கு கொண்டுவரவுமாக உழைத்தன.

ஆனால் மனிதர்களால் ஒரு சிறு கிடங்கைக் கூட வெட்ட முடியவில்லை. அப்புவைப்போல வேட்டையாட முடியவில்லை. காசை விட்டெறிந்தால் எந்த வேலையும் நடந்தது எனவே கூடி அரட்டை அடிக்கவும் குடிக்கவும் தொட்டதற்கெல்லாம் விருந்து

வைக்கவும் முடிகிறது.

லெச்சிமி வெளி நாடொன்றில் இருக்கும் தன் மகனுக்கு சொன்னதாவது,

“அப்புவோ நானோ செய்த வேலையில் பத்தில் ஒருபங்கு இப்ப இஞ்சயுள்ள ஆம்பிளையளால செய்ய முடியேல்ல. உன்ர கொக்காதான் மரத்தில ஏறி மாங்காய் புடுங்கினவள். இப்பத்தையில் பொடி யளுக்கு மரமேறத்தெரியாது நீந்தவும் தெரியாது போன கிழமை பக்கத்து ஒழுங்கையில் பரமேசினர் பெட்டை கிணத்துக்கை விழுந்திட்டாள். அவளினர் தமையன் வெளியில நிண்டு கத்தினானேயொழிய கிணத்துக்க இறங்கேல்ல, சுகந்தன் வந்து கிணத்துக்க இறங்கி சவத்தைத்தான் தூக்கினவன்.

முன்னம் எங்கட வீடு சின்னதா இருந்துது. படுக்கப்போன பத்துப்பேருக்கும் அடிபிடி தள்ளுமுள்ளு இடிக்காதை தள்ளிப்படு முட்டாதை...எண்டு எத்தினை. ஒவ்வொரு மாரிக்கும் ஒழுகும். மேயிற அளவில் சீயெண்டு போகிடும் இப்ப வீடுகளைப் பெரிசாக் கட்டி யிருக்கிறம். ஆனா படுக்கிறது நான் மட்டுந்தான். சமைக் களும் செத்ததுபோக மிச்சமெல்லாம் தெள்ளுத் தெறிச்சமாதிரி திக்குத்திக்கா தெறிச்ச விழுந் திட்டியள். அப்பு கொக்கு வெடிவைச்ச குளத்தையும் சனம் பிடிச்ச முன்னேறினதில குளம் வெளிச்சப்போச்ச. தனிமனிசனா எத்தின ஏக்கரை வெட்டி பிரிச்ச பிள்ளையளுக்கு கொடுத்தார். இப்ப பேரப்பிள்ளையள் அதுகளை நோகாம வித்துப்போட்டு வெளிநாடுகளுக்கு போகத்துடிக்கினம். எங்க ஒரு அரை ஏக்கர் எவனென்டாலும் தேடிக்காட்டுவனே”

“ணேய் உனக்கு அறளை பேந்திட்டுபோல, ஒழுங்காச் சாப்பிடு போனை வை போய் ஒருக்கா பிறசரை செக்பண்ணு, மூண்டுமணிபோல எடு பிள்ளையள் வந்திடும் அதுகளோட கதை ஆறுதலா யிருக்கும்” அவன் போனை வச்சிட்டான். லெச்சிமி விக்கித்துப்போய் நின்றான்.

இரவின் நிசப்தம்
நீளுகின்ற
மூன்றாம் சாமத்தில்
எழுந்தமர்கிறது மனம்.

ஏதாவதொன்றை
எழுதா இரா
கொடிது.
எழுதிப் பதியா
சொல்லின் வீரியம்
வலுவற்றுப்போன
சிந்தனை வடிவே.

தலாட்ட யாருமில்லா
எழுத்துக்கூட

தனித்து வளரும் மழலைக்கு
ஒப்பே

ஏதாவதொன்றை எழுத
எண்ணி
வெற்றுப்பிரதியை நிரப்பி
ஓய்கிறது என் பேனா

உலகம் நாளை
அகை
கவிதையென்றோ, காவிமொன்றோ
நிச்சயமாக சொல்லிக் கொள்ளும்

எப்பொழுதும்
பேசுபொருளை

மனசாளும் மெளனம்

வெற்றி துஷ்யந்தன்

எழுதுவது சுலபம்

மனசெங்கும் நர்த்தனம்
கொள்ளும் இந்த
மெளனவெளியை
எழுதிச் செல்ல இயலாமலேயே
தோற்றுச் செல்கிறது
என் இப்போதைய
இராக்கள்

சித்தாந்தன் கவிதைகள்

பறவைகளின் சிறுகுகளைச் சேகரிப்பவன்

பறவைகளை அள்ளி வந்து
என் அறை முழுதுமாக கொட்டியிருக்கிறது காற்று.
என் அறையின் கரிய சுவரெங்கும்
நான் வரைந்து வைத்திருந்த பறவைகள்
காற்றிடம் இறைஞ்சுகின்றன
அறைக்கு வெளியே விரிந்திருக்கும் வானத்தை காட்டுமாறு.
நான் கத்தரித்து வைத்திருக்கும்
அவற்றின் சிறுகுகளுக்கு பறக்கக் கற்றுக் கொடுத்ததில்லை
விரிந்த வானத்தைப் பற்றி சித்திரத்தை விதைக்கவில்லை
ஆயினும் பறவைகள் அறிந்து விடுகின்றன
பறத்தலையும்
வானத்தையும்.
என் அறைக்கு வந்து சேர்ந்திருக்கும் புதிய பறவைகளை
என் கரிய சுவர்களில் தொங்கவிடுகின்றேன்.
அவை வானத்தின் கருமையில் தடுமாறி
மீண்டும் மீண்டும் சுவர்களில் மோதுகின்றன.
யன்னலினை மேவி மேலெழும் எனது பறவைகள்
வானத்தின் நீலத்தில் மிதக்கின்றன.
இன்னும் அறையின் மிதமான கறுப்பு நிறம்.
நான் புதிய சிறுகுகளைச் சேகரிக்கின்றேன்.

00

வனாந்தரத்தின் சிறு கல்

தயக்கங்களை சொற்குகளுடன் கடந்தேன்
நிராதரவாய் காற்றில் அலைந்தன பொழுதுகள்.
மயிர்க்கொட்டியின் அசைவுகளுடன்
பழியுணர்ச்சியின் கரங்களில் புன்னகையைச் சூடிக்கொண்டு
எதிர்ப்படுகின்றனர் மனிதர்.
நீலம் கரைந்த என் கண்களில் சலனமுறும் காட்சிகளை
அருக்குகளைக்கி ஒழுங்குபடுத்துகின்றேன்.
நினைவுகளில் உதறமுடியாத வடுக்கள்
சிறகு கிளர்த்திப் பறக்கவில்லை கடைசிவரை.
சாமங்களும் மதியங்களும் கலையாத என் பொழுதுகளை
கூரியனோ நிலவோ தாண்டவில்லை.
வெறும் பிரமைகளாலான ஒரு வனாந்தரத்தின் அந்தியில்
சிறு கல்லென கிடக்கின்றேன்.

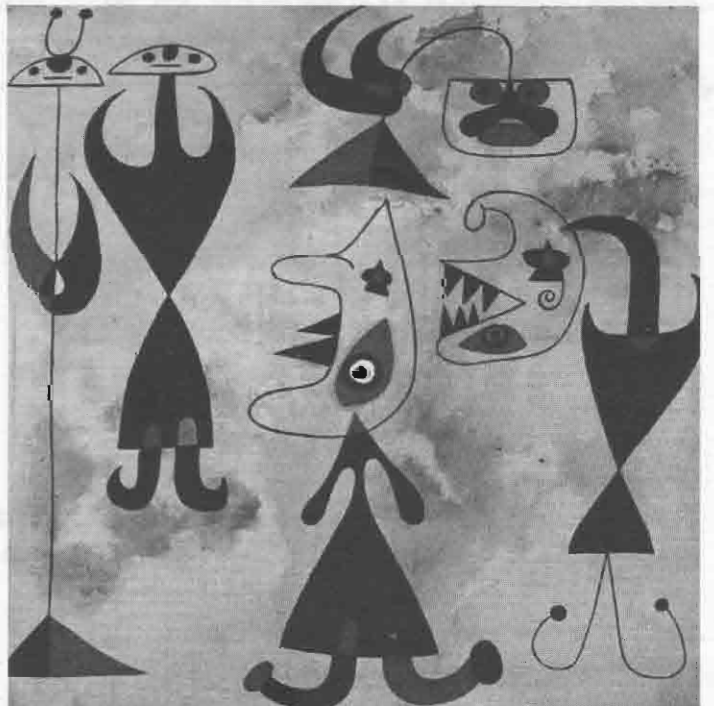
00

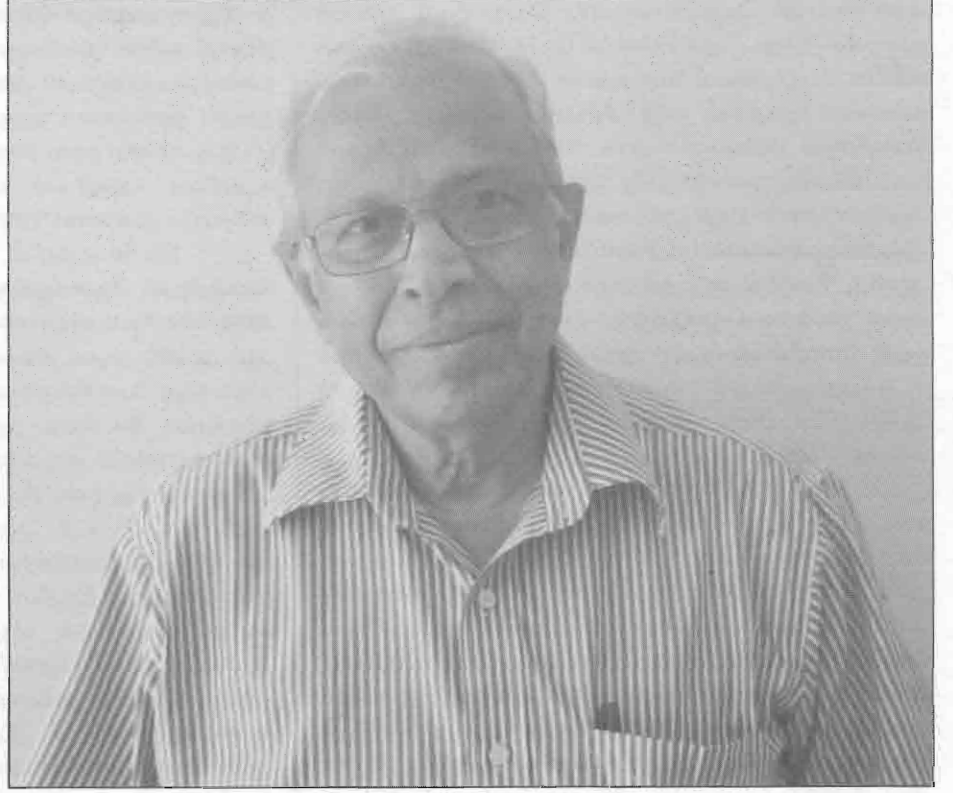
பறவையாகாத நிழல்

எப்போதுமே சலிப்புட்டாத பறவையாக
இந்த நிழல்கள் இருந்ததில்லை.
பொய்மையின் அத்தனை அசைவுகளையும்
திரும்பத்திரும்ப நிகழ்த்திக் காட்டியபடி

தொடர்கின்றன.
திருப்பங்களில் பார்வைக்குத் தவறிச்செல்லும்
மனிதர்களைப் புறமொதுக்கிவிட்டு
நிழல்களின் புதர்க்காட்டில்
வீழ்ந்துகிடக்கிறது என் பால்யம்.
கூனியத்திலிருந்து நான் சிறுகுகளை அவிழ்க்கிறேன்.
பறவைகளை பழி தீர்த்திடும்
வெறியுடன் கிளர்கின்றன நூறாயிரம்
நிழல்ச் சிறுகுகள்.
பார்வைக்கு அகப்படாத
பெரு முற்றத்தில் காத்திருக்கிறது
முட்செடியென ஆகிவிட்ட அத்தனை
வனப்பொளிர்ந்த பொழுதுகளும்.
நானே மீளவும் மீளவும்
நிழல்களுக்கு என்னைப் பலியிடுகிறேன்.
செந்நிறம் படிந்த பலிபீடத்தில்
குறியுரைப்போனின்
வார்த்தை ஜாலங்களை
வாழ்க்கையென உரைக்கக் காலத்தில்
நானோ
பாதைகள் புரியாத பரதேசியாக நிற்கிறேன்.
இந்த நிழல்கள்
மேலும் மேலும் சலிப்பூட்டுகின்றன.

00

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானும் மொழியியலும்

ஈழத்தில் நான்கு
தலைமுறைகளாக
தன்னுடைய முதன்மையான
இருப்பை நிலை
நிறுத்திக்கொண்டு
தனித்துவமான
அடையாளங்களுடன்
தமிழுக்கு வளம் சேர்க்கும்
பேராசிரியர், கவிஞர்,
மொழிபெயர்ப்பாளர்,
பதிப்பாசிரியர், இலக்கண
ஆய்வாளர், ஆய்வாளர்,
திறனாய்வாளர், மொழியியல்
அறிஞர் என பல்வேறு
தளங்களில் நீண்ட காலம்
இயங்கி வருபவர்
எம்.ஏ.நுஃமான்.

ஈழத்தமிழ் புலமையாளர் வரிசையில் பன்முக ஆளுமைக்கொண்ட பேரொளியாக பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் பிரகாசிக்கின்றார். நுஃமான் பிறந்தது 10, ஆகஸ்ட், 1944 அன்றாகும். கிழக்கிலங்கையின் கல்முனைக்குடி பிறந்த இடம். தாய் சின்ன மீரா லெப்பை கலைஹா உம்மா. ஞாபகசக்தியும் கிரகித்தல் ஆற்றலும் உடைய இவர், சுயமாக பாடல்களை இயற்றிப் பாடும் திறனும் மிக்கவராக திகழ்ந்துள்ளார். நுஃமான் அவர்களின் தந்தை பக்கீர் மொஹிதீன் மக்பூல் ஆலிம் (1896-1973), இளம் வயதில் இந்தியாவின் கீழைக்கரைக்குச் சென்று, அங்குள்ள மத்ரஸாவில் ஆன்மீகக்கல்வி பெற்றவராவார். 1930களில் கல்முனைப் பிரதேசத்தில் முதலாவது மௌலவி ஆசிரியராக நியமனம் பெற்ற அவர், சமூக, சமய பணிகளில் ஆர்வத்தோடு செயற்பட்டுள்ளார். நுஃமான் ஆரம்பக் கல்வியைக் கல்முனைக்குடி அரசினர் ஆண்கள் பாடசாலையிலும், இடைநிலைக் கல்வியைக் கல்முனை வெஸ்லி உயர்நிலைப் பாடசாலையிலும் கற்றார். இலக்கியமும் ஓவியம் வரைதலும் அவரது இளமைக்கால ஈடுபாடுகளாக இருந்தன. 1959இல் எஸ்.எஸ்.சி பரீட்சையில் தேறினார். 1961ஆம் ஆண்டு பெரிய கிண்ணியா முஸ்லிம் வித்தியாலயத்தில் தன்னுடைய ஆசிரியப் பணியை ஆரம்பித்தார். பின்னர் அட்டளைச்சேனை ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் (1963 -64) பயின்று, பயிற்சியாசிரியரான அவர், பொலன்னறுவைப் பிரதேசத்து புலஸ்திகம விஜித மகா வித்தியாலயத்தில் அமைந்திருந்த முஸ்லிம் பிரிவில் ஆசிரிய பணியைத் (1965- 1967) தொடர்ந்தார். இக்காலப்பகுதியிலேயே சிங்களமொழியைக் கற்றுத்தேர்ந்தார். 1968 தொடக்கம் 1970 வரையில் தான் பிறந்த ஊர் பாடசாலைகளான கல்முனைக்குடி அல்பஹ்ரியா, அல்மிஸ் பாஹ் வித்தியாலயங்களில் கடமையாற்றினார்.

கொழும்பு பல்கலைக்கழக மாணவனாகும் வாய்ப்பு இவருக்கு 1971ஆம் ஆண்டு கிடைத்தது. ஆசிரியப் பணியோடு (கொழும்பில்) பல்கலைக்கழக

ஈழக்கவி

கற்கையையும் மேற்கொண்டார். மொழியியல் சிறப்புத் துறையில் கற்று, முதல் பிரிவிலே தேர்ச்சி அடைந்து கலை மாணிப் பட்டத்தினைப் பெற்ற அவர், 1976இல் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழ் விரிவுரையாளரானார். பின்னர் மொழியியல் விரிவுரையாளராக (1983-2001) பணிபுரிந்தார். “மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழ் சொற்றொகை ஆய்வு” என்ற ஆய்வேட்டினை யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்திற்கு சமர்ப்பித்து, முதுகலைமாணிப் பட்டத்தினைப் (1982) பெற்றார். 1984ஆம் ஆண்டு கலாநிதி பட்டத்திற்காக இந்தியாவின் அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்திற்கு சென்றார். அப்பல்கலைக்கழக மொழியியல் உயர் ஆய்வுத்துறையில் பேராசிரியர் ச. அகத்தியலிங்கம், பேராசிரியர் குமாரசாமி இராசா ஆகியோரின் மேற்பார்வையில் மூன்றாண்டுகள் “தமிழ், சிங்கள மொழிகளின் பெயர்த்தொடர் அமைப்பு ஒரு முரண்தலை ஆய்வு” (A Contrastive Study of the Structure of the Noun Phrase in Tamil and Sinhala) எனும் விடயம் பற்றி ஆய்வினை மேற்கொண்டு கலாநிதிப் பட்டத்தினைப் பெற்றார். அக்காலப் பகுதியில் தமிழகத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய மொழியியல் துறைப் பேராசிரியர்களிடம் நெருங்கிப்பழகியவர். 1976 - 1990 வரையில் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தில் பணி புரிந்த கலாநிதி நுஃமான், அங்கிருந்து வெளியான நிலைமையை “அமுது” சஞ்சிகை இப்படி விபரிக்கின்றது: “யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்த சில போதனாசிரியர்களும் விரிவுரையாளர்களும் சேர்ந்து, கலாநிதி எம்.ஏ.நுஃமானை யாவது யாழ்ப்பாணத்தில் தங்குவதற்கு அனுமதி வழங்கும்படி பெடியனிடம் போய் கெஞ்சிக் கேட்பதற்கு தயாராகினார்கள்... ஆனால், கலாநிதி நுஃமானுக்கு தனது சமூகத்தைப் பற்றிய உணர்வும் தார்மீகப் பொறுப்பும் இருந்ததாலோ என்னவோ ஏனைய சாதாரண முஸ்லிம்களைப் போல் தன் உட்புப் பெட்டியுடன் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியேறினார்” (அமுது; ஒக்டோபர் 1999: 12,13). 1991 இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக தமிழ்த்துறையில் முதுநிலை விரிவுரை யாளராக இணைந்து பணியாற்றிய கலாநிதி நுஃமான், 2001இல் பேராசிரியராகப் பதவியேற்றார். 2009ஆம் ஆண்டு ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர் ஆனார்.

தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழியியல் துறையில் அதிபி பேராசிரியராக ஓராண்டு (1988) கடமைப்பெற்றுள்ளார். இக்காலப்பகுதியிலேயே “அடிப்படத்தமிழ் இலக்கணம்” என்ற நூலை எழுதியுள்ளார். இதுபற்றி இந்நூலின் முன்னுரையில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “இத்தகைய ஒரு நூலை எழுத வேண்டும் என்பது என் நெடுநாளையத் திட்டமாகும். ஆயினும், அவகாசம் இன்மையால் அது பின்போட்பட்டுக் கொண்டே சென்றது. 1998 மார்ச் முதல் ஜூன் வரை தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகத்தில் அதன் துணைவேந்தர், என் மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் கி.கருணாகரன் அவர்களின் அழைப்பின் பேரில் மொழியியல் துறையில் அதிபிப் பேராசிரியராகக் கடமை புரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அக்காலப் பகுதியிலேயே இந்நூலை எழுதி முடித்தேன். மொழியியல் துறையில் அமைதியாக இருந்து இதனை எழுதி முடிப்பதற்குரிய சகல வசதிகளையும் செய்து தந்தவர் துறைத் தலைவரும் என் நண்பருமான பேராசிரியர் கி.அரங்கன் அவர்கள். அவ்வப்போது சில இலக்கணப் பிரச்சினைகள் தொடர்பாக அவருடனும், அறிவியல் தமிழ்த் துறைப் பேராசிரியர் நண்பர் இராம சுந்தரம் அவர்களிடமும்

கலந்துரையாடியிருக்கிறேன். மொழியியல் துறையைச் சேர்ந்த திருமதி கசீலா அவர்களும், அகராதித் துறையைச் சேர்ந்த நண்பர் பெ.மாதையன் அவர்களும் எனக்கு வேண்டிய உசாத் துணை நூல்களைத் தந்துதவினர். மொழியியல் துறையைச் சேர்ந்த ஏனைய நண்பர்களும் பல்வேறு வகைகளில் எனக்கு உதவினர். அவர்கள் எல்லோருக்கும் நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்” (2010(1999): 11).

இலங்கையின் திறந்தநிலைப் பல்கலைக் கழகத்திலும், தென்கிழக்குப் பல்கலைக் கழகத்திலும் (1999-2000), மலேசிய மலாயா பல்கலைக்கழகத்திலும் (2007-08), 2013 ஆம் ஆண்டு முதல் சிங்கப்பூர் “SIM” பல்கலைக்கழகத்திலும் வருகைதரு பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்துள்ளார். தம் பணிக் காலத்தில் இலங்கை அரசின் பல்கலைக்கழகம் சார்ந்த பல்வேறு கல்விக்குழுக்கள், நிறுவனங்களில் கல்வி குறித்த அறிவுரைஞர் குழுவில் இடம்பெற்றுத் திறம்படப் பணிபுரிந்துள்ளார். அயலநாட்டு ஆய்வேடுகளை மதிப்பீடுசெய்யும் அயலநாட்டுத் தேர்வாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். இலங்கையிலும் இந்தியா உள்ளிட்ட பிறநாடுகளிலும் நடைபெற்ற பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளில் கலந்துகொண்டு ஆய்வுக்கட்டுரை வழங்கியுள்ளார். மேலும், “கீரியாவின் தற்காலத் தமிழ் அகராதி” ஆக்க வல்லுநர் குழுவிலும் கடமையாற்றியுள்ளார். இது பற்றி அகராதி நூலின் நிர்வாக ஆசிரியர் எஸ். ராமகிருஷ்ணன் பின்வருமாறு இந்த அகராதி நூலில் எழுதியுள்ளார்: “தற்காலத் தமிழ் அகராதி, தமிழ்நாட்டு எழுத்துத் தமிழுடன் நின்றுவிடக் கூடாது என்று நினைத்தோம். இலங்கைத் தமிழ் மக்கள் தற்காலத் தமிழுக்கு மிகுந்த செழுமை சேர்த்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பங்களிப்பு ஓரளவாவது இந்த அகராதியில் பிரதிபலிக்க வேண்டும் என்பது எங்கள் விருப்பமாக இருந்தது. எங்கள் விருப்பத்திற்கிணங்கி, இலங்கை எழுத்துத் தமிழிலிருந்து கணிசமான எண்ணிக்கையில் சொற்கள் இந்த அகராதியில் இடம்பெற உதவியவர் யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக மொழியியல் துறையைச் சேர்ந்த டாக்டர் எம்.ஏ.நுஃமான். இதைத் தவிர, சிதம்பரத்தில் திட்ட அலுவலகம் செயல்பட்டபோதும், பிறகு வல்லுனர் குழுவின் பரிசீலனைக் கூட்டங்கள் கூடியபோதும் அகராதிப் பணிகளுக்காகத் தன் உழைப்பையும் ஆலோசனையையும் அவர் தந்து உதவியிருக்கிறார் (2000 (1992): xii). இலங்கையில் பல்வேறு கல்வியியல் நிறுவனங்களிலும் உயர்கல்வி அமைப்புகளிலும் வளவாளராகவும் செயற்குழு உறுப்பினராகவும் செயற்பட்டுள்ளார்; இன்னும் செயற்படுகின்றார்.

ஈழத்தில் நான்கு தலைமுறைகளாக தன்னுடைய முதன்மையான இருப்பை நிலை நிறுத்திக்கொண்டு தனித்துவமான அடையாளங்களுடன் தமிழுக்கு வளம் சேர்க்கும் பேராசிரியர், கவிஞர், மொழிபெயர்ப்பாளர், பதிப்பாசிரியர், இலக்கண ஆய்வாளர், ஆய்வாளர், திறனாய்வாளர், மொழியியல் அறிஞர் என பல்வேறு தளங்களில் நீண்ட காலம் இயங்கி வருபவர் எம்.ஏ.நுஃமான்.

1

தன்னை ஒரு பேராசிரியர் என்ற அடிப்படையில் எம்.ஏ.நுஃமான் இவ்வாறு அடையாளப்படுத்துகின்றார்: “தொழிலைப் பொறுத்தவரை நான் ஒரு பேராசிரியன். மாணவர் களுக்குக் கல்வி புகட்டுவதிலே, ஆய்வுத் துறையில் ஈடுபடுவதிலே ஒரு திருப்தி இருக்கின்றது. ஒரு சில மாணவர்களையாவது வித்தியாசமாக, விமர்சனபூர்வமாகச் சிந்திக்கப் பயிற்றுவிக்க முடிந்திருக்கிறது. எனது புலமைத்துறை வளர்ச்சிக்குப் பல்கலைக்கழகப் பணி ஒரு தளமாகவும் இருந்து வந்திருக்கின்றது. தமிழ் மொழி, இலக்கியக் கல்வியைப்

பொறுத்த வரை இரண்டொரு பல்கலைக்கழகங்களிலாவது பாடத்திட்டங்களைப் புதிய முறையில் வடிவமைக்கும் வாய்ப்பு இத்தொழிலால் எனக்குக் கிடைத்திருக்கின்றது. அந்த வகையில் ஒரு பேராசிரியன் என்ற அடையாளத்துக்கு என்னைத் தகுதியாக்கிக் கொள்ள முயன்றிருக்கிறேன்” (வல்லினம்: ஜூன்-ஆகஸ்ட் 2011).

ஈழத்து பல்கலைக்கழகங்களில் மட்டுமல்ல, உலகின் பல்வேறு பல்கலைக்கழகங்களிலும் பணியாற்றியுள்ளார். பேராசிரியர் பல்கலைக்கழகத்தில் அவரது கற்பித்தல் செயற்பாட்டின் மகிமை பற்றி, அவரது மாணவியின் அப்துல் ஹக், “பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமானின் வாழ்வும் பணியும்” (மணற்கேணி; 2017) என்ற கட்டுரையில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்: “பல்கலைக்கழகங்களில் ஒரு விரிவுரையாளராக, பேராசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் சொன்னதைத் திருப்பிச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளைகளை உருவாக்காமல், மாணவர்களை அறிவுத்தேடலை நோக்கிப் பெரிதும் ஆற்றுப்படுத்திய, பன்முக வாசிப்பை ஊக்குவித்த அதனைப் பரவலாக்கிய ஒருவராகவும் அவர் திகழ்ந்தார். தமது மாணவர்கள் எந்த ஒரு கருத்தையும் துணிந்து வெளிப்படையாகக் கூறக்கூடிய கருத்து வெளிப்பாட்டுக்கான “சுதந்திரவெளி”யை விரிவுரை மண்டபங்களில் உருவாக்கியவர் அவர். தமது கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து எதிர்க்கருத்தினை முன்வைக்கும் மாணவர்களைக் கூட புன்னகையோடு அடக்கிவிட்டு, அவ்வெதிர்க் கருத்திற்கு மதிப்பளிக்கக் கூடிய பண்பட்ட கல்விமானாக, முன்னுதாரணராக இருந்தவர். அவரது விரிவுரை மண்டபங்களில் திறந்த கலந்துரையாடல்களுக்கான “வெளி” எப்போதும் சாத்தியமானதாக இருப்பதற்கு அவரது இவ்வியல்பே காரணமானதாக இருந்துவந்துள்ளது என்பேன். அவ்வாறே, அவரது பல்வேறு ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தொடர்ச்சியான பல்வேறு ஆய்வுகளுக்குக் களமமைக்கக்கூடிய முன்னோடி முயற்சிகளாக அமைந்துள்ளமை கண்கூடு. “பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகள்”, “மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழ்: ஒரு சொற்தொகை ஆய்வு”, “மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழில் அரபுக் கடன் சொற்கள்”, மொழியியலும் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களும்”, முதலான அவரது பல்வேறுபட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளில், நூல்களில் குறித்த விடயப்பரப்பு சார்ந்த விரிவான ஆய்வுகளை நோக்கிப் பிறரை ஆற்றுப்படுத்தும் இப்போக்கினை நாம் கண்டு கொள்ளலாம்”.

மலேசியா ஐ.பி.ஏ. ஆசிரியர் பயிற்சி கல்லூரி மாணவர்களுக்காக பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்கள் “இலக்கியமும் மொழியியலும் ஓர் அறிமுகம்” என்ற பட்டறையை 2012இல் நடத்தினார். இந்நிகழ்வில் கலந்து கொண்ட மாணவர்களின் பதிவுகள் இவை:

“பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் “மொழி - இலக்கியம் - மற்றும் மொழியியல் அறிமுகம்” (language, literature, linguistic) பற்றிய உரையை ஆற்றினார். அவர் மொழிகளுக்கிடையிலான ஒற்றுமையை குறித்துப் பேசினார். பிறகு கவிதைகளை அறிமுகப்படுத்தி அதனுடைய மையப்பொருள்கள் குறித்து கருத்துரைத்தார். அதுமட்டுமின்றி அவர் மொழியின் அமைப்புகளையும் அறிமுகப்படுத்தினார். அவை மொழியமைப்பு, சொல் அமைப்பு, வாக்கிய அமைப்பு மற்றும் பொருளமைப்பு ஆகும். அதோடு மொழியியலில் ஒலியியலின் முக்கியத்துவத்தை வழியறுத்தினார். அத்துடன் அவர் சொல்லியலினுடைய 2 முறைகளை அறிமுகப்படுத்தியது முக்கியமானது. அவை Lexican Process மற்றும் Gramattical Process ஆகும். மேலும், மொழியியலில் உள்ள உட்பிரிவுகளை இரண்டு வகையாகப் பிரித்து விளக்கப்படுத்தினார். இந்நிகழ்வின் முதல் அங்கம்

இனிதே முடிவற்றது. இப்பட்டறையின் வழி பல அரிய விஷயங்களை அறிந்து கொண்டோம். இது போன்ற நிகழ்வுகள் மேன் மேலும் நடப்பது சமுதாயத்திற்குப் பல நன்மைகள் அளிக்கும் என்பதில் சிறிதளவும் அய்யமில்லை.”

-லோகேஸ்வரிராஜா மற்றும் திபாவூர் இராஜேந்திரன்

“முதல் அங்கமாக பேராசிரியர் மொழி, இலக்கியம் மற்றும் மொழியியல் ஆகியவற்றின் அறிமுக கருத்தரங்கை நடத்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து இரண்டாவது அங்கமாகப் பேராசிரியர் நுஃமான் அவர்கள் “மொழியியல் கோட்பாடுகளும் இலக்கியமும்” எனும் அமர்வை வழி நடத்தினார். இந்த அமர்வில் சஸ்கூர் மற்றும் கோம்ஸ்கியின் கோட்பாடுகளை அறிமுகம் செய்து வைத்தார். முதலில் நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகளின் அமைப்பாளரான சஸ்கூரைப் பற்றிய அறிய தகவல்களை வழங்கினார். அவரின் கோட்பாடுகளில் முக்கியமான நான்கு அம்சங்களைப் பற்றிய கருத்தாக்கங்களை வழிநடத்தினார். தமது உரையை முதல் அம்சமான மொழிப்பற்றிய இயங்காநிலை இயங்கு நிலை பார்வையுடன் துவங்கினார். இதில் அவர் வரலாற்று மொழியியலின் ஆதிக்கம், மொழி ஆய்வில் வரலாற்றுப் பார்வை எவ்வாறு அமைந்திருக்கிறது மற்றும் மொழியியலில் குறிப்பிட்ட காலச் சூழலில் மொழி அமைப்பு பற்றிய விபரண ஆய்வுக்கு கொடுத்த முக்கியத்துவத்தை பற்றி விளக்கினார். தொடர்ந்து அகமொழி புறமொழி பற்றிய கருத்தாக்கத்தை எடுத்துரைத்தார். மூன்றாவது அங்கமாக மொழிக்கூறி பற்றிய கருத்தாக்கத்தை விளக்கினார். அவரின் கருத்துப்படி ஒவ்வொரு சொல்லும் ஒரு குறி. ஒவ்வொரு குறியும் குறிப்பான் (sound image, signifier). தொடர்ந்து நான்காவது அம்சமான கிடைநிலை உறவு அடுக்கு நிலை உறவு பற்றிய கருத்தாக்கம் நடைபெற்றது. குறிகள் தத்தம் ஒழுங்கில் அமைய வேண்டும் என்பதையும் வேறு ஒழுங்கில் அமைந்தால் வேறு சொல்லாகவோ அல்லது பொருளாகவோ அமைந்து விடும் என்ற விவரத்தை வழங்கினார். சஸ்கூரைத் தொடர்ந்து பேராசிரியர் அவர்கள் மற்றோர் புகழ் பெற்ற மொழியியல் கோட்பாடு அமைப்பாளரான நோம் சோம்ஸ்கியின் கோட்பாடுகளைப் பற்றிய கருத்தாக்கத்தை நடத்தினார். தமது உரையில் அவர் சோம்ஸ்கி இன்றுவரை தமது கோட்பாடுகளை புதுப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதை தெரிவித்தார். இவரின் கோட்பாடுகள் மொழியியல் அடிப்படையில் எவ்வாறு தமது பங்கினை வகிக்கிறது என்பதை பற்றி விளக்கங்களை வழங்கினார். இப்பாகம் இனிதே பல பரிமாற்றங்களுடன் முடிவற்றது. இந்த அமர்வில் மொழியியலில் அமைந்துள்ள கோட்பாடுகள் வருகை புரிந்திருந்த அனைவருக்கும் தெள்ளத்தெளிவாக விளங்கும் வண்ணம் பேராசிரியர் தமது அமர்வை வழிநடத்தினார்.”

-திரித்தா முத்தையா மற்றும் விலாசினி துரைராஜ்

“கடந்த 7 ஜூலை 2012 துவங்கி 8 ஜூலை 2012 வரை கிராண்ட் பசிபிக் தங்கும் விடுதியில் மொழியியல் வகுப்பு வல்லினம் ஏற்பாட்டில் நடைபெற்றது. இந்நிகழ்வினை இலங்கை நாட்டைச் சார்ந்த பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்களால் வழிநடத்தப்பட்டுள்ளது. அந்நிகழ்வில் என்னை “நடையியலும் புனைகதையும்” என்ற தலைப்பில் அவர் ஆற்றிய உரை பெரிதும் கவர்ந்தது. தனித்தன்மையும் சிறப்பும் வாய்ந்த நமது செம்மொழியான தமிழ்மொழியை மென்மேலும் ஆழமாக அறிந்து தெளிவு பெற; இலக்கியமும் மொழியியலும் எனும் தலைப்பில் வல்லினம் குழு ஏற்பாடு செய்திருந்த பயிராங்கம் மாணவர் களுக்கு மேலும் பயனுள்ளதாக அமைந்தது. பேராசிரியர் உயர்திரு நுஃமான் அவர்கள் நடையியலும் புனைகதையும் என்ற தலைப்பில் வழங்கிய தகவல்கள் மிக தெளிவாகவும் பயனுள்ளதாகவும் மாணவர் களுக்கு அமைந்தது. இது போன்ற தமிழ் மொழியின் அறிதான தகவல்களை, தமிழ்மொழியைப்பற்றி அறிபாதவர்களுக்கு மிகவும் பயனுள்ளதாக அமையும்”

-மீனா பெருமான் மற்றும் தலைட்சுமி அபுனி

“தமிழ் மொழியின் தனித்தன்மையையும் தொன்மையையும் மேலும் தமிழ் சமூகத்தினர் அறிந்திட செய்திட, தமிழ்மொழியின் “இலக்கியமும் மொழியியலும்” எனும் கருப்பொருளைக் கொண்டு, பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் சிறப்பாக நடத்தினார். இதில் நான்காம் அமர்வு குறித்து கொஞ்சம் மீட்டுணரலாம் என நினைக்கிறேன். நான்காம் அமர்வில் பிரதிக்கோட்டாளும் இலக்கியமும் (Text Theory and Literature) எனும் தலைப்பில் பேராசிரியர் நிகழ்வை வழிநடத்தினார். பிரதி ஆக்கம் பற்றி பல்வேறு மொழியியலாளர்களின் ஆராய்வு பற்றி விளக்கமளித்தார். அவர்களுள் முக்கியமானவரான Michael Alexander Kirkwood Halliday (M.A.K. Halliday) பற்றி அறிமுகப் படுத்தினார். மேலும் மொழியின் 3 பிரதான செயற்பாடுகள் பற்றியும் விளக்கமளிக்கப்பட்டது. நம்மை பற்றிய உலக சூழலை புரிந்துக் கொள்ளுதல் (Ideational), மக்கள் ஒருவரோடு ஒருவர் தொடர்பு கொள்ளுதல் (Interpersonal), மற்றும் இவ்விரண்டுடோடும் தொடர்புடைய பிரதியாக்கம் (Textual) ஆகியவை மொழியின் பிரதான செயற்பாடாக வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தொடர்ந்து, ஒரு வாக்கியத்திலான பிரதிக்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான வாக்கியங்களாலான பிரதிக்கும் இடையே உள்ள வேறுபாடுகளை பற்றியும் விளக்க மளிக்கப்பட்டது. இந்த அமர்வில் எடுத்துரைக்கப்பட்ட தகவல்கள் யாவும் அவையோர்களுக்கு பெரும் பங்கையாற்றியது. அடுத்த தலைமுறையினர் மொழியின் தெளிவினை அறிந்து கொள்ள இந்த அமர்வு பயனளித்தது.

-கஸ்தூரிஜெயகோபால் மற்றும் பூரணிமா தியாகராஜா
(வல்லினம் இதழ் 44; ஆகஸ்ட் 2012).

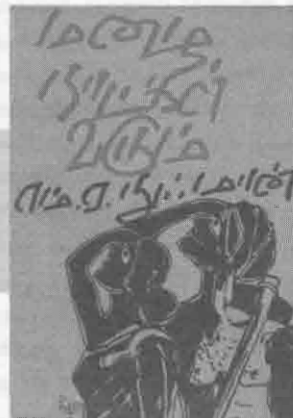
பேராசிரியர் நுஃமானின் கற்பித்தல் அணுகுமுறை செயற்பாட்டு நிலைசார்ந்ததாகவே அமைந்திருந்தமை கண்கூடு. ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழக மெய்யியல் பேராசிரியர் விட்கின்ஸ்லேனின் விரிவுரை வகுப்புகள் செயற்பாட்டு நிலைகொண்டதாக அமையப்பெற்றதாக சொல்லப்படுவதுண்டு. அது போன்றதா பேராசிரியர் நுஃமானின் விரிவுரை வகுப்புகளும்...

2

எம்.ஏ.நுஃமான் 1960களில் ஒரு கவியாகவே இலக்கியப்பலத்திற்குள் நுழைந்தவர். அதாவது 16 வயதிலேயே கவிதை எழுத ஆரம்பித்துவிட்டார். இவரது கவிதைகள் எளிமையும், கவித்துவ அழகியலும், கருத்துச் செறிவும் கொண்டவை. ஆரம்ப காலத்தில் செய்யுளையே தன்னுடைய கவிதைகளுக்கு ஊடகமாகக் கொண்ட போதிலும் செய்யுள் மட்டுமே கவிதையின் ஊடகமல்ல என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி வந்தவர். பின்னர் நவீனத்துவமான முறையில் கவிதை புனைந்தவர். “நுஃமானின் கவிதைகள் மிகச்சிறந்த கவிதையியற்றும் ஆற்றலை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவரின் யாப்பியல் பயிற்சிகளையும் காட்டுகின்றது. தமிழகத்துப் பேராசிரியர் தங்கப்பா அவர்கள் மரபு அறிந்து புதுமை செய்ய நினைத்ததுபோல் நுஃமான் செய்துள்ள படைப்புகள் பாராட்டத் தகுந்தன” என்பது முனைவர் மு.இளங்கோவனின் கணிப்பாகும் (இணையம்). பேராசிரியர் கா.சிவத் தம்பியின் கணிப்பும் இங்கு கவனிக்கத்தக்கது: “60, 70களில் நவீன கவிதை வளர்ச்சிக்கு வளம் சேர்க்கும் கவிஞர் சிலர் முன்னிலை எய்துகின்றனர். இவர்களுள் நுஃமான், சண்முகம் சிவலிங்கம்,

மு.பொன்னம்பலம் ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் (“ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்”; 2010:275). இதுவரையில் அவரது மூன்று கவிதை தொகுப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. அவை “மழை நாட்கள் வரும்” (அன்னம்; சிவகங்கை, 1983), “அழியா நிழல்கள்” (நர்மதா பதிப்பகம்; சென்னை, 1982) “தாத்தாமாரும் பேரர்களும்” (நெடுங்கவிதைத் தொகுப்பு; வாசகர் சங்கம்; கல்முனை, 1977) என்பனவாகும். இவரின் கவிதைகள், ஆங்கிலம், சிங்களம், கன்னடம் ஆகிய மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

“அழியா நிழல்கள்” தொகுப்பின் முன்னுரையில் தன்னுடைய கவிதை இலக்குபற்றி விரிவாக விவாதித்துள்ளார். “இலக்கியம் முழுமொத்தமான மனித அனுபவத்தின் வெளிப்பாடு என்றதான் நான் கருதுகின்றேன். கவிஞனும் ஒரு சாதாரண மனிதன்தான். அவன் சமுதாயத்தில் ஒரு அங்கம் என்ற வகையிலே, சமுதாயத்தில் தங்கியிருக்கிறவன் என்ற வகையிலே சமூக அரசியல் பிரச்சினைகளுக்கு அவன் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும். அதேவேளை அவன் தனியனாகவும் இருக்கிறான். அவனுக்கென்று தனிப்பட்ட, சொந்த (Personal) அனுபவங்களும் பிரச்சினைகளும் உண்டு. அவை கவிதைகளில் வெளி வருவது தவிர்க்க முடியாதது. அவற்றுக்கும் ஒரு தேவையும் முக்கியத்துவமும் உண்டு. சிலவேளை ஒரு சமூகப்பிரச்சினையும் ஒரு தனிப்பட்ட அனுபவமும் உறவுடையவையாக ஒன்றாகவே இருக்கலாம். சிலவேளை அவை உறவற்று வேறுவேறாக இருக்கலாம். உதாரணமாக காதல் ஒரு தனிப்பட்ட அனுபவம், ஒரு தனிப்பட்ட பிரச்சினை மட்டுமல்ல. அது ஒரு சமூகப் பிரச்சினையும் தான். ஒரு சமூகப் பிரச்சினை என்ற வகையில் அதற்கு எந்த அளவு முக்கியத்துவம் உண்டோ தனிப்பட்ட அனுபவம் என்ற வகையிலும் அதற்கு அந்த அளவு முக்கியத்துவம் உண்டு. மனித வாழ்வில் இருந்து காதலைப் பிரிக்க முடியாது. ஆகவே கவிதையில் இருந்தும் இலக்கியத்தில் இருந்தும் அதைப் பிரிக்க முடியாது. இது போன்றதுதான் ஒரு நண்பனின் ஒரு குழந்தையின், ஒரு தாயின் பிரிவுக்காக, மரணத்துக்காக இரங்கிக் கலங்குவதும்; ஒரு இயற்கை வளப்பில் மனதை இழப்பதும் இதுபோன்றது தான். இவற்றுக்கு அரசியல் முக்கியத்துவம் இல்லாவிடினும் இலக்கியத்திலே இவை எல்லாவற்றுக்குமே முக்கியத்துவம் உண்டு. ஏனெனில் இவை மனித அனுபவங்கள் என்று சிலவற்றை ஒதுக்குவதும் முற்போக்கை எதிர்க்கும் சக்தி இலக்கியவாதிகள் அரசியல் விசயங்கள் என்று சிலவற்றை ஒதுக்குவதும் அபத்தமானது; இது என் கருத்து.

எனது “தாத்தாமாரும் பேரர்களும்”, “நிலமென்னும் நல்லாள்” போன்ற கவிதைகளுக்கு உள்ள சமூக, அரசியல் முக்கியத்துவம், இத்தொகுப்பிலே இடம் பெற்றுள்ள “அழியா நிழல்கள்”, “தனிமை இரவு” போன்ற கவிதைகளுக்கு இல்லை என்பது வெளிப்படை. சமூக முக்கியத்துவம் அற்றவை என்பதனாலேயே இவை வெளிப்படுத்தும் மனித உணர்வுகள் பெறுமதியற்றவை ஆகிவிடுமா? அப்படியானால் வாழ்க்கையின் ஒரு பெரும் பகுதியே பெறுமதியற்றதாகி விடும். சமூகக் கொடுமைகளுக்கு எதிரான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவது ஒரு படைப்பாளிக்கு எவ்வளவு இயல்பானதோ அதுபோல் தனக்கே உரிய தனி அனுபவ உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதும் இயல்பானதுதான். நிலமென்னும் நல்லாளும்”, “அழியா நிழல்களும்” எனது அனுபவங்களின் உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகள்தாம். ஒன்று சமூக உணர்வு, மற்றது தனி உணர்வு இரண்டும் முரண்பட்டவை அல்ல; வேறுபட்டவை. “தன்னை மார்க்சியவாதி என்று பாவனை பண்ணிக் கொள்பவர் “காலி வீதியில்” செல்லும் பெண்ணைப் பார்த்து “வெரி நைஸ் கேர்ல்” என்று சென்டிமென்டலாக உருகித்தள்ளலாமா? இது பேதமை அல்லவா?” என்ற பொருள்பட இத்தொகுப்பில் உள்ள “காலிவீதியில்” கவிதைபற்றி பத்து வருடங்களுக்கு முன்பே எனது நண்பர் மு.பொன்னம்பலம் எழுதியிருந்தார். (மல்லிகை, மார்ச் 1972). இத்தனைக்கும் அவரும் ஒரு கவிஞர். முதலில் அந்தக் கவிதை சென்டிமென்டலாக உருகித்தள்ளுவதல்ல என்பதைக் கூட அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. அவ்வளவு கவித்துவ உணர்வு அவருக்கு! அறுபதுகளின் பிற்பகுதியிலே ஈழத்து முற்போக்கு இலக்கியத்தில் வரட்டுவாதம் மேலோங்கி இருந்தபோது (அது இன்னும் முற்றாக மறைந்துவிடவில்லை). இத்தகைய சிறு அனுபவங்களும் கவிதையாக எழுதப்படலாம் என்பதைக் காட்டுவதற்காகவே நான் அதை எழுதினேன். சன நெரிசலின் மத்தியில், அவசர காரியமாகச் சென்று கொண்டிருக்கையில் ஒரு பெண்ணின் அழகின் ஈர்ப்பு ஏற்படுத்திய ஒரு கணச் சலனம், அதே அவசரத்தில், கார்களும் பஸ்களும் இரைந்து கலந்த நெருசலில் அவசரமாகவே கலைந்து போவதைத்தான் அக்கவிதை கூறுகின்றது. புதுமைப்பித்தனின் “இது மிஷின் யுகம்” கதையில் வரும் மனிதயந்திரம் மாதிரி அதிலே “சென்டிமென்டலான உருகல்” எதுவும் இல்லை. ஒரு மார்க்சியவாதியாக இருப்பதற்கு இத்தகைய அனுபவங்களை எழுதுவதற்கும் என்ன முரண்பாடு? இக் கவிதை மார்க்சியக்கோட்பாட்டோடு எப்படி மோதிக் கொள்கின்றது? என்பது எனக்கு புரியவில்லை. பிற்காலத்தில் பொன்னம்பலம் என்று ஒரு “பிரபஞ்ச யதார்த்தவாதி” இப்படியெல்லாம் சொல்லுவார் என்று தெரிந்திருந்தால் ஜென்னியைப் பற்றித் தான் எழுதிய அற்புதமான காதல் கவிதைகளையெல்லாம் கார்ல்மார்க்ஸ் தீயிட்டுக் கொளுத்தியிருப்பானோ தெரியாது. அப்படி நடந்திருந்தால் எவ்வளவு நஷ்டமாக இருந்திருக்கும். மார்க்ஸ் என்ற மனிதனின் பிறிதொரு பகுதியை நம்மால் அறிய முடியாமலே போயிருக்கும். நல்ல காலம் அத்தகைய துரதிர்ஷ்டங்கள் நிகழவில்லை”. இந்த முன்னுரை பற்றி முனைவர் மு.இளங்கோவன் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்:

“நுஃமான் சிறந்த கவிதைகளை வழங்கியதுடன் கவிதை குறித்த தெளிவான புரிதல் கொண்டவர். இதனால் கவிதை பற்றிய தம் எண்ணங்களை அழியா நிழல்கள் தொகுப்பில் பதிவு செய்துள்ளார்” (இணையம்).

நல்ல கவிதை எழுதுதல் பற்றிய அவரது அணுகு முறை அவதானிக்கத்தக்கது: “கவிதையை சொற்சிற்பம் என்று சொல்வார்கள். கற்களில் நுட்பமாகச் சிற்பங்களைச் செதுக்குவது போன்று உணர்வுகளையும், அனுபவங்களையும், சிந்தனைகளையும் சொற்களில் நுட்பமாகச் செதுக்கும் போதே ஆற்றல் உள்ள அழகிய கவிதைகள் கிடைக்கின்றன. ஒரு நல்ல கவிதை தன்னை மீண்டும் மீண்டும் செதுக்கிச் செப்பனிடுவதைக் கவிஞனிடம் வேண்டி நிற்கின்றது (அணிந்துரை; “நான் எனும் நீ”; 1999: 11,12). நுஃமானுடைய கவிதைகள் இத்தகையன. சொற்சிற்பமாக அமைந்த அவரது மூன்று கவிதைகள் இதோ:

அ. காலி வீதியில்

காலி வீதியில் அவளைக்கண்டேன்
ஊந்து மணிக்குக்
கந்தோர் விட்டதும்
கார்களும்
பஸ்களும்
இரைந்து கலந்த நெரிசலில்
மனிதர் நெளிந்து செல்லும்
காலி வீதியில் அவளைக் கண்டேன்.

சிலம்பிய கூந்தலைத் தடவியவாறு
பஸ்நிறுத்தத்தில்
அவ்வஞ்சி நின்றதைக் கண்டேன்.
அவளைக் கடந்து செல்கையில்
மீண்டும் பார்த்தேன்
'very nice girl' என
மனம் முணுமுணுத்தது.
வழியில் நடந்தேன்.

அவசரகாரியமாகச் செல்கையில்
நினைவும் அதிலே நினைத்து நிற்கையில்
காலி வீதியில் கண்டேன் அவளை

கார்களும்
பஸ்களும்
இரைந்து கலந்த
நெரிசலில்
நானும் நெரிந்து நடந்தேன்

7-2-1969

ஆ. மனிதன்

கடவுள் என் கனவில் தோன்றினார்
சுவர்க்கத்தின் வாயிலையும்
நரகத்தின் வாயிலையும்
திறந்துவைத்துக் கொண்டு

நீ யார் என்றார் கடவுள்

நான் மனிதன் என்றேன்
உன் பெயர் என்ன என்றார்
மனிதன் என்றேன்
உன் இனம் என்ன என்றார் மீண்டும்
மனித இனம் என்றேன்
உன் மதம் என்ன என்றார் கடைசியாக
மனிதம் என்றேன் நான்

கடவுள் ஒரு புன்னகையுடன் கூறினார்
சரி நீ சுவர்க்கம் புகக்கடவாய் என்று

அந்தோ
என் கனவு கலைந்த போது
நான் நரகத்தில் கிடக்கக் கண்டேன்

இ. மரித்தோரின் ஆன்மா
சிங்கமும் புலியும்
கடித்துக் குதறிய
மனிதத் தசையும்
குருதியும்
எலும்புக் குவியலும்
சிதறிக் கிடக்கின்றன களமெங்கும்

தப்பிச் சென்றோரின் உடல் ஊனமுற்றது
இதயம் கிழிந்துபோயிற்று
உணர்வு மரத்துவிட்டது

நீ கேட்கிறாய்
யார் போர்க் குற்றவாளி என்று

கடவுளே,
இந்த விலங்குகளிடமிருந்து
எங்களை ஏன் உன்னால் காப்பாற்ற முடியவில்லை
என்று புலம்புகின்றது
மரித்தோரின் ஆன்மா

“தாத்தாமாரும் பேரர்களும்தான்” என்ற கவிதைதொகுதி பற்றிய மதிப்பீட்டில் செ.யோகராசா எழுதியுள்ள ஒரு கருத்து நோக்கத்தக்கது: “இக்கவிதைத் தொகுதிபற்றிய மதிப்பீடு பலவிதங்களில் முக்கியமானதொன்றாக அமைந்துள்ளது. அது எம்.ஏ.நுஃமான் என்ற கவிஞனொருவனது தனித்துவ ஆற்றல்களை வெளிப்படுத்துகின்றது என்பதனால் மட்டுமன்று; நவீன கவிதையின் புதிய போக்குகள், கவியரங்கக் கவிதைகளின் இயல்புகள், தமிழில் புதுக்கவிதையின் தோற்றப்பாடு ஆகியன தொடர்பான ஆரோக்கியமான சில கருத்துக்கள் எழுவுதற்கான களமாக அமைகின்றமையினாலும்” (அலை 6; 1976: 228).

கவிதை எழுதுவதோடு மட்டுமல்லாது, ஈழத்து கவிதை வெளியை புதிய பரிமாணங்களை நோக்கி புனரமைப்பதிலும் பாரிய பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார். 1969ஆம் ஆண்டு கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்துடன் இணைந்து அவர் வெளிக்கொணர்ந்த “கவிஞன்” என்ற கவிதை இதழின் ஆசிரியர் தலையங்கம் இதற்கு உரத்த உதாரணமாக அமைகின்றது.

நுஃமானது கவர்ச்சிகரமான பிரகடனம் இது: “இன்றையத் தமிழ்க் கவிதை பல புதிய பரிமாணங்களுடன் வளர்ச்சியடைந்து வருவதை நம்மால் அவதானிக்க முடிகின்றது. எனினும், எமது கவிதைகளுக்குப் போதிய வெளியீட்டு வசதிகள் இல்லை. விசேட மலர்களிலும் வாராந்தப் பதிப்புகளில் எங்கோ ஒரு மூலையிலுமே இன்று கவிதைக்கு இடம் அளிக்கப்படுகின்றது. அதனால் எமது கவிதை சரியாக அறிந்துகொள்ளப்படவில்லை. தமிழ்க் கவிதை பற்றிய ஒரு சரியான மதிப்பீட்டுக்கும் இது வழிகோலவில்லை. ஆகையால், கலைமதிப்புடைய தமிழ்க் கவிதைகளை இனங்காண்பதற்காக, எமது கவிதைகளுக்கு நிலையான - வாசகமதிப்புடைய ஒரு வெளியீட்டுக் களத்தை உருவாக்கும் நோக்குடன் கவிஞன் வெளிவருகின்றது. விரிந்துவரும் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பின் சகல புதிய அம்சங்களுக்கும் பக்கசார்பற்ற ஒரு வெளியீட்டுக் களமாக இருப்பதில் கவிஞன் என்றும் பின்னிற்காது. கவிதை பற்றிய விமர்சன நோக்கை வளர்ப்பதிலும் சமகாலத்துக் கவிதைகளைத் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்துவைப்பதிலும் கவிஞன் கவனம் செலுத்தும்.” நான்கு இதழ்களுடன் “கவிஞன்” நின்றுவிட்டாலும் ஈழத்து கவிதைத்தளத்தில் அதன் தாக்கம் அளப்பரியது. கவிஞன் இதழ்களின் முழுத் தொகுப்பு நூலை “மணற்கேணி” (2015) வெளியிட்டுள்ளது. எம்.ஏ.நுஃமான் தொகுத்துள்ள இந்நூலின் பதிப்பாசிரியை லறினா அப்துல் ஹக் ஆவார்.

1940களில் உருவாகிய ஈழத்து நவீன கவிதையின் முதலாவது தலைமுறையைச் சேர்ந்த மஹாகவியை இலக்கிய உலகிற்கு வெளிச்சமாக்கிக் காட்டிட நுஃமான் முன்னின்று செயற்பட்டிருக்கின்றார். பேராசிரியர் க.கைலாசபதி போன்ற வர்கள் கவிஞர் முருகையனை கொண்டாடிய வேளையில், நுஃமான் மஹாகவியின் படைப்புகளை நூலாக வெளியிட்டு, மஹாகவியின் கவித்துவஆற்றல் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைத்தார். லறினா இதுபற்றி பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “இலங்கைத் தமிழ்க் கவிதைப் பரப்பில் மஹாகவி து. ருத்ரமூர்த்தியின் முக்கியத்துவத்தை வெளிக்காட்டும் வகையில் அவரது நூல்களை நுஃமான் அவர்கள் பதிப்பித்தமை அரிய தொரு பணியாகும். தமது நூல் ஒன்றுகூட வெளிவந்திருக்காத துழலில் மஹாகவியின் நூலைப் பதிப்பிக்க முன்வந்த நுஃமான் அவர்களின் இச்செயல், தன்னை முன்னிறுத்துவதில் ஆர்வமற்ற அவரது இயல்பினையே எடுத்துக் காட்டுகின்றது (இவ்வாறு ஏகராசாவோ யாரோ சொன்னதாக ஞாபகம். அதைக் குறிப்பிடலாம்). அவ்வாறே, அவர் (யேசராசாவுடன் இணைந்து) தொகுத்த “பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்” எனும் நூலில், பிற்காலத்தே பிரபலமிக்க இலங்கைத் தமிழ்க்

கவிஞர்களாகப் பெயர்பொறித்த பலரும் அறிமுகப்படுத்தப் பட்டிருந்தமை, தரம் நோக்கி, எழுத்தாளுமைகளை இனங்காணும் அவரது கூர்ந்த நோக்குக்குச் சான்றாகக் குறிப்பிடலாம். இளையவர், புதியவர், பிரபலமானவர் என்ற அம்சங்களைக் கருத்திற் கொள்ளாமல், நல்ல எழுத்தினைப் பாராட்டி ஊக்குவிக்கத் தயங்காத அவரது இயல்பினைப் பற்றி, அ. யேசுராசா அவர்கள் எழுதியிருந்த ஒரு கட்டுரையிலும் விதந்துரைத்துள்ளமை கவனத்திற் கொள்ளத்தக்கது” (மணற்கேணி; 2017).

கவிஞர் முருகையன், கவிஞர் சோலைக்கிளியின் கவிதைகளை “கடுங்கோபத்துடன்” (பார்க்க, மல்லிகை; ஆகஸ்ட் - செப்டம்பர் 1985: 33-38) பொசுக்கிட முனைந்த போது, சோலைக்கிளியின் “எட்டாவது நரகம்” தொகுதிக்கு நுஃமான் எழுதிய விமர்சன நுட்பமும், தர்க்க அணுகலும் கொண்ட முன்னுரையில், முருகையனின் கவித்துவ அறியாமை பற்றி எடுத்துரைத்து, சோலைக்கிளியின் தனித்துவங்களை நிறுவிக்காட்டினார். மேலும் இந்த முன்னுரையில் கவிதையின் உணர்வுமொழி பற்றி மிகத் தத்துவமாக உணர்த்திக்காட்டியுள்ளார். (2001 அல்லது 2002இல் பேராதனைப் பல்கலைக்கழக கலையரங்கில் நடைபெற்ற நிகழ்வொன்றில் நுஃமான் அவர்கள், “எட்டாவது நரகம்” தொகுதியிலிருந்து பல கவிதைகளை வாசித்தார்; அது இன்னும் எனக்குள் எதிரொலிக்கின்றது).

நுஃமான் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்ட “பலஸ்தீன கவிதைகள்” அன்றைய ஈழத்துச் சூழலில் பல அதிர்வலைகளை தோற்றுவித்து, ஈழத்து தமிழ் கவிதையின் உள்ளடக்கத்தில் பாரிய திருப்பு முனையை உண்டாக்கியது என்பது மறுக்கமுடியாத உண்மை. இதுபற்றிய பேராசிரியர் கா.சிவதத்தம்பின் அவதானம் ஆய்வுக்குரியது: “இலக்கியம் என்பது வரலாற்றின் சிசு என்பது எத்துணை உண்மையோ அத்துணை உண்மை “இலக்கியமும் வரலாற்றை உருவாக்குவது; என்பதாகும். அதாவது இப்புதிய புலப்பதிவுகளுக்குக் காலாகவிருந்த இலக்கியங்கள் யாவை? இளைஞரியக்கம் மீதிருந்த இலக்கியச் செல்வாக்குகள் யாவை? இந்த இளைஞர்கள் யார் யாரை வாசித்தார்கள், யார் யார் எழுதிய எவ்வெவ்விலக்கியங்கள் அவர்களுக்கான தூண்டுதல்கள், உந்துதல்களாக அமைந்தன என்பதும் முக்கியமான ஒரு வினாவாகும். இது சம்பந்தமாக, எனக்குத் தெரிந்த அளவில், போராளிகள் மீது கவிதை ஏற்படுத்திய தாக்கம் மிகப் பெரியது என்றே கருதுகின்றேன். நுஃமான் மொழி பெயர்த்த “பலஸ்தீனக் கவிதைகள்” தொகுதி முக்கிய செல்வாக்கு ஊற்றுக்களில் ஒன்றாகும்” (“ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்”; 2010:42). “தமிழ் இலக்கியத்திற்கு சிந்தனை மாற்றங்களையும் நவீன கவிதைப் போக்குகளை நோக்கி நகர்த்தும் ஆற்றலமிக்க மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள் பலவற்றை பேரா. எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்கள் ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் பொறுப்புணர்வோடு செயற்படுத்தித் தந்திருக்கிறார். நவீன தமிழ்க் கவிதை வளர்ச்சியில் அவருடைய எழுத்துக்கள், கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்.. எத்தகைய வலுவான தாக்கத்தை தந்து வந்திருக்கின்றது என்பது வியப்பூட்டும் நிதர்சனம். அவர் தமிழ்க் கவிதை உலகிற்கு தொடர்ந்து செய்து வரும் பணிகள், என்றைக்குமான இன்றியமையாதவைகளாகும்” என்று பெண்ணிய கவிஞர் அனார் மிகப் பொருத்தமாகவே மதிப்பிட்டுள்ளார் (இணையம்).

“எழுத்தாளன் அல்லது படைப்பாளி என்ற

அடையாளத்தையே எல்லாவற்றிலும் முக்கியமானதாக நான் கருதுகின்றேன். கவிஞன், சிறுகதை ஆசிரியன் என்ற வகையில்தான் நான் எழுத்துத்துறைக்கு அறிமுகமானேன். 1960, 70-களில் ஈழத்துக் கவிதைத் துறையில் நானும் குறிப்பிடத்தக்க சில படைப்புகளைச் செய்திருக்கின்றேன்; அதிகம் இல்லையென்றாலும் சில சிறுகதைகளை எழுதியிருக்கிறேன். ஆனால் 1980-களில் ஆராய்ச்சி, விமர்சனத் துறைகளில் எனது ஈடுபாடு படைப்பாளி என்ற அடையாளத்தை மெல்ல விழுங்கிவிட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அது எனக்குக் கவலைதரும் ஒரு விடயம்தான்” என்று ஒரு நேர்காணலில் நுஃமான் (வல்லினம்; 2011) சொல்லியிருக்கிறார்.

3

“மொழி பெயர்ப்புத் துறையில் எனது ஈடுபாடு பிற மொழிக் கவிதைகளை ஆங்கிலத்தின் ஊடாகப் புரிந்து கொள்ளும் முயற்சியின் ஒரு உபவிளைவாகவே தொடங்கியது. ஒரு கவிதையை ஆங்கிலத்தில் படிப்பதைவிட அதனைத் தமிழாக்கிப் படிப்பது அதனுடன் அதிக நெருக்கத்தை ஏற்படுத்துவதாக உணர்ந்தேன். அவ்வகையிலேயே 1970-களின் தொடக்கத்திலிருந்து சில கவிதைகளை மொழி பெயர்க்க முனைந்தேன். அதன் மூலம் மொழி பெயர்ப்பின் தேவையையும் அதிகம் உணர் முடிந்தது. மொழிபெயர்ப்பு என்பது ஒரு பண்பாட்டுப் பாலம்தான். இரண்டு பண்பாடுகளுக்கிடையே மொழிபெயர்ப்பு ஒரு பாலமாக அமைகின்றது. குறிப்பாக இலங்கை போன்ற இனமுரண்பாடு தீவிரமடைந்த ஒரு பன்மொழிச் சமூகத்தில் இதுமிருந்த முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில் மொழி பெயர்ப்பை ஒரு கற்கை நெறியாகப் பயிலவும் பயிற்றுவிக்கவும் வாய்ப்பு ஏற்பட்ட போது அதபற்றி கோட்பாட்டு ரீதியாகப் புரிந்து கொள்ளவும் முடிந்தது. மொழிபெயர்ப்பை ஓர் இலக்கியப் பணியாக மட்டுமின்றி ஒரு சமூக, அரசியல் பணியாகவும் நான் கருதுகின்றேன். எனது மொழிபெயர்ப்புகள் அத்தகையன்தான். எனது மொழிபெயர்ப்புகள் பெரும்பாலும் மூன்றாம் உலகப் படைப்புகள் தொடர்பானவைதான். நான் மொழி பெயர்த்த பலஸ்தீனக் கவிதைகள் பலஸ்தீன மக்களின் விடுதலைப் போராட்டத்துக்கு எனது ஆதரவை தெரிவிப்பதாக மட்டுமின்றி எல்லா நாடுகளிலும் ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்ட உணர்வின் வெளிப்பாடாகவும் உள்ளன. அவ்வகையில் ஒரு மொழிபெயர்ப்பாளன் என்ற அடையாளம் எனக்குத் திருப்தி தருவதுதான்” என்று நுஃமான் வல்லினத்திற்கு வழங்கிய நேர்காணலில் (2011) குறிப்பிடுகின்றார். அவரது மொழிபெயர்ப்பு படைப்புக்களை பின்வருமாறு தொகுத்துக் காட்ட முடியும்.

- காற்றில் மிதக்கும் சொற்கள், மலேசியக் கவிஞர் லதீஃப் மொஹிதீனின் கவிதைகள், அடையாளம்: தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2012.
- இரவின் குரல், இந்தோனேசியக் கவிஞர் சைரில் அன்வரின் கவிதைகள், அடையாளம்: தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2012.
- மஹ்மூத் தர்வீஷ் கவிதைகள், அடையாளம்: தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2008
- பலஸ்தீனக் கவிதைகள், (விரிவாக்கப்பட்ட பதிப்பு) அடையாளம்: தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2008.
- கட்டுப்பாடு அல்லது சுயாதீனம், (முஸ்லிம் சட்டத்திற்கு உட்பட்டுவாழும் பெண்களின் அடையாளம் மற்றும் அனுபவங்கள்), ஃபரீதா ஷஹீத், முஸ்லிம் பெண்கள் ஆய்வுமன்றம் செயல் முன்னணி: கொழும்பு, 2004

- இன முரண்பாடும் வரலாற்றியலும், ஆர்.ஏ.எல். எச். குணவர்தன், சமூக விஞ்ஞானச் சங்கம்:கொழும்பு, 2000.
- பலஸ்தீனக் கவிதைகள், முன்றாவது மனிதன்: கொழும்பு, 2000.
- முஸ்லிம் பெண்களும் அரசியல் தலைமைத்துவமும், ஃபாத்திமா மெர்னிஸ்ஸி, முஸ்லிம் பெண்கள் ஆய்வு மற்றும் செயல் முன்னணி:கொழும்பு, 1999.

“இலங்கை- இந்திய தமிழ் முஸ்லிம் சமூகங்களில் பெண்ணுடைய சமூக, அரசியல் தலைமைத்துவம் குறித்த எதிர்மறையான கருத்தியல் நிலவிவரும் துழலில், இவர் மொழிபெயர்த்த ஃபாத்திமா மெர்னிஸ்ஸியின் “முஸ்லிம் பெண் தலைமைத்துவம்” பற்றிய நூல் முஸ்லிம் பெண்ணின் ஆளுமையைக் கூர்மழுங்கச் செய்யும் பிற்போக்குவாதத்தை நோக்கிக் கேள்வியெழுப்பக்கூடிய வகையில் அமைந்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. தமிழ்ச் சூழலில் இப்படியான நூல்களின் மொழிபெயர்ப்புக்கான தேவை அதிகம் உள்ள நிலையில், இப்பணி மிகுந்த போற்றுதலுக்கு உரியது என்பதில் ஐயமில்லை. மேலும், சிங்கள - தமிழ் மொழிகளுக்கு இடையிலான காத்திரமான இலக்கிய உறவைக் கட்டியெழுப்புவதில் மொழிமாற்ற இலக்கியங்கள் பங்காற்ற முடியும் என்ற சிந்தனையோடு அதற்கான முயற்சிகளில் இறங்கியவர்களில் அவரும் ஒருவர். அந்த வகையில், சமகாலச் சிங்கள - தமிழ்ச் சிறுகதைகளைப் பரஸ்பரம் மொழிபெயர்க்கச் செய்து நூல்களாய்ப் பதிப்பிக்கும் பணியில் கலாநிதி காமன் விக்கிரம கமகேயுடன் இணைந்து செயற்பட்டார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தின் மும்மொழித் துறைகளும் ஒருங்கிணைந்து நடாத்திய மொழிபெயர்ப்பு டிப்ளோமா, பட்டப்பின் டிப்ளோமா பாடநெறிகளில் மிகப் பிரதான வளவாளர்களுள் ஒருவராகவும் அவர் பணியாற்றி வந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையின் அரசு மற்றும் அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களைச் சேர்ந்த, பல்துறை சார்ந்த, பல்லின மொழிபெயர்ப்பாளர்களும் இப்பாடநெறியினால் பெரிதும் பயன்பெற்றனர் என்பது பன்மைத்துவ இலங்கைச் சூழலில் மிக முக்கியமான ஒரு விடயமாகும்” என்று லர்னா அப்துல் ஹக் (மணற்கேணி; 2017) எழுதுகின்றார்.

ஒரு எடுத்துக்காட்டுக்காக நுஃமான் மொழி பெயர்த்த சில கவிதைகள் பின்வருமாறு,

அ. லூஷான் கணவாய்

மேலைக் காற்று வீசிச் சுழலும்

உறைந்த காலை நிலவின் ஒளியில்

காட்டு வாத்துகள் கத்திக் கேட்கும்

உறைந்த காலை நிலவின் ஒளியில்

குதிரைக் குளம்புச் சந்தடி கேட்கும்

சங்கொலி மெல்ல, ஒலிப்பது கேட்கும்

லூஷான் கணவாய் இரும்புச்சுவராம் என்பது நமக்கொரு பிதற்றலே யாகும் உறுதியான எட்டுகள் வைத்து நாம் அதன் சிகரம் கடந்து கொண்டிருக்கிறோம் எதிர்வரும் மலைகளோ கடலின் நீலம் மறைகிற குாயிறோ இரத்தச் சிவப்பு

- பிப்ரவரி 1935

- மா.ஓ.சேதூர் (அலை 6, 1976)

ஆ. எதிர்ப்பு

நீ என்னைச் சுற்றிக் கட்டலாம்

வாசிப்பதற்கும் புகைப்பதற்கும்

நீ தடை விதிக்கலாம்

எனது வாயில் நீ மண் இட்டு நிரப்பலாம்

ஆயினும் என்ன?

கவிதை

என் துடிக்கும் ஈதயத்தின் குருதி

என் ரொட்டியின் உப்பு

கண்ணின் திரவம்

நகங்களால்

கண் இமைகளால்கத்தி முனையால்

நான் அதைப் பாடுவேன்.

சவுக்கடியிலும்

சங்கிலிப் பிணைப்பிலும்

கைவிலங்கின் வேதனை இடையிலும்

நான் அதைப் பாடுவேன்.

போரிடும் எனது பாடலைப்பாட

என்னுள் ஓர் கோபு

வானம்பாடிகள் உள்ளன.

- மஹ்முத் தர்வீஷ்

“மஹ்முத் தர்வீஷ் கவிதைகள்” 2008

இ. எனது வீடு

எனது வீடு கவிதைக் குவியலால் கட்டப்பட்டது

நீ எல்லாவற்றையும் ஊடுருவிப் பார்க்கக்கூடிய

ஒளிரும் நிலைக்கண்ணாடிகளால் கட்டப்பட்டது

பரந்த முற்றம் உள்ள பெரிய கட்டிடத்தை

விட்டும் நான் ஓடினேன்

வழிதவறிவிட்டது, என்னால் அதைக்

கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை

மாலைநேரம் ஒரு கூடாரத்தை அமைத்தேன்

அது எங்கு பறந்தது என்பது

காலையில் யாருக்கும் தெரியாது

எனது வீடு கவிதைக் குவியலால் கட்டப்பட்டது

இங்குதான் நான் மணம் முடித்தேன்

குழந்தைகள் பெற்றேன்

நீண்டகாலம் காத்திருக்கவேண்டும்போல்

தோன்றுகின்றது

ஆனால் அது வழியில் வந்துகொண்டிருக்கிறது

பிரகாசமான நாளுக்காக இனியும் நான்
கையேந்த மாட்டேன்
தேன் சொற்கள் உருகட்டும்
அவன் அவற்றை எடுக்க வருவதாயின்

- இந்தோனேசியக் கவிஞர் சைரில் அன்வர்
“இரவின் குரல்” 2012

“மொழியும் இலக்கியமும்” (2007) என்ற நூலில் மொழிபெயர்ப்பு பற்றிய இரண்டு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் இருக்கின்றன. அவையாவன, “ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகள்”, “தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் சிங்கள இலக்கியம்” என்பனவாகும். “ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்புகள்” என்ற கட்டுரை மொழிபெயர்ப்புத் தொடர்பான சில முக்கிய பிரச்சினைகளை தொட்டுக்காட்டுகின்றது. மொழிபெயர்ப்பு என்பதனை பின்வருமாறு தெளிவுபடுத்துகின்றார்: “மொழி பெயர்ப்பு என்பது ஒரே கருத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக ஒரு மொழிக்குப் பதிலாகப் பிற்தொரு மொழியைப் பிரதியீடு செய்வதாகும். அதாவது, ஒரு மொழியில் கூறப்பட்ட அதே கருத்தைப் பிற்தொரு மொழியில் கூறுவதாகும். இது மொழிபெயர்ப்புப் பற்றிய ஒரு குறுகலான வரைவிலக்கணமே. மொழிபெயர்ப்புப் பற்றி விரிவான ஒரு வரைவிலக்கணம் கூறுவதானால், “ஒரு ஊடகத்தில் கூறப்பட்ட விஷயத்தை இன்னுமொரு ஊடகத்துக்கு மாற்றுவது” எனலாம். இவ்வாறு மாற்றும்போது குறியீட்டு முறை அனைத்தும் முற்றாக மாறுகின்றது. சொல்லப்பட்ட விஷயப் பொருள் மட்டுமே எஞ்சி இருக்கின்றது. உதாரணமாக:

விட்டிலது விட்டில் - விளக்கொளியை
விட்டிலது விட்டில்

என்ற வரிகளை எடுத்துக்கொள்வோம். இது செய்யுள் ஊடகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதில் கூறப்பட்ட செய்தியை உரை நடைக்கு மாற்றுவதானால், “அந்த விட்டில் பூச்சி விளக்கொளியை விடாமல் சுற்றியது” என்று மாற்றலாம். இன்னும் ஒரு மொழி ஊடகத்திற்கு மாற்றும்போதும் நாம் இவ்வாறே செய்ய முடியும். “விட்டிலது விட்டில் விளக்கொளியை விட்டிலது விட்டில்” என்னும் வரியில் “விட்டிலது” என்ற ஒரே குறியீடு இரு பொருளில் பெயராகவும் வினையாகவும் வருகின்றது. இதே பொருளை உணர்த்தும் இதற்குச் சமமான ஒலிக்குறியீடுகளைப் பிற்தொரு மொழியில் தேடுவது சாத்தியமல்ல. எல்லா மொழிகளிலும் இத்தகைய வேறுபாடுகளை நாம் காணலாம். இவ்வாறு மாற்றும் போது முதலாவது ஊடகத்தின் குறியீட்டு முறையினால் ஏற்படும் ஓசைநயம் போன்ற அழகியல் அம்சங்கள் மற்ற ஊடகங்களின் குறியீட்டு முறையில் இல்லாது போகின்றன. சொல்லப்பட்ட விஷயப் பொருள் மட்டுமே எஞ்சுகிறது. ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பைப் பொறுத்தவரை இது ஒரு முக்கியமான பிரச்சினையாகும் (2007:23). இவ்வாறு மொழியியல் அடிப்படையில் ஆக்க இலக்கிய மொழிபெயர்ப்பு பிரச்சினைகளை இக்கட்டுரையில் அலசியுள்ளார்.

“தமிழ் மொழிபெயர்ப்பில் சிங்கள இலக்கியம்; என்ற கட்டுரையும் மொழிபெயர்ப்பு பொருள் பற்றி விரிவாகப் பேசுகின்றது. இலங்கையில் சிங்கள, தமிழ்மொழி உறவின் வரலாற்றுப் பின்னணியில் சிங்கள, தமிழ் மொழிபெயர்ப்புகள் பற்றிக் கணக்கெடுப்பதும், அவற்றின் தரம்பற்றி மதிப்பிடுவதும் இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும் என்று அவரே குறித்துள்ளார். மொழியியல் அடிப்படையில் இக்கட்டுரை வரையப்பட்டிருப்பது அவதானத்திற்குரியது. எடுத்துக்காட்டாக கட்டுரையிலிருந்து ஒரு சிறுபகுதி:

“மொழியியல் ரீதியான வடிக்கட்டல் அல்லது மொழி பெயர்க்க முடியாமை சில இலக்கண வகைமைகள் அல்லது இலக்கணக் கூறுகள் காரணமாகவே நிகழ்கின்றது. இலக்கு மொழியில் ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கண கூறு இல்லா விட்டால், “அந்த மொழியின் ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதியை மொழி பெயர்க்கும்போது மூலத்துக்கு விசுவாசமாக இருப்பது மிகவும் சிரமமானதாகும்” (Roman Jakobson 1987:432). தமிழும் சிங்களமும் இலக்கணத்திலும் பண்பாட்டுக் கூறுகளிலும் பெருமளவு ஒற்றுமை கொண்டிருப்பினும் சில முக்கியமான வேறுபாடுகளும் உள்ளன. இவ்விரு மொழிகளிலும் உள்ள மூலவிடப் பெயர் அமைப்பு இதற்கு உதாரணமாகும்.

தமிழ் மொழியில் இரண்டு முன்னிலை இடப்பெயர்களை உள்ளன. ஆனால், சிங்கள மொழியில் இருபது வேறுபட்ட வடிவங்கள் உள்ளன. இவை வெவ்வேறு அளவில் மரியாதைக் குறிப்பினையும், எண், பால், வேறுபாடுகளையும் காட்டுகின்றன (Nuhman, 1994). இந்த இடப்பெயர்கள் தம்முள் கொண்டிருக்கும் சமூக - உளவியல் பொருண்மையை ஆங்கிலத்திலோ அல்லது தமிழிலோ மொழிபெயர்ப்பது மிகவும் சிரமமாகும். உதாரணமாக, பின்வரும் சிங்கள வாக்கியங்கள் “ஓயா கன்ன”, “தமுசே கன்ன”, “உம்ப காப்பங்”, “தோ காப்பிய” தம்முள் பொருள் வேறுபாடு உடையன. இது அம்மொழியில் காணப்படும் - சமூக - மொழியியல் தழுவின் விளைவாகும். இதை ஒத்த நிலைமை ஆங்கிலத்திலோ அல்லது தமிழிலோ கூட இல்லை. ஆங்கிலத்தில் மேற்காட்டிய நான்கு வாக்கியங்களுக்கும் சமனாக You eat என்ற வாக்கியம் மட்டுமே உண்டு. ஆனால், நான்கு வேறுபட்ட சிங்கள வாக்கியங்களும் உணர்த்தும் நான்கு வேறுபட்ட மரியாதைக் குறிப்புகளை இந்த ஆங்கில வாக்கியம் வெளிகாட்டாது. மேலுள்ள நான்கு வேறுபட்ட சிங்கள வாக்கியங்களுக்கும் சமனாகத் தமிழில் இரண்டு வாக்கியங்களே உண்டு. “நீங்கள் சாப்பிடுங்கள்” என்பது “ஓயா கன்ன” என்பதற்குச் சமனியாகும். ஏனைய மூன்று வாக்கியங்களுக்கும் “நீ சாப்பிடு” என்பது மட்டுமே சமனியாகும். நீங்கள் என்பது தமிழில் முன்விலைப் பன்மைக்கும் மரியாதை ஒருமைக்கும் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. நீ என்பது அல் - மரியாதை ஒருமை வடிவமாகும். தமிழ் மொழி மரியாதை, அல் - மரியாதை என்ற இரண்டு மரியாதை நிலைகளையே வெளிக்காட்டுகின்றது. ஆனால், சிங்களம் குறைந்தது நான்கு மரியாதை நிலைகளை வெளிக்காட்டுகின்றது. இத்தகைய இலக்கணப் பிரச்சினைகளைக் கடந்து செல்வது மொழிபெயர்ப்பில் எப்போதும் சிரமமாகும் (2007:190, 191). எம்.ஏ.நுகுமான் அவர்களது மொழிபெயர்ப்பு படைப்புகளும், மொழிபெயர்ப்பு சம்பந்தமான ஆய்வுகளும் நேர்த்தியாகவும் கனதியாகவும் அமையக்காரணம் அவர் மொழியியல் நுட்பங்களை பிரக்ஞைப்பூர்வமாய் அறிந்திருப்பதே என்பது வெள்ளிடைமலை.

4

“பதிப்புத் துறையில் நான் செய்தது மிகவும் சொற்பம். 1960-களின் இறுதியில் எனது நண்பர் கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் உதவியுடன் “கவிஞன்” என்ற ஓர் இதழைத் தொடங்கி நான்கு இதழ்கள் வெளியிட்டேன். ஐந்தாவது இதழை ஒரு தனிநூலாக - மஹாகவியின் கோடை - வெளியிட்டேன். எனது பதிப்புத்துறை முயற்சிகள் இப்படித்தான் தொடங்கியது. “வாசகர் சங்கம்” என்ற பெயரில் பின்னர் சில நூல்களை வெளியிட முடிந்தது. மஹாகவியுடனும் அவரது குடும்பத்தினருடனும் எனக்கு இருந்த நெருக்கமான நட்புக்

காரணமாக அவருடைய மறைவின் பின்னர் அவரது நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டேன். அந்த முயற்சி இன்னும் தொடர்கின்றது. ஆயினும் என்னை ஒரு பதிப்பாசிரியனாக அடையாளப்படுத்தும் அளவுக்கு எனது அறுவடை போதாது என்றே சொல்வேன்” (வல்லினம் : 2011). பின்வருவன அவர் பதிப்பித்த சில நூல்களாகும்.

- மெய்யியற் சிந்தனைகள், பேராசிரியர் எஸ். கிருஷ்ணராஜா ஞாபகார்த்த இதழ், (இணை ஆசிரியர்), பேராசிரியர். கிருஷ்ணராஜா ஞாபகார்த்த இதழ்க் குழுமம், யாழ்ப்பாணம், 2011.
- அஸன்பே சரித்திரம், எம். சீ. சித்திலெப்பே (1885), இந்தியப்பதிப்பு, அடையாளம்: தமிழ்நாடு, இந்தியா, 2010.
- அசல்வெசி அப்பி, சமகாலத் தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நூல், (இணையாசிரியர்) த்ரீவீலர் பதிப்பகம், கொழும்பு, 2006.
- நம் அயலவர், சமகாலத் சிங்களச் சிறுகதைகளின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு நூல், (இணையாசிரியர்) த்ரீவீலர் பதிப்பகம், கொழும்பு, 2006.
- A Lankan Mosaic, (English Translations of Cotemporary Sinhala and Tamil Short Stories) Edited with Ranjani Obeysegara and Ashly Halpe, Three Wheeler Press, Colombo, 2003, Pages, 443+x
- மஹாகவியின் மூன்று நாடகங்கள், பதிப்பாசிரியர், தென்னாசிய நூல்கள்: சென்னை, 2000.
- மஹாகவியின் ஆறு காவியங்கள், பதிப்பாசிரியர், தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை: கொழும்பு, 2000. முதலாவது இந்தியப் பதிப்பு 2008, அடையாளம்: தமிழ்நாடு, இந்தியா.
- தொடர்பாடல் மொழி நவீனத்துவம், இந்து சமய கலாசாரத்திணைக்களம்: கொழும்பு, 1993
- சோவியத் யூனியனின் உடைவு (கட்டுரைகளும் ரெஜி சிரிவர்தன ஆங்கிலத்தில் எழுதிய நாடகமும்) (இணையாசிரியர்), இனத்துவக் கற்கைகளுக்கான சர்வதேச மையம்: கொழும்பு, 1992.
- மஹாகவியின் புதியதொரு வீடு, பதிப்பாசிரியர், வாசகர் சங்கம்: கல்முனை, 1989.
- பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள், (ஈழத்து நவீன கவிதைகளின் தொகுப்பு) (இணையாசிரியர்), க்ரியா: சென்னை, 1984.
- மஹாகவி கவிதைகள், பதிப்பாசிரியர், அன்னம்: சிவகங்கை, 1984.
- நாட்டார் பாடல்கள், இணையாசிரியர், இலங்கைக் கல்வித் திணைக்களம்: கொழும்பு, 1976.
- மஹாகவியின் வீடும் வெளியும், பதிப்பாசிரியர், வாசகர் சங்கம்: கல்முனை, 1973.
- மஹாகவியின் ஒரு சாதாரண மனிதனது சரித்திரம், பதிப்பாசிரியர், மஹாகவி நூல் பதிப்புக் குழுமம்: கொழும்பு, 1971.
- மஹாகவியின் கோடை, பதிப்பாசிரியர், வாசகர் சங்கம்: கல்முனை, 1970.

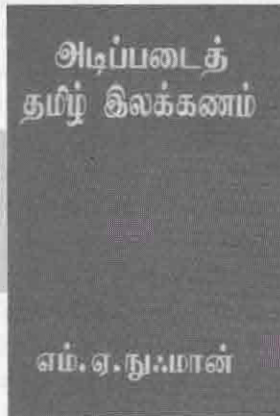
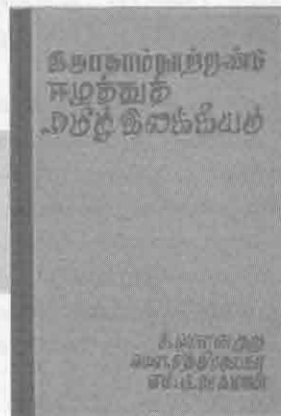
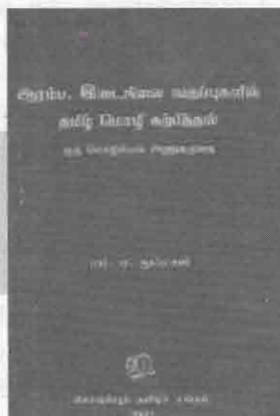
5

தமிழ் இலக்கணம் தொடர்ச்சியாக வெறும் நெட்டுருப்பாடமாகவே கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது.

மொழியியல் அறிஞரான நுஃமான், இதற்கு எதிராக எழுதியும், கற்பித்தும், இலக்கண நூல்களை ஆக்கியும் வருகின்றார். மொழியியல் அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கணத்தை உருவாக்குவது பற்றிய பல ஆய்வுகள் “ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் மொழி கற்பித்தல்: ஒரு மொழியியல் அணுகுமுறை” (2002) என்ற அவரது நூலில் காணப்படுகின்றன. மொழியியல் அடிப்படையில் “அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” என்ற நூலை 1999ஆம் ஆண்டு எழுதினார். மொழியியல் சிந்தனைகளைத் தழுவி அமைந்த முதல் பாடநூலாக இது அமைந்துள்ளது. 2011ஆம் ஆண்டு “அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” (நவீன அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் 6 பாகங்கள்: விழிப்புலனற்றோருக்கான ப்ரைல் பதிப்பு) நூலை விழிப்புல விழிப்புலனற்றோருக்கான இந்தியக்கழகம் (மதுரை, இந்தியா) வெளியிட்டது. “அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” நூலை தன்னுடைய “வாசகர் சங்க வெளியீடா”க நுஃமான் வெளிக் கொணர்ந்தார். ஆகஸ்ட் 1999 முதற்பதிப்பு கண்ட இந்நூல், பல பதிப்புகளை கண்டுள்ளது. “அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்” நூலின் திருத்தப்பட்ட விரிவான பதிப்பை அடையாளம் (சென்னை) பதிப்பகம் 2007ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டது.

மரபுவழி இலக்கணக் கருத்துகளோடு நவீன மொழியியல் கருத்துகளையும் இணைத்து, தற்காலத் தமிழ் மொழியின் இலக்கண அமைப்பை மிக எளிமையாக விளக்க இந்நூல் முயல்கிறது. கடந்த சுமார் ஐம்பது ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு மொழியிலாளர்கள் தமிழ் மொழியின் இலக்கண அமைப்புப் பற்றி ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகள் பலவற்றை இந்நூல் ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. அவ்வகையில் பல புதிய இலக்கணக் கருத்துகள் விளக்கப் பட்டுள்ளன. எழுத்தியல், சொல்லியல், தொடரியல், புணரியல் என்னும் நான்கு பிரிவுகளில் தமிழ் இலக்கண அமைப்பினைப் புதிய நோக்கில் ஆராயும் இந்நூல், தற்காலத் தமிழ் இலக்கணம் கற்கும் மாணவர்களுக்கும் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் நீண்ட காலத் தேவையை நிறைவு செய்துள்ளது.

“அடிப்படை தமிழ் இலக்கணம்” என்ற இலக்கண ஆய்வு நூலில் விரிவான ஒரு முன்னுரையை எழுதியுள்ளார். மொழியியல் சம்பந்தமாகவும், தமிழ் இலக்கணம் பற்றியும், இலக்கணம் கற்பித்தல் பற்றியும், நவீன இலக்கண முறைமைகள் பற்றியும் மிக நுட்பமாக தெளிவுபடுத்தியுள்ளார். தமிழ் இலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட வளர்ச்சி பற்றி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: “கடந்த நூற்றாண்டில் ஐரோப்பியத் தமிழறிஞர்களின் தொடர்பினாலும், இந்த நூற்றாண்டில் நவீன மொழியியல் கோட்பாடுகளின் வளர்ச்சியினாலும் தமிழ் இலக்கணச் சிந்தனையிலும், இலக்கண ஆராய்ச்சியிலும் பெரிய முன்னேற்றங்களும் வளர்ச்சிகளும் ஏற்பட்டுள்ளன. கடந்த சுமார் அரை நூற்றாண்டு காலத்துள் தமிழ் இலக்கண மரபு

பற்றியும், தமிழ் மொழியின் பண்டைக்கால, தற்கால இலக்கண அமைப்புப் பற்றியும் மொழியியல் நோக்கில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் பல நூற்றுக்கணக்கான கட்டுரைகளும், நூல்களும் வெளிவந்துள்ளன. இவற்றின் பயன் எதுவும் பள்ளி, கல்லூரி மாணவர்களையோ ஆசிரியர்களையோ இன்னும் சென்றடையவில்லை. தமிழ் கற்பித்தலும், தமிழ் மொழிப் பாடநூல்களும் இன்னும் பழைய இலக்கணச் சிந்தனை முறைகளையே முதன்மைப்படுத்துகின்றன.”

மரபுவழி இலக்கணக் கருத்துகளோடு நவீன மொழியியல் கருத்துகளையும் இணைத்து ஆக்கப்பட்ட இந்நூலின் மூலமாக, இலக்கணம் கற்பித்தல் முற்றாக மாற்றியமைக்கப்பட வேண்டும் என்ற தன்னுடைய கருத்தை நிலைநாட்ட பேராசிரியர் நுஃமான் முற்பட்டுள்ளார். நூலின் உள்ளடக்கம் முழுவதும் இதனை அச்சொட்டாக அவதானிக்கலாம். எடுத்துக்காட்டாக ஒரு உதாரணம் இங்கு பதியப்படுகின்றது.

செயப்படுபொருள் வேற்றுமை இதனை இரண்டாம் வேற்றுமை என இலக்கண நூல்கள் கூறும். இவ்வேற்றுமை ஐ உருபினால் உணர்த்தப்படும். வாக்கியத்தில் ஒரு பெயர்ச் சொல் செயப்படுபொருளாகத் தொழிற்படுவதை இவ் வேற்றுமை குறிக்கின்றது. கண்ணன் இராமனைப் பார்த்தான், ஐமால் தலையைச் சொறிந்தான் ஆகிய வாக்கியங்களில் இராமன், தலை என்பன செயப்படுபொருளாகும். ஒரு வாக்கியத்தில் வினையின் பயனுக்கு உட்படும் பெயர்ச்சொல் செயப்படுபொருள் எனப்படும். மேல் உள்ள வாக்கியங்களில் பார்த்தல் என்னும் வினைக்கு உட்படுவது இராமன், சொறிதல் என்னும் வினைக்கு உட்படுவது தலை. இதை வேறு வகையில் சொல்வதானால் பார்க்கப்பட்டவன் இராமன், சொறியப்பட்டது தலை எனலாம்.

இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருள் ஆக்கல், அழித்தல், அடைதல், நீத்தல், ஒத்தல், உடைமை முதலியன என்று நன்னூல் கூறும்.

வீட்டைக்கட்டினான் -(ஆக்கல்)
ஊரைவிட்டுச் சென்றான் -(நீத்தல்)
வீட்டை இடித்தான் -(அழித்தல்)

..... போன்ற வாக்கியங்களை இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் காட்டுவர். இவ்வாக்கியங்களில் ஆக்கல், அழித்தல், நீத்தல்..... ஆகிய பொருள்கள் வினையின் பொருள்களே அன்றி வேற்றுமையின் பொருள் அல்ல என தற்கால அறிஞர் கூறுவர். இப்படிப் பார்த்தால், தலையைச் சொறிந்தான், கன்னத்தைக் கிள்ளினான் போன்ற வாக்கியங்களில் இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருளைச் சொறிதல் பொருள், கிள்ளல் பொருள் என்றெல்லாம் விவரிக்க வேண்டியிருக்கும் என குபரமசிவம் என்னும் மொழியியல் அறிஞர் தனது “இக்காலத் தமிழ் மரபு” என்னும் நூலில் கிண்டலாகக் கூறுகின்றார். காலைப் பிடித்தான், இரும்பை வளைத்தான், கண்ணைச் சிமிட்டினான் என நாம் இன்னும் இவை போன்ற அநேக எடுத்துக் காட்டுக்களைத் தரமுடியும். இரண்டாம் வேற்றுமையின் பொருளை இவ்வாறு நீட்டிச் செல்வதைவிட, ஒரு பெயர்ச்சொல் வாக்கியத்தில் செயப்படு பொருளாகத் தொழிற்படுவதே இரண்டாம் வேற்றுமை எனச் சுருக்கமாகக் கூறலாம் (பார்க்க, நவம்பர் 2010: 91-93).

தமிழுக்குத் தோன்றிய இலக்கண நூல்களுக்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் ஆன பிறகும், புதிய மரபுகள், மாற்றங்களை உள்வாங்கிக்கொண்டு கல்வி நிறுவனங்களில்

கற்பிக்கப்படவில்லை என்ற நோக்கில், கற்பிக்கத் தகுந்த வகையில் இந்தநூலை உருவாக்கியுள்ளார். இருபதாம் நூற்றாண்டில் மொழியியல்துறை மிகச்சிறப்பாக வளர்ந்துள்ளது. பல புதிய கண்டுபிடிப்புகள் நிகழ்ந்துள்ளன. இவற்றை மாணவர் களுக்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவில்லை என்ற ஆதங்கத்துடன், புதிய அணுகுமுறையில் அடிப்படை இலக்கண ஆய்வு நூலை நுஃமான் ஆக்கியுள்ளார். ஐரோப்பாவில் வளர்ந்த மொழியியல் விஞ்ஞானம், அதனைத் தமிழறிஞர்கள் சிலர் எதிர்கொண்ட முறைகளை மொழியியல் அடிப்படையில் எடுத்துரைத்துள்ளார். இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் ஆளப்படும் சொல் வழக்குகளை எடுத்துக்காட்டி விளக்கிகின்றார். தமிழ்மொழியை ஒரு பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்களுக்கும் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பயன்படும் வகையில் விரிவாக எழுதப்பட்ட இலக்கண ஆய்வு நூலாக இது ஒளிர்கின்றது.

6

“வரன்முறையான ஈழத்துத் தமிழிலக்கிய ஆய்வில் ஈடுபட்ட ஈழத்துப் பல்கலைக்கழகப் புலமையாளர்களுள் ச.வித்தியானந்தன், ஆ.சதாசிவம், க.கைலாசபதி, கா.சிவத்தம்பி, எம்.ஏ.நுஃமான் என்போர் முதல் நிலையில் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர்களாவர்” என்று பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி “தமிழில் இலக்கிய வரலாறு” (2007:143) நூலில் எழுதியுள்ளமை அவதானத்திற்குரியது.

கொழும்பு பல்கலைக்கழகத்திற்கு சமர்ப்பிக்கப்பட்ட “மொழியியலும் தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களும்” (1974) என்ற ஆய்வேடு இலங்கைப் பாடசாலைகளில் ஆரம்ப வகுப்புகளில் அப்போது பயன்படுத்தப்பட்ட தமிழ்மொழிப் பாடநூல்களை நவீன மொழியியல் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் மதிப்பீடு செய்கின்றது. “மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழ் சொற்றொகை ஆய்வு” என்ற முதுகலைமாணிப்பட்ட ஆய்வு முஸ்லிம் மக்களின் தமிழ்ச்சொற்கள் குறித்த பயன்பாடுகளைக் காட்டும் ஆய்வாக அமைந்துள்ளது. தமிழ் பல்கலைக்கழகத்திற்காக குறுகியகாலத் திட்டப்பணியாய் இவரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட “மட்டக்களப்பு முஸ்லிம் தமிழில் அரபுக் கடன் சொற்கள்” (1984) என்னும் ஆய்வு குறிப்பிடத்தகுந்த ஒன்றாகும். “தமிழ், சிங்கள மொழிகளின் பெயர்த்தொடர் அமைப்பு ஒரு முரண் நிலை ஆய்வு” என்ற கலாநிதிப்பட்ட ஆய்வு தமிழ், சிங்கள மொழி குறித்த மிகச்சிறந்த ஆய்வாக அறிஞர்களால் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பேராசிரியர் எம்.ஏ. நுஃமான் அவர்களின் “பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகள் ஒரு மொழியியல் நோக்கு” என்னும் நூலை யாழ். பல்கலைக்கழகத்தின் கலைப்பீடம் 1984 இல் வெளியிட்டுள்ளது. “இந்நூல் பாரதி ஆய்வாளர்களால் இதுவரை பார்க்கப்படாத பாரதியின் ஓர் அம்சத்தை ஓரளவு விரிவாக ஆராய்கின்றது. பாரதியின் மொழி உணர்வு, பாரதியும் தமிழ் இலக்கணமும், மொழி மாற்றமும் பாரதியும், மொழி வளர்ச்சியும் பாரதியும் இந்தியாவுக்குப் பொதுப்பாஷை ஆகிய ஐந்து தலைப்புகளில் பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகளின் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் மொழியியல் விஞ்ஞான நோக்கு நிலை நின்று இந்நூல் பரிசீலனை செய்கின்றது. அவ்வகையில் “பாரதி இயலு”க்கு இது ஒரு புதிய பங்களிப்பாகும்.” என்று இந்நூலின் உள்ளடக்கம் பற்றி உரைக்கப்படுகின்றது. நுஃமான், பாரதியின் மொழிச் சிந்தனையை மொழியியல் நோக்கிலேயே ஆராய்கிறார். இவ்வாறு பாரதியை மதிப்பீடு செய்வதற்கான காரணத்தை பின்வருமாறு எடுத்துரைக்கின்றார்:

“மொழி மாற்றம், மொழி வளர்ச்சி என்பன பற்றிய பாரதியின் கருத்துக்கள் அறிவியல் ரீதியானவையாகவும் புரட்சிகரமானவையாகவும் உள்ளன. அதேவேளை ஆச்சரியப்படத்தக்க வகையில் தமிழின் பிறப்பு, சிறப்பு, தொன்மை, வலிமை, இனிமை என்பன பற்றிப் பாரதி ஆங்காங்கே கூறியுள்ள சில கருத்துக்கள் அறிவியலுக்குப் புறம்பான பொதுஜன ஐதீகங்களைப் (Popular Myths) பிரதிபலிப்பனவாக இருப்பதையும் காண்கின்றோம். வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் பாரதி கூறியுள்ள மொழிபற்றிய சில கருத்துக்கள் தம்முள் முரண்படுவதையும் அவதானிக்க முடிகிறது. இவ்வகையில் நவீன தமிழின் முன்னோடிகளில் முதல்வனான பாரதியின் மொழிச்சிந்தனைகளிலே காணப்படும் பலத்தையும் பலவீனத்தையும் விளங்கிக் கொள்வதற்கு இத்தகைய ஆய்வுகள் அவசியமாகும். மொழி பற்றிய நமது கண்ணோட்டங்களைப் புனரமைத்துக் கொள்வதற்கும் இவை வழிவகுக்கும்.” இந்த ஆய்வு பாரதியின் மொழிபற்றிய சிந்தனைகளை புதியபோக்கில் ஆராயத்தூண்டி, புதிய தேடல்களுக்கு வழி அமைத்தது என்பதில் ஐயமில்லை.

பேராசிரியர் நுஃமான் நாட்டார் பாடல்கள் தொகுப்பு முயற்சிகளில் ஈடுபட்டதுடன் அதுபற்றிய ஆய்வுகளையும் செய்துள்ளார். 1993இல் கொழும்பில் நடைபெற்ற “தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல்” மாநாட்டில் இவரால் சமர்ப்பிக்கப் பட்ட “நாட்டார் இலக்கியத்தில் காதல் பாடல்கள்” என்ற கட்டுரையை எடுத்துக்காட்டலாம். இக்கட்டுரை “தமிழ் நாட்டார் வழக்காற்றியல்” (1995) என்ற நூலிலும் இடம் பெற்றுள்ளது. கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம்கள் மத்தியில் வழங்கும் காதல் கவிதைகளின் தோற்றம், பயன்பாடு பற்றி இக்கட்டுரை ஆராய்ந்துள்ளது.

7

“சமுத்தூப் படைப்புகள் படிக்கக் கிடைப்பது முன்னெவிடவும் இப்போது சிரமம். படைப்பாளிகள், வாசகர் ஆகியோரின் விமர்சன அறிவு, பொதுப்படையாகப் பார்க்கும் போது நம்மையிட அவர்களிடம் அதிகம். விமர்சனத்தில்தான் அங்கு சாதனைகள் அதிகம் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. முக்கியமாக கலாநிதி கைலாசபதியின் எழுத்துகள். இவர் மூலம் புதிய பார்வை உருவாயிற்று. சமூகத்திற்கும் இலக்கியத்திற்குமான உறவும் படைப்பாளிக்கும் அவனுடைய பின்னணிக்குமான உறவும், படைப்புக்கும் காலத்திற்குமான உறவும் இவர் எழுத்துகள் மூலம் உறுதியடைந்தன. இவரது பார்வையை விரித்துக்கொண்டு போனவர் என்று கலாநிதி சிவத்தம்பியைச் சொல்லலாம். இவர்கள் இருவருடைய எழுத்துகளிலும் கருத்துப் பிரதிபலிப்பைக் கணக்கி வெடுத்துக்கொண்டு படைப்பின் தரங்கள் நிர்ணயிக்கப்படும் போக்கே அழுத்தம் பெறுகின்றன. கருத்து ஜோடனைகள் காலத்தின் முன் அழுகும் விதம் பற்றி இருவருமே யோசித்ததற்கான தடயங்கள் இல்லை. கைலாசபதியின் பார்வையில் கலைப் பண்புகளையும் சேர்த்து முழுமைய் படுத்தியவர் என்று நுஃமான்னைச் சொல்ல வேண்டும். தமிழில் இன்று எழுதும் விமர்சகர்களில் ஆக விவேகமான பார்வை இவருடையதுதான். ஏனெனில் இவரது எழுத்தில் வாழ்க்கை, மனிதன், கலை மூன்றும் முரண்கள் இல்லாமல் இணைகின்றன.” இது நேர்காணல் ஒன்றில் (தினமணி சுடர்; ஏப்ரல் 30, 1994) சுந்தர நாமசாமி சொன்னது. இன்னும்பொரு நேர்காணலில் (சுயமங்கலா; ஜூலை 1991) தன்னைக் கவர்ந்த படைப்புகளைப் பற்றி கூறுகின்ற சுந்தரப்பத்தில் இப்படி

கூறுகின்றார்: “எம்.ஏ.நுஃமானின் “மார்க்சியமும் இலக்கியத்தினாய்வும்” தரமான, நேர்மை யான விமர்சனம்” (பார்க்க, சுந்தர நாமசாமியின் “விரிவும் ஆழமும் தேடி” ; 1998).

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுஃமான் அவர்களின் “மார்க்சியமும் இலக்கியத்தினாய்வும்” என்ற நூல் அன்னம் வெளியீடாக 1987 இல் வெளிவந்தது. “மார்க்சியமும் இலக்கியத்தினாய்வும்” நூல் வெளியான காலப்பகுதியில் தமிழ் விமர்சனத்துறை ஒரு உன்னத நிலையை அடைந்திருந்தது. வாத விவாதங்கள் விமர்சனத்தில் அல்லது திறனாய்வில் உச்சத்தை தொட்டு கொண்டிருந்தது என்பதற்கு உரத்த உதாரணமாக இந்நூல் இருக்கின்றது. முரண்பாடுகளை தர்க்கரீதியாகவும் விஞ்ஞானப் பூர்வமாகவும் எதிர்கொள்ளல் இந்த திறனாய்வு நூலில் முக்கியத்துவம் படுத்தப்பட்டுள்ளமை ஆழ்ந்து அவதானிக்கத்தக்கது. “பன்முக ஆளுமை எம்.ஏ. நுஃமான்” என்ற கட்டுரையில் <<http://eathuvarai.net/?cat=128>, இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்:

“படைப்பு முயற்சிகளோடு, இலக்கியத்தினாய்வு சார்ந்த கற்றல், கற்பித்தல் தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாக முன்றிற்கும். அதனால் தமது காலத்தில் உலக அளவில் விவாதத்துக்குள்ளாகும் கருத்தியல் மற்றும் சிந்தனைப் போக்குகளை முகம் கொள்ள வேண்டி வரும். படைப்பாளியாகவும் கல்வியாளராகவும் ஒரே நேரத்தில் செயல்படுத்தத் தொடங்கிய நுஃமான் தன் காலத்தில் அதிகம் விவாதிக்கப் பெற்ற மார்க்சிய இலக்கியத்தினாய்வின் புதிய போக்குகளோடு விவாதங்களை நடத்தியவர். அவருக்கு முன்பு தமிழில் மார்க்சியத்தினாய்வில் பங்களிப்புச் செய்த ஆளுமைகளான தொ.மு.சி.ரகுநாதன், க.கைலாசபதி கோ.கேசவன் ஆகியோரது திறனாய்வு முறையில் இருந்த பயன்பாட்டு வாதம் மற்றும் வரலாற்று வாதத்தை முழுமையாகக் கைக்கொள்வதில்லாது விலகிப் படைப்பின் சூழலையும், படைப்பாளியின் அகநிலையையும் இணைத்துப் பார்க்கும் மார்க்சியத்தினாய்வு முறையை முன் வைத்தவர். இதன் தொடர்ச்சியாக அமைப்பியல், தொடர்பாடல், பெண்ணியம் போன்றவற்றின் வரவை மனமுவந்து வரவேற்றவர். இதனால் கீழைத் தேய்வியல்- மேலைத்தேய்வியல், சிறுபான்மை- பெரும்பான்மை முரண்பாடுகளின் பின்னணியில் இலக்கிய உருவாக்கம், இலக்கியத்தினாய்வு, இலக்கியவரலாறு ஆகியவற்றைக் கவனித்து தனது எழுத்துப் பணியினைக் கவனப்படுத்தி விவாதக் கட்டுரைகளையும் நூல்களையும் தந்தவர்” (எதுவரை - 20; 2016).

ஒரு நடுநிலையான விமர்சனப் பார்வையே இவருடையது என்பதை இந்நூல் நிரூபிக்கின்றது. இவர் மார்க்சியத்தை முழுமையாக ஏற்று ஒரு மார்க்சிய விமர்சகராக இயக்கியவரல்லர். மு.பொன்னம்பலம் போன்றவர்கள் வேண்டுமென்றே இவரை “மார்க்சிய விமர்சகர்” என்று அழைப்பதுண்டு. நேர்காணல் ஒன்றில் நுஃமான் பின்வருமாறு சொல்கின்றார்:

“என்னை மார்க்சிய விமர்சகன் என்பதைவிட, ஒரு துநிலையான விமர்சகன் என்ற அடையாளத்தை நான் பெரிதும் விரும்புவேன். மார்க்சிய விமர்சனத்தில் மேலோங்கி இருந்த வரட்டுப்போக்கை நான் தீவிரமாக விமர்சித்திருக்கிறேன். “மார்க்சியமும் இலக்கியத்தினாய்வும்” என்ற எனது நூல் அதன் விளைவுதான். இலக்கியம் பற்றிய விமர்சனப் பார்வைகளும், கொள்கைகளும் பல. அதில் ஒன்றுதான் மார்க்சியப் பார்வை. இலக்கியத்தின் சமூக வேர்களை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்ததில், இலக்கியத்தை ஒரு

உன்னத நிகழ்வாக அன்றி ஒரு சமூக உற்பத்தியாக (Social product) நிறுவியதில் மார்க்சியத்தின் பங்கு முக்கியமானது. ஆயினும் இலக்கியத்தில் எல்லா அம்சங்களையும் அதனால் விளக்கிவிட முடியும் என்று நான் நம்பவில்லை. பல்வேறு விமர்சனக் கொள்கைகளில் நமக்குப் பயனுள்ளவற்றை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்றே நான் கருதுகிறேன்” (<http://vallinam.com.my/navin/?author> வல்லினம்: 2011).

தமிழில் மார்க்சியத் திறனாய்வுக்கு ஒரு பவள விழா வரலாறு இருக்கும். இந்த 75 வருட காலத்தில் ஆரோக்கியமான “உன்னத நிகழ்வுகளும்”, பாதகமான “கொச்சை” நிகழ்வுகளும் மார்க்சிய திறனாய்வில் நிகழ்ந்துவந்துள்ளன. “மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” நூலின் முன்னுரையில் எம்.ஏ.நுஃமான் கூறுவது போல, முற்றிலும் அகநிலைப்பட்ட ரசனை முறை நோக்கில் இருந்து விடுபட்டு, சில புறநிலையான அளவு கோல்களுக்கு உட்படுத்தி இலக்கியத்தை அணுகும் போக்கினை மார்க்சியத் திறனாய்வே இங்கு தோற்றுவித்தது. இலக்கியத்தை புறநிலையாக அணுகுவதற்கு மார்க்சியம் பயன்படுகின்றது. இதனால்தான் நுஃமான், “எனது தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்புக்களை ஒரு புறம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு இலக்கியத்தைப் புறநிலையாக அணுகுவதற்கு மார்க்சியம் எனக்கு உதவியிருக்கின்றது” என்று குறிப்பிடுகின்றார். இந்த மையத்தில்தின்றே இந்நூலில் வரட்டு, எதிர் மார்க்சியப் போக்குகளை விமர்சிக்கின்றார். நுட்பமான திறனாய்வு முறையும், தர்க்க விதிகளும், வாசிப்போனை விடாமல் விவாதத்திற்கு உட்படுத்தும் திறனும் இந்நூலின் தனிச்சிறப்புக்களாக அமைந்துள்ளன. இத்தகைய சிறப்பு காரணமாகவே இந்நூலினை மீளவும் “காலச்சுவடு”(2013) பதிப்பித்திருக்கின்றது. மீள்பதிப்பு நூலின் பின் அட்டையில் “காலச்சுவடு” இப்படி சொல்கின்றது:

“மார்க்சியம் இறந்துவிட்டது. அது காலைப் பொருத்தமற்றது என்ற கூச்சலுக்கு மத்தியில் மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும் என்ற இந்நூலின் மீள்வருகை முக்கியமானது. இலக்கியத்தின் சமூக அடித்தளத்தை அதன் சமூக வேர்களைப் புரிந்துகொள்ளவும், இலக்கிய வரலாற்றை அற்புத நிகழ்வுகளாக அன்றி சமூக அசைவியக்கத்தின் வெளிச்சத்தில் காணவும், இலக்கியத்தை ஒரு அறிதல் முறையாக ஏற்றுக் கொண்டு வாழ்க்கை அனுபவத்தை இலக்கியம் எவ்வாறெல்லாம் வெளியிடுகிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ளவும் படைப்பாளியின் கருத்துநிலைக்கும் இலக்கியப் படைப்புக்கும் இடையே உள்ள உறவைப் புரிந்துகொள்ளவும் மார்க்சியத் திறனாய்வு நமக்கு உதவுகிறது. இலக்கியம் பற்றிய நமது புரிதலை அது ஆழப்படுத்துகிறது. உடனடியான அரசியல் இலக்குகளுக்கு அப்பாலான, இலக்கியம் பற்றிய ஒரு அகன்ற பார்வையை அது நமக்கு வழங்குகிறது. தமிழ்ச் சூழலில் நிலைபெற்றுள்ள வரட்டு மார்க்சியப் பார்வையையும் எதிர் மார்க்சியப் பார்வையையும் விமர்சிக்கும் இந்நூலின் மீள்வருகை புதிய தலைமுறை வாசகர்களின் சிந்தனையைக் கிளறிவிடும் என்று நம்பலாம்.”

ஒரு திறனாய்வு நூல் வெளிவருகின்றபோது, அது வாசிப்பவரின் பிரக்ஞையின் பரப்பை, புரிதலை, தேடலை விரிவுபடுத்துகின்றதா என்பதே முக்கிய வினாவாகும். இதற்கு விடையாக அமைகின்ற நூல்களே உயர்ந்த படைப்பாக கொண்டாடப்படும். “மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” நூலும் இத்தன்மை கொண்டதாக அமைந்துள்ளது. இதில் நான்கு ஆய்வுக்கட்டுரைகள் உள்ளன. நான்கு நூல்களை விமர்சிக்கின்ற போக்கிலேயே கருத்துக்கள் முன்வைக்கப் பட்டுள்ளன. எதிர்வினைகளாக வெடித்துள்ள கருத்துக்கள் தர்க்கச்சிறப்புடன் நிறுவப்பட்டுள்ளன.

சிந்தனையைத் தூண்டும் முறையில் திறனாய்வு செய் நேர்த்தியுடன் நெய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

“மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும் - சில குறிப்புகள்” என்ற முதல் கட்டுரை கேசவனின் “இலக்கிய விமர்சனம் - ஒரு மார்க்சியப் பார்வை” (1984) என்ற நூலினை விமர்சிப்பதாக உள்ளது. மார்க்சியக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆராயும் விமர்சகர்களில் கேசவனுக்கு ஒரு முக்கிய இடம் இருக்கின்றது. அவரது இந்நூல் கலை இலக்கியம் பற்றிய மார்க்சியக்கோட்பாட்டைத் தமிழில் விரிவாக எடுத்துரைக்க முயலும் ஒருமுதல் நூல் எனலாம் என நுஃமான் குறிப்பிடுகின்றார். பத்து பகுதிகளாக இந்த விமர்சனம் அமைந்துள்ளது. முதலிரு பகுதிகளைத் தவிர, அனைத்து பகுதிகளிலும் கூர்மையான விமர்சனமே வெளிப்பட்டுள்ளது.

வரட்டுத்தனமாக மார்க்சியத்தை புரிந்து கொண்டதால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளை மிக நுணுக்கமாக விளக்குகின்றார் நுஃமான். ஒரு எடுத்துக்காட்டு:

“ஒரு கலைப் படைப்பை புறக்கணிப்பதா அன்றி ஏற்றுக்கொள்வதா என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் மார்க்சியக் கொள்கையை எப்போதும் கடைப்பிடிக்க இயலாது என்பது மிகவும் உண்மையாகும்” என்றும் “ஒரு கலைப்படைப்பு தன் சொந்த விதிகளால் அதாவது கலையின் விதிகளால் தீர்மானிக்கப் படவேண்டும்; என்றும் டிராட்ஸ்கி கூறுகிறார். ஆனால் மார்க்சியம் மட்டுமே ஒரு கலையின் தோற்றத்துக்கான சமூகக் காரணிகளை விளக்க முடியும் என்பது அவரது கருத்தாகும். ஆனால் கேசவன் இதனை முற்றிலும் நிராகரிக்கிறார் (பக்-76). டிராட்ஸ்கியின் இக்கருத்து “மார்க்சியத்தை அனைத்துத் துறைகளையும் எப்போதும் விளக்கும் ஒரு தத்துவமாக ஏற்கவில்லை” அவ்வகையில் இது “இயக்க மறுப்பியலை உள்ளடக்கியதாகும்” என்பது கேசவனின் கருத்து. மார்க்சியத்தை சகல வல்லமையும் உள்ள ஒரு சித்தாந்தமாகக் கருதும் இக்கூற்று எனக்கு வியப்பூட்டு கின்றது. மாஜுவின் சிந்தனைகளைப் படித்து அறுவைச் சிகிச்சையை வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றிய டாக்டர்கள் பற்றிய அறிவியலுக்குப் புறம்பான கட்டுரைகள் ஒரு காலத்தில் சீன சஞ்சிகைகளில் வெளியானதை இக்கருத்து எனக்கு நினைவுட்கின்றது.

மார்க்சியம் அனைத்துத் துறைகளையும் எப்போதும் விளக்கும் தத்துவம் என்று கூறுவது உண்மையை ஒட்டிய கூற்றாகத் தோன்றவில்லை. உதாரணமாக யாப்பினை எடுத்துக் கொள்வோம். ஒரு குறிப்பிட்ட யாப்பு வடிவம் ஒரு குறிப்பிட்ட காலகட்டத்தில் ஏன் தோன்றியது என்பதை மார்க்சிய இயங்கியல் விதி கொண்டு நாம் விளக்க முடியும். ஆனால் அக்குறிப்பிட்ட யாப்பின் உள்ளார்ந்த அமையினை மார்க்சியம் விளக்காது. அதை யாப்புக் கோட்பாடுதான் விளக்க வேண்டும். அக்குறிப்பிட்ட யாப்பினை ஒரு கவிஞன் செம்மையாகக் கையாண்டுள்ளானா இல்லையா? அதற்கு அவன் எத்தகைய புதிய வளங்களைச் சேர்த்துள்ளான் என்பதை மார்க்சிய அடிப்படையில் அன்றி யாப்பியல் அடிப்படையிலேயே நாம் விளக்க வேண்டும். மார்க்சிய யாப்பியல் என்று ஒன்று இருப்பதாக எனக்குத் தெரியவில்லை. டிராட்ஸ்கி கருதியது இதைத்தான் என்றே நான் நினைக்கின்றேன்.”

“மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும் - இன்னும் சில குறிப்புகள்” என்பது இரண்டாவது கட்டுரை. இக்கட்டுரை கேசவனின் “மார்க்சியத் திறனாய்வுச் சிக்கல்” (1986) என்ற

நூலுக்கான விமர்சனமாகும். “இலக்கிய விமர்சனம்- ஒரு மார்க்சியப் பார்வை” என்ற கேசவனின் நூலுக்குப் பல்வேறு பத்திரிகைகளில் வெளிவந்த விமர்சனங்களுக்கான பதிலே இந்த நூல். கேசவனின் இலக்கிய விமர்சனம் நூல் பற்றி நுஃமான் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரையில் கூறப்பட்ட கருத்துக்களை மறுப்பதற்கும் இந்த நூலில் சுமார் இருபது பக்கங்களை அவர் செலவிட்டுள்ளார். “மார்க்சியத் திறனாய்வுச் சிக்கல்கள்” என்னும் இந்தப் புதிய நூலிலே தனது பழைய நிலைப்பாட்டையே கேசவன் மீண்டும் வலியுறுத்திக் கூறியுள்ளார். எனினும் அவரது கருத்துக்களைப் பற்றிச் சற்று விரிவாகப் பேசுவதற்கு அவர் மீண்டும் எனக்கொரு வாய்ப்பை அளித்துள்ளதனால் எனது கருத்துக்களைப் பற்றிய அவரது விமர்சனத்தை நான் நன்றியுடன் எதிர்கொள்கின்றேன்” என்றவாறு நுஃமான் இக்கட்டுரையை தொடர்கின்றார்.

16 பக்கங்களில் பேசிய கருத்துக்களை இக்கட்டுரையில் 59 பக்கங்களில் விரிவான அவதானத்திற்கு உட்படுத்தியுள்ளார். இதனை இன்னும் விரிவாக எழுதமுடியும் என கூறுகின்ற நுஃமான், ‘வாய்ப்புக் கிடைத்தால் பிற்தொரு சமயம் இலக்கிய அழகியல் பிரச்சினைகள்பற்றி தனியாகவே ஒரு நூல் எழுதும் உத்தேசம் உண்டு’ (அழுத்தம் என்னுடையது) என்றும் கூறுகின்றார். அந்த உத்தேசம் நிறைவேற வேண்டும் என்பதே எமது அவா!

“ரகுநாதனின் சிலப்பதிகார ஆராய்ச்சி” என்பது அடுத்த கட்டுரை. ரகுநாதன் முக்கியமான சில நவீன தமிழ் எழுத்தாளர்களுள் ஒருவர். கவிதை, சிறுகதை, நாவல், ஆராய்ச்சி என்று இலக்கியத்தின் பல துறைகளிலும் கைவைத்தவர். இவ்வாறு பல துறைகளிலும் கைவைத்த வர்களில் மிகச்சிலர்தான் அத்துறைகளிலெல்லாம் சாதனைகள் புரிந்திருக்கிறார்கள். “ரகுநாதன் அந்தச் சிலருள் ஒருவர் அல்லர்” என்று நுஃமான், இந்த திறனாய்வை ஒரு கறாரான முன்மொழிதலுடன் முன்னெடுத்துச் செல்கின்றார். ரகுநாதனின் முக்கியத்துவம் அவர் ஒரு படைப்பாளி என்ற வகையில் ஏற்பட்டதல்ல என்றும் அவரது மொழி பெயர்ப்புக்களும் விமர்சன, ஆராய்ச்சி முயற்சிகளுமே அவருக்கு ஒரு முக்கியத்துவத்தைப் பெற்றுத் தந்துள்ளன என்றும் அவர் எழுதுகின்றார். ரகுநாதனின் “இளங்கோ வடிகள் யார்: சிலப்பதிகாரம் பற்றிய ஒரு சமூகவியல் ஆராய்ச்சி” (1984) என்ற நூலையே திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தியிருக்கின்றார்.

பழம்பெருமைகளிலிருந்து விடுபட்டு நின்று, அறிவியல் ரீதியில் சிலப்பதிகாரத்தை ஆராய்வதற்களில் வையாப்புரிப்பிள்ளை முதன்மையானவர். அவருடைய புறநிலைப் பார்வையின் ஒரு அடுத்தகட்ட வளர்ச்சி நிலையாகவே வானமாமலை, ரகுநாதன், கைலாசபதி, சிவத்தம்பி போன்றோரின் சமூகவியல் அல்லது மார்க்சியப் பார்வையை நாம் கருத வேண்டும். முற்கற்பிதங்கள், ஐதீகங்கள், பண்டைப்பெருமைகள், தமிழ்பிமானம் போன்ற தளைகளிலிருந்து விடுபட்டு, அறிவியல் ரீதியில் இலக்கியத்தை நோக்க முயன்றவர்கள் இவர்கள். இவர்களது இத்தகைய பார்வை தமிழ் இலக்கிய ஆராய்ச்சிக்கு ஒரு வலிமையும் வளமும் தந்திருக்கின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. எனினும் இலக்கியத்தின் இலக்கியத்தன்மையை, அதன் அழகியல் அம்சத்தை இரண்டாம் தரத்திற்கு ஒதுக்கிவிட்டு அதன் சமூகவியல் அம்சத்தைமட்டும் முதன்மைப்படுத்தும் பலவீனத்துக்கு இவர்கள் எல்லோருமே ஏதோ ஒரு

வகையில் ஆளாகி இருக்கின்றார்கள் என்பது இன்றைய புதிய தலைமுறை சமூகவியல் மார்க்சிய விமர்சகர்கள் பலரும் உணரும் ஒரு அம்சமாகும். ரகுநாதனின் புதிய நூலில் இந்த அம்சம் சற்றுத் தூக்கலாகவே தெரிகின்றது எனக்கூறும் நுஃமான், இந்த “தூக்கலை” துலக்கமாக விளக்கும் முறையிலேயே இவ்வாய்வினை மேற்கொண்டுள்ளார்.

சிலப்பதிகாரம் முற்றிலும் வணிக வர்க்கத்தின் புரட்சிக்காப்பியம் என்பதையோ, அரசர்களை வீழ்த்தி வணிகர்களின் மேலாதிக்கத்தை நிலைநிறுத்த மக்களை அணிதிரட்டும் நோக்கத்துடனேயே இளங்கோவடிகள் அதனைத்திட்டமிட்டு இயற்றினார் என்பதையோ நாம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை. அதற்குரிய அகச்சான்றுகளும் புறச்சான்றுகளும் நமக்குக் கிடையாது. ஆயினும் ரகுநாதன் இதனை நிரூபிப்பதற்கு விரிவான விளக்கங்களையும் தர்க்க ரீதியான வாதங்களையும் முன்வைக்கிறார். ஆனால் அவருடைய விளக்கங்கள் பெரும்பாலும் பாடத்துக்குப் புறம்பான (extra textual) வலிந்த விளக்கங்களாகவே காணப்படுகின்றன. அவரது தர்க்கவியல் பெரும்பாலும் பட்டிமன்றத் தர்க்கவியல் பாணியிலேயே அமைந்துள்ளது எனக்கூறும் நுஃமான், இத்தர்க்க முறைக்கு இப்புத்தகத்தில் காணப்படுகின்ற ஏராளமான உதாரணங்களை எடுத்துக் காட்டி விமர்சன நுணுக்கத்தோடு இவ்வாய்வினை முன்னெடுத்துள்ளார்.

“மார்க்சியமும் தமிழ் நாவல் இலக்கியமும்” என்பது இறுதிக்கட்டுரை. இக்கட்டுரை பற்றிய அறிமுகத்திற்காக ஒரு நேர்காணல் பகுதி,

காலச்சுவடு : ‘மார்க்ஸின் கல்லையிலிருந்து ஒரு குரல்’ என்ற வெங்கட் சாமிநாதனின் கட்டுரைக்கு நீங்கள் (எம்.ஏ.நு.மான்) பதில் கட்டுரை ஒன்று எழுதினீர்கள் (இது அன்னம் வெளியீடாக வந்துள்ளது). வெங்கட் சாமிநாதனிடம் அப்படி உங்களுக்குப் பிடிக்காமல் போன விஷயம் என்ன?

எம்.ஏ.நு.மான் : “மார்க்ஸியம் பற்றி நான் ஆரம்ப காலத்தில் கொண்டிருந்தது போன்ற கொச்சைத்தனமான கண்ணோட்டத்துடன், மார்க்ஸிய மூல நூல்களுடன் பரிச்சயமில்லாமல், தெளிவான அறிவில்லாமல் அவர் (வெங்கட் சாமிநாதன்) கட்டுரையை எழுதியது, எனக்கு விசனமேற்படுத்தியது. கைலாசபதியில் சில குறைபாடுகள் இருந்திருக்கலாம். அவற்றை நான் சுட்டிக்காட்டியிருக்கிறேன் ஆனால், அவரது முழுமையான கண்ணோட்டத்தில், மார்க்ஸிய முறையியலின் அடிப்படையில் இலக்கிய, சமூகப் போக்குகளை ஆராய்வதில், எனக்கு அவ்வளவு அபிப்பிராய பேதமில்லை. மார்க்ஸின் கல்லையிலிருந்து குரலெழுப்புகிறார் என்ற வெ.சா.வின் அர்த்தமற்ற கூச்சலை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. இதற்கெதிரான கருத்துக்களையே அக்கட்டுரையில் நான் முன் வைத்தேன்”.

(“காலச்சுவடு” இதழ் 9, அக்டோபர் 1994).

“மார்க்சியமும் தமிழ் நாவல் இலக்கியமும்” என்ற நீண்ட கட்டுரையில் பேராசிரியர் நுஃமான், வெங்கட் சாமிநாதனின் நியாயமற்ற கருத்துக்களை தர்க்க ரீதியாக நிராகரித்து, கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின்; தனித்தன்மைகளை ஆதாரபூர்வமாக நிறுவிக்காட்டுகின்றார். கட்டுரையின் முன்னுரையை பின்வருமாறு தொடங்குகின்றார்: “இது ஒரு நல்ல புத்தகம். நுணுக்கமான கூர்மையான பார்வையோடு இதை எழுதியிருக்கிறார்... அசட்டுத்தனமான கிளிப்பிள்ளை வாதங்களோ வழிவழி வந்த வாய்ப்பாட்டுக்

கொள்கைகளோ இல்லாதிருப்பது இதன் நிறை” என்று இந்திரா பார்த்தசாரதியும், “Immensely well written book” என்று கே.எஸ்.ஸ்ரீனிவாசனும் பாராட்டிய போதிலும் தங்கள் எதிர் மார்க்சிய மனப்பாங்கு காரணமாக “Historical Materialism” என்னும் சிலுவையைச் சுமந்து கொண்டிருப்பதால் விமர்சனத்துக்குத் தேவையான Objectivity போய்விட்டது” என்றும் “முரண்பாடுகள் நிறைந்துள்ளது” என்றும் முன்னுக்குப்பின் முரணான கருத்துக்களை முன் வைத்தனர் (டெல்லிப் பேச்சு, கணையாழி, 1969). இவர்களுடையல்லாம் தூக்கியடிக்கும் விதத்தில், “மார்க்சியம், முற்போக்கு போன்ற சொற்களைக் கேட்டாலே ஒருவித அதுசையும், “அல்ஜி”யும் அடையும் வெங்கட் சாமிநாதன் விமர்சனத்துக்குத் தகாத குரோத உணர்வுடன் “தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தை” அணுகி, “இது ஒரு புத்தகமே இல்லை” என்று கூறும் அளவுக்கு நிலை தடுமாறி, உண்மையை களைத் திரித்தும், குழப்பியும் “மார்க்சின் கல்லறையில் இருந்து ஒரு குரல்” என்ற ஒரு நீண்ட கட்டுரையை “நடை”யில் (1970) எழுதினார். இக்கட்டுரைக்குப் பின்னர் இவரது “ஒரு எதிர்ப்புக் குரல்” என்ற நூலிலும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.” இதற்கு பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுசுமானின் பதில் இது, “மார்க்சியத்தின் மீதும், மார்க்சிய ஆய்வு முறைமீதும் அவருக்குள்ள தீராத ஆத்திரத்தினால் நிதானமிழந்து பாமரத்தனமாக, அவர் இந்நூலை அணுகி இருக்கிறார் என்பதற்கு அவரது இக்கூற்று போதிய சான்று ஆகும். இது புத்தகம் இல்லா விட்டால் வேறு என்ன? கத்தரிக்காயா அல்லது கழுதைக் குட்டியா? இது தமிழ் நாவல்பற்றியல்லாமல் வேறு எதைப் பற்றியது. கத்தரிக்காய் பயிரிடுவது பற்றியதா? அல்லது கழுதை வளர்ப்புப் பற்றியதா? ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு என்பது பழமொழி. சாமிநாதனின் விமர்சனம் அதற்கு நல்ல உதாரணமாகும்”.

நுசுமானின் கட்டுரை இரு பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. ஒன்று, மார்க்சியம் பற்றியது, அடுத்த பகுதி கைலாசபதியின் நாவல் இலக்கியம் பற்றியது. இந்த இரு பகுதிகளையும் ஆய்வு நிலை நின்று திறனாய்வு செய்துள்ளார். தனது அறியாமையின் பலத்தில் அதிக நம்பிக்கை கொண்ட சாமிநாதன் மார்க்சியத்தின் ஜீவிய நியாயத்தை மிகவும் கலப்பமாக நிராகரித்தார். அது எவ்வளவு தவறானது, நேர்மையீனமானது என்பதே முதல் பகுதியில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது. மார்க்சியம் பற்றிய சாமிநாதனின் கருத்துக்களில் முன்று முக்கியமாகக் கவனிக்கத்தக்கன.

1. மார்க்சின் பார்வை வட்டம் மிகவும் குறுகியதும் இயந்திரப்பாங்கானதும்.
2. மார்க்சியம் காலவதியாகிப்போன ஒரு தத்துவம்.
3. மார்க்சியம் மூண்டு வளர்ச்சி மறுக்கப்பட்ட ஒரு தத்துவம்.

இந்த மூன்று கருத்துக்களையும் ஆய்வு நுட்பமும் தர்க்கமும் கலந்த அணுகுமுறையில் ஆழமாக அலசியுள்ளார். “மார்க்சியம் காலவதியாகிப்போன ஒரு தத்துவம்” என்ற இரண்டாவது தலைப்பின் கீழ் மார்க்சியத்தின் நான்கு சர்வ வியாபக உண்மைகளை (1.வாழ்நிலையும் உணர்வும் 2.சமூகமாற்றமும் சிந்தனைமாற்றமும் 3.உற்பத்தி உறவும் சமூக உறவும் 4.வர்க்கப்போராட்டமும் சோசலிசமும்) பிரக்கூபப்பூர்வமாக விளக்கியுள்ளார். இதே பகுதியில் “மார்க்சியமும் விஞ்ஞானமும்” பற்றியும் தெளிபடுத்தியுள்ளமை அவதானத்திற்குரியது.

திறனாய்வின் இரண்டாவது பகுதியில் நுசுமான், கைலாசபதியின் நாவல் இலக்கியம் பற்றிய சாமிநாதனின் கருத்துக்களை விமர்சனப்பூர்வமாக அணுகியுள்ளார். பேராசிரியர் கைலாசபதியின் “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” நூல், மார்க்சிய ஆய்வுமுறையாகிய இயக்கவியல், வரலாற்றுப் பொருள் முதல்வாதக் கண்ணோட்டத்தில் தமிழ் நாவல் இலக்கியத்தின் தோற்றம் அதன் வளர்ச்சிப் போக்கு ஆகியவற்றைப் பற்றி ஆராய்கின்றது. இது தொடர்பான ஆறு திறனாய்வுக் கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவையாவன,

- 1.காவியமும் நாவலும்
- 2.உரைநடையும் நாவலும்
- 3.நாவல் இலக்கியமும் தனி மனிதக் கொள்கையும்
- 4.ஆங்கிலமூலமும் தமிழ்த்தழுவுமும்
- 5.சிறுகதையின் தேய்வும் நாவலின் வளர்ச்சியும்
- 6.இயற்பண்பும் யதார்த்தவாதமும்

இத்தலைப்புக்களின் கீழ் நாவல் இலக்கியத்தைப் பற்றிய கருத்துக்கள் இந்நூலில் அலசப்படுகின்றன. இதற்கு சாமிநாதன் முன்வைக்கின்ற கொச்சையான வியாக்கியானங்களை மறுக்கும் விமர்சனங்களை நுசுமான் எழுதியுள்ளார்.

“தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” நூலில் உள்ள குறைபாடுகளையும் அவர் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். “கைலாசபதியின் “தமிழ் நாவல் இலக்கியம்” குறைபாடுகள் இல்லாத, அபிப்பிராய பேதத்துக்கு இடமில்லாத முழுநிறைவான ஒரு நூல் அல்ல; அத்தகைய ஒரு நூல் எழுதப்படுவது சாத்தியமும் அல்ல. எனக்கு உடன்பாடு இல்லாத கருத்துக்கள் சில இந்நூலில் உண்டு. உதாரணமாக கருநாதனின் பஞ்சம் பசியும், இளங்கீரனின் நீதியே நீ கேள், கணேசலிங்கனின் செவ்வானம் முதலிய நாவல்களை கைலாசபதி யதார்த்த வாதத்துக்கு உதாரணமாகத் தருவதைக் குறிப்பிடலாம். இந்நாவல்கள் யதார்த்தவாதத்துக்குத் தகுந்த உதாரணங்கள் அல்ல என்பது என் கருத்து. பஞ்சம் பசியும் தமிழ்சினிமாக்கதைப்பின்னல் அமைப்பில் அமைந்த ஒன்றே. பஞ்சாலைத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையை அது நன்கு சித்திரிக்கவில்லை. இளங்கீரனின் நாவல் மிகை உணர்வும் கற்பனைப் பண்பும் மிக்கது. கணேசலிங்கனின் செவ்வானம் வர்க்கப் போராட்டம் பற்றிய ஆய்வை அடிப்படையாகக் கொண்டு அதைவிளக்கும் முறையில் பாத்திரங்களை உருவாக்கி உலவ விட்டுள்ள ஒரு செயற்கை புனைவாகவே எனக்குத் தோன்றுகின்றது” (1987: 222, 223).

திறனாய்வுக் கட்டுரையின் முடிவு பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது: “இலக்கியத்துக்கும் சமுதாயத்துக்கும் இடையே உள்ள உறவு பற்றிய மிகமுக்கியமான தத்துவார்த்த நூல் என்ற வகையில் கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம் தமிழில் வெளிவந்த இலக்கியம் பற்றிய நூல்களுள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது என்பதில் ஐயமில்லை. அதன் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளுக்கு எதிரான கருத்துக்கள் - அவை எவ்வளவுதான் இலக்கிய ரீதியானவை என்று கூறப்பட்டாலும் அரசியல் சார்பானவையே என்பது தெளிவு. இந்நூல் பற்றிய சாமிநாதனின் விமர்சனம் கல்லறையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கும் ஒரு பிற்போக்கு அரசியல் சித்தாந்தத்தின் அல்லக்குரலே தவிர வேறில்லை” (1987: 223, 224).

எம்.ஏ.நுசுமானின் “மார்க்சியமும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” நூலை வாசித்தலின் மூலம் திறனாய்வு நுட்பங்களையும் கருத்துத் தெளிவினையும் பிரக்கூபப்பூர்வமாக அறிமுகுகின்றது (பார்க்க, ஈழக்கவி, படிக்க 39,

“திறனாய்வுக் கட்டுரைகள்” (அன்னம்: சிவகங்கை, 1985) நூலின் முன்னுரையில், “விமர்சனம் என்பது அகநிலைச் சார்பான அப்பிராயங்களாக அன்றி, தர்க்க ரீதியான புறநிலையான காரண காரியத் தொடர்புடன் வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற திட்டவாட்டமான கருத்துகளைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டுமென்பது என்கொள்கை. இத்தகைய விமர்சன மதிப்பீடுகள் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதவையாக இருப்பினும் கூட ஆரோக்கியமானவையாகும் என நான் கருதுகிறேன்” என்று தன்னுடைய திறனாய்வு நோக்கினை நுட்பமான தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.

பேராசிரியர் நுட்பமான தான் ஒரு நேர்மையான, நடுநிலையான விமர்சகர் என்பதை தன்னுடைய திறனாய்வுகளில் நிரூபித்துக் காட்டியிருக்கின்றார். கவிஞர் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்களின் “நான் எனும் நீ” (1999) என்ற பெருந்தொகை கவிதை நூலுக்கு அவர் வழங்கிய அணிந்துரை இதற்கு மிகச்சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகும். அதிலுள்ள சில வரிகள் இவை: “அதிகார பீடத்திலும் புகழ் ஏணியின் உச்சியிலும் இருக்கும் ஓர் அரசியல் தலைவரின் கவிதை நூலுக்கு நடைமுறை அரசியலுக்கு வெளியே இருக்கும் என்னைப் போன்ற நடுநிலையான விமர்சகன் ஒருவன் அணிந்துரை வழங்குவதில் சில சங்கடங்கள் உள்ளன. இதில் முக்கியமானது அதிகாரத்தில் உள்ள அரசியல் தலைவர்களைச் சுற்றி எப்போதும் மாலைதட்டும் ஆர்வலர்கள் உலாவருவதாகும். இது நமது அரசியல் பண்பாட்டின் துரதிர்ஷ்ட வசமான ஓர் அம்சமாகும். கடந்த ஆண்டு இத்தகைய ஆர்வலர்கள் சிலர் நம் கவிஞருக்கு “கவிஞர் திலகம்” எனும் பட்டத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்திருக்கிறார்கள். அவர் அதிகாரத்தில் இல்லாத பட்சத்தில் அவருக்கு இத்தகைய ஒரு பட்டம் சூட்ட இந்த ஆர்வலர்கள் முன்வந்திருக்க மாட்டார்கள் என்பதை மட்டும் நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். எது எவ்வாறாயினும் நீலாவணன் பிறந்த கல்முனை மண்ணில் அவரை மிஞ்சிய கவிஞர் எவரும் இதுவரை உருவாகவில்லை என்பதே என் தாழ்மையான கருத்து. அவர் ஒரு சாதாரண பள்ளிக்கூட ஆசிரியர். பட்டம் எதுவும் இல்லாமலே மரணத்தின் பின்னும் நிலைத்து நிற்க அவரால் முடிகிறது (பக். 8).

8

பரந்த நோக்கில் பார்க்கும்போது, மொழியியல் என்பது மனித <http://ta.wikipedia.org/wiki/%E0%AE%AE%E0%AF%8A%E0%AE%B4%E0%AE%BF>, பற்றி ஆராயும் ஒரு துறையாகும். இதில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒருவர் மொழியியலாளர் எனப்படுகிறார். மொழியியல் ஆய்வு, கீழே தரப்பட்டுள்ள மூன்று விதமான அடிப்படைகளில் நடைபெறுவதாகக் காணப்படுகிறது.

- விளக்கமுறையும் வரலாற்றுமுறையும் (Synchronic and diachronic) -- விளக்கமுறை, என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஒரு மொழியின் நிலையைக் கருத்திலெடுத்து ஆய்வு செய்வதைக் குறிக்கும். வரலாற்றுமுறை என்பது ஒரு மொழியின் அல்லது ஒரு மொழிக் குழுவின் வரலாற்றையும், அவற்றில் எவ்வாறான அமைப்பு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன என்பதையும் ஆராய்வதாகும்.

- கோட்பாட்டு மற்றும் பயன்பாட்டு முறை -- கோட்பாட்டு மொழியியல், தனிப்பட்ட மொழிகளை விவரிப்பதற்கான சட்டகங்களை (frameworks) உருவாக்குவதுடன், அனைத்து மொழிகள் தொடர்பான கோட்பாடுகள் பற்றியும் கவனத்திற் கொண்டுள்ளது.

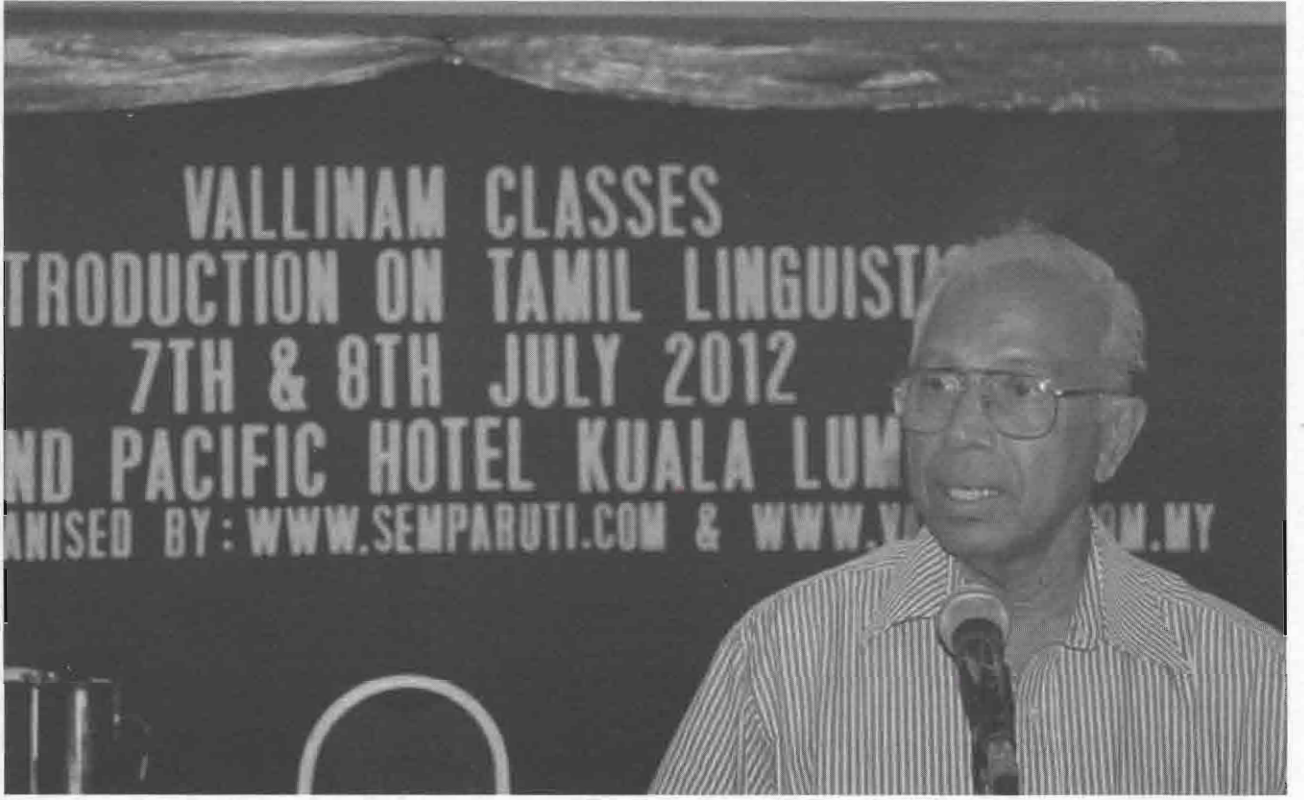
- துழ்நிலைசார் மற்றும் சுதந்திரமான -- இப்பகுப்பு தொடர்பில் சொற்கள் சரியாக நிலைநிறுத்தப்படாததால், வசதி கருதி இப் பெயர்கள் இங்கே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பிரித்தானிக்கா கலைக்களஞ்சியம் பெரு மொழியியல் (macrolinguistics), நுண் மொழியியல் (microlinguistics), என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறது. துழல்சார் மொழியியல், ஒரு மொழி எவ்வாறு இந்த உலகத்துடன் பொருத்தப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளது என்பதை, அதன் சமூகச் செயற்பாடு, எவ்வாறு பெறப்பட்டது, எவ்வாறு உருவானது மற்றும் எவ்வாறு நோக்கப்படுகிறது என்பவற்றைக் கருத்திலெடுத்து ஆராய்கின்றது. சுதந்திர மொழியியல், மொழிகளின் புறநிலை அம்சங்களைக் கருத்தில்கொள்ளாது, அம்மொழிகளைத் தனியாக ஆராயமுற்படுகிறது.

இவ்வாறான பகுப்புகள் இருந்தாலும், பொதுவாக எவ்வித சிறப்பு அடைமொழிகளும் இல்லாது, வெறுமனே “மொழியியலாளர்கள்” என்று அழைக்கப்படுபவர்கள், மொழியியலின் மையக்கருவாகக் கருதப்படும் சுதந்திர, கோட்பாட்டு விளக்கமுறை (synchronic) மொழியியல் பற்றியே முக்கியமாக ஆர்வமுடையவர்களாக உள்ளார்கள். இதுவே பொதுவாகக் “கோட்பாட்டு மொழியியல்” என்று அழைக்கப்படுகிறது.

“தமிழ்ப் பகைவரும் தமிழ் வெறியரும்” என்ற கட்டுரையில் எம்.ஏ. நுட்பமான, மொழியியல் பற்றி பின்வருமாறு விளக்குகின்றார்: “நவீன மொழியியலுக்கு ஒரு நூற்றாண்டுக் கால வரலாறுதான் உண்டு. 1916இல் வெளிவந்த, ஃபேடினன் டி சதுரின் பொது மொழியியல் பாடநெறி (A Course in General Linguistics) என்பதுதான் இத்துறை சார்ந்த முதல் நூல். அவ்வகையில் சதுர்தான் நவீன மொழியியலின் முன்னோடி. இவர் 19ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் ஐரோப்பாவில் வளர்ச்சியடைந்த ஒப்பியல், வரலாற்று மொழியியல் (Comparative and Historical Linguistics) புலமை வழிவந்தவர். ஒப்பியல், வரலாற்று மொழியியல் ஆய்வுகள்தாம் நவீன மொழியியலுக்கு வித்திட்டன. 20ஆம் நூற்றாண்டு முழுவதிலும் நவீன மொழியியல் சிந்தனைகள் பெருவளர்ச்சி பெற்றன. பல்வேறு மொழியியல் கோட்பாடுகளும் சிந்தனைப் பள்ளிகளும் கிளைகளும் வளர்ந்தன. கடந்த ஒரு நூற்றாண்டுக் கால மொழியியல் வளர்ச்சியில் ஏராளமான சிந்தனையாளர்கள் பெரிதும் பங்களித்துள்ளனர். இவர்களுள் சதுர், எட்வர்ட் சபீர், லியோனால்ட் ப்ளூம்ஃபீல்ட், நோம் சொம்ஸ்கி, நோமன் ஐகோப்சன், மைகல் ஹாலிடே போன்றவர்களின் பங்கு அளப்பரியது.

மொழி மனித வாழ்வின், முன்னேற்றத்தின் மிகப் பிரதான கருவியாகும். வாழ்வின் சகல துறைகளிலும் அது ஊடுருவி இருப்பதோடு, எல்லாத் துறைகளையும் இணைக்கும் ஊடுபாவாகவும் செயல்படுகிறது. இதனால் மொழி ஆய்விலும் மொழிக் கல்வியிலும் மொழியியல் பிரிக்க முடியாதவாறு பிணைந்துள்ளது. உலகெங்கிலும் நவீன கல்வித் துறையில் மொழியியல் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளது. உலகின் வளர்ச்சியடைந்த பல்கலைக்கழகங்களில் எல்லாம் மொழியியலும் பிரதான இடம்பெற்றுள்ளதைக் காணலாம்.

மொழியியல் என்பது மொழி பற்றிய அறிவியல் என வரையறுக்கப்படுகிறது. அவ்வகையில் அறிவியலுக்குப் புறம்பான மொழி பற்றிய எல்லாப் புனைவுகளையும் ஐதீகங்களையும் அது உடைக்கிறது. நம் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாலான, மொழி பற்றிய அறிவியல் பார்வையை, அறிவியல் மனப்பாங்கை அது வலியுறுத்து

கிறது” (காலச்சுவடு; மார்ச் 2015).

1950களில்தான் தமிழில் மொழியியல் அறிமுகமானது. அக்காலத்தில் அமெரிக்க அமைப்பு மொழியியல் அல்லது விளக்க மொழியியல் (Structural / Descriptive Linguistics) என அழைக்கப்படும் கோட்பாடு முக்கிய மொழியியல் கோட்பாடாக ஆதிக்கம் பெற்றிருந்தது. அதில் பயிற்சிபெற்ற சிலர்தான் தமிழ்நாட்டில் அதை அறிமுகப்படுத்தினர். இவர்களுள் முதன்மையானவர் தெ.பொ. மீனாட்சிசுந்தரம். தமிழ்நாட்டில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில்தான் முதல் மொழியியல் துறை உருவாக்கப்பட்டது. தெ.பொ.மீயிடம் பயின்று பின்னர் அமெரிக்காவில் பயிற்சிபெற்ற தமிழ் மொழியியலாளர்கள் பலர் உருவாயினர். மு. சண்முகம் பிள்ளை, வி.ஐ.சுப்பிரமணியம், ச. அகத்தியலிங்கம், செ. வை. சண்முகம், கே. குமாரசாமிராஜா, இ. அண்ணாமலை முதலியோர் முதல் தலைமுறையைச் சேர்ந்த தமிழ் மொழியியலாளர்கள் எனலாம். இலங்கையில் க. கணபதிப்பிள்ளை இவ்வகையில் முன்னோடியாவார். அவரைத் தொடர்ந்து சு. சுசீந்திரராஜா, திருக்கந்தையா, தனஞ்செய ராஜசிங்கம், அ. சண்முகதாஸ், எம். ஏ. நுஃமான் முதலியோர் உருவானார்கள்.

“மொழியியல் ஆய்வாளர்களாக விளங்கும் இருவரின் தமிழாய்வியல் பங்களிப்புகள் முக்கியமானவையாகும். பேராசிரியர்கள் எஸ்.சுசீந்திர ராஜாவும், எம்.ஏ.நுஃமானும் மிக முக்கியமான தமிழ் நிலைநின்ற ஆய்வுகளைச் செய்துள்ளனர்” என்பது பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பியின் கணிப்பாகும் (ஈழத்தின் தமிழிலக்கியச் சுடர்கள், 2010: xxxvi).

அண்மையான காலங்களில் “காலச்சுவடு” இதழில் மொழியியல் சம்பந்தமாக இவ்வெழுதிய “தமிழ்ப் பகைவரும் தமிழ் வெறியரும்”, “கரை ஒதுங்கிய திமிங்கலமும் கண்மூடிய பூனைகளும்” (எதிர்வினை), “தமிழின் பன்மைத்துவம்” முதலான கட்டுரைகள் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. இக்கட்டுரைகள் பல விவாதங்களை உருவாக்கி இருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது.

பேராசிரியர் இ. அண்ணாமலை போன்றவர்களும் விவாதங்களில் பங்கெடுத்து காலச்சுவட்டில் எழுதியிருந்தனர்.

பேராசிரியர் நுஃமான் உடைய “மொழியும் இலக்கியமும்” (2006) மொழி, இலக்கியம் தொடர்பாக நவீன மொழியியல் நோக்கில் எழுதப்பட்ட கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல். ஒருபுறம் மொழிப் பழமைவாதமும் மறுபுறம் மொழிமையவாத அதி நவீன சிந்தனைகளும் மேலோங்கியுள்ள தமிழ்ச் சூழலில் அவற்றுக்கு வெளியே நின்று மொழி, இலக்கியம் பற்றியும் அவற்றுக்கிடையிலான ஊடாட்டம் பற்றியும் மொழியின் சமூக, அரசியல் அம்சங்கள் பற்றியும் ஒரு நிதானமான அறிவியல் பார்வையுடன் இக்கட்டுரைகள் பேசுகின்றன. மொழி, இலக்கியம் தொடர்பான பதினான்கு கட்டுரைகள் இதிலுள்ளன. தமிழ் மொழி, இலக்கியம் தொடர்பான விடயங்கள் மொழியியல் பிரக்ஞையுடன் இங்கு ஆராயப்படுகின்றன.

“பேச்சு மொழியும் கவிதையும்” என்ற முதல் கட்டுரை கவிதையில் பேச்சோசைபற்றி ஆராய்கின்றது. கவிதை விமர்சனத்தில் இந்த எண்ணக்கருவை முதலில் அறிமுகப்படுத்திய கட்டுரைகள் இரண்டு. ஒன்று, முருகையனின் “பேச்சோசையும் பாட்டோசையும்.” மற்றது இக்கட்டுரை. “ஆக்க இலக்கியமும் நடைவியலும்” தமிழில் நடைவியல் பற்றி மொழியியல் நோக்கில் விரிவாக எழுதப்பட்ட முதல் கட்டுரை என்பது அவதானத்திற்குரியது. இக்கட்டுரை மொழிநடை பற்றிய பாரம்பரியக் கருத்திலிருந்து விலகி அறிவியல் பூர்வமாக அதை ஆராய்ந்துள்ளது. இஸ்லாமியத் தமிழ் இலக்கியத்தின் மொழி அம்சத்தை விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்திய முதல் கட்டுரையாகத் “தமிழில் இஸ்லாமிய இலக்கியம்: அதன் மொழியியல் தனித்துவம்” அமைந்துள்ளது. தமிழ் உரைநடை வளர்ச்சியில் மொழித் தூய்மை, இலக்கணத் தூய்மை ஆகியவற்றின் விளைவுகளையும் எல்லைப்பாடு களையும்

“மொழிவளர்ச்சி: இலக்கணத்தாய்மையும் மொழித் தாய்மையும்” என்ற கட்டுரை ஆராய்ந்துள்ளது. மொழிப்பழமை வாதம் தனித்தமிழ் இயக்கக் கருத்துநிலையும் வேரோடி யுள்ள தமிழ் தழுவில் இக்கட்டுரை ஒரு எதிர்வினையாக அமைந்துள்ளதாக நுசிமானே கூறுகின்றார்.

1980க்குப் பிறகு தமிழில் ஆர்பாட்டமாக மேலெழுந்த அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல் விமர்சனத்துக்கு ஒரு எதிர்வினையாக அமைந்த ஆய்வே “பிரதியின் மரணம்”. பரவலான வரவேற்பையும் தீவிரமான எதிர்ப்பையும் சம்பதித்த ஆய்வு அது. “மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” என்ற கட்டுரை பற்றி நுசிமான் முன்னுரையில் இப்படி எழுதுகின்றார்: “மொழியியலும் இலக்கியத் திறனாய்வும்” என்னும் இறுதிக் கட்டுரை இத்தலைப்பில் விரிவாக எழுதப்பட வேண்டிய ஒரு நூலின் சுருக்கமாகவே அமைந்துள்ளது. அவகாசம் கிடைக்கும் போது அது ஒரு தனி நூலாக விரிவடையும் என்று நம்புகின்றேன்.”

“மொழியும் இலக்கியமும்” நூலின் பதிப்புரையில் “காலச்சுவடு” இப்படி குறிப்பிட்டுள்ளது: “எம். ஏ. நுசிமான் (1944) ஈழத்திலிருந்து தமிழ்சார்ந்து செயற்படும் ஆளுமைகளுள் முக்கியமானவர். கவிஞராகவும் சிறுகதையாசிரியராகவும் வெளிப்பட்ட இவர் க. கைலாசபதி, கா. சிவத்தம்பி ஆகியோரின் திறனாய்வு மரபில்வைத்து எண்ணப்பட்ட வேண்டிய விமர்சகர்களுள் ஒருவர். மார்க்சியக் கோட்பாட்டின் மீது நம்பிக்கை கொண்டவராக இருந்தபோதிலும் அவற்றின் பெயரால் இலக்கியத்தை எளிமைப்படுத்துவதற்கு அப்பால் நிற்கும் வெகுசிலரில் ஒருவர். மரபான இலக்கியத்திலும் இலக்கணத்திலும் புலமைகொண்ட அவர் நவீன இலக்கியக் கோட்பாடுகள் பற்றி எழுதியும் விவாதித்தும் வருகிறார். தமிழில் கால்கொண்ட அமைப்பியல், பின் அமைப்பியல் பற்றி இவர் எழுதிய கட்டுரைகள் முக்கியமானவை. தமிழ்மொழியோடு ஆங்கிலம், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளையும் பயின்று தனது விமர்சனச் செயற்பாட்டை அமைத்துக்கொண்டவர். ஆசிரியர், இணையாசிரியர், பதிப்பாசிரியர், இணைப் பதிப்பாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர் என்ற வகையில் 25 நூல் களுக்குமேல் (முப்பது நூல்கள்) இவர் வெளியிட்டுள்ளார். ஈழத்தின் கடந்த தலைமுறையினரோடு படைப்புப் பணியைத் தொடங்கிய எம்.ஏ. நுசிமான் இளைய தலைமுறைப் படைப்பாளிகளோடும் உறவைப் பேணி வருபவர்.”

“ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புகளில் தமிழ் மொழி கற்பித்தல்: ஒரு மொழியியல் அணுகு முறை” (2002) என்ற நூல் தனித்துவமானது. தமிழ் மொழி கற்பித்தல் துறையினர் கருத்தூன்றி வாசிக்கவேண்டிய ஒரு அரிய நூல். முன்னுரையில் நுசிமான் முன்வைத்துள்ள ஒரு கருத்து சுட்டிக்காட்ட வேண்டியது: “இலங்கையில் ஆரம்ப, இடைநிலை வகுப்புகளில் மொழி கற்பித்தல் பெரும்பாலும் ஒரு தோல்வி முயற்சி என்றே கூறவேண்டும். 5ஆம் ஆண்டின் இறுதியிலும், 11ஆம் ஆண்டின் இறுதியிலும் எதிர்பார்க்கப்படும் மொழித் தேர்ச்சியையும் திறன்களையும் பெரும்பாலான மாணவர்கள் அடைவதில்லை என்பதைப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் காட்டுகின்றன.

பாடசாலைக் கல்வி முடிவில் வடிக்கடி எடுக்கப் பட்ட, அதி கூடிய புள்ளிகள் பெறும் மாணவர்களே பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வருகின்றனர். அவர்களுட் பெரும்பாலோரின் மொழித்திறன் கவலைக்குரியதாகவே உள்ளது. மொழி கற்பித்தல் துறையில் அடிப்படை யான மாற்றங்கள் வேண்டும் என்பதையே இவை உணர்த்துகின்றன. இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகளும் அதையே வலியுறுத்துகின்றன.”

தமிழ் கற்றல் கற்பித்தலில் புதிய போக்கு, இலக்கணக் கல்வியும் மொழித் திறன் வளர்ச்சியும், ஆரம்ப வகுப்புகளில் தமிழ்மொழி கற்பித்தல்: சில அடிப்படைப் பிரச்சினைகள், பேச்சுத் தமிழ்பற்றிய மனப்பாங்குகளும் ஆரம்ப வகுப்புகளில் தமிழ்மொழி கற்பித்தலும்: மூன்று அணுகு முறைகள், மொழியியலும் மொழிப்பாடநூல் தயாரித்தலும்: ஆரம்ப வகுப்புகள், மொழி மாற்றமும் தமிழ் மொழி கற்பித்தலும், ஒலி மாற்றமும் தமிழ்மொழி கற்பித்தலும், புதிய தமிழும் பழைய புணர்ச்சி விதிகளும், இலங்கையில் தமிழ் மொழிப் பாடநூல்கள் ஒரு சுருக்க வரலாறு ஆகிய தலைப்புக்களில் இந்நூலில் மொழியியல் கட்டுரைகள் காணப்படுகின்றன. முதல் கட்டுரை 2001ஆம் ஆண்டில் சிங்கப்பூரில் நடைபெற்ற ஐந்தாவது உலகத் தமிழாசிரியர் மாநாட்டில் வாசிக்கப்பட்டதாகும். மூன்றாவது கட்டுரை தஞ்சாவூர் தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக கருத்தரங்கு ஒன்றில் 1987ல் பேராசிரியர் நுசிமானால் வாசிக்கப்பட்டதாகும். இந்நூல் லுள்ள எல்லா கட்டுரைகளுமே தமிழ்மொழி கற்பிப்பதில் மொழி யியல் சிந்தனையின் முக்கியத்துவத்தை வலியுறுத்துகின்றன.

பேராசிரியர் எம்.ஏ.நுசிமானுடைய ஆக்கங்கள் அனைத்திலும் மொழியியல் நுட்பங்கள் இழையோடி இருப்பதை அவதானிக்கலாம். அதனால்தான் அவரது சிருஷ்டிகள் அனைத்தும் நேர்த்தியும், மொழித் தெளிவும், கருத்தாழமும் மிக்கதாக மினுக்கமுறுகின்றன. இந்த ஆய்வை அ.ராமசாமியின் (எதுவரை - 20 ; 2016) கருத்தோடு நிறைவு செய்கின்றேன்.

“தங்களின் காத்திரமான எழுத்துகள் மூலம் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பை விரிவு படுத்தியும் புதிய தளங்களில் இலக்கியம் சார்ந்த தமிழ்ச் சிந்தனையைத் திசைதிருப்பியும் வரும் ஆளுமைகளைக் கௌரவிக்கும் வகையில் தொடங்கப் பெற்றது விளக்கு விருது, 1995 ஆம் ஆண்டு முதல் ஒவ்வோர் ஆண்டும் தகுதி வாய்ந்த ஆளுமைகளைக் கண்டறிந்து அடையாளப்படுத்திக் காட்டுவதன் மூலம் விளக்கு விருது அதன் நம்பகத்தன்மையையும் தரம் பேணுவதையும் விட்டுக் கொடுக்காமல் காத்து வந்துள்ளது.

கடந்த 15 ஆண்டுகளில் கவிதை, புனைகதை சார்ந்த எழுத்தாளுமைகளே அதிகமாக விளக்கு விருதினைப் பெற்றுள்ளனர் என்பதோடு பெரும்பாலும் தமிழக எல்லைக்குள் இருக்கும் படைப்பாளிகளே கவனத்திற் குள்ளாகி வந்துள்ளனர். இந்த ஆண்டு அந்தப் போக்கி லிருந்து ஒரு விலகல். தமிழுக்குத் தனது திறனாய்வு, மொழியியற் சிந்தனை, கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, கல்வித்துறை சார்ந்த கருத்தியல் உருவாக்கம் எனச் செயல்பட்ட நுசிமான் அவர் களுக்கு 2011 ஆம் ஆண்டுக்கான விளக்கு விருது வழங்கப்பட வேண்டும். வழங்கப் பெற்றது. மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது.”

காய்கறிக் கூடை கனக்கின்றது. பிள்ளை
களுக்கென்று பார்த்துப் பார்த்து வாங்கியவை...
சின்னவனுக்கு பாவக்காய் பிடிக்காது... கறுமுறு
என்றுபொரிச்சால் சாப்பிடுவான். இரவுக்கு
இடியப்பம் அவிக்க வேணும்... நல்ல பால் சொதி
வச்சால் ருசிச்ச ருசிச்ச சாப்பிடுவினம்.

மைதிலியின் எண்ணங்கள் பிள்ளைகள்
இருவரினதும் நாவுக்கு தீனி தேடிக்கொண்டு
இருந்தது. கைகளில் கூடைச்சமை...

இண்டைக்கு கரண்ட் பில் கட்டநேரம்
காணாது... நாளைக்கு நேரத்தோட போகவேணும்...

நெ
லோ
மி

நாய் கழக்கும் கவனம்

நான் எத்தின வேலய தான் செய்யிறது...

மணம் அங்கலாய்க்கின்றது

“என்ன மைதிலி மரக்கறி என்ன சொல்லுது”

திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்து பார்க்கிறான்.. விக்கி

மாமி வீட்டு வாசலில் நிற்கிறா... அருகில் குறு குறு
என்று பார்த்துக் கொண்டு அது... ஜிம்போ
நிற்கின்றது... கண்ணக் கரேல் என்று பார்த்தாலே பயம்
தருகின்ற உயர்ந்த அல்சேசன் ரகம்... லேசாக
உறுமுகிறது... மாமி நிற்கும் தைரியத்தில் துணிந்து
நிற்கிறாள்.

“தேங்காய் சரியான வில மாமி இண்டைக்கு
எண்பது போகுது.. 5 காய் எடுத்தனான்..”

மாமி கண்களாலேயே தேங்காயின் கணம்
குணம் எல்லாம் பார்க்கிறாள்...

“இளசுபோல இருக்குது..”

“ஓம் மாமியே நான் பிந்திப் போனன்...

முடிஞ்சுது..”

“குணம் என்னவாம்... எப்பவாம் வாறார்”

வாற சித்திரைக்கு... இன்னும் ஆறு மாசம்
இருக்கு..

ஜிம்போ உர்... என்று உறுமுகிறது.

“இந்த நாய்க்கு என்னில என்ன கோபமோ
தெரியா... நெடுக குலைக்கிறது... கலைக்கிறது
தான்...”

“அது ஒண்டும் செய்யாது பிள்ள... சும்மா
சத்தம் போடும்... அது இன்னும் உன்னோட
பழகேல்..”

ஓம் மாமிநேரம் போகுது... மிறகு வாறன்...
கூறிய படியே அவன் கால்கள் ஷேகம் பிடிக்கின்றன.
ஏனோ தெரியவில்லை அந்த ஜிம்போவின்
நினைவுகளும் கூடவே வருகின்றன. எங்க இருந்துதான்
இத கொண்டு வந்தினமோ... பயந்து சாக வேண்டி
கிடக்கு... சில நாயளினர் முகத்த பார்த்தா சிரிக்கிறது
போல இருக்கும்... சில நாய்களின் அப்பாவித்தனம்...

திருட்டுத் தனம் எல்லாம் அதினர் முகத்தில் பார்க்கவே
விளங்கும்... இந்த ஜிம்போவின் பார்வையும் முறைப்பும்
எப்போதும் கடுகடு என்று... உம்மணாம் மூஞ்சி...
விடியா மூஞ்சி... என்னைக் கண்டாலே அதுக்கு
ஆகாது... நாய்..! திட்டி விட்டு தனக்குள்ளேயே
சிரித்துக் கொள்கிறான்... மனிசனை நாய் எண்டு
திட்டலாம் நாயை நாய் என்று திட்டிய ஆள் நானாகத்
தான் இருக்கும்..

ராசன் வீட்டைக் கடக்கும்போது அவன் மூளை
யில் பொறி தட்டுகின்றது... இவனும் ஒரு வகையில் நாய்
தான்... மோப்பநாய்.. எப்ப பார்த்தாலும் என்னை உளவு
பார்த்துக் கொண்டு மோப்பம் பிடித்துக் கொண்டு..

அவன் முகத்தில் சினத்தின் ரேகைகள்... அவன்
கணவன் குணம் அருகில் இருக்கும் வரை தங்கப்
பவுணாக இருந்த ராசனின் குணம் இப்ப மாறி
விட்டது... அவன் பார்வையும்.. கதையும்... சீ...
நாய்... ஜிம்போ...

நாயையும் ராசனையும் ஒன்றாகத் திட்டியபடி
அவன் பார்வை அவன் வீட்டை நோட்ட மிடுகின்றது...
வீடு சந்தடியின்றிக் கிடக்கின்றது

ஆக்கள் இல்லப் போல....

வீடுவந்தவுடன் அவன் கைகள் பம்பரமாக
இயங்குகின்றன. நாள் முழுவதும் ஓயாத வேலை...
சமைபல், வீட்டுவேலைகள், வெளிவேலைகள்,
பிள்ளைகளின் படிப்பு என்று இந்த ஒன்றரை வருட
தனிமை வாழ்க்கை அவளை ஒரு தேர்ந்த அனுபவக்
காரியாக ஆக்கிவிட்டிருக்கின்றது. சின்னவட்டத்துக்குள்
சுருக்கிப் போயிருந்தவளை எல்லையற்ற வெளியில்
இழுத்துப் போட்டுவிட்டு காலம் வேடிக்கை
பார்க்கின்றது. ஒன்றை ஆளாக இருந்து எல்லாவற்றையும்
கவனிக்க அவளுக்கு கைகளும் போதவில்லை, நேரமும்
போதவில்லை.

பிள்ளைகள் உறங்கி விட்டனர். அப்பாடா ஒரு
நாள் கழிந்து விட்டது... மைதிலி ஆயாசமாக கண்களை
மூடிக்கொண்டிருக்கிறாள்.

மூடிய கண்களுக்குள் கணவன் குணம் வந்து நிற்கின்றான்.

பத்து வருட திருமண வாழ்க்கை பஞ்சக் கோலத்தில் போய்விட்டது. வாடகை ஓட்டோஓட்டும் சாதாரண கடன் வாழ்க்கை, பிள்ளைகள் வளரத் தொடங்கியதும் பயம் அடிவயிற்றைப் பக்கென்று பற்றிக் கொண்டது.

“இஞ்சப்பா ஒரு ரெண்டு வருசம் கட்டாருக்குபோய் உழைச்சிற்று வரட்டா...”
மைதிலி அரண்டு போய் கணவனைப் பார்க்கின்றான்.

“இப்பியே ஓட்டோ ஓடிக்கொண்டிருந்தால் எப்ப கடன் கட்டுறது... எப்ப வீடு கட்டுறது... பிள்ளையளை எப்பிடி தலையெடுக்க வைக்கிறது?”

மைதிலியின் முகம் பார்க்கப் பாவமாக மாறிக் கொண்டது.

“அப்ப நான் தனியவோ... எப்படி சமாளிக்கிறது?”

“ரெண்டு வருசம் தானே பல்லக் கடிச்சக் கொண்டு தாங்குவம்... பிறகு எல்லாம் நன்மைக்குத் தானே”

இருப்பது இல்லாதது எல்லாம் திரட்டி அவன் கட்டாருக்குப் போய் ஒன்றரை வருடம் முடிந்து விட்டது... இன்னும் ஆறு மாதம்...

மைதிலியின் மனம் அங்கலாய்க்கின்றது. பெருமூச்சு ஒன்று நெடிதாகப் புறப்பட்டு மார்புக் கூட்டை வெறுமையாக்குகின்றது.

வாசற்படியில் காலடியோகை, திடுக்கிட்டுக் கண்களைத் திறக்கின்றான்.

எதிரே அவன்... ராசன்... சாராய நெடி அவனை முந்திக் கொண்டு உள்ளே நுழைகின்றது.

இவன் ஏன் இங்க வந்தவன்... வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு அவசரமாக எழுந்து கொள்கின்றான்
“என்ன வேணும்?”

அவன் முகத்தில் அசட்டுச் சிரிப்பு... உள்ளே வந்து விட்டான்

“அது வந்து... அந்த காசு... குணம்...”

அவன் வாய் சம்பந்தமில்லால் உளறுகிறது

“என்னெண்டாலும் நாளைக்கு விடிய

கதைக்கலாம்”

அவன் கைகள் மெதுவாக கதவை மூடுகின்றன... இவள் கண்களில் அனல் பறக்கின்றது. தாக்குதலுக்குத் தயாராகும் பாவனையில் நிற்கிறான்

“ஏன் இப்ப கதவச் சாத்துறாய்?”

“ஏன் சாத்தப்படாதோ..?”

வெளியே போ... இப்ப சத்தம் போட்டு ஊரக் கூட்டுவன்...”

“இண்டைக்கு மட்டும்... அவ இல்ல...”

“வெளியே போடா நாயே..”

நெஞ்சு பிளந்து குரல் வெடிக்கின்றது... அசுர வேகத்தில் அவனை வெளியே தள்ளி கதவை அறைந்து

சாத்துகின்றான்.

தலை கிறுகிறுக்கின்றது... அப்படியே கதிரைக்குள் குறுகிக் கொள்கிறான்.

“மைதிலி... மைதிலி... கதவைத் திறவும்...”
ராசனின் குரல் ஜன்னலுக்கருகில் கேட்கின்றது.

இந்தநாய் இன்னும் போகேல்ல... விளக்குகளை அணைத்து விட்டு மூச்சு விடும் சத்தம் கூட வராதபடி சுவரோடு சுவராக ஒடுங்கிக் கொள்கிறான்.

அந்த கனத்த இரவை காவல் காப்பது போல் மைதிலியின் கண்கள் விடிய விடிய விழித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. அவள் கண்ணீரால் கரைந்து போன இரவு சாவகாசமாக விடிகின்றது.

தலைவலியும், மனப்பாரமும் ஒன்றை யொன்று வெல்ல முகம் வீங்கிப்போய்க் கிடக்கிறது..

மைதிலி சுரண்ட் பில்லை எடுத்துக் கொண்டு புறப்படுகின்றான்... அழுதழுதும் பிள்ளை அவள் தானே பெற வேண்டும். வீதியில் இறங்கும் போதே கவனிக்கிறான்... அந்த ஜிம்போ தெருவளையில் நிற்பது தெரிகின்றது.

அதற்கும் இவளைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றது.

என்றுமில்லாதவாறு அவளிடம் பயமும், பதட்டமும் தொற்றிக் கொள்கின்றது. கால்கள் இயங்க மறுக்கின்றன. அவளின் கம்பீரம் திடீரென்று காணாமல் போனதுபோல் தயங்கித் தயங்கி... எப்படியும் அதைத் தாண்டித் தான் போக வேண்டும்... தாண்டியபோது இதயம் படக் படக் என்று அடித்துக் கொள்கிறது.

உறுமிக் குரைக்கத் தொடங்கிய அது திடீரென பின்னால் பாய்ந்துகாலைக் கவ்வுகின்றது. உடுத்தியிருந்த பாவாடையின் கீழ்ப்பகுதி “டர்” என்று கிழிந்து போகின்றது. தன்னை மீறி அடி வயிற்றிலிருந்து புறப்பட்ட அலறலுடன் மைதிலி திரும்பவும் வீட்டிற்கு ஓடி வருகிறான்... பாவாடை கிழிந்து தொங்குகின்றது.

விக்கி அன்றியின் அதட்டலுடன் நாய் அடங்கிப் போகின்றது. அன்றி வீட்டிற்கு ஓடி வருகிறான்...

“என்ன கடிச்சப் போட்டுதே... எங்க பாப்பம்... காயமோ...”

அன்றி காலைப் பிடித்து காயத்தைப் பார்க்கிறான்... லேசான கீறல் மட்டுமே

“கடிபடயில்ல, உடுப்பில்தான் பிடி பட்டிருக்கு... கீறல் எண்டாலும் ஊசிபோடத்தான் வேணும்...”

அன்றி ஆதரவாக அவளின் தோள்களைப் பற்றி அணைத்துக் கொள்கிறான்... அந்தக் கணம் மைதிலியின் இதயக் குழிக்குள் அடைத்துக் கொண்டிருந்த ஏதோ ஒன்று திடீரென்று தெறித்து வெளியே விழுந்தது போல் அவளிடமிருந்து ஒரு விம்மல் புறப்படுகின்றது. கண்கள் பொலபொல என்று சொரிய விம்மி விம்மி அழத் தொடங்குகின்றான்..

நாய் கடித்ததற்காகப் பயந்து அழுவதாக விக்கி அன்றி நினைத்துக் கொள்கிறான்.

“மாயா! நீயொரு பொறுப்பற்றவள்”
 கண்ணாடி வீறிடுகிறது
 ஆம்! நானொரு பொறுப்பற்றவள்
 “மாயா! நீ தறுதலை
 மறுத்தோடி”
 மறுக்கவே போவதில்லை!

மன்னாதி மன்னர்களின்
 தைல ஓவியங்கள் சட்டகத்துள் கரைகின்றன
 அருங்காட்சியகங்களில் தூசிபடிந்து
 சோம்பித் துயில்கின்றன அரியணைகள்
 தேர்க்கால்களும்சூட
 கறையான்களின் வயிற்றினுள் செரித்துப்போயின.
 நெப்போலியனது குதிரையும்
 பாய்ந்து டோய் நீலவானத்துள்
 புகுந்து கொண்டு விட்டது!

“மாயா! நேரம் பொன் போன்றது”
 செல்லமே!
 அதை அடகு வைக்க முடியுமா?

“மாயா! நீ மறக்கப்படுவாய்!”

வாழ்வொரு மதுக்குப்பி அருந்தவிடு
 வாழ்வொரு கவிதை எழுத விடு.

“மாயா...!”

எனது கல்லறையின்மீதொரு
 மஞ்சட்பு மலர்ந்து சிரிக்காதா?
 என்னை விலக்கிவிட்டா வெயில் எறிக்கும்?
 நிலவொளிரும் பொழுதுகளில்
 யாரோவொருவனின், ஒருத்தியின்
 நெஞ்சகம் எனை நினைத்து விம்மியழாதென
 எங்ஙனம் நீ அறுதியிட்டுச் சொல்வாய்?

வரலாறு என்பதொரு மாயக்குதிரை
 நான்கு கால் பாய்ச்சலில்
 அந்தோ ஓடிமறையுது பார்!

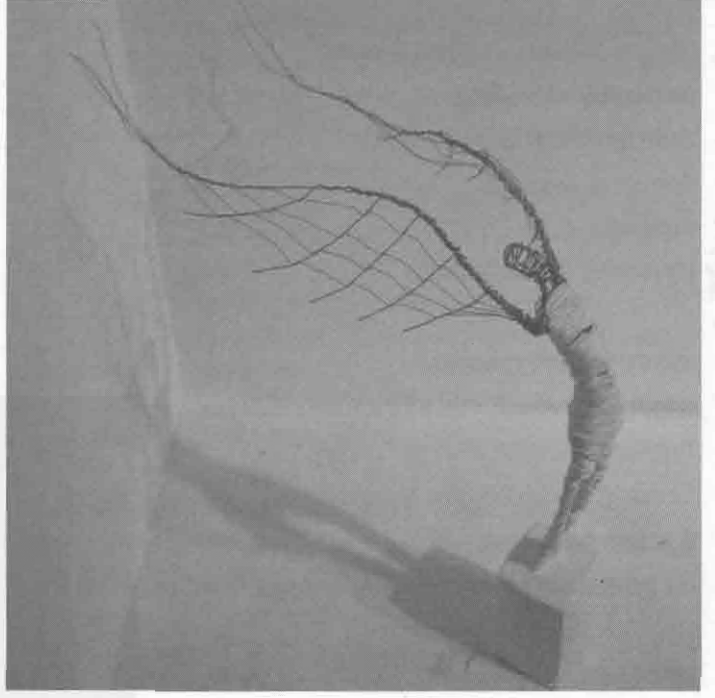
....

கண்ணாடியோடான

உரையாடல்

.....
 தமிழ்நதி

போர்க்கால நாட்டார் இலக்கியம் ஒரு முன்னுரைக் குறிப்பு

ஜீவந்தியின் 100 வது இதழ் பெண்கள் சிறப்பிதழாக அமைந்திருந்தது. “தமிழ் சூழலிற் பெண்ணியம்” எனும் தலைப்பில் அவ்விதழில் சபா ஜெயராசா எழுதியிருந்த கட்டுரையில் “போர்க்காலத்திலே தோற்றம் பெற்ற ஒரு முக்கியமான இலக்கிய வகை வாய்மொழி இலக்கியமாகும் (அவை விரிவாகத் தொகுக்கப்படவுமில்லை; ஆராயப்படவுமில்லை)” என எழுதியிருந்தார். பெண்ணியம் குறித்த பேசுபொருள் என்ற வகையில் வகைமாதிரிக்கு பெண்கள் உருவாக்கத்தில் கொக்குவில் - கோண்டாவில் பகுதிகளில் உலவிய நாட்டார் பாடலொன்றை சபா ஜெயராசா எடுத்துக்காட்டாகத் தந்திருந்தார்.

பொம்பர் படமெடுக்க
பொடியள் அடுக்கெடுக்கத்
தம்பர் கடைவளவு
தரைமட்டம் ஆச்சுதடி

என்பது கட்டுரையில் காட்டப்பட்ட பாடலாகும்.

இந்தச் சிறப்பிதழ் வெளிவந்து பத்துமாதங்களின் பின்னர் முகநூலில் ஒரு நண்பர் இது போன்றதொரு நாட்டார் பாடலின் மூன்றடிகளைத் தந்து, அதனை முழுமைப்படுத்த இயலுமா எனக் கேட்டிருந்தார். ஆழ்ந்த இலக்கியப் பரிச்சயமும் சமூக அக்கறையும் மிக்க ஒரு நண்பர் “இது நாட்டார் பாடலா?” என வியப்புத் தெரிவித்தார். அந்தவகை யில் யுத்தகாலத்தில் வெளிப்பட்ட இவற்றை நாட்டார் பாடலாக கொள்ள இயலாததோடு இன்றைய தொழில் நுட்ப விருத்தியில் வாய்மொழி இலக்கிய உருவாக்கம் சாத்தியமற்றுப் போய்விட்டதான ஒரு கருத்துப் பரவலாக உள்ளதென்பது கவனிப்புக்குரியதாகும்.

போர் உக்கிரமடையத் தொடங்கி வீறுடன் இருந்த காலம் முழுமையிலும் நாட்டாரியலின் இயங்காற்றல் எவ்வகையில் அமைந்துள்ளது என்பதனைப் பார்ப்பதற்கு முன்னதாக, இவை தொகுக்கப்படுவதற்குள்ள ஒரு சாதக அம்சத்தை முதலில் கூறிவிடுவது உசிதமானது. முன்னர் கிராமங்கள் தோறும் அலைந்து உழைக்கும் மக்களிடையே நிலவிய நாட்டாரிலக்கியங்களைத் தேட வேண்டியிருந்தது; இன்று சமூக வலைத்தளங்கள் வாயிலாகப் பலரது கூட்டு முயற்சியாக இவற்றைத்திரட்ட வாய்ப்புள்ளது. குறிப்பாக போர்க்கால நாட்டாரிலக்கியம் பெரும்பாலும் மத்தியதர வர்க்கத்தினர் மத்தியில் ஊடாடியவை என்கின்ற வகையில் இந்தச் சாதக நிலை காணப்படுகின்றது. அப்போதும், உடலுழைப்பாளர்கள் மத்தியிலான இயங்கு திறனைக்

களச் செயற்பாட்டின் வாயிலாகக் கண்டறிவதன் மூலமாகவே முழுமைப்படுத்த இயலும்.

மேலே, முகநூலில் நண்பர் கேட்டிருந்தபாடல் பலராலும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் பூரணப்படுத்தப்பட்டன. அவர்களது ஞாபக மீட்டலின் போதாமையால் முழுமைப்பட இயலாத நிலை நிலவியது. பலரது உடன்பாட்டை எட்டியபாடல் இது:

காத்தடிக்குது புயலடிக்குது
காரைநகரில் ஈபி அடிக்குது
போக்க வரக்க ரேனோ அடிக்குது
பார்த்திருந்து ஈரோஸ் அடிக்குது
பாஞ்சி பாஞ்சி புலி அடிக்குது
சோத்துப் பார்சை புளொட் அடிக்குது

ஏனையவர்களது முழுமைப்படுத்தலில் குறைபாடிருந்த போதிலும், ஒரு அம்சம் கவனிப்புக்குரியது. இந்த ஒரே பாடல் வெவ்வேறு பிராந்தியங்களில் சிற்சில வேறுபாடுகளைப் பெற்றிருந்தது. இது நாட்டார் இலக்கியத்துக்கான ஒரு பொதுப்பண்பு. தமிழ்நாட்டில் நிலவிய சில நாட்டார் பாடல்கள் மலையகத்தில் சில மாற்றங்களைப் பெற்றிருந்தமை குறித்து பல ஆய்வாளர்களால் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அங்கு, “தனக்கறியாச் சிங்காரம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்” என வழக்கிலுள்ள சொல்லடை இலங்கையில் “தனக்கறியாச் சிங்களம் தன் பிடரிக்குச் சேதம்” என்று வழங்குவதிலிருந்து பிராந்திய வேறுபாட்டினால் ஏற்படுகின்ற மாற்றத்தின் ஒரு அடிப்படையை விளங்கிக் கொள்ள இயலும்.

இங்கு நாம் பார்க்கின்ற பாடலில் இயக்கச் சார்பு சார்ந்த வேறுபாடும் பிரதிபேதங்களை ஏற்படுத்துவதில் செல்வாக்குச் செலுத்தியுள்ளமை தெளிவாகிறது. குறிப்பாக, பல இயக்கங்கள் களத்தில் இயங்கிய போது ஏனையவற்றை ஓரங்கட்டும் அவசியத்தின் பொருட்டு பலிகளினாலேயே இத்தகைய பாடல்கள் உலவவிடப்பட்டன என்ற குற்றச்சாட்டு மேற்படி பதிவின் பின்னூட்டலில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. நேரடியாக புலி ஆதரவாளர்களால் உருவாக்கப்படுவது என்ற போதிலும், இப்பாடல் நாட்டாரியல் பண்பைப் பெற்றிருந்தது என்பதே கவனிப்புக்குரியது. “ஓருவரால் பாடப்படாதது” என்ற வரைவிலக்கணம் இன்று கைவிடப்பட்டு, இயற்றியவர் பெயர் தெரிந்திருந்தாலுங்கூட, நாட்டாரியல் பண்போடு மக்களிடையே உலவுவன வாய்மொழி இலக்கியம் என இன்று ஏற்கப்படுவதை அறிவோம். வன்னி, கிழக்கு மாகாணம் என்பவற்றில் ஜனநாயக உணர்வோடு பல்வேறு இயக்கங்களும் ஒற்றுமையுடன் இயங்க இயலும் என்ற கருத்து மக்கள் அபிப்பிராயமாக நிலவியது. ஈழப்போராட்டத்தை தொடக்கித் தலைமை தாங்கி முன்னெடுத்த யாழ்ப்பாணத்தில் விடுதலைப் போராட்டத்தில் ஜனநாயகம் சாத்திமற்றது - இராணுவக் கட்டுக்கோப்புமிக்க புலிகள் அமைப்பு மட்டுமே களத்தில் இயங்கத் தகுதியுடையது என்ற அபிப்பிராயம் மேலோங்கியிருந்தது. அந்தவகையில், யாழ்ப்பாணத்தில் ஊற்றெடுத்த நாட்டார் பாடல்களில் புலி ஆதரவு உணர்வைத் தூண்டும் அம்சங்கள் வெளிப்பட்டமை புரிந்து கொள்ளத்தக்கது. நாட்டாரியலில் ஆதிக்கக் கருத்துக்கு உடன்பாடானது என்ற தோற்றம்

வெளித்தெரியும் போதே உள்ளூர் அதற்கெதிரான பகிட்யும் நிராகரிப்புணர்வும் உள்ளூறைந்து காணப்படும் என்பது மனங்கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்று. இங்கு களத்தில் பல்வேறு இயக்கங்கள் கொண்டிருந்த தவறுகள் மறைபொருளாக இடித்துரைக்கப்படுகின்றன; புலிகள் முழுமையான அதிகாரத்தை எடுத்தபோது இப்பண்பு அவர்களுக்கு எதிராக வெளிப்பட்டது. (இது குறித்துப் பின்னாலே பார்க்க இயலும்)

உடலுழைப்பில் ஈடுபடும் மக்கள் தமது வேலைப் பளுவின் தளர்வின் பொருட்டும் ஓய்வு நேரக் களிப்புக் காகவும் இத்தகைய நாட்டார் பாடல்களை உருவாக்கினர்; சினிமா தொலைக்காட்சி போன்றவை ஊடுருவிய பின்னர் அத்தகைய தேவைகளை அவையே தீர்த்து வைத்து விடுகின்றன எனும் கருத்து உண்டு. அதனை மெய்ப்பிக்கும் வகையில் அந்தக் களம் சார்ந்த நாட்டார் இலக்கியங்கள் மலடுதட்டிப் போயுற்றமை உண்மையே (பிறப்பெடுப்பன “விஞ்ஞான தொழில் நுட்ப மேட்டுக் குடிகளால்” கண்டு கொள்ளப்படாத அவலமும் உள்ளது) இங்கு எமது கவனத்தை ஈர்க்கும் போர் நெருக்கடியை முகங்கொள்ளும் களத்தின் வெளிப்பாட்டுக்குரிய நாட்டாரிலக்கியத்தின் பெரும் பகுதி உடலுழைப்பைச் சாராத மத்தியதர வர்க்கத்துக்குரியது என்பது ஆய்வுப் பொருளாகிறபோது இதன் உளவியல் - மானுடப் பண்புகள் ஆழ்ந்த தேடலுக்கு உரியனவாகின்றன. இழப்பதற்கு அதிகம் கொண்டிராத உடலுழைப்பாளர்கள் மனநெருக்கீட்டுக்கு இடம் வைக்காமல் வெளிப்படையாக இவ்விடயங்களைப் பேச முடியும்; நகையோ வாகனமோ உயிரோ பறிபோய்விடக் கூடாது என்ற உள்சிக்கலோடு உள்ள மத்தியதரவர்க்கம் நாட்டார் இலக்கியத்தின் வாயிலாகவே வடிகால் தேட வேண்டியிருந்தது.

மேற்படி பாடலில் “பாஞ்சி பாஞ்சி புலி அடிக்குது” என்ற வரியில் “உருப்படியாக அவர்கள் தான் ஏதோ சாதிக்கிறார்கள்” என்ற அபிப்பிராயம் தொக்கி நிற்கிறது (“காரைநகரில் ஈபி அடிக்குது” எனப்பாடுவதில் அதன் தோல்வி கிண்டலடிக்கப்படுகிறது) பல்வேறு இயக்கங்கள் “ஏதோ பண்ணினோம்” எனச் செயற்படுகிற போது அவர்களுக்கு பயந்து தொலைக்க வேண்டியுள்ளது என்பதை உணர்த்தும் நாட்டார்கதை ஒன்று எண்பதுகளின் முற்பகுதியில் பிரசித்தம். சரியான பாதையில் சைக்கிள் ஓடிவந்த வயதான ஒருவர் முடக்கில் திரும்பிய போது விடலைப்பையனின் சைக்கிளோடு மோதுண்டு இருவரும் விழுந்து விட்டனர். எழுந்த படி வயோதிர்ப் “தம்பி எந்த இயக்கம்” என்றார்; “நான் இயக்கமொன்றிலும் இல்லை” என்றான் பையன். “அண்ணன் தம்பி...”, “அக்கா தங்கச்சி...?”, “நெருங்கின சொந்தம் ஆரும்...?”, “அயலட்டையிலை...” என்று கேள்விகள் தொடர அனைத்துக்கும் அவனிடமிருந்து “இல்லை” என்ற பதில்கள். “தம்பி! ஓனக்கு இயக்கங்களிலை தொடுசல் ஏதும் இருந்தால் சொல்லிப்போடு. அப்பிடயிருந்தா என்னிலைதான் பிழை; இல்லையெண்டால் சரி - பிழையைக் கதைப்போம்” என்பது முதியவரின் முத்தாய்ப்பான கூற்று.

தம்முடன் தொடர்புள்ளவர்கள் சார்பாக இயக்கங்கள் நீதி விசாரணை ஏதுமின்றி ஒருதலைப்பட்ச நடைமுறையைக் கொண்டிருப்பதைப் பகிட

பண்ணுவதன் வாயிலாக வெளிப்படும் எதிர்ப்புணர்வு இது. இத்தகைய நாட்டார் இலக்கியங்களைத் தொகுக்கும் போது பிரதிபேதங்களைக் கவனத்தில் எடுப்பது அவசியம்; அதற்கு உரியவகையில் மேற்படி நாட்டார் கதைக்கு ஒரு பிரதி பேதம் அதே சமகாலத்தில் வழக்கிலிருந்தது. பஸ்ஸில் நின்று பயணித்த வயோதிபர் ஒருவர் முன்னாலே நின்ற விடலைப் பையனிடம் மேற்படி இயக்கத் தொடுசல்கள் பற்றிய கேள்விகளைக் கேட்டு, “இல்லை” என்பதனை உறுதிப்படுத்திய பின்னர், அதுவரை முகத்தில் படர்ந்திருந்த சாந்தம் போன இடம் தெரியாத கோபத்தொனியில் சொன்னார் “அப்படி எனடால் என்றை காலை மிதிக்காமல் எட்டா காலை!” (ஏதாவது இயக்க அனுசரணை கிட்டக்கூடிய பையன் எனில் மிகப் பவ்வியமாக “என்றை காலுக்கு மேலை உங்கட கால் இருக்குத் தம்பி. அதைக் கெஞ்சம் எடுக்க ஏலுமோ?” என்று இயக்கத் தொடுப்புள்ள அந்தத் தம்பியிடம் சம்மதம் கேட்க நேர்ந்திருக்கும்)

பல இயக்கங்கள் போராடிய எண்பதுகளின் முற்பகுதியில் “பாஞ்சி பாஞ்சி புலி அடிக்குது” என்பதை விடவும் பதுங்கியிருந்து கண்ணி வெடித் தாக்குதலையும் “துரோகிகளை மண்டையில் போடுதலையும்” செய்வதோ LTTE இன் செயற்பாடாக இருந்தமை யால் மிகக் குறைந்ததொகையினரான உறுப்பினர் களோடு மட்டுப்பட்டிருக்க இயலுமாயிற்று. இராணுவத் துடன் நேரடி மோதல் அல்லது “மக்கள் போராட்டம்” என்ற கோட்பாடுகளை முன்னிறுத்திய ஏனைய இயக்கங்கள் “ஊதிப் பருத்து” பெருகிய உறுப்பினர்களுடன் “கட்டுக் கோப்பற்ற இயக்கங்கள் என்ற அவப்பெயரை எடுத்தன. ஒன்று மாறியொன்றாக இடையீடின்றி கண்ணி வெடிகளை வைத்து, உடன் ஆத்திரத்துக்கு இராணுவம் மக்களின் உடைமைகளையும் உயிர்களையும் அழித் தொழிப் பது வாயிலாக “சர்வதேச அனுதாபத்தையும் ஆதரவையும்” தேடும் உத்தியையே புலிகள் மேற்கொண்டு வந்தனர். தொடர் தேர்ச்சியாக கண்ணிவெடிகளை விதைப்பதன் பேறாக அவர்கள் “அலைகள் ஓய்வதில்லை” எனும் குழுக்குறியைப் பெற்றிருந்தனர். உண்மையில் பாஞ்சி பாஞ்சி அடித்து இராணுவத்தை வெளியேற இடந்தராமல் முகாங்களுக்குள் பெரும்பாலும் முடக்கி வைத்தவை ஏனைய இயக்கங்களே. பெரும்பாலான இடங்களில் அவ்வாறு முடங்கிய பின்னர் அடுத்து என்ன வேலைத் திட்டம் என்ற உருப்படியான விளக்கமற்றிருந்த ஏனைய இயக்கங்களுக்கும் அன்றைய திரைப்படங்களின் தலைப்பைப் பொருத்தக்கூடிய குழுஉக் குறிகள் மக்கள் மத்தியில் பிரசித்தம். புளொட் - “விடியும் வரை காத்திரு”, ஈரோஸ் - “தூரத்து இடி முழக்கம்”, TELO தூறல் நின்று போச்சு”, EPRLF “மீண்டும் கோகிலா”.

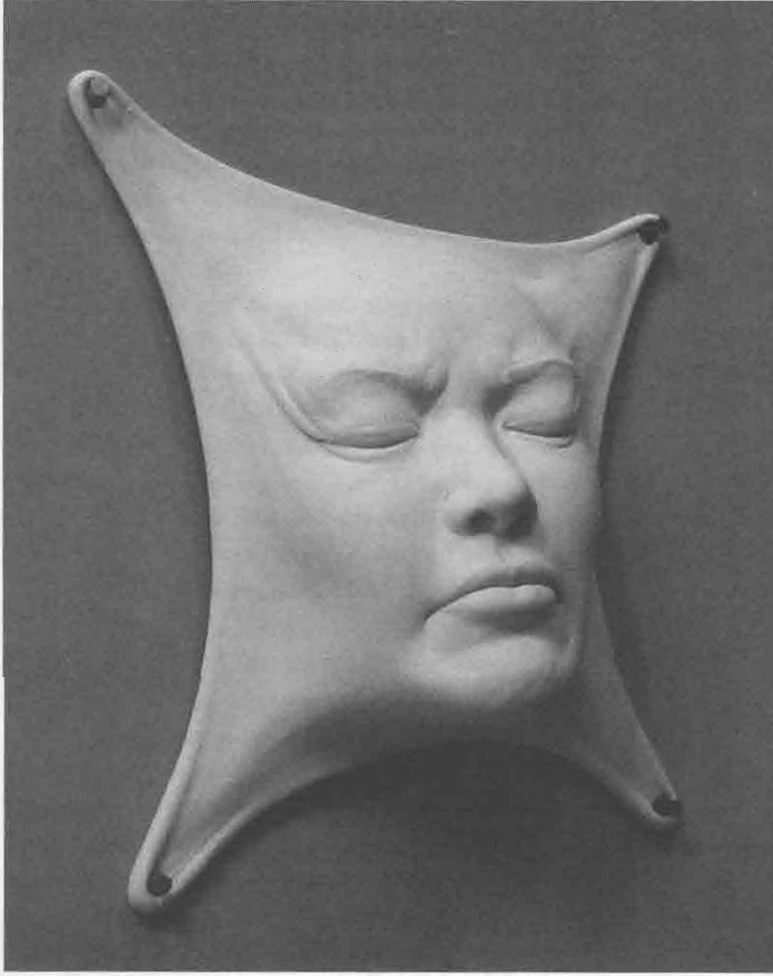
இந்தக் குழுக்குறிகள் ஒவ்வொரு இயக்கத்தின் செயற்பாடுகளது தாற்பரியம் சார்ந்தனவாய் அமைந்தனவே அல்லாமல் எதன் மீதும் விமரிசனம் வெளிப்பட்டிருக்கவில்லை. அனைத்து இயக்கங்களும் மக்களோடு கொண்டிருந்த நடைமுறை உறவு சார்ந்த நாட்டார் கதையொன்று அனைத்தின் மீதான விமரிசன பூர்வமானதாயிருந்தது. திருமண வீடொன்று, மாப்பிளை அழைப்பில் தாமதம்; காரணத்தைக் கேட்ட பொது “வாகனத்தை TELO கடத்தி விட்டுது”, “சரி, ஆசீர்

வாதத்துக்கு தாலியைக் கொண்டாங்கோ”, “தாலியைப் புலி அடிச்சுக் கொண்டு போவிட்டுது”, “மாலையை மாத்தலாம் பொம்பிளையைக் கொண்டாங்கோ”, “பொம்பிளையை EPRLF கடத்திப் போட்டுது”, “வந்தனாங்கள் சாப்பிடுவோம் சபையை வையுங்கோ” “சாப்பாட்டை புளொட் எடுத்துக் கொண்டு போவிட்டுது” என்பதாக கதைசொல்லப்பட்டது.

பொதுவாக புலி சார்பு மக்களிடம் இருந்ததாக சொல்லப்பட்ட அக்காலத்திலேயே நகைகள் மீதான அவர்களது நாட்டம் இவ்வகையில் பேசப்பட்டிருந்தது. அவர்கள் முழு அதிகாரத்தையும் எடுத்துக் கொண்ட பின்னரான நாட்டார் கதைகள் வெறும் நகைச்சுவையென்ற தோற்றப்பாட்டுக்குள் விமரிசன உள்நுறை உடையனவாயிருந்தன. புலியின் போக்குவரத்து பொலிசிடம் ஆமை முயல் ஓட்டப் பந்தயத்தில் மாட்டுப் பட்டுப்போன முயல் பற்றிய கதை, வருவாய்த்துறை இளைஞன் எலும்பிச்சம் பழத்தின் கடைசிச் சுவையையும் பிழிந்தெடுப்பதைக் கண்டு தம்மீலும் ஆற்றலடைய வராயிருப்பதாக உணர்ந்து சிவன் - சக்தி - விஷ்ணு ஆகியோர் திகைப்படைந்த கதை என்பன விமரிசன பூர்வமானவையே (இவ்விஜ கதைகள் குறித்த பத்துவருடங்களுக்கு முந்திய “நாட்டார் இலக்கியத் தொகுப்பு” ஒன்றுக்கான முன்னுரையில் எழுதியிருந்தேன்; தவிர அநேகர் அறிந்த கதைகள் என்பதாலும் இங்கு விரித்துரைக்காது விடுகிறேன்)

மத்தியதர வர்க்க உணர்வோடு, போராட்டத்தின் செல்நெறி குறித்த தேடலற்று, “சர்வதேசத் தலையீட்டுடன் போராளிகள் வென்று விடுவர் என்ற நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்த தரப்பினர் “யார் குற்றியும்” “எதைப் பண்ணியும்” அரிசியானால் சரி என்றிருந்தனர். தம் மனமறியப் பிழையென்று தெரிந்த விடயங்களில் கூட வெளிப்படையாகத் தவறைச் சுட்டிக்காட்டுவதை விடுத்து “எங்கடை பொடியள் அதைச் செய்யேல்லை” என்றோ, செய்தது ருசுப்பட்டால் வேறு வேறு அர்த்தமற்ற காரணங்களைச் சொல்லி நியாயப்படுத்தியோ வந்தனர். அதேவேளை, ஆதரிக்க மட்டுமே நீங்கள் எனச் செயற்பட்டுத்தமது சுயம் மதிப்பிழந்து போவதால் ஏற்பட்ட அதிருப்தியின் போறான கதை இது; போராட்ட ஆதரவு திரட்டலின் பொருட்டு மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சிறு கூட்ட உரை; உணர்வைத் தொட்ட இடத்தில் எல்லோரும் கைதட்டி அடங்கினர். ஒருவர் மட்டும் தொடர்ந்து தட்டிக் கொண்டிருந்தார். “எல்லாரும் நிற்பாட்டின பிறகும் ஏனையா கைதட்டிக் கொண்டிருக்கிறீங்க?” என்றார் பேச்சாளர். தொடர்ந்தும் கைதட்டியவாறே அந்தப் பெரியவர் சொன்னார் “இதைத்தானே நாங்கள் எல்லாக் காலமும் செய்து கொண்டிருக்கிறோம்!”

ஆக, வேறுபட்ட களத்தில் புதுவகை நாட்டார் இலக்கியம் இங்கே யுத்த முன்னெடுப்பின் போது வெளிக்கிளம்பியுள்ளது. அதற்குரிய பண்புக்கூறுகளை ஆய்ந்து தெளிந்து தொகுப்பது உடனடி அவசியப்பணி. காலநீடிப்பு மறதிக்கும் - உருத்திரிபுக்கும் அடிகோலும். இவற்றினூடாக மக்கள் மயப்பட்ட வரலாற்றுச் செல்நெறியைக் கண்டு தெளிவுபெற இயலும். மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட அரசியல் விழிப்புணர்வின் தாற்பரியங்களை விமரிசன பூர்வமாகக் காண இயலும்.

அசைவுகள்

கைத்தொலைபேசி மணி ஒலித்தது. தொலைபேசியை எடுத்துப் பார்த்தாள். அவனது எண். ஆறுமாதங்களுக்குப்பின் அவனது முயற்சி. பேச விருப்பமில்லாதவளாய்த் தொலைபேசியை அழுத்தியவள், மீளவும் மணி ஒலிக்காதவாறு பார்த்துக் கொண்டாள்.

இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னர்தான் அவனை-ரகுவரனை அவள் திருமணம் செய்து கொண்டாள். பேசிச்செய்த சடங்கு. படித்தவன், குபேர சம்பத்துக்கு அதிபதி என்பதில் அம்மாவுக்கு அவனில் ஆர்வமிருந்தது. ஐயாவும் அதிகம் அலட்டிக்கொள்ளாது அம்மாவுக்கு ஆமாம் போட்டார். இரும்பு வியாபாரத்தில் அவன் லட்சம் லட்சமாகச் சம்பாதிப்பதில் இருவருக்குமே மிகுந்த திருப்தி.

அவளுக்கு அவளது தோழனும் சக ஆசிரியனுமான வருணை முடிப்பதில் ஆர்வம் இருந்தது. தலை தொட்டுப் பாதம் வரை அவன் அவளை நேசித்தான். ஒத்த ரசனைகளும் ஈடுபாடும் அவர்களை நெருங்கிவர வைத்தன. ஆனாலும், அவளது பெற்றோர்களின் நச்சரிப்பும் அவர்களை மீறமுடியாத நிலையும் அவர்களது இணைவுக்குத் தடையாக அமைந்துவிட்டன. மனசு காயப்பட்டு, சிழிபட்ட துயரம் அவளைச் சூழ்ந்த போதும் அவற்றில் இருந்து மீள அவள் பெரிதும் முயற்சி செய்தாள்.

திருமணம் அவளுக்கும் ரகுவரனுக்கும் கோலாகலமாக

நடந்தது. திருமணத்துக்கு ஊரே திரண்டு வந்தது. அத்துடன் அவர்கள் இருவரது நண்பர்களும் வந்திருந்தார்கள். குறிப்பாக அவளது தோழன் வருணும் வந்திருந்தான். அவளுக்கு அது நிரம்பிய மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அவர்கள் இருவரும் டேய், டீ போட்டுப் பேசிக்கொள்வார்கள். ரகுவரனுக்கு அது எரிச்சலூட்டுவதாய் இருக்கும். 'இப்படியொரு நெருக்கமும் குலாவுதலும் எப்படி... எப்படிச் சாத்தியமாகியது... இருவருக்கும் இடையில் ஏதாவது...' கீறலாய் விழுந்து விட்ட சந்தேகம் பூதாகாரமாகிவிடக் கூடாது என ரகு மனதைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டான்.

திருமணமாகி ஒரு ஆறுமாதங்கள் வரை அவர்களது தாம்பத்தியம் ரசம் மிகுந்ததாகவும் பாலும் தேனும் கலந்த ருசியைத் தருவதாயும் இருந்தது. இதெல்லாம் அவனைப் பொறுத்தவரைதான்! அவளுக்கு இவனும் இவனுக்கு அவளுமான அந்த வாழ்க்கை ஒரு பூலோக சொர்க்கத்தை இருவரிடையேயும் ஸ்தாபிதம் செய்துள்ளதாக அவன் நினைத்துக்கொண்டான். அவர்களது தாம்பத்தியத்தில் ரசம் மிகுந்திருந்தாலும் அதில் ஒரு மிருகம் இருந்ததை அவள் இனங்கண்டு கொண்டாள். அந்த மிருகம் அவளைச் சக்கையாகப் பிழிந்து விடுவதை கால நகர்வு அவளுக்கு உணர்த்தியது.

அவள் சிரிக்கும் போதெல்லாம் அவளது மேல் பல்வரிசையில், நடுவாக உள்ள பற்களிடையே சிறு நீக்கல் விழும். அது அவனைப் பைத்தியமாக்கிவிடும். விசையேற்றிய பொம்மை போல இயங்கும்வன், ஒரு வேகத்துடன் அந்தப் பல்ஈறுகளிலும் உதடுகளிலும் மாறி மாறி முத்தமிடுவான். அவளது உதடுகளில் ரத்தக் கண்டல் உண்டாகும் வரையிலும் அவள் களைத்துப்போகும் வரையிலும் அவனது அந்த முயற்சி தொடரும். அதற்காகவே அவள் சிரிப்பதைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முயற்சிப்பாள். ஆனால், அது அவளால் முடிவதில்லை.

திருமணமான புதிதில் முன் இரவிலேயே இவர்கள் படுக்கை அறைக்குப் போய்விடுவார்கள். அவளது உடலின் எந்த அங்கமும் அவனுக்குப்

க.சிட்டநாதன்

போதை ஊட்டுவதாகவே இருந்தது. மேலுதட்டில்-
மூக்குக்குக் கீழாக உள்ள பிலியில் அவன் எத்தனை
முறை முத்தமிட்டிருக்கிறான்! உதட்டோரங்கள்,
உதடுகள் சேரும் வாயின் விளிம்புகள், நெற்றி,
உச்சந்தலை, கழுத்து என்று அவனது உதடுகள் படாத
இடங்களே இருக்கவில்லை.

அந்த முத்தமிடல்களின் பின்புதான்
அவளுடன் அவன் உறவு கொள்ளுவான். அவள்
இதனால் பெரிதும் சலிப்புற்ற போதும், முகக்குறிப்
பெதனையும் மாறுபாடாகக்காட்டிக் கொள்வதில்லை.
ஒரு சமயம் அவள் அவனைப் பார்த்துக்
கேட்டாள்:

“ரகுவரா பெண் உடல் மீது...! அதுவும்
பிணியாலும் மூப்பாலும் உருக்குலைந்து அழிந்து
போகக்கூடிய இந்த உடல் மீது இப்படி ஒரு
வெறியா...? வேண்டாமே...! இது இனவிருத்திக்கு
மட்டுமேயான உந்துதல் மட்டும்தானே. இது ஏன்
உனக்குத் தெரிவதில்லை.”

“பெண் உடலா..? இல்லை இது உனது பொன்
உடல். இதன் மீதான ஈர்ப்பு எனக்குச் சலிப்பெதையும்
தருவதில்லை. யதார்த்தமாப்பேசிறதா நினைச்சுக்
கொண்டு நீ கொட்டும் உளறல்களை எல்லாம்
என்னால கேட்க முடியேல்லை...”

அவனது குமட்டும் குரலைத் தாங்க முடியாத
அவள்:

“போதும் போதுமடா சாமி...!” என்று தனது
காதுகளைப் பொத்திக்கொள்வான்! அதெல்லாம் ஒரு
கணநேரம்தான். அவன் மீளவும்- காமம் அருகூட்ட
ஒரு பரவச லகரியுடன், சுருதி சேர்மானமான மலர்ச்சி
யில் ஆலாபனை செய்ய ஆரம்பித்து, இடையீடு
ஏதுமில்லாமல் ஆரோகணித்து அவரோகணிப்பான்.
மூன்று அல்லது நான்கு முறைக்குக் குறையாத முயக்க
விருந்து தளர்ச்சியேதும் இல்லாமல் அவர்களிடையே
நடைபெறும்.

நகம் அழுத்தமாகக் கீறிய காயங்களும் பல
அராவிய வடுக்களும் அவளது உடலில் ஏற்படுவது
முண்டு; லேசான இரத்தக் கசிவும் சில இடங்களில்....!

அவள், உடல் நார்நாராய்ப்போன
உணர்வுடன் அயர்ந்து தூங்குவாள். அதனை அவன்
சலிப்புடன் தூக்கம் வராதவனாய்ப் பார்த்திருப்பான்.

அவனுடனான உறவை அவள்
வெட்டிக்கொள்ள அவனது கொந்தளிக்கும் காமம்
மட்டும்தான் காரணமா...? இல்லை; பலதில் அதுவும்
ஒன்று.

நிபந்தனைகள் பலதை உறவு கொள்ளும்
வேளைகளில் - அவள் மனதளவில் வரித்துக்கொண்ட
போதும் அவனது நகர்த்தல்கள் அவை அனைத்தையும்
தகர்த்துவிடும்.

அவள் கருவியிர்த்த பின்னரும் அவனது
அடங்காத காமத்துக்கு அவள் இரையானாள்.

செக்ஸ் என்று வரும் போது வெறுப்பு
சலிப்பு தான் அவளுக்கு மிஞ்சுகிறது. மென்மலர்
போன்ற அனுசரிப்புடன் கூடிய அணைப்பையே
அவள் விரும்பினாள். அதனையே தீராத தாகத்துடன்

எதிர் பார்த்திருந்தாள். அது. அவளது விஷயத்தில்
இல்லாமலே ஆகிவிட்டது.

பிறந்த குழந்தை ஆண்குழந்தை. அவளது
சாயலைக் கொண்டிருந்ததில் அவளுக்கு மகிழ்ச்சி.
குழந்தை பிறந்து மூன்றாவது நாளே அவளை அவன்
நாடியது, அவளுக்கு மிகுந்த எரிச்சலூட்டுவதாக
இருந்தது.

“ஒரு ஆறு மாதமாவது பொறுக்க
வேண்டாமா...? பிரசவத்தின் பின்னான தொந்தரவுகள்
எனக்கு...! என்னைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள். அநுசரிப்பு
ஏதுமில்லாத உங்களுடனான இந்தப் பந்தம்
அபத்தமானதாகத்தான் எனக்குப் படுகுது.”

அவளைப் பார்த்து முணுமுணுப்புடனும்
முறைப்புடனும் ஒதுங்கிக் கொண்டவன், தனது
வியாபாரத்தில் முழுமையான ஈடுபாடு காட்டினான்.
அவளையோ குழந்தையையோ அவன் ஏறெடுத்துப்
பார்க்காமல் ஒதுக்கியது அவளுக்கு ஆறுதலாய்
இருந்தபோதும் துயரம் தருவதாய் இருந்தது.

பல விஷயங்களில் அவளை அவள் வெறுத்த
போதும் பிறர்மனை நோக்காத அவனது ஆண்மை
அவளுக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது. மனைவி -
அவளுக்கு அப்பாலான பெண் வாசனையில் அவனுக்கு
நாட்டம் ஏதுமில்லாமல் இருந்தது. அவனிடம் உள்ள
இப்பண்பைக் கூடிய தகுதியாகவே அவள் கருதினாள்.
இதற்காகவேனும் அவனுடன் வாழ்ந்து விடலாமே
என்று அவளுக்கு ஒரோர் சமயம் தோன்றும். ஆனாலும்
அவனது பீதியூட்டும் செக்ஸ் ஞாபகம் வர எல்லாமே
அடிபட்டுப் போய்விடும். காலம் கனிந்து வருமா...?
அவள் இன்னும்... இன்னும் மென்மையான
தழுவலுக்கும் உறவுக்கும் காத்திருக்க வேண்டுமா...?
எல்லாமே அவளுக்கு குழப்பமாக இருந்தது.

வெறுமையாகிப் போய் விட்ட மனதுடனே
அவளது காலம் கழிந்தது. அவளுக்கு ஒரே ஆதரவாகக்
குழந்தை மட்டுமே இருந்தான்.

கவிதைகள் எழுதும் பழக்கமுள்ள அவள் அதில்
தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டாள். பிரசவ
விடுப்பில் நின்ற அவளுக்கு ஓய்வு தாராளமா இருந்தது.
அந்த ஓய்வு காலத்தில் அவள் எழுதிய கவிதைகள் சில
‘வம்சி’ மாசிகையில் பிரசுரமாகியிருந்தன. பிரசுரமாகாத
கவிதைகளும் அவனிடம் இருந்தன.

திருமணம் நடந்த பின்னரும் - அவளுக்கு
வருணுக்குமிடையிலான நட்பு தொடரவே செய்தது.
அந்த நட்பில் தளர்வு எதுவும் ஏற்படவில்லை. அவன்
அடிக்கடி அவனிடம் வந்து போனான். வரும்
வேளைகளில் எல்லாம் அவன் அவளது கவிதைகளைச்
சிலாகிப்பதை உச்சி குளிர்க் கேட்டிருப்பான்.
அப்பொழுதுகளில் மனம் புளகமுற, ஆசைதீர்
அவனைப் பார்ப்பதுண்டு. இந்தச் சபலத் தத்தளிப்பு
அவளது கணவன் ரகுவரனுக்கு பட்டும்படாமலும்
தெரிந்திருந்தது. இது தெரிய வந்த வேளைகளிலெல்
லாம் மன இடறல்களுடனான அந்தத் தவிப்பை
அவளால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது. அதேவேளை
ஏற்கனவே வலிய கீறலாய் விழுந்துவிட்ட அந்தச்

சந்தேகத்தேள் பேருருக் கொள்ளுவதை அவளது கணவனால் தடுக்க முடியவில்லை. இயன்றவரை தடுமாற்றங்களுடன் அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

வருண் வரும் சந்தர்ப்பங்களில் எல்லாம் அவனது பார்வை தைக்கும் போது - எதையோ சொல்ல விரும்புவது போல அவளது மனசு பதகளிக்கும். உடைந்த குரலில் ஏதேதோ சொல்ல முயற்சிப்பாள். ஆனால் அது அவளால் முடிவதில்லை, மனதில் படர்ந்த துயரவேரின் நுனி தெரியாது தவிக்கும் அவளை வருண் சொற்களால் வருடுவான். கவிதை போல அவன் கதைப்பது அவளுக்கு ஆறுதலாக இருக்கும். அதே சமயத்தில் மனசால் அளவிட முடியாத, இதயத்தின் நுண் நரம்புகளால் மட்டுமே உணரக்கூடிய ஏதோ ஒன்று உள் இழைவதாக அவள் உணர்ந்து திடுக்கிட்டாள். அவளை அணைந்து அணைந்து செல்லும் மனதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள். வரம்பு மீறுவதெல்லாம் அவளுக்குப் பிடித்தமான ஒன்றல்ல; ஆனாலும் ஏதாவது நடந்து விடுமோ என்ற பயம் அவளிடம் இருந்தது. இந்த சபலமும் மனோநிலையும் அவளைக் கூனிக்குறுக வைத்தன. ரகுவரன் இது விஷயத்தில் உயர்ந்த ஸ்திதியில் இருப்பதாகவே அவளுக்குத் தோன்றும். அந்த நினைப்பு அவளைப் பதற வைத்து விடும் 'கவனம் கவனம்!' என மனதைக் கடிவாளமிட்டுக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்வாள்.

ஒரு சமயம் வருண் அவளுக்கு அருகாக இருந்து, அவளது வலது கரத்தைத் தனது கரங்களில் ஏந்தி அவளுடன் ஏதோ கவிதை பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருந்த போது சடுதியாக அங்கு வந்த ரகுவரன் அவளை மிகுந்த குரோதத்துடன் பார்த்தபடி கூறினான்;

"நீ ஒரு slut... இவனோட சோரம் போறதெண்டா தாராளமாய் போய்க் கொள்... ஆனால் இஞ்சு என்றை வீட்டில் அதெல்லாம் வேண்டாம். அவன்ரை வீட்டுக்குப் போ... இல்லை, உன்ரை அப்பன்ரை வீட்டுக்கு அவனைக் கூட்டிக் கொண்டுபோ...!"

அவன் பேரிரைச்சலுடன் சத்தமிட்டது அவளைப் பெரிதும் பாதித்தது. 'என்ன மனிசன் இவன்...' என அலுத்துக் கொண்டாள். இருந்த போதும் அவனது கூற்றில் இழையோடிய நூலிழை உண்மை அவளைப் பெரிதும் சுட்டது. அவளதனைத் தாள முடியாது துடிதுடித்தாள்.

வாகினி எதிர் பாராத வேளை, அவளை நோக்கிப் பாய்ந்து வந்த ரகு அவளது கரங்களில் இருந்த கவிதைகள் அடங்கிய குறிப்புப் புத்தகத்தைப் பறித்தெடுத்து, அதனைச் சக்கல் சக்கலாகக் கிழித்து, குவியலாக்கி, தனது சிகரெட் லைட்டரால் கொழுத்தினான். அதை அவள் சிறிதும் எதிர் பார்க்கவில்லை. அவளது ஆன்மாவும் உயிர்ப்பு இழந்து அவளது கவிதை களுடன் எரிந்து சாம்பலானது போல அவளுக்கு இருந்தது. கவிதைகள் எரிந்த நெருப்பை அவசரமாக அணைக்க முயற்சித்த வருணை பிடித்துத்

தள்ளிய ரகுவரன், நாகரிகம் ஏதுமில்லாது அவனைப் பார்த்துக் குரவையிட்டான்:

"மாற்றான் மனைவியை பெண்டாள நினைக்கும் துர்த்தன் நீ...! எங்கட வாழ்க்கையைக் குலைப்பதிலை உனக்கு அப்படி என்ன சந்தோஷம்...!" அவனது குரலில் இருந்த வெம்மை வருணைப் பொசுக்கியது.

'இது என்ன கற்பனை... தவறான கற்பிதங்களோடு வாழும் இவனிடம்... இந்த அற்பனிடம் எனது தூய்மையை ஏன் நிரூபிக்க வேணும்...!' வேதனை மிகுந்தவனாய் அவன் மூச்சுப்பேச்சு ஏதுமில்லாமல் அவ்விடத்தை விட்டு வெளியேறினான்.

'நான் மனசளவில் நினைக்காததையெல்லாம் அவளால் எப்படிப் பேச முடிகிறது? என்னை மட்டுமல்ல, தனது துணைவியின் நடத்தையையும் கேவலமாய்க் கொட்டிச் சிந்தி இப்படிக் கொச்சைப் படுத்துகிறானே. இல்லாததையெல்லாம் ஊதிப் பெருப்பித்து... ஊரெல்லாம் இவனே முரசறைந்து விடுவான் போல இருக்கிறதே!'

பரிதவிப்புடன் மனம் சிதைந்த நிலையில் வருண் வெளியே நடந்தான். வெளியே நடந்தபோது அந்தப் பாவப்பட்ட பெண்ணை அவன் திரும்பிப் பார்க்கவும் செய்தான். மிகுந்த வலிகளோடு அவள் துயரிடைத் தோய்ந்து கிடப்பதாகவே அவனுக்குத் தோன்றியது.

'வாகி என்னை மன்னித்து விடும்மா...! இவைகளில் இருந்து நீ மீண்டு வரவேணும்... தலை நிமிர் வேணும்... தன்மானமுள்ள மனிஷியாக நீ உன்னைத் தக்க வைத்துக் கொள்வது அவசியம்.'

'வாகி உனது கவிதைகளில் ஓர் உயிர்ப்பு இருக்கிறது. ரசம் இருக்கிறது. உணர்வுகளின் வச்சீகர வடிகாலாக அவை இருக்கின்றன. அதனால்தான் உனது ஈர்ப்பு வலையில் மீளவும் நான் விழுந்தேனா...? முன்னாள் காதலியாக நீ இருந்தாலும் அந்த நினைவுகள் என்னிடம் துளியும் இப்பொழுது இல்லை. உனது நட்பு, உனது கவிதைகள். அதற்குமேலாக எதுவுமே இல்லை. ஆனாலும் உனது கனவு காணும் கண்களும் பார்வையும் அந்த உடல் மொழியும் உதிர்க்கும் ஒவ்வொரு சொல்லும் பழையன எல்லாவற்றையும் இன்னமும் எனக்கு ஞாபகங்கொள்ள வைப்பனவாக இருக்கின்றன. ஆனால் ரகுவரன் தந்த அதிர்ச்சி வைத்தியம் உனது மனதில் கீறலாய்ப் படிந்திருக்கும். உனது சபலங்களைச் சிதைத்திருக்கும். அது ஒரு வகையில் நல்லது. உனது கம்பீரத்தை முழுமையாக நீ நிலை நிறுத்த வேணும்.'

'இனி உன்னிடம் நான் வரவே கூடாது. அது எனது தன்மானத்தையும் எனது வாழ்வையும் சிறுமைப்படுத்திவிடும்...!'

மனதளவிலான நினைவுகளுடன் வெளியே வந்த வருண் விரைந்து நடந்தான்.

அவன் போவதை மனம் உறைந்த நிலையில், நீர்வார் கண்களுடன் வாகி பார்த்தபடி இருந்தான்.

தான் செய்த கூத்தடிப்பின் அபத்தத்தை உணர்ந்தவனாய் ரகுவரனும் அவ்விடத்தில் நிற்க முடியாதவனாய் வெளியேறினான்.

‘இவனுடன் இனி என்ன இருக்கிறது பந்தப்பட்டு...?’ என்ற உணர்வுகளின் குமட்டல் அவளை விரட்டோ விரட்டென்று விரட்டியது.

குழந்தையுடன் அம்மாவிடம் செல்வதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை. தனது தீர்மானத்துக்கு அவள் செயல் வடிவம் கொடுத்தாள்.

அம்மாவிடம் வந்து ஆறுமாதங்களின் பின்னர்தான் அவன் தொலைபேசியில் அவளுடன் தொடர்பு கொண்டான். அவனுடன் பேசவிரும்பாத வளாய் அவள் இருந்தபோதும் அவன் ஒரு குறுஞ் செய்தியை அவளுக்கு அனுப்பியிருந்தான்; அதனை அவள் வாசித்தாள்:

‘நீ என்னிடம் வரவேண்டுமென்பதில்லை. என்றை பிள்ளையை நான் ஒருமுறை பார்க்க வேணும். அவனைப் பார்ப்பதற்காவது நான் உன்னிடம் வரலாமா...?’ என்று கேட்டிருந்தான்.

அவனைப் புரிந்து கொள்ள முயற்சித்தாள். ஆனாலும் அவளால் அது முடியவில்லை. அவனிடம் இருந்த அடங்காத காமமும் அவள் மீதான அவனது சந்தேகமும் - அதாவது வருணுடனான அவளது உறவு பற்றியது - இவை மட்டுமல்ல ஒருவகைக் குரோத உணர்வுடன் அவளது கவிதைகளைக் கிழித்துக் கொழுத்தியது என்று எல்லாமே அவளை மிரட்டியது. அவனுடன் மீளவுமா...? எனும் நினைப்புடன். அவனுடனான உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள விரும்பாதவளாய் அமைதி காத்து ஒதுங்கிக் கொண்டாள்.

வருண் அவளை வீடு தேடி வந்து சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்ட போதும் - கல்லூரியில் அவர்களது தொடர்பு ஓரளவு நீடிக்கவே செய்தது.

“நடந்தவற்றைக் கனவு போல நினைத்து மறந்துவிடு வாகி...! கவிதை எழுதிறதை விட்டிடாத... தொடர்ந்து எழுது...”

“ம்” என்றவள்,

அவன் கையில் தந்த சில கவிதைகளைப் பார்வையிட்டாள். கவிதைகள் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தன.

“இவனைப்போல இவனது எழுத்துக்களும் எவ்வளவு அழகு...!” என நினைத்துக் கொண்டாள்.

அவன் கவிதை எழுதுவது அவளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தந்தது. அந்தக் கவிதைகள் எல்லாமே நிறைவேறாத காதலின் வலியையும் துயரத்தையும் சலனிப்பதாயிருந்தது.

அவனது கரங்களைத் தனது கைகளில் ஏந்திப் பட்சமாகப் ஸ்பரிசித்தவள். “என்ன இதெல்லாம் சொந்த அனுபவமா...?” எனக் கேட்டாள்.

“இல்லை... மனதில் தோன்றியதை எல்லாம் கிறுக்கியிருக்கிறேன். அவ்வளவு தான். கொஞ்சம் அனுபவம். கொஞ்சம் உனக்கும் எனக்கும் தெரிந்தவை.”

“நல்லா இருக்கு... வம்சிக்கு அனுப்பு, பிரசுரமாகும்”

“பழசை எல்லாம் நாம மறந்திடுவம். ரகு விரும்பாததை நாம செய்ய வேண்டாம்”

“ம்...” சொன்னவன் எழுந்து கொண்டாள் அப்பொழுது பாடசாலை விடுவதற்கான மணி அடித்தது.

வீடு வந்த வாகி குளிர்ந்த நீரில் - உடல் அலுப்புத்தீரக் குளித்தாள். பாத்ரூமில் இருந்து வெளியே வந்தவளுக்கு ஹோல் பக்கமிருந்து குரல் கேட்டது.

“ஆரது ரகுவா... இவன் ஏன் இங்க வந்தவன்...” குழப்பங்களோடு உள்ளே நின்ற அவளை நோக்கி ஓடிவந்த மகன் லவன் அவளைக் கண்டதும்:

“அம்மா ஒரு அங்கிள் உன்னைப் பார்க்க வந்திருக்குது...” என்றான்.

“அங்கிளா...!” ரகு குழம்பினான்.

வெளியே வந்த வாகி, ஓர் அடி பின் நகர்ந்து நிலத்தைப் பார்த்தபடி நின்றான். “இவனா...?” முனகிய வளது உடலில் ஒரு பதட்டம் மௌனமாக நின்றான். அவன்தான் பேசினான்:

“வாகி என்னை மன்னிச்சிடம்மா...! என்றை அவசர புத்தியைச் செருப்பாலதான் அடிக்க வேணும். நீ கவிதை எழுது... வருணோடை பழகு... எதுக்கும் நான் தடை சொல்ல மாட்டன். தப்புத்தப்பா இனிமேல் நடந்து கொள்ள மாட்டன். செக்ஸ் எண்டு எதுவுமே நம்மளுக்கு இடையில் இனி வேண்டாம். நீயும் குழந்தையும் என்னுடன் வந்து இருந்தாலே போதும்”

“.....”

மௌனமாக இருந்தாலும் ஓரப் பார்வையில் அவளை அவள் பார்த்தாள்.

அவனது கண்களில் லேசான நீர்... முகமும் கண்களும் சிவந்து கிடந்தன.

‘அட இவன் கலங்குகிறானா...? எனக்கும் இவனுக்குமான உறவு நிரவல் செய்ய முடியாத ஒன்று என நினைத்தது பிழையா...? என்னை ஓர் அடிமையாக, உடைமையாக, மோகிப்பதற்கு மட்டுமேயான ஒரு சதைப் பிண்டமாகவே பார்த்துப் பழக்கப்பட்ட இவனுக்கு... இவனது கண்களுக்கு, நான் எப்படித் தேவதையாகி விட்டேன். இது... இது மீளவும் தன்வலையில் என்னைச் சிக்க வைக்கும் இவனது கபடமா... இல்லை வேஷதாரித்தனமா...?’

எதுவுமே அவளுக்குப் பிடிபடுகிற மாதிரித் தெரியவில்லை.

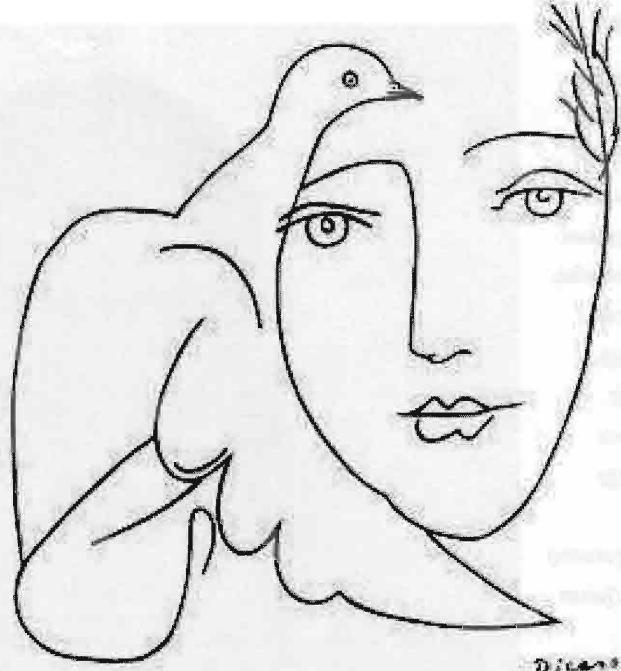
மௌனமாக நின்ற அவளை அதற்குமேல் எதுவித தொந்தரவும் தராதவளாய் குழந்தையை அழைத்து, அவனது கைகளில் நிரம்பிய சொக்ளேட்டு களைத் திணித்தபடி அவனை உச்சி முகர்ந்து, விடை பெற்றுக் கொண்டாள்.

அது அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அதே நேரத்தில் மனக்கலவரம் அடையவும் செய்தாள்:

‘குழந்தையைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு இவன் இங்கு திரும்ப திரும்ப வருவானோ...?’

அவளது மனம் ஒரு நிலைப்படாது தவித்தது. அவள் எதிர்பார்க்காத வேளைகளில்,

சடுதியாகக் குழந்தையைப் பார்ப்பதான சாட்டுதலுடன் அவன் இப்பொழுதெல்லாம் வந்து நிற்பது அவளுக்குப்

பி.சு.சு.

பிடிக்காத போதும் மனதளவால் ஒரு வருப்பத்தை அது தரவே செய்தது.

வருணுக்கும் அவளுக்குமான உறவு நெருக்கமானதாக இருந்தபோதும்; மனசு அவனில் தோய்ந்து போய்க் கிடப்பதான உணர்வைத் தந்த போதும் - ரகுவரனுக்குத் துரோகம் இளைக்கும் வகையில் அது ஆகிவிடவில்லை என்பதில் அவள் திரப்திப்பட்டுக் கொண்டாள். இதெல்லாம் மனசு சம்பந்தப்பட்டது தான்; உடல் சம்பந்தப்பட்டதில்லை என ஒரோர் சமயம் அவள் தன்னைத்தானே தேற்றிக் கொண்டாள்.

இரவு சாப்பாடு ஆனதும் படுக்கையறை வரை குழந்தையுடன் வந்தவள், படுக்கையில் தூக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள். மனதில் ஏதேதோ நெருடல்கள். வருணும் ரகுவும் மாறி மாறி மனதில் வந்து தொந்தரவு செய்தார்கள். பின்னிரவில், சிறிது தூக்கம் வந்தது, அத்துடன் அந்தக்கனவும்...!

மரஞ் செடிகள் அப்படி ஒன்றும் அங்கு அடர்த்தியாக இருக்கவில்லை. ஈரலிப்பான பசும் புல்தரை. போக சுகத்துக்கு உகந்தது போல அவ்விடம் மெது மெது என்று இருந்தது. சில்லென்ற காற்று. பூந்தூவலாய் மழைத்துளிகள். ஆடைகளின் தொந்தரவு ஏதும் இல்லாமல் அந்தப் புல் தரையில், அவள் மலர்ந்து போய்க்கிடந்தாள். அவள் அருகாக ஆர் அது வருணா...? இல்லை ரகுவா...? தொடுகை வருணுடையது போலிருந்தது. அவளுடன் நெருக்கமாக இருந்தவன் அவளது உதடுகளில் முத்தமிட்டான். எதிர்பாராத அந்த முத்தம் அவளைக் கூச வைத்தது. ஏதோ எச்சில் பட்டதான உணர்வு. அவள் ஒதுங்கிக் கொண்டாள். மீளவும் இதமான முத்தம். கரு கரு மீசை அவளது உதடுகளை உரசியது. 'அட இது வருண் இல்ல ரகு...!' கூச்சம் நீங்கி, அவள் இயல்பு நிலையடைந்தவளாய், அவனை நெருங்கி வந்து அவனை வாரி எடுத்து அனைத்துக் கொண்டாள். அவளது சர்வாங்கத்தொடுகை அவளுக்கு நிரம்பிய திருப்தியைத்

தந்தது. முன்பு அவளுக்கு நன்கு பழக்கப்பட்ட முரட்டுத் தனம் எதுவுமே அதில் இல்லை. பூ ஒன்று இன்னொரு பூவுடன் உரசியது போல இருந்தது. ரசம் மிகுந்த முயக்கம். சந்தோஷ மிகுதியால் எக்களிப் படைந்தவள், இது... இது எப்படி இப்பொழுது சாத்தியமாகியது. 'ரகு really you are my man' அவள் குதூகலம் மிக்கவளாய் தன்னை மறந்து கத்தினாள்.

"என்னம்மா வாகி...! கனவு கிளவு கண்டனியா...?" அம்மாவின் குரல்.

குழப்பங்களுடன் அம்மாவை விழித்துப் பார்த்தாள். எல்லாமே இவளுக்கு விளங்கியது. மகனைப் பார்த்தாள். அவன் அயர்ந்து தூங்கியபடி... மகிழ்ச்சியில் மிதந்த அவளால் உறங்க முடியவில்லை. ஆனாலும், திடமான சில தீர்மானங்களை எடுக்க முடிந்தது. பின் இரவில்தான் அவளால் நன்றாகத் தூங்க முடிந்தது.

சடுதியாக வாகி குழந்தையுடன் வந்து நிற்பான் என ரகு எதிர்பார்க்கவில்லை. நெருங்கி வந்தவன், குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டான். குழந்தையை உச்சி முகர்ந்தபடி அவளைப் பார்த்தான்.

அவளது பார்வை 'என்ன இது...?' என்று கேட்பது போலிருந்தது. அவளை அணைந்து நின்ற அவன் அவளது நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

சிரித்தவள், தனது உதடுகளைக் காண்பித்தாள். "தம்பி...!" என்றாள்.

பரவாயில்லை என்று அவள் கூறுமுன்னரே திடீரென அவளது உதடுகளில் அவன் முத்தமிட்டான். அதனைப் பார்த்த குழந்தை லவன் சிரித்தான். அது அவளுக்கு நிரம்பப் பிடித்திருந்தது.

ஈழத்து இலக்கி வரலாற்றில்
 தாமரைச்செல்வியின் இடம்
 தனித்துவமானதும்
 முக்கியமானதுமாகும்.
 சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல்
 என இலக்கியவகைமைகளில்
 தரமான படைப்புகளை
 இலக்கிய உலகிற்கு தந்து
 கொண்டு இருப்பவர்.
 போர்க்கால வாழ்வை
 யதார்த்தமாக இவரது
 படைப்புகள்
 எடுத்தியம்பியுள்ளன. இதுவரை
 9 நூல்களை வெளியிட்டுள்ள
 இவர் தற்போது
 அவுஸ்திரேலியாவில்
 புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்து
 வருகிறார்.

நே ர் கா ண ல்

தாமரைச் செல்வி
 சந்திப்பு: பரணீ

பரணீ:

எழுபதுகளில் எழுத ஆரம்பித்து இன்றுவரை ஐந்து தசாப்தங்களாக எழுதி வருகிறீர்கள். உங்கள் எழுத்தக்களின் பிரதான நோக்கம் யாது?

தாமரைச்செல்வி:

வாசிப்பில் உள்ள ஆர்வமும் தேடலும் சமூகம் பற்றிய அனுபவங்களையும் புரிதல்களையும் எனக்குள் பதிய வைத்தது. அன்றாடம் நாம் காணும் மனிதர்களின் பிரச்சனைகளும் அவற்றை அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் விதமும் என் மனதைப் பாதித்தது. அந்த பாதிப்பின் விளைவு என் எழுத்துக்களில் வெளிவந்தது. இந்த மனிதர்களின் வாழ்வியல் அடையாளங்களாக என் எழுத்துக்களை பயன்படுத்திக்கொண்டேன். என் நோக்கம் மனிதர்களின் அனுபவங்களை திரும்பவும் மனிதர்களிடையே கொண்டு சேர்ப்பதுதான். அதற்காக சிறுகதை, நாவல் எனும் வடிவங்களை கையாள்கிறேன். ஒவ்வொரு படைப்பிலும் ஒரு மனிதன் எங்கோ ஒரு இடத்தில் தன் அடையாளத்தை உணர்ந்து கொள்வான். இந்த ஒரு புள்ளியில் ஒவ்வொரு படைப்பாளியும் பொருந்தி நிற்பதுதான் உண்மை.

பரணீ:

ஈழத்துத் தமிழ்ப்புனைகதை இலக்கிய வரலாற்றில் நீங்கள் இடம்பிடிப்பதற்கு பங்களிப்புச் செய்த பிரதான காரணிகள் யாவை?

தாமரைச்செல்வி:

என்னைச் சுற்றியுள்ள சமூகம். அதில் நான் பார்த்த பாமர மக்கள். விவசாயத்தை வாழ்வாதாரமாக கொண்டு வாழ்கின்ற இம் மக்களின் துயரங்கள் அளப்பரியது. கடந்த முப்பது வருடங்களுக்கு மேலாக போர்நடவடிக்கைகள் நடுவேதான் எல்லோர் வாழ்க்கையும் இருந்தது. தொடர்ச்சியான இராணுவ ஆக்கிரமிப்பு களுக்கு நடுவே பல துயரங்களுக்கு முகம் கொடுத்து வாழ்ந்தபோது எதிர்கொண்ட பிரச்சனைகளையும் துன்பங்களையும் அதன் வலியோடு பதிவு செய்திருக்கிறேன். எழுபது எண்பதுகளில் சமூகம் சார்ந்த பிரச்சனைகளாக

இருந்த வர்க்கமுரண்பாடுகள், சீதனம், சாதிமுறைமை, ஏழ்மை என்பவற்றைப்பேசிய படைப்புக்கள் காலப் போக்கில் போருக்குள் சிக்குண்ட மனிதர்கள் பற்றிப் பேசத்தொடங்கின. எல்லாக் காலங்களிலும் எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் எழுதியிருக்கிறேன். அவற்றைப் பிரசுரித்த பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளின் ஆதரவினால் இன்றுவரை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

பரணீ:

உங்கள் படைப்புகளின் கருப்பொருள்களின் அடிப்படையில் நீங்கள் இந்த "மண்ணின் மகளாக" அடையாளப்படுத்தப்படுகிறீர்கள். இந்த அடையாளப்படுத்தல் உங்களுக்குத் திருப்தியளிக்கிறதா?

தாமரைச்செல்வி:

வன்னிப்பிரதேசம் அதிகளவில் விவசாயத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டு வாழும் மக்களைக் கொண்டது. உழைப்பை நம்பி வாழும் இவர்களைப்பற்றி ஆரம்பம் முதலே எழுதிவந்திருக்கிறேன். அதன் பின் போருக்குள் சிக்கித் தவித்தபோதும் இடம்பெயர்ந்து அலைந்தபோதும் அந்த மக்களின் நடுவேதான் நானும் வாழ்ந்திருக்கிறேன். என் அனுபவத்தோடேயே அவர்களின் வலி சுமந்த வாழ்வை பதிவு செய்திருக்கிறேன். எந்த அடையாளத்தையும் எதிர்பார்த்து எழுதியிருக்கா விட்டாலும் என் எழுத்துக்கள் அப்படி ஒரு அடையாளத்தை தந்திருக்கலாம். என் எழுத்தில் உண்மையும் நேர்மையும் இருப்பதாக நான் உணர்வது திருப்தியை தருகிறது.

பரணீ:

ஒரு காலத்தில் ஈழத்துப் படைப்பாளிகளின் எழுத்துக்களில் பிரசார வாடை வீசியதாக சொல்லப்பட்டது. இடதுசாரிச் சிந்தனையாளர்கள் அது அன்றைய காலத்தின் தேவை என்று குறிப்பிட்டனர். படைப்புகளில் பிரசாரம் முதன்மைப்படுத்தப்படலாமா?

தாமரைச்செல்வி:

காலத்தின் கண்ணாடியாக பிரதிபலிப்பதே இலக்கியம் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த அந்தக் காலங்களில் ஏற்படும் சமூகமாற்றங்கள் மக்களின் வாழ்வியலுக் கூடாக ஏற்படுத்தும் தாக்கங்களை படைப்பாளிகள் தங்கள் படைப்புக்களில் பதிவு செய்கிறார்கள். அது காலத்தின் கட்டாயம். அந்தப் பதிவுகளில் பிரசாரத் தொனி முதன்மைப்படுத்தப்படாவிட்டாலும் கதைகளின் கருத்தாலும் சொல்லும் விதத்தாலும் பிரசாரத்தன்மைமறைமுகமாக இருந்து கொண்டதான் இருக்கும். உழைக்கும் வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒரு பாமரனுக்கு சார்பாக எழுதப்படும் எழுத்துக்களில் பிரசார வாடை இருந்தாலும் அது நியாயமான எழுத்தாகவே எப்போதும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும். சமூகத்தில் எத்தனை மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தாலும் வர்க்க முரண்பாடுகள் என்றைக்குமே மாற்றமடைவதில்லை. வாழ்க்கையை இறுக்கி வைத்திருக்கும் மரபுகள் மீதும் அதிகாரத்தின் மீதும் எழுதின்ற எதிர்ப்புக்குரலே உண்மை வழி நின்று எழுதப்படும் சிறந்த இலக்கிய

மாகிறது. சமூகத்தில் அடக்கப்பட்டவர்களும் மிதிக்கப் படுவர்களும் இருக்கின்றவரை அவர்களுக்கு ஆதரவான எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுக்கொண்டுதான் இருக்கும். இதுவே காலமாற்றத்தில் வேறொரு வடிவமாய் மாறியது. போரின் தாக்கத்தால் எல்லாமே இழந்து துன்பப்பட்டு வாழும் எழுதப்படும் எழுத்துக்களும் ஒரு வகையில் பிரசாரம் போலத்தான் தோன்றக்கூடும். அதற்காக எழுதாமல் இருந்து விடமுடியாது. இதுவே யதார்த்தமாகும்.

பரணீ:

ஈழத்துத் தமிழ்த் தேசியத்தை படைப்புகளில் முதன்மைப்படுத்துவது கூட ஒரு வகையில் பிரசாரம்தானே...

தாமரைச்செல்வி:

வாழ்க்கையும் அரசியலும் வேறு வேறானவை அல்ல. மனிதர்களுடைய வாழ்க்கைக்குள் அரசியலின் ஊடுருவல் இரண்டறக் கலந்தே இருக்கும். அதன் செல்வாக்கு மனித வாழ்க்கையையே புரட்டிப்போடும் தன்மை பெற்றது. படித்தவர்களிலிருந்து பாமரமக்கள் வரை எழும் பிரச்சனைகளுக்கு அடிநாதமாய் இருப்பதே இதுதான். அதனைத் தவிர்த்து தனிமனித பிரச்சனை என்று எதையும் சொல்லிவிட முடியாது. அது பிரசாரம் என்று சொல்லப்பட்டாலும் கூட தவிர்க்க முடியாதது. அது நியாயமானதும் கூட.

பரணீ:

சிறுகதை, நாவல் ஆகிய இரு இலக்கிய வகைகளுமே உங்களுக்குக் கைவந்தவை. உங்கள் படைப்புச் செல்நெறியில் நீங்கள் யாரையாவது உங்கள் முன்னோடியாகக் கொள்கின்றீர்களா?

தாமரைச்செல்வி:

ஒரு நல்ல எழுத்தைப் படிக்க நேரும் போது அதன் எழுத்தாளரை என் முன்னோடியாக உருவகித்துக் கொள்வேன். என் படைப்பு செல்நெறியில் என்னை யறியாமல் பல பேரின் தாக்கம் படிந்திருக்கலாம். இன்னார் என்று குறிப்பிட முடியவில்லை.

பரணீ:

"யுத்தம் சூறையாடிய நிலம்" பற்றிய ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்திய திருப்தி எவ்வளவு தூரம் உங்களிடம் உள்ளது?

தாமரைச்செல்வி:

யுத்தம் சூறையாடிய நிலம் என்ற சொற்தொடருக்குப் பின்னால் எத்தனை வலி... மூன்று தசாப்தகாலங்களுக்கும் மேலான போராட்ட வாழ்க்கை... உழைக்கும் மக்களே அதிகம் வாழும் பிரதேசம் இது. பசிபட்டினி யோடு வாழ்ந்த மக்கள் போருக்கு முகம் கொடுத்து வாழ வேண்டிய நிலை. ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஒவ்வொரு சோக வரலாறு இருக்கிறது. இவர்கள் அனுபவித்த கடலளவு துன்பங்களில் ஒரு சிறு பகுதியையே என்னால் பதிவு செய்ய முடிந்திருக்கிறது. துயர் சுமந்த இவர்கள் வாழ்க்கையை முழுவதுமாக யாராலும் எழுதிவிட முடியாது. மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை என்பது

மெய்யனுபவங்களையும், பிறர் வாயிலாகக் கேட்டறிந்தவற்றையும் கலாரீதியாகக் கூறி வாசகரிடையே அவற்றினைத் தொற்ற வைப்பதோடு தமிழ்ப்புணைகதை இலக்கியத்தில் முகிழ்விடும் நவீன செல்நெறிகள் பற்றிய பிரக்ஞைக்கு உட்பட்டு எழுதுவதுமே தாமரைச் செல்வியின் வெற்றிக்கான காரணிகள் எனக் கொள்ளலாம்.

- புலோலியூர் ஆ. இரத்தினவேலோன் -

போல இன்னமும் போர் விட்டுச் சென்ற சுவடுகளிலிருந்து மனிதர்கள் மீளமுடியாமற் தான் இருக்கிறார்கள். அவைகளும் பதிவு செய்யப்பட வேண்டும். இன்னமும் எழுத நிறைய இருக்கிறது.

பரண்:

ஈழத்துப் பெண் படைப்பாளிகள் வரிசையில் மூத்தவர்களைக் குறிப்பிடும் அளவுக்கு இளையவர்களைக் குறிப்பிடுவ தில்லையே...

தாமரைச்செல்வி:

இது யோசிக்க வேண்டிய ஒன்றுதான். இதற்கான பதில் விமர்சகர்களினதும் ஊடகங்களினதும் கைகளில்தான் இருக்கிறது. ஆறாம் ஏழாம் தலைமுறை எழுத் தாளர்கள் என்று வரிசை நீண்டு கொண்டே வந்திருந்தும் இளைய தலைமுறை எழுத்தாளர்கள் கவனத்தில் எடுக்கப்படுவது குறைந்திருப்பது உண்மை தான். ஆனாலும் தரமான பெண் எழுத் தாளர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். தாட்சாயினி, கார்த்தி காயினி சுரேஸ், விஷ்ணுவர்த்தினி, நெலோமி போன்றோர் கவனத்துக்குரிய எழுத்தாளர்களாக இருக்கிறார்கள். சிலவேளை இனிவரும் காலங்களில் இவர்களை விமர்சகர்கள் கவனத்தில் எடுக்கக்கூடும்.

பரண்:

உங்களுக்கு விருப்பமான படைப்பாளிகள் பற்றியும் அவர்களின் குறிப்பான படைப்புகள் பற்றியும் கூறுங்கள்.

தாமரைச்செல்வி:

என் வாசிப்பு பத்து வயதிலிருந்து ஆரம்பித்தது. வியாசர் விருந்து, சகுந்தலை சரிதை, சக்கரவர்த்தி திருமகன் என்று தொடங்கிய வாசிப்பு, அகிலன், கல்கி, ஜெகசிற்பியன் என்று தொடர்ந்தது. அதன் பின் ஒரு

கட்டத்தில் ஜெயகாந்தன், சுஜாதா, பாலகுமாரன், என்று மாறியது. இந்துமதி, சிவசங்கரியை படித்த அதேநேரம் அசோகமித்திரன், ஜோதிரலதா கிரிஜர் போன்றோரின் எழுத்துக்களும் படித்தேன். அதன் பிறகு சுந்தராமசாமி, ஜெயமோகன், வண்ணதாசன் போன்றோரின் எழுத்துக்கள் படிக்க முடிந்தது. ஆரம்ப நாட்களில் ஈழத்து எழுத்துக்கள் பற்றி நான் அதிகம் அறிந்திருக்க வில்லை. வீரகேசரிப் பிரசுரங்கள் வெளிவந்தபோது ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நாவல்கள் அறிமுகமாயின. கிளிநொச்சி நூலகத்திலும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்கள் எடுத்து வாசிப்பேன். அதன்பாதிப்பு என்னையும் எழுத வைத்தது. டானியலின் கானல், பஞ்சமர் எளிமையான மனிதர்களின் கதை சொல்லும் தன்மைக்காக மனதில் பதிந்தவை. தி.ஞானசேகரனின் குருதிமலை, முல்லைமணியின் கமுகஞ்சோலை, செங்கை ஆழியானின் காட்டாறு என பிடித்தமானவை என்று பெரும் பட்டியலே இருக்கிறது. தவிர, செ.கதிர்காமநாதன், க.சட்டநாதன், குந்தவை, அப்பச்சி மகாலிங்கம், தெணியான் என என் ஆரம்ப கால வாசிப்பில் என்னை பாதித்த சிறுகதையாசிரியர்கள் பலர் இருந்தார்கள். செ.கதிர்காமநாதனின் “வியட்னாம் உன் தேவதைகளின் தேவவாக்கு” சிறுகதையை பலகாலம் மறக்கமுடியவில்லை. அந்தக் கதை தந்த பாதிப்புத்தான் பல வருடங்கள் கழித்து வியட்னாமைக் களமாக வைத்து “நாளைய செய்தி” என்ற சிறுகதையை எழுத வைத்தது. புலோலியூர் ஆ.இரத்தினவேலோனின் நெஞ்சாங்கூட்டு நினைவுகளில் மனம் நெகிழ்ந்திருக்கிறது. சமீபத்தில் தமிழ்நதியின் “பார்த்தீனியம்” மனதை தொட்டு அசைத்த நாவல் கதையில் நாமும் ஒரு ஓரத்தில் ஒரு பாத்திரமாய் உலவுவதான உணர்வைத் தந்த எழுத்து. ஈழத்து எழுத்துக்களில் பல எனக்கு பிடித்தமானவை. எல்லாவற்றையும் குறிப்பிட முடியவில்லை.

பரணீ:

நூலக வெளிவந்த உங்கள் படைப்புகளின் பட்டியலைக் குறிப்பிட்டு அவற்றுள் உங்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான படைப்பு பற்றிச் சுருக்கமாகக் கூறுங்கள்?

தாமரைச்செல்வி:

இதுவரை ஒன்பது நூல்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. சுமைகள், விண்ணில் அல்ல விடிவெள்ளி, தாகம், வீதியெல்லாம் தோரணங்கள், பச்சைவயல் கனவு என ஐந்து நாவல்களும் ஒரு மழைக்கால இரவு, அழுவதற்கு நேரமில்லை, வன்னியாச்சி என் மூன்று சிறுகதைத் தொகுதிகளும் வேள்வித்தீ எனும் குறுநாவலுமாக ஒன்பது நூல்கள். எதனை எழுதினாலும் மனதோடு உணர்ந்து பிடித்தமானதாகத்தான் எழுதுகிறேன். எனினும் பச்சைவயல் கனவு என் மனதுக்கு நெருக்கமாக உறவாடிய நாவல். என் மண்ணின் வரலாறு பற்றிச் சொல்கின்ற நாவல் மட்டுமல்ல என் உறவுகளின் வரலாறாகவும் அந்நாவல் இருக்கிறது. காடாய் இருந்த கிளிநொச்சி மண்ணுக்கு தென்மராட்சி யிலிருந்து நாற்பதுகளின் இறுதியில் வந்து கால் பதித்த என் தந்தை, வெறும் கைகளோடு வந்த அவர் உழைத்து முன்னேற பட்ட கஷ்டங்களின் அனுபவப்பகிரலாக அந்நாவல் அமைந்திருந்தது. சிறுவயதிலிருந்து நான் பார்த்து வளர்ந்த மனிதர்களே அதில் பாத்திரமானார்கள். விவசாயத்தின் இதயமாக விளங்கிய கிளிநொச்சி நகரின் வளர்ச்சியும் போரின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியும் பின்னர் மீண்டு எழு முயற்சித்தது மான வரலாற்றை என் அனுபவத்துக் கூடாக எழுதியிருக்கிறேன். உழைக்கும் மக்கள் கூட்டம் தங்கள் கைகளால் உயர்த்தாக்கிய நகரின் வரலாறு அது. அதனாலேயே பச்சைவயல் கனவு என் மனதுக்கு பிடித்தபடைப்பாக அமைந்தது.

பரணீ:

படைப்பிலக்கியத்தில் நீங்கள் மேற்கொண்ட பரிசோதனை முயற்சிகள் ஏதும் உண்டா?

தாமரைச்செல்வி:

பரிசோதனை முயற்சி என்று நினைத்து எதுவும் செய்யவில்லை. ஆரம்பகால சிறுகதைகளிலிருந்து என் சமீப கால எழுத்துக்களில் கதை சொல்லும் முறைமையில் சிறிது மாற்றம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று உணர்கிறேன். அக உணர்வின் வெளிப்பாடாக சிலகதைகள் பின்நாட்களில் எழுதியிருக்கிறேன். என் கதைகள் பற்றிய மற்றவர் கருத்துரைகளில் இது சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. ஒரே விதமாக எழுதும் தன்மையிலிருந்து விடுபட்டு நவீனத்துவத்தின் செல்நெறியை பின்பற்றி எழுதும் முயற்சியாக இருக்கலாம். அல்லது பின்நாட்களில் ான்ன வாசித்த பிற எழுத்தாளர்களின் எழுத்துக்களின் பாதிப்பினாலும் இருக்கலாம். எதுவும் திட்டமிட்டு எழுதியதில்லை.

பரணீ:

உங்கள் படைப்பிலக்கிய முயற்சிகளுக்கு அனுசரணையாக

இருக்கும் உங்கள் குடும்ப பின்னணி பற்றிச் சுருக்கமாக கூறுங்கள்...

தாமரைச்செல்வி:

பரந்தன் நகரின் அண்மையில் உள்ள குமரபுரம் எனும் சிறிய கிராமத்தில் வாழ்ந்த விவசாயக் குடும்பம் எங்களுடையது. இலக்கியத்துக்கும் எழுத்துக்கும் எந்த சம்பந்தமுமில்லை. எந்த எழுத்தாளர்களும் சொந்தத்திலோ தெரிந்தவர்களாகவோ இருக்கவில்லை. நான் 73ம் ஆண்டு என் இருபதாவது வயதில் எழுதத் தொடங்கிய போது எழுத்தைப் பற்றிய எவ்வித புரிதலும் இல்லாமலேயே எனக்கு ஆதரவு தந்தவர்கள் என் பெற்றோர். என் சகோதரர்களும் வாசிப்பில் ஆர்வம் உள்ளவர்கள். இலக்கியத்தை நேசிப்பவர்கள் என் எழுத்துக்கு வாசகராகவும் விமர்சகராகவும் இருந்தவர்கள். 74ம் ஆண்டில் பத்திரிகை சஞ்சிகைகளுக்கு எழுதத் தொடங்கிய காலத்தில் என் திருமணம் நடந்தது. என் கணவரும் இலக்கிய ஆர்வமும் சமூக நேசிப்பும் கொண்டவர். வரணியூர் சிகந்தசாமி என்ற பெயரில் வீரகேசரியில் சில சிறுகதைகள் எழுதியிருக்கிறார். என் எழுத்துக்கு முழு ஆதரவு அவராலும் கிடைத்தது. பின் நாட்களில் என் பிள்ளைகளும் என் எழுத்துக்கு ஆதரவாக இருந்திருக்கிறார்கள்.

ஒரு விவசாயக் குடும்பத்தின் மூத்த பெண் என்ற வகையில் எனக்குள்ள பொறுப்புக்களையும் வேலைச் சுமைகளையும் இவர்கள் அனைவருமே தங்கள் தோள்களிலும் பகிர்ந்து கொண்டு என்னை எழுத வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்படி ஒரு ஆதரவு இல்லையெனில் அடுக்களைக்குள் கரைந்து போகின்ற எத்தனையோ பெண்களுக்குள் ஒருத்தியாக ஆகியிருப்பேன் இப்படி ஒரு அனுசரணையான குடும்பத்தை தந்த இறைவனுக்குத் தான் நான் நன்றி சொல்ல வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் 125ம் ஆண்டு விழா வெளியீடாக இத் தொகுப்பு நூல் வெளி வந்துள்ளது. ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளையின் ஆக்கங்களில் நூல் வடிவில் வந்த அவருடைய நாவல் ஒன்றும் கதைகள் இரண்டுத் தவிரத் தொகுப்பில் அடங்குவன யாவும் ம.வே.தி. இந்துசாதனம் பத்திரிகையில் எழுதி வெளிவந்தவை. எனினும் எனக்கொரு ஐயமுள்ளது. இந்துசாதனம் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய போது அவர் பத்திரிகையில் தலையங்கம் உட்பட வேறுவிடயங்களை எழுதியிருக்க மாட்டாரா? அவற்றில் எதுவும் அவருடையன என அறிய இயலாதவாறு பிரசுரமாயிருப்பின், இங்கு அவற்றைப் பிரசுரிப்பது பொருந்தாது. ஆயினும் அவற்றையிட்டு ஒரு விளக்கக் குறிப்பு உதவியிருக்கும்.

மூன்று தசாப்த நீட்சியுடைய அவருடைய “உலகம் பலவிதம்” பத்திகளில் பதினொரு ஆண்டுகட் குரியவை தவறுகின்றன. அதைத் தொகுப்பாளர் விளக்கியுள்ளார். குறிப்பாக 1936 முதல் 1944 வரையானவை தவறுவதற்கு இரண்டாம் உலகப் போர்ச் சூழல் முக்கிய காரணமாயிருக்கலாம்.

எவ்வாறாயினும், இந்து சாதனம் பிரதிகள் நூலகங்களில் இருக்கலாம். ஆனால் ஆவணப்படுத்தும் நூலகங்கள் சிலவே. யாழ் நூலகத்தின் அழிப்பு இந்த நூலின் தொகுப்பிற்கு ஒரு பெருங் கேடாகியது என நினைக்கிறேன். ஒருவேளை, தேசிய நூலகத்தில் இல்லாவிடினும் தேசிய ஆவணக் காப்பகத்திற் பிரதிகள் இருக்க இடமுண்டு. இவ்வாறான தேடல் தனியொருவர் மேற்கொள்ள எளிதல்ல.

கணினி உதவியுடன் வருடி (ஸ்கானர்) மூலம் பிரதிகளை மின்சுவடிகளாக்க இயலுமாயிருந்திருப்பின் தொகுப்புப் பணியின் சுமை குறைந்திருக்கும். இத் தொகுப்பு எப்போது திட்டமிடப்பட்டது என எனக்குத் தெரியாது. ஆயினும், இவ்வாறான பணிகளின் மிகையான சுமையும் திட்டமிடற் போதாமையுமும் நூலை மேலும் முழுமைப்படுத்தும் வாய்ப்பை மறுத்திருக்கலாம். எனவே நூலின் பணி இத்துடன் முடிந்தது என நில்லாது தேடல் தொடருவது தகும.

முற்கூறியன, எவ்வாறும், தொகுப்பாசிரியர் தனது சூழலின் நிறுவன வளக் குறைபாடுகளிடையே மேற்கொண்டு பொறுப்புடன் ஆற்றிய பணியைக் குறைவாக மதிப்பிடக் காரணமாகா. குறிப்பாகச், சொற்பிழைகளும் எழுத்துப் பிழைகளும் மலிந்த ஒரு பத்திரிகைச் சூழலில், பாடநூல்களிலேயே இலக்கண வழக்கள் காணப்படும் நிலைமைகளில், ஏறத்தாழ வழக்கொழிந்த ஒரு மொழிநடையில் அமைந்த பல நூற்றுக்கணக்கான பக்கங்கள் செம்மையாகப் பிரதியெடுக்கப்பட்டனவா என உறுதி செய்தல் எளிதல்ல.

எனினும் ம.வே.தி. வாழ்ந்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் அச்சாகும் நூல்களிலும் பத்திரிகைகளிலும் தமிழ்ப் பிழைகளைக் காண்பது அரிது. எனவே மூலச் சுவடி சரிவரப் பிரதியெடுக்கப்பட்டதா என உறுதிப்படுத்துவது போதும். மூலத்திற் தவறு இருந்திருந்தால்

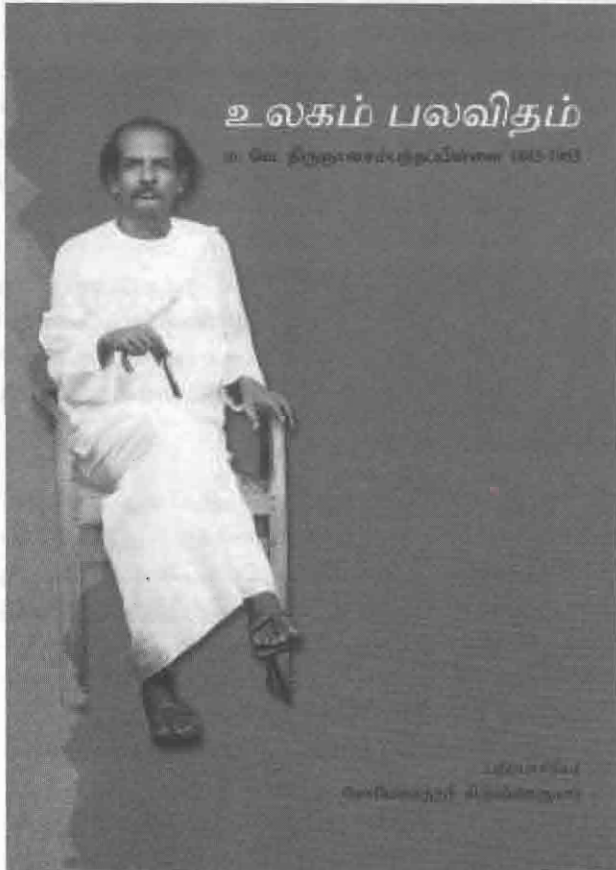
உலகம் பலவிதம்.

ம.வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை(1885-1955).

பதிப்பாசிரியர் சோமேசுந்தரி கிருஷ்ணகுமார்.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி பழைய மாணவர் சங்கம்.

கொழும்பு 2017 (ப. 687)

மட்டுமே அதைத் திருத்தியோ திருத்தாமலோ சுட்டிக் காட்டும் தேவை இருக்கும்.

பிரதியெடுப்போர் அன்றைய மொழி நடையையும் சொற்பாவணையையும் நன்கறிந்திருக்க வாய்ப்பில்லை. என்னுடைய எழுத்துக்களில், நான் சரியாக எழுதுவதைக் கூட, அறியாத காரணத்தால், திருத்த முற்பட்டு நான் செய்யாத பிழைகட்கு என்னைப் பொறுப்பாளியாக்குவதை அறிவேன். எனவே மூலத்தையும் பிரதியையும் ஒப்பிட்டு உடன்பாட்டை உறுதிப்படுத்தும் சுமை தொகுப்பாசிரியருக்குண்டு. நூலை நான் வரிக்கு வரி வாசிக்கவில்லை. எனினும் வாசித்த பெரும்பகுதியில் அக்காலத்து மொழிநடை செம்மையாகப் பேணப்பட்டுள்ளமை கவனமான பிரதியெடுப்பைச் சுட்டுகிறது. எனினும் ஓரிரு சுருக்கக் குறிகள் சமகால வழக்கில் இல்லாமையாற் தவறாக வந்துள்ளன.

இந்த நூலின் உள்ளடக்கம் அடிப்படையில் எனக்கு உடன்பாட்டுக் குறைவானது. ம.வே.தி. எதையும் ஒளித்து மறைத்துப் பேசுவரல்ல என்பதால் அவருடைய பழமைவாதம் பலவாறாகவும் புலப்படுகிறது.

பெண்களைப் பற்றிய அவருடைய பார்வை பத்தாம் பசலித்தனமானது என்பது என் எண்ணம். பெண்கள் ஆண்களுக்குச் சமமாக நடப்பது, மேல்நாட்டுப் பழக்க வழக்கங்களின் தாக்கத்தால் என்று அவர் தனது கதைகளினூடாகவும் செய்திகள் பற்றிய குறிப்புக்களுடாகவும் அப்பட்டமாகவே கூறுகிறார். ஆயினும் “நல்லொழுக்கமுடைய”, கல்லானாலுங் கணவனெனக் கொண்டாடும் “பதி விரதைகளை” அவர் மிகவுங் கொண்டாடுகிறார்.

சாதி ஒடுக்கல் பற்றி அவர் எழுதிய எதையும் நான் வாசித்த பகுதிகளில் காணவில்லை. ஆனால் அவர் சாதி ஏற்றத் தாழ்வை ஏற்கிறார் என்பது அவர் பயன்படுத்தும் சொல்லாடல்களின் தெரிகிறது. அவருடைய எழுத்துக்கட்குச் சில தசாப்தங்கள் பின்பு சாதி ஒடுக்குமுறைக்கும் பாகுபாட்டுக்குமெதிரான இயக்கங்கள் வலுப்பட்டதன் காரணமாகச் சாதிப் பெருமை பேசுவோரும் மறைவாகத் தமக்குள்ளே பேசும் நிலையில் உள்ளனர். அவர் எழுதிய காலத்தில் சிறுபான்மைத் தமிழர் பேரவை தோன்றிவிட்டது. யாழ்ப்பாண வாலிபர் சங்கத்தையும் டொனமூர் யாப்பின் கீழ்த்தேர்தல் பகிஷ்கரிப்பையும் ஆதரித்த அவர் எவ்வாறு யாழ்ப்பாண வாலிபர் சங்கம் எடுத்த முக்கிய நிலைப்பாடுகளில் ஒன்றான சாதி ஒடுக்கல் எதிர்ப்பைத் தவறவிட்டார் என்பது சிந்திக்க வேண்டிய விடயம்.

சாதிப் பிரச்சினைகளை அவர் ஓரிரு தருணங்களில் பேசுகிறார். ஆனால் அது சாதி முறையை நிராகரிக்கும் நோக்கிலோ சமத்துவ நோக்கிலோ அல்ல. இவற்றுக்காக அவரைச் சாதி வெறியர் என்று வைத்து பொருந்தாது. அவரால் அவருடைய உடனடிச் சமூகச் சூழலின் மனத்தடைகளினின்று விடுபட

இயலாமையையே நான் காணுகிறேன். சாதியத்தை எதிர்ப்பது அன்று உயர் சாதியினர் எனப்பட்டோரிடையே விலக்கான உயர் சிந்தனையுடையோருக்கே இயன்றது. அதற்கு வெளியே பலவாறான நீதிநியாயங்களை அவர் பேசுகிறார். சரிபிழை என அவர் உணரும் விடயங்களில் உறுதியுடன் இருக்கிறார். ஆனால் நிரந்தரமான சரிபிழைகள் இல்லை என ஏற்கச் சிரமப்படுகிறார்.

ஆறுமுகநாவலர், காலைக்கடன் கழிப்பது முதல் திருநீறு பூசுவது வரை எப்படிச் செய்யவேண்டும் என்று விதிகள் செய்தமையை அறிவோம். அந்த மரபில் வந்ததாலோ என்னவோ ம.வே.தி.யும் மீசை வைப்பது முதற் பல வேறு விடயங்களின் கட்டுப்பாடுகளை விதிக்கிறார். சர்வசன வாக்குரிமையும் பெண் கல்வியும் அவருக்கு உவப்பானவையல்ல. கல்வியறிவு குறைந்தோர் சிலர் வாக்குச் சீட்டுக்களைச் சரியாகப் பாவியாமையைக் காரணங் கூறிப் பொன்னம்பலம் ராமநாதன் சர்வசன வாக்குரிமையை மறுத்து வாதிட்டமை சரி என்று கூறும் ம.வே.தி. யாழ்ப்பாண மேட்டுக்குடிகளின் குரலாகவே பலவிடத்தும் தெரிகிறார்.

அவருடைய பத்திகளின் பெரும் பகுதி கதைகளாகவும் நாவல்களாகவும் அமைந்தாலும், அக் கதைகள் மூலம் தனது பண்பாட்டு, ஒழுக்க விழுமியங்களை வலியுறுத்தும் நோக்கிலேயே அவர் அவற்றை எழுதியமை ஊகிக்கக் கடினமல்ல. அவருடைய எழுத்து நடை அன்றாடப் பேச்சின் எழுத்திலக்கணஞ் சாராத கூறுகளைத் தவிர்க்கிறது. அதை விடவும், சில கருத்துக்களை வலியுறுத்தும் நோக்கிற் பழமொழிகள் உட்பட்ட சிந்தனைகளும் உபகதைகளும் உரையாடல்களும் திணிப்படுவதால் உரையாடல்கள் பெரிதும் செயற்கையாகவே அமைகின்றன. பேச்சுமொழியை நாம் நமது இலக்கிய மொழியாக ஏற்குமுன் அவர் எழுதியவை மட்டுமன்றி நவீன எழுத்து வலுப்பெறத் தொடங்கிய காலத்தில் எழுதியவற்றுக்கும் அது பொருந்தும்.

ம.வே.தி. கிறிஸ்தவர்களிடம் குறிப்பாகப் பாதிரிமாரிடம் காட்டும் பகைக்கு அவர்களுடைய சைவ நிந்தனையும் மதமாற்ற உத்திகளும் அடிப்படைக் காரணங்கள் எனினும் இத்தகைய முரண்பாடுகளை நட்பாகத் தீர்க்கும் அக்கறை அதிகம் தெரியவில்லை. பறங்கியர், சிங்களவர் பற்றியும் அவருடைய பார்வை நட்பானதல்ல. குறிப்பாக அவர்களுடைய பெண்களின் நடத்தையைத் தமிழ்ப் பெண்கள் பின்பற்றலாமென அவர் அஞ்சினார்.

ம.வே.தி. உலக நிகழ்வுகளை அறியாதவரல்ல. எனினும் அவருடைய அக்கறைகள் தமிழ்ப் பழமைவாதத்துள் முடங்கியமையால் அவற்றை விரிவாகப் பேசுவதைத் தவிர்த்தாரென்றே தெரிகிறது. “உலகம் பலவிதம்” என்ற தலைப்பில் வரும் அவருடைய உலகம், அவருடைய சமூகச் சூழலுக்கு வரைபட்டதுடன், யாழ்ப்பாணச் சைவவேளாள இருப்பை மையப் படுத்தியது. எனவே அவருடைய பார்வை மூடுண்ட ஒரு சிறிய சிமீமுக்குள் முடங்கியதென நினைக்கிறேன்.

எவ்வாறாயினும் தான் சொல்ல நினைத்ததைத்

தெளிவாகவும் தயங்காமலும் முரணின்றியும் எழுதும் அவருடைய ஆற்றல் மெச்சத்தக்கது. அந்த ஆற்றல் இந்து சாதனம் ஏட்டின் நோக்கங்கட்குக் கட்டுப் பட்டமையால் மட்டுமே குறுகிய நோக்குகட்கு வரைப்பட்டது என்று சொல்ல இயலாது. அவருடைய சிந்தனையும் அவருடைய பத்திரிகை நிறுவனத்தின் பொது நோக்கும் இயல்பாகவே உடன்பட்டன எனலாம்.

இந்த நூல் எவ்வளவு சமூகப் பயனுள்ளது என்பது இன்னொரு விடயம். இது பரவலான வாசிப்புக் கருதி அமைந்த நூல் என்பது கடினம். இது இந்து சாதனம் பத்திரிகையும் பழமைவாத சைவவேளாள உயர், நடுத்தர வர்க்கத்தின் சிந்தனையும் பற்றிய முக்கியமான ஒரு வரலாற்று ஆவணம் எனலாம்.

சாதியம் ஒழிந்து விட்டது என்போர் ம.வே.தி.யின் கருத்துகளை இன்று தம்மை உயர்சாதி என்று பெருமை பேசுவோருடைய கருத்துகளுடன் ஒப்பிடிச் சாதியச் சிந்தனை இன்னும் எவ்வளவு எஞ்சியுள்ளது என உணரக்கூடும். சைவகிறிஸ்தவப் பகைக்கு மீள உயிரூட்டும் முயற்சிகளும் நடக்கின்றன. எனவே சமுதாயத்தினுட்புரையோடியுள்ள சமூகக் கோடான பழமையை ஒழிப்பதற்குப் போராட்டங்கள் இடையாறது தொடர வேண்டும். நூலாக்கத்தில் முற்கூறியன போன்ற அச்சிடல் தொடர்பான குறைபாடுகள் சில உள்ளன. ஆயினும் பணியின் அளவையும் கால அவகாசத்தையும் கருதின அவை புறக்கணிக்கத்தக்கன.

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி தனது 125 ஆண்டு வரலாற்றிற் தமிழ்ச் சமூகத்துக்குப் பல நன்மைகளைச் செய்துள்ளது. குடாநாட்டின் சமூக

அரசியல் மாற்றங்களில் அதன் பங்கு பெரிது. எனவே கல்லூரியின் பணிகளையிட்டுப் பெருமை கொள்ளும் பழைய மாணவர்கள் இந்துக் கல்லூரி தமிழ்ச் சமூகத்தின் நவீனமாக்கலுக்கும் சிந்தனை விருத்திக்கும் ஆற்றிய பணிகளை வெளிப்படுத்தவும் முயற்சி எடுப்பரென எதிர்பார்க்கிறேன்.

பதிப்புரையில் “கல் லூரியின் நீண்ட வரலாற்றில், இதன் பின்னணியில் எழுந்த எழுத்துக் களையும் படைப்பிலக்கியங்களையும் ஆவணப்படுத்தும் முயற்சியின் ஒரு தொடக்கமாக இந் நூல் வெளியாகின்றது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்துக் கல்லூரியையும் இந்து சாதனத்தையும் சைவ பரிபாலன சபையினர் ஏறத்தாழ ஒரே காலத்திற் தோற்றுவித்தமையும் இந்துக் கல்லூரியில் இணைந்த நாட்தொட்டு ம.வே.தி. இந்து சாதனத்துடன் தொடர்புடையவராக இருந்தமையும் சிறப்பான உடனிகழ்வுகள். ஆயினும் இந்துக் கல்லூரிப் பின்புலமே இந்தப் படைப்புகளின் தோற்றுவாயென்று சொல்ல இயலாதபடி அக் கல்லூரியின் வரலாற்று விருத்தி முற்போக்கான திசைகளில் நகர்ந்தமையால், இந்துக் கல்லூரிப் பின்புலத்தின் ஏனைய சமூகப் பரிமாணங்களையும் நினைவுகூருதல் சிறப்பாகும்.

தொகுப்பாளர் மிக்க பொறுப்புணர்வுடன் இப்பணியை மேற்கொண்டுள்ளார். எனவே நூலின் செய் நேர்த்திக்கு அவரையும் நூற்பணியிற் தம் பொறுப்புக் களைச் செவ்வனே ஒப்பேற்றிய அனைவரையும் மெச்சுதல் தகும். ஏனெனில் இவ்வாறான முயற்சிகள் தனிமனித ஆளுமைகளின் அடையாளப்படுத்தலை விட முக்கியமாக அவர்களுடைய காலத்தின் வரலாற்றுப் பதிவுகளாம்.

மனசின் மறுவாசிப்பு

- கொள்ளைக்காரனுக்கு முடிசூட்டிப் பார்த்தது மீண்டும் மகாஜனத்தின் மறதி.
- எழுபது வருட சதந்திரம் கையேந்துகிறது இன்னும் உரிமைகோரி.
- பெளத்தத்திற்கு முதலிடம் கோறிப்பறப்பட்டவன் கையில் குருதிவாள்.
- வெள்ளைக் கொக்குகள் ஒற்றைக்காலில் தலையிற்றின மேட்டத்தில் பீன்கள்.
- கல்விக்கு ஆகாதவன் காவிக் குள் தொலைந்தான் காஷ்டியில் கனவாஸ்கள்.

- சோறாட்டிய பாட்டி மன்னிப்புக் கோரினாள் நிலவிடம் பேரன் கையில் அலைபேசி.
- எழுத்தாளனுக்கு மேடையில் புகழ்மாலை ஈட்டில் வீடு.
- சமாதான நேரயலின் ஸ்க்குடைத்த பெருமையில் மியன்மார்.
- பிடிக்காதவன் பிடித்ததைச் செய்தாலும் பிடிக்காது.

ஷெல்லிதாசன்

பூவும் பொட்டும்

தெனியான்

பக்கத்து வீட்டுப்பாட்டியை நீண்ட காலமாக நான் கூர்ந்து அவதானித்து வருகிறேன்.

பாட்டி சற்று வித்தியாசமான ஒரு பெண். எனக்கு இரண்டு தலைமுறைக்கு மூத்தவர். எனது அம்மாவுக்குத் தாய் போன்றவர். என்னையும் தனது பேரப்பிள்ளைகளுள் ஒன்றாகக் கருதுகிறவர்.

பாட்டியிடம் மூத்த தலைமைக்கு இருக்கும் விசேடமான நடைமுறைகள், குணவியல்புகள் பலவுண்டு.

பாட்டியைத் தினமும் காலையில் பார்த்தால் கழுத்தில் தங்கத்தாலி அணிந்து நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டிட்டு குடுமியில் பூசுக்குடி பளிச்சென்று தோன்றுவார். தாலி அணிந்து கொள்வது எனக்கு அதிசயமாகத் தோன்றவில்லை. பெண்கள் பலருக்கு அது ஒரு ஆபரணம். ஆனால் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டிட்டு கொண்டையில் பூசுக்குடி காலை நேரம் தோன்றும் பெண்களை இந்தப் பகுதியில் காண்பது அரிது.

பாட்டியின் இந்த வாழ்க்கை முறையை கவனித்து வந்த நான் ஒருதினம் பாட்டியிடமே இது பற்றிக் கேட்டு விட்டேன்.

“பாட்டி படுக்கை விட்டு எழுந்தவுடன் அதிகாலையிலேயே பொட்டு வைத்து பூவும் வைத்து விடுகிறியள்”

“அதுபிள்ளை வாழ்வாடிச்சிகுரியதெனை”

“வாழ்வாடிச்சி எண்டால் என்னெனை?”

அறிந்து கொண்டு அறியாதவள் போலக் கேட்கிறேன்.

“அதடியாச்சி புருஷனுள்ள பெண்கள்”

“புருஷனுள்ளவை பொட்டு வைச்சுப் பூவைக்க வேணுமே?”

“இதென்ன கேள்வி! நீங்கள் நவீன பெண்கள்”

“இதெல்லாம் சமுதாயம் பெண்களுக்கு விதித்து வைச்ச கட்டுப்பாடுதானே!”

பாட்டி அடிப்படையான கல்வி அறிவு கொஞ்சம் உள்ளவர். எனது சந்தேகத்தைக் கேட்டு பாட்டி சிறிது விளக்கமாகப் பேச ஆரம்பித்து விட்டார்.

“பிள்ளை இதெல்லாம் ஒரு காலகட்டத்தில் சமுதாயம் பெண்களுக்கு விதித்த கட்டுப்பாடுதான். உனக்குத் தெரியுமா? கணவன் இறந்து போனால், மனைவி கணவனை வைத்து எரிக்கும் சிதையில் விழுந்து தனது உயிரையும் மாய்த்துக் கொள்ள வேண்டுமென்ற கட்டாயம் இருந்திருக்கிறது. அதை உடன் கட்டை ஏறுதல் என்று சொன்னார்கள்.”

“மனைவி தானே விரும்பி உடன்கட்டை ஏறி இருப்பாளா?”

“ஆர்பிள்ளை அப்பிடித் துணிந்து உயிரை மாய்த்திருப்பார்கள்? எரிந்து கொண்டிருந்த நெருப்பில் தூக்கிப் போட்டு அவளையும் எரித்திருப்பார்கள்”

“இது பெரிய கொடுமை பாட்டி”

கணவன் இறந்தபிறகு மனைவியானவர் நெற்றியில் குங்குமப் பொட்டு வைக்கக்கூடாது கொண்டையில் பூசுக்குடக்கூடாதென்பது நடைமுறை விதிபிள்ளை. தமிழ்நாட்டுப் பெண்கள், வாழ்வாடிச்சி யாக இருக்கிறவர்கள் இவைகளில் வெகுகவனம்”

“பொட்டு வைத்துப் பூசுக்குகிறதிலே என்ன பாட்டி இருக்கு?”

“கணவனுள்ள பெண்ணுக்கு அதிலொரு

மனநிறை இருக்கிறது. அதைநான் பூரணமாக உணருகிறேன். கணவன்தானே ஒரு பெண்ணுக்குரிய பலம். பலவகையிலும் ஒரு பாதுகாப்பு”

“பாட்டிக்குத்தானே பிள்ளைகள், பேரப்பிள்ளைகள் எல்லாரும் இருக்கிறார்கள்?”

“ஆர் இருந்துமென்ன? அவர் இருக்கிறது போல எனக்கு எந்தப் பலமுமில்லை. கணவனை இழந்த பெண்கள் வெள்ளைச்சேலை உடுக்க வேண்டும். நன்மைக்காரியங்களுக்கு முன்னுக்கு விடமாட்டார்கள். சிலசமூகங்களில் தலைமொட்டை அடித்து வீட்டுக்குள்ளே முடக்கி விடுகிறார்கள்”

“எல்லாம் சரி பாட்டி... உங்களிடடை ஒரு கேள்வி கேட்கப் போகிறேன். பாட்டி என்னைக் கோபிக்கக் கூடாது”

“நான் எப்பவடி அம்மா கோபிச்சிருக்கிறேன்! நீயும் என்றை பேரப்பிள்ளைகளில் ஒண்டுதான். என்ன வெண்டாலும் கேள்”

“பாட்டா சில நேரம் சீறி விழுகிறாரெல்லோ! அப்ப நீங்கள் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போய் விடுகிறியள். பிறகு பார்த்தால் ஒண்டும் நடக்காதது போல வந்து பேசுகிறியள். எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கு”

“அவர் கொஞ்சம் கொதியன். ஆனால் நல்லவர். அதை விளங்கிக் கொண்டு நடக்க வேண்டியது என்றை கடமைதானே!”

பாட்டா கடுமையான நோய்க்கு உள்ளாகி யாழ்ப்பாணம் வைத்தியசாலையில் இரண்டு வாரங்கள் கிடந்தார். பாட்டி அதிகாலையில் எழுந்து மதிய உணவும் சமைத்தெடுத்துக் கொண்டு, இங்கிருந்து இருபத்தைந்து கீலோமீற்றர் பஸ் வண்டியில் பிரயாணம் செய்து பாட்டாவைப் பார்த்து விட்டு வருவார்.

அப்பொழுதும் நான் அவதானித்துப் பார்த்திருக்கிறேன் நெற்றியில் குங்குமப்பொட்டிட்டு கொண்டையில் பூச்சுடிக்க கொண்டுதான் சென்று வருவார்.

அப்பொழுது பெரிய மனத்துயரத்துடன் தான் பாட்டி திரிந்து கொண்டிருந்தார் என்பது எனக்குத் தெரியும். ஆனால் பூவும் பொட்டும் என்றும் பளிச்சென்று தெரியும்.

பாட்டி வாழ்வாடிச்சியல்லவா!

அண்மையில் பாட்டியின் அண்ணன் கடுமையான நோய்க்கு ஆளாகி வைத்தியசாலையில் கிடந்தார். பாட்டியும் பாட்டாவும் ஒரு ஆட்டோவில் பயணித்து அவரைப் பார்வையிட்டு வந்தார்கள். அப்பொழுதும் பொட்டோடும் பூவோடும் தான் போனார்.

அண்ணனுக்கு நோயென்று பாட்டிக்கு மனதில் ஆறாத துயரம்.

இந்தப் பாட்டி சில நாட்களுக்கு பிறகு நெற்றியில் பொட்டிடுவதையும் குடுமியில் பூச்சுடுவதையும் கைவிட்டு விட்டார்.

நான் பாட்டியின் நடவடிக்கையை அவதானித்து எனக்குள்ளே விளங்கிக் கொண்டேன்.

சில நாட்கள் பாட்டியின் கோபம் இவ்வாறே கழிந்தது. ஒரு நாட்காலையில் பாட்டி பழையபடி நெற்றியில் குங்குமத்திலகமிட்டு, குடுமியில் பூச்சுடிக்க காட்சி அளிக்கிறார்.

பாட்டியின் அண்ணன் காலமாகி அந்தியேட்டி முடிந்து மறுதினந்தான் பாட்டி பழையபடி இவ்வாறு தோன்றுகிறார்.

ஒரு மரத்தின் கதை

அந்த மரத்தின் வரலாறு பற்றி இப்படி எழுதியாக வேண்டும்

அதன் விதையை மண்ணில் விதைத்தவர் யார்? பாட்டனா? பாட்டியா? இல்லை காக்கையா? குருவியா? யாரென யாருக்கும் தெரியாது.

கோடை காலத்தில் நிழலாகும் கொட்டும் மழையில் அது குடையாகும்

வரண்ட காலமெனும் இருண்ட காலம் அதற்கு வந்ததேயில்லை ஆண்டு முழுவதும் அதற்கு வசந்தகாலம் தான்

ஒகி புயலில்லை ஒரு புயலானும் அதை ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை காற்றின் பாடலுக்கும் புயலின் அட்டலுக்கும் அது தலையாட்டும்

ஜெயசிக்குறு, ஓயாத அலை, அக்னீக்ல அதற்கெதிரான சமரென எல்லாத்துன்பத்தையும் எதிர்கொண்ட போதும் நட்ட சாட்சியாய் நின்றது அந்த பெருமரம்!

அதன் கம்பீரத்தில் கண்களைத் திறந்தச்சன் என் அப்பன் வழி உறவினரொருவன்

ஆயிரங்களும், ஆயுதங்களும் அதை கொலை செய்ய யுத்த சாட்சியாய் நின்ற அந்த வாய்பேசா உயிர் இந்த கவிதையை எழுதிக்கொண்டிருக்கும் எனக்கும் உதவி செய்தது நாற்காலியாக இருந்து!

- மு.யாழ்வன்

கண்டுங் காணாமல்...!

அ. யேசுராசா

கலைஞர் / எழுத்தாளர் சமூகப் பொறுப்பு உள்ளவர்; சிறுமைகண்டு பொங்குபவர்; கலகக் குரல் எழுப்புபவர்; சமூகத்தின் வழிகாட்டி; காலத்தைப் பதிவுசெய்பவர்; சத்தியதர்சி; சுயமரியாதை மிக்கவர் என்றெல்லாம் பெருமைப்படுத்திச் சொல்லப்படுகிறது. நமது கலை, இலக்கியச் சூழலில் இவற்றின் உண்மைப் பெறுமானம் எப்படி இருக்கிறது என்பதைத் திறந்த மனதுடன் ஒருவர் நோக்குபோது, ஏமாற்றந்தரும் நிலைமைகளையும் காணலாம்!

1. விருதுகள்

கலை இலக்கியத் துறைகளில் முக்கிய பங்களிப்புச் செய்தவர்களைப் பாராட்டி விருது வழங்கிக் கௌரவிப்பது நல்ல விடயம். இத்துறைகளில் செழுமையான ஆக்க முயற்சிகள் தொடர்வதற்கு இது ஊக்கியாகவும் அமையும். ஆனால், தகுதியானவர்களுக்கு மட்டுமே கௌரவம் அளிக்கப்படவேண்டும்; அதுவும் உரிய வகையில் அமையவேண்டும். “ஓடும் செம் பொன்னும் ஒப்பவே நோக்கினார்” என்னும்பாங்கில் அவை அமையக்கூடாது.

அ). கலாபூஷணம், ஆளுநர் / முதலமைச்சர் விருதுகள் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன. விண்ணப்பத்தை நிரப்பி, சான்றுகளை இணைத்து, உரியவர்களின் உறுதிப்படுத்தல் களைப் பெற்று விண்ணப்பிக்கும் முறையே உள்ளது. “எனக்குத் தகுதி உள்ளது; ஆகவே விருது தாருங்கள்...” என்கிறமாதிரி கெஞ்சிக் கேட்கும் நிலை பரிதாபகரமானது. மேலும், ஆண்டுதோறும் கௌரவம் பெறுவோரில் பலரின் பெயர்களை அதற்கு முன்னால் - அவர்களின் செயற்பாடுகள் மூலம் - அறிந்திராத நிலைமையும் உள்ளது. ஏதோ விருது வழங்க வேண்டுமென்பதற்காகப் பெயர்கள் சேர்க்கப்பட்டன போலுள்ளது!

“கேட்டுப் பெறுவது பிச்சை; அழைத்துத் தருவது விருந்து!” - தகுதிவாய்ந்த குழுவொன்று, தகுதியானவரை மட்டும் இனங்கண்டு கௌரவம் செய்வதே முறையானது!

ஆ). சாகித்தியரத்னா விருது மத்தியிலுள்ள பண்பாட்டு அலுவல்கள் அமைச்சினால் ஆண்டுதோறும் வழங்கப்படுகிறது. இவ்விருது ஆக்க இலக்கியக்காரருக்கு வழங்கப்படுவது பொருத்தமானது. இலக்கியத் துறையில் ஆய்வுப் பணிகளில் பெரும் பங்களிப்புச் செய்த ஆய்வாளருக்கும் இது வழங்கப்படலாம். ஆனால், பல்கலைக்கழகத்துடன் தொடர்புள்ளவர்கள்/கலாநிதிப் பட்டம் உள்ளவர்கள் என்பதற்காக, வெறுமனே பலருக்கு இவ்விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஒரு கலாநிதி விரிவுரையாளருக்கு வழங்கப்பட்டபோது, “அவருக்கு ஒரு கால் இல்லை!” என்பதும் சாதகமாகச் சொல்லப்பட்டது!!

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட விருதுகள் தொடர்பான மாற்றுக் குரல்கள் பெரிதாக வெளிப்படுத்தப்படாமை கவலைக்குரியது. சாகித்தியரத்னா விருது கல்வியாளருக்கு வழங்கப்படுவது குறித்த அதிருப்தியை இன்னொரு கல்வியாளரான கலாநிதி துரை மனோகரன் வெளிக் காட்டியிருப்பது, இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

2. நூல்களுக்கான பரிசுகள்

சாகித்திய மண்டலத்தினாலும் மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக் களத்தாலும் நூல்களுக்கான பரிசுகள் ஆண்டுதோறும் கொடுக்கப்படுகின்றன.

சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகளில் குளறுபடிகள் நீண்டகாலமாகவே நடைபெற்றுள்ளன. நூல் வடிவில் வெளியிடப்பட்டிராத - வெறுமனே ஐந்து கணினிப் பிரதிகள் மட்டும் தயாரிக்கப்பட்டுச் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட - நாவலுக்கு விருது வழங்கப்பட்டது! ஏற்கெனவே வெளியான சிறுவர் நூலில் உள்ள சிலவற்றையும் சேர்த்துப் புதிதாக வெளியிடப்பட்ட ஒரு சிறுவர் நூல், விருது பெற்றுள்ளது (மறுபதிப்பு பரிசுக்குத் தகுதியற்றது என்ற விதி உள்ளது!). தகுதியானவை புறமொதுக்கப்பட்டு வேறு நூல்களுக்கு விருது வழங்கப்பட்டுள்ளது. கவிதைகளை ஆக்கிய கவிஞனுக்கு விருதை வழங்காமல், அவனது கவிதைகளைத் தொகுத்து வெளியிட்டவருக்கு வழங்கியமையும் நிகழ்ந்துள்ளது. கலைத்துவக் குறைபாடு உள்ள பலவீனமான படைப்புகள், அவற்றில் கையாளப்பட்டுள்ள விடயங்களின் முக்கியத்துவம் கருதிமட்டும் பரிசுக்குரியனவாகத் தெரியப்பட்டுள்ளன. கட்டுரையாக எழுதப்படவேண்டிய விடயங்களை (அதே மாதிரி) வலிந்து நாவலுக்குள் புகுத்தும்போது, இயல்பாகவே கலைத்துவம் இல்லாமல் போகிறது; ஆனால், இது கண்டு கொள்ளப்படாமலுள்ளது.

கொழும்பிலுள்ள சிலரின் தலையீடு தேர்வு முடிவுகளில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாகவும் தெரிகிறது. சிலவேளைகளில் அமைச்சர்மட்டச் செல்வாக்கும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளது.

மாகாணசபைத் தேர்வுகளிலும் தரங்குறைந்த நூல்கள் பரிசு பெறுவதும், நல்லவை ஒதுக்கப்படுவதும் நடைபெற்று வருகிறது. மத்தியிலும் மாகாணத்திலும், தேர்வுக் குழுக்களில் பெரும்பாலும் பல்கலைக் கழகத்தைச் சேர்ந்தோரின் ஆதிக்கமே உள்ளது; அவர்களின் கல்வித் தகைமையும் பதவியுமே பெரிதாக மதிக்கப்படுகின்றன. இற்றைப்படுத்தப்பட்ட பரந்த நவீன இலக்கிய வாசிப்பு, தேர்ந்த இரசனை, நடுநிலை நோக்கு என்பன அவர்களிடம் உள்ளனவா என்று பார்க்கப்படுவதில்லை. தகுதியுள்ள வெளியாள்களின் பங்கு ஓரளவுக்கே தேர்வுக் குழுக்களில் உள்ளது. விருதைப் பெற வியூகம் அமைத்துத் தந்திரமாய்ச் செயற்படும் எழுத்தாளரும் உள்ளனர். ஏற்கெனவே விருது பெற்ற ஒரு நாவலாசிரியர் இன்னொரு எழுத்தாளருக்குப் பின்வருமாறு அறிவுறுத்தினாராம்! : “புத்தகத்தை வெளியிடும்போது சிலவற்றில் கவனமாக இருக்கவேண்டும். பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளரிடம் முன்னுரை அல்லது ஆசிச் செய்தி வாங்கவேண்டும். வெளியீட்டு விழாவிலும் அவர்களை உரையாற்றச் செய்யவேண்டும்!”

தகுதியான இரசனையும் நேர்மையும் உள்ளவர்களைக் கொண்டு அமையும் குழுக்களே, சரியான தேர்வுகளைச் செய்ய முடியும்!

3. படைப்புத்திறன் மற்றும் அறிவுழைப்பின் பண்பு பெறுமதி

எழுத்தாளரின் ஆக்கங்கள் பெரும் பத்திரிகைகளிலும் சிற்றேடுகளிலும் வெளிவருகின்றன. சிற்றேடுகள் பொருளாதாரச் சிரமங்களுடன் வெளி வருபவை; பெரும் பத்திரிகைகள் அப்படியல்ல. பெரும் முதலீட்டுடனும் நிறுவன அமைப்புடனும் இயங்கு பவை. விளம்பரங்களிலும் அதிக தொகையிலான பிரதிகளின் விநியோகத்திலும், பெருந்தொகையினை வருவாயாக ஈட்டுபவை. அத்தகைய பெரும் பத்திரிகை களில் வரும் விடயங்களுக்கான கொடுப்பனவு, எழுத் தாளருக்கு உரிய வகையில் செய்யப்படுவதில்லை. சில பத்திரிகைகள் சிறுதொகையை - அதுவும் சிலருக்கு மட்டும் - வழங்குவதாய்த் தெரிகிறது. ஒரு பக்க விளம்பரத்துக்காகப் பெருந்தொகையைப் பத்திரிகைகள் அறவிடுகின்றன; சில பத்திரிகைகள் இலட்சக் கணக்கில் பணம் பெறுகின்றன. ஆனால், அதே ஒரு பக்கத்தை நிரப்பி வெளிவரும் எழுத்தாளரின் ஆக்கத்துக்கு, ஒரு கொடுப்பனவும் இல்லை; தனது ஆக்கம் வெளியான பத்திரிகையைக் காசு கொடுத்தே அவர் வாங்கவேண்டியுமுள்ளது! ஆக்கங்களை வெளியிடாமல் வெற்றுப் பக்கங்களுடன் பத்திரிகையை விநியோகிக்க முடியாது. பத்திரிகை நிறுவனங்களில் உடல் உழைப்பிலீடுபடுவோருக்குக் கொடுப்பனவு உண்டு; ஆனால், வெளியிலிருந்து விடயங்களை வழங்கும் எழுத்தாளரின் படைப்புழைப்புக்குக் கொடுப் பனவு இல்லையென்பது, எவ்வளவு பெரிய சுரண்டல்! இது வழமையாகத் தொடர்கிறது. தொழிலாளர் மீதான சுரண்டல் பற்றியும் சமூக அநீதிகள் பற்றியும் எழுதும்

எழுத்தாளர், தம்மீது நிகழ்த்தப்படும் சுரண்டலைக் காணாமல் இருப்பதை எவ்வாறு புரிந்து கொள்வது? எழுத்தாளர் அமைப்புகளோ, தனி எழுத்தாளரோ இதுபற்றி ஏன் குரலெழுப்புவதில்லை?

4. இதழ்கள், நூல்கள் விநியோகமும் - பணக் கையாள்கையும்

இலங்கையில் தமிழ் நூல்களின் வெளியீட்டு நிறுவனங்கள் அதிகமில்லை; ஒருசில நிறுவனங்கள் தான் சிறியளவில் செயற்படுகின்றன. பெரும்பாலும் எழுத்தாளரே தமது செலவில் நூல்களை வெளியிடு கின்றனர். விநியோகக் கட்டமைப்பும் உரிய வகையில் இல்லாமையால், நூல்களை விற்றுச் செலவை ஈடு செய்வதும் சிரமமாகவே உள்ளது. முன்னர், நூல்களில் ஆயிரம் பிரதிகளை அச்சிடும் நிலைமை இருந்தது; ஆனால் தற்போது, முந்நூறு பிரதிகளை அல்லது இருநூறு பிரதிகளையே அச்சிடுகின்றனர். ஓர் இலக்கிய வாதி ஐந்து பிரதிகளை விற்பனை செய்து உதவினால், தானே நூலை வெளியிடும் எழுத்தாளருக்கு எவ்வளவோ உதவியாகும்; பொறுப்புணர்வுள்ள சிலரைத் தவிர, பலர் இவ்விடயத்தில் ஈடுபடுவதில்லை. இதழ்களையோ நூல்களையோ விநியோகித்து உதவுவதாக ஏற்றுக்கொண்டவர்களில் சிலர், பொறுப்புடன் உரிய தொகையைச் சேர்த்து வழங்குவதில்லை. ஒன்றில் நூல்களை / இதழ்களை விநியோகித்து விட்டுப் பணத்தைச் சேகரிக்காது விடுகின்றனர்; அல்லது சேகரித்த பணத்தை உரிய எழுத்தாளருக்கு வழங்காமல் உள்ளனர். நூலையோ இதழையோ வெளியிட்ட எழுத்தாளர் பலதடவைகள் தொடர்புகொண்டாலும், அவர்கள் மௌனத்தைக் கடைப்பிடிக்கின்றனர். இதனுள் எழுத்தாளர், கவிஞர், அரசியல் ஆய்வாளர், மதகுரு எனப் பலரும் அடங்குகின்றனர்! இறுதியில் எழுத்தாளருக்குப் பணமும் இல்லை; நூல் / இதழ் பிரதிகளும் இல்லை என்றநிலை.

தமது நூலை அச்சிடக் கொடுத்துப் பிரதி களைப் பெற்றபின், முழுமையாக அல்லது பகுதியாக அச்சுச் செலவைக் கொடுக்காது - எழுத்தாளர் / கவிஞர் ஏமாற்றும் நிலையும் உள்ளது. அவ்வாறே, அச்சிட்டுத் தருவதாகப் பெருந்தொகைப் பணத்தைப் பெற்றுவிட்டு, நூலை வெளிக்கொண்டுவராது ஏமாற்றும் இலக்கியக் காரரும் உள்ளனர்!

பணக் கொடுக்கல் வாங்கலில் ஒரு மனிதரின் செயற்பாடு, அவரின் “உண்மை முகத்தைத்” தெளி வாகக் காட்டிவிடும். “ஊருக்கு நல்லது சொல்வேன் / இருள் அகல ஒளி ஏற்றுவேன்” எனப் பேச்சிலும் எழுத்திலும் தம்பட்டமடிக்கும் இலக்கியக்காரர் இவ்வாறு அசிங்கப்படுவது, அவலமானதாகும்!

5. அவதூறுகளும் ஆபாச எழுத்துக்களும்!

அவதூறுக் குறிப்புக்களை உள்நோக்கம் கருதிப் பேச்சிலும் கட்டுரையிலும் வெளிப்படுத்துவது, சிறியளவில் ஆங்காங்கே நடைபெறுகிறது. ஆயினும், பிறழ்மனநிலையில் தம் வக்கரிப்புகளைக் கொட்டித் தனிநபர்களை இழிவுபடுத்தும் படைப்புச் செயல் பாட்டிலும், சிலர் ஈடுபடுகின்றனர். பகுதி உண்மையை

வைத்து மிகுதியில் புனைவுகளைக் கட்டமைத்து இவ்வாறு இயங்குவதற்கு, “பின்னவீனத்துவம்” என்பது அரணாகப் பாவிக்கப்படுகின்றது! சிலர் இவ்வெழுத்துக்களை “மெய்யுள்” எனவும் மயங்குகின்றனர். சினிமாப் பிரபலங்களைப் பற்றிய “கிசுகிசு” பாணியிலமையும் இத்தகைய மூன்றாந்தர இலக்கியத் “தயாரிப்புக்களை” இரசிக்கும், பிறழ்மனநிலை இலக்கியவாதிகளும் உள்ளனர். இவற்றைப் பாராட்டாமல் விட்டாலோ எதிராகக் கருத்துத் தெரிவித்தாலோ, தம்மைப்பற்றியும் இவ்வாறான “தயாரிப்புக்கள்” வந்துவிடலாம் என்னும் அச்சத்தில் உள்ளவர்களையும் காண முடிகிறது!

பாலியல் சம்பந்தமான விடயங்களைப் படைப்பில் கையாளும்போது நாதுக்காகக் கையாளுவது வழக்கிலிருந்தது. ஆனால், வெளிப்படையாக - விலாவாரியாக பாலியல் செயல்பாடுகளை ஒளிப்படக் கருவிப் பதிவுகள் போல் விவரிக்கும் முயற்சியும், அண்மைக்காலங்களில் சிலரால் மேற்கொள்ளப்படுகிறது. எழுதுவோரின் பாலியல் வக்கரிப்பு மனநிலைகளே இம்முயற்சிகளிலும் வெளிப்படுகின்றன. “இந்த ஜனரஞ்சகப் போலி எழுத்தாளர்கள்” என ஆபாச எழுத்துக்களையும், தமிழ்த் திரைப்படங்களின் ஆபாசங்களையும் விமர்சித்து எழுதுபவர்களும் மேற்கண்டவாறான முயற்சிகளில் ஈடுபடுவது, வேடிக்கையான முரண்தலையாகும்!

6. செயற்கையான தயாரிப்புக்கள்

கலைத்துவம், பிரச்சாரம் தொடர்பான சர்ச்சைகள் இலங்கைச் சிற்றேடுகளில் - எழுபதுகளிலும் எண்பதுகளின் முற்கூறிலும் முனைப்பாக நடைபெற்றன. குறிப்பாக சமூக, அரசியல் கருத்து நிலைகளைக் கட்டுரைத்தனத்துடன் வெளிப்படுத்தும் படைப்புகள் விமர்சிக்கப்பட்டன. கலையென்றாலும் இலக்கியமென்றாலும், கலைத்துவமும் இலக்கியத்தன்மையும் அடிப்படையானவை என்பது வலியுறுத்தப்பட்டது. கலைகளும் இலக்கியங்களும், கருத்துக்களையும் கருத்துநிலைகளையும் காவிச்செல்லும் வாகனங்கள் மட்டுமே என்பது கேள்விக்கிடமாக்கப்பட்டது. அந்த நாள்களில் இவற்றை ஏற்காவிடினும் பிந்திய காலத்தில், “காஃல்காதான் சொன்னான், I am not a postman” என்று. எழுத்தாளன் போய் ஒவ்வொருவருக்கும் கருத்துச் சொல்ல வேணுமென்று, எதிர்பார்க்க ஏலாது.” என்றதன்மூலம் - பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி அவற்றுடன் உடன்பாடுடையவரானார்!

அட்டவணைகளையும் புள்ளிவிபரங்களையும் இணைத்தும், கேள்வித்தாளைத் தயாரித்தும், நேர்காணலை எழுதியும் - கட்டுரைத்தனத் துடன் தயாரிக்கப்படுபவற்றைச் சிறுகதைகள் எனக் கொண்டாடும், கூத்தும் தற்போது நடைபெறுகிறது! ஒரு காலத்தில் சாதிய, வர்க்கப் பிரச்சினைக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்திய படைப்புகளைக் “கலைத்துவமற்ற தயாரிப்புகள்” எனப் புறக்கணித்தோரும், “வடிவமற்ற வடிவம்” எனக் கொண்டாடுவதும் முரண்தகையாகும்!

7. கருத்துநிலை /நிலைப்பாடு

ஒரு கலைஞருக்கோ எழுத்தாளருக்கோ

எந்தக் கருத்துநிலையையும் / நிலைப்பாடையும் தேர்ந்து கொள்ளும் சுதந்திரம் இருக்கிறது. ஆனால், தான் தேர்ந்து கொள்வதற்கு முரண்பாடாக அவரது செயல்பாடு இருக்கக்கூடாது. வளர்ச்சி நிலையில் விமர்சன பூர்வமாக வேறு கருத்துநிலைக்கு/நிலைப்பாடுக்கு ஒருவர் மாறலாம். ஆனால், கடந்தகால நிலைமைகள் பற்றிய சாதக பாதகங்களை நேர்மையுடன் வெளிப்படுத்திய படி, புதிய கருத்துநிலை சார்ந்து நிற்க வேண்டும். கடந்த காலத்தை முழுவதுமாக நிராகரித்த படி புதிய தென்றுக்கு வக்காலத்து வாங்குவது சரியல்ல; அதிலும் கடந்தகாலக் கருத்துநிலை/நிலைப்பாடு சார்ந்து “பயன்கள் பல” பெற்ற ஒருவர் மாறிநின்று, பழையவற்றைக் கொச்சைப்படுத்துவது சந்தர்ப்பவாதமாகும்! “அப்ப அதுதானே ற்ரெண்ட்”(trend) என்று நழுவுவதை ஏற்க இயலாது. நமது கலை, இலக்கியச் சூழலில் இத்தகைய யோரையும் காணமுடிகிறது. பெரும்பாலான கலைஞர் / எழுத்தாளர் தமிழ்த்தேசியவாதிகளாகவே உள்ளனர். ஆனால் அவர்களில் பலர், தமிழ்த்தேசியத்தையும் கடந்தகாலப் போராட்டத்தையும் தமிழ்த்தேசியவாதிகளையும் கொச்சைப்படுத்தும் - அமைப்புகள், எழுத்தாளர், படைப்புகள் பற்றி விமர்சிப்ப தில்லை; கேள்வி எழுப்புவதுமில்லை. மாறாக அவர்கள், அந்தக் கொச்சைப்படுத்தல்களைக் காணாதவர்களே போல, சுமுகநிலையில் இணைந்து இயங்குகின்றனர். இது அவர்களின் கருத்துநிலைத் தெளிவின்மையாலா அல்லது கலை இலக்கிய உலகில் தமது இடத்தைத் தக்க வைத்துக்கொண்டால் போதுமென்ற சுயநலத்தாலா என்ற கேள்விகளையும் தோற்றுவிக்கின்றது. ஒரு கலைஞருக்கோ எழுத்தாளருக்கோ தெளிவான நிலைப்பாடு இருத்தல் வேண்டுமென்பது எப்போதும் அடிப்படையானது!

8. ஈழத்துப் படைப்புக்களைப் பரவல்படுத்தல்

ஆயிரம் பிரதிகளை அச்சிட்ட நிலை மாறி முந்தாறு, இருநூறு எனத் தேய்ந்த நிலைபற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டேன். நூலகங்கள், பாடசாலைகள் ஈழத்து நூல்களை வாங்குவதில் அக்கறை காட்டுவதில்லை; அவர்களின் மோகம் தமிழக நூல்கள் மீதே உள்ளது. நூலகங்களில் உள்ள ஈழத்து நூல்கள் மீது ஈடுபாடு காட்டும் வாசகர் தொகையும் மிகக் குறைவு. செங்கை ஆழியானின் நூல்கள் மட்டுமே புறநடையானவை! இலக்கியக் கூட்டங்களுக்கு விரும்பி வருவோர் தொகையும் மிகக்குறைவு. இந்த நிலைமை நீண்ட காலமாகத் தொடர்கிறது. இதனை மாற்றுவது எப்படி என்ற விழிப்புணர்வின்மையோ, பயன்பாடுத்தமான குறுங்கால/நீண்டகாலத் திட்டங்களை வகுத்துச் செயற்படாத நிலைமையோ தொடர்வது ஆரோக்கியமானதல்ல.

9. முடிவுரையாக சிலவற்றைச் சொல்லலாம். எனது கருத்துக்கள் சிலருக்கு அதிருப்தியைத் தரலாம் என்பதை நான் அறிவேன். எனினும், கசப்பான யதார்த்த நிலைமைகள் பற்றிய கருத்தாடல்கள், மாற்றங்களுக்கான வழிகளைத் திறக்கும் என்று நம்புகிறேன்!

- 16. 12. 2017

திருவிழாக்காரன்

கொற்றை பி.கிருஷ்ணானந்தன்

வேலாயுதம் மாஸ்ரர் அங்கும் இங்குமாக அவசியமின்றியே ஓடித்திரிந்து ஆணை பிறப்பித்துக் கொண்டிருக்கிறார். சுழுத்துச் சங்கிலி அரைக்குக் கீழ்வரை தொங்க, பென்ரன் முட்டிமோதி ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது. பெரிய மோதிரங்கள் நான்கு, பட்டுவேட்டிசால்வை, இடுப்பிலே பெரிய மணி பேர்ஸ் இப்படியாக அவர்தான் திருவிழாக்காரன் என்று கஷ்டமில்லாமல் கண்டு பிடிக்கக்கூடியதாக அவரது தோற்றப்பாடு அமைந்திருக்கிறது.

பகல் திருவிழாவில் வேலாயுதம் மாஸ்ரரின் நேரடி வாரிசுகள் நால்வர் சுவாமியைத் தூக்கி உள்வீதி வலம் வருகிறார்கள். நான்கு கூட்டுத் தவில்நாதஸ்வரம் சகிதம் சுவாமி உள்வீதி சுற்றிவர திருவிழா களை கட்டத் தொடங்குகிறது.

இரவுத் திருவிழா - சொல்லி வேலையில்லை. பொம்மலாட்டம், பொய்க்கால் குதிரை, வாண வேடிக்கை, வடக்கு வீதியில் ஒரு மணிநேரம் தவில்க் கச்சேரி, பின்னர் மேடையில் தவில்க்கச்சேரியைத் தொடர்ந்து பிரபலமான ஒரு பாட்டுக்கோஷ்டி. அய லுர்களிலிருந்தெல்லாம் நிறையச்சனம் வரும். வேலாயு தம் மாஸ்ரரின் சிறப்புக்கள் விடியவிடியப் பேசி மாளாது.

இத்தனைக்கும் இந்தத்திருவிழா உபயகாரரில் தற்போது நாற்பத்திமூன்று பேர் அங்கத்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். எல்லோரும் ஒரே அடிகொடியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சோமசுந்தரம்பிள்ளை என்பவர்தான் ஆரம்பத்தில் இந்தப் பன்னிரண்டாம் திருவிழாவைப் பொறுப்பேற்று நடாத்தி வந்தார். அவர் சிங்களப் பிரதேசமொன்றில் பு-சு அதாவது புகையிலை சுருட்டு வியாபாரம் நடத்தி வசதியானவராக இருந்ததாலே திருவிழாவையும் வலு டீங்காகத்தான் நடத்தி வந்தார்.

அவருடைய இரண்டு ஆண்பிள்ளைகளினதும் இரண்டு பெண்பிள்ளைகளினதும் மூன்றாம் நான்காம் பரம்பரைதான் இந்த நாற்பத்திமூன்று அங்கத்தவர்கள்.

இவர்களில் வேலாயுதம் மாஸ்ரரின் பிள்ளை கள் பேரப்பிள்ளைகள்தான் படித்து நல்ல நிலையில் உயர்ந்து இருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் கொஞ்சம் அப்படியும் இப்படியும் தான். ஆனாலும் இப்போதைய வீதப்படி தலா பத்தாயிரம் ரூபாவீதம் வேலாயுதம் மாஸ்ரரிடமோ பிள்ளைகளிடமோ இந்த திருவிழா வுக்கு முன்பாகவே முப்பத்தியிரண்டு பேரினுடைய காசும் போய்ச்சேர்ந்துவிடும். இந்த விஷயத்தில் வேலாயுதம் மாஸ்ரர் சரியான கறார் பேர்வழி.

வேலாயுதம் மாஸ்ரர் ஒருகாலமும் திருவிழாவின் வரவு செலவுகாட்டுவதில்லை என்ற அபிப்பிராயம் முன்பொருமுறை கிளம்ப வெளிக்கிட்டது.

“ஓவ்வொரு வருஷமும் என்றை கையாலை எவ்வளவு காசு போட்டுச் சமாளிச்சுக்கொண்டு வாறன் ண்டது தெரியாமல் என்றை முதுகுக்குப் பின்னாலை சிலபேர் கதைக்கிறது எனக்கும் விளங்குது. கோயில்க் காரியம் ண்டதாலை செலவளிச்சுப்போட்டு நான் மனம் நோகிறேல்லை. அந்தக் கைநட்டத்தை ஆரும் பொறுப்பெடுப்பினமெண்டால் நான் கணக்குக் காட்டுறன்.”

வேலாயுதம் மாஸ்ரரின் இந்தக் கதையோடு எல்லோருடைய கதையும் அடங்கிவிடும்.

அன்னதான மடத்தில் தேங்காய் துருவிக் கொண்டிருக்கும் போது ராசனிடம் ஏதோ குசுகுசுத்தான் தேவன்.

“ஓம் மச்சான் நீ சொல்லுறதுபோல அவையள்தான் எல்லாத்துக்கும் முன்னே நிண்டு செய்யிறது பற்றி நானும் யோசிக்கிறனான்தான்.

நெடுகலும் வீதக்காசை மட்டும் குடுத்திட்டு நிற்காமல் வேலாயுதம் மாமாவிடமிருந்து சிலவேலையைளைப் பொறுப்பெடுக்க எண்டு வெளிக்கிட்டால் அவையள் எல்லாரோடையும் நாங்கள் முரண்பட வேண்டிவரும். அவையளோடை முரண்படுகிறதை எங்கட அப்பா அம்மாகூட விரும்பமாட்டினம். எதுக்கும் கொஞ்சக் காலம் பொறுத்திருந்து பார்ப்பம்” என்றான் ராசன்

அன்று இரவுத்திருவிழா தொடங்குவதற்கு முன் பெரிய மாற்றம் ஏற்பட்டு விட்டது. வேலாயுதம் மாஸ்ரரின் இளைய மகனுக்கு அன்று மாலை குழந்தை பிறந்து விட்டது. ஆண் உரித்துக்காரருக்குத் துடக்கு என்ற படியால் பெண் உரித்துக்காரர் யாராவது திருவிழாவைப் பொறுப்பெடுக்க வேண்டியதாயிற்று.

வேலாயுதம் மாஸ்ரரிடமிருந்து காசைப் பெற்று திருவிழாச் செலவுகளை ஒவ்வொன்றாகக் கொடுத்துத் தீர்த்தான் ராசன். அன்றைய திருவிழா சம்பந்தமாக வேலாயுதம் மாஸ்ரர் பகல் செலவளித்திருந்தவற்றையும் பிறகு தான் செலவளித்தவற்றையும் கூட்டிக் கணக்குப் பார்த்தான். திருவிழா உபயகாரர் நாற்பத்திமூன்று பேரிடமிருந்து சேர்ந்த தொகையையும் திருவிழாச் செலவையும் கணக்குப் பார்த்தான். “அ”விலிருந்து “ஃ”வரை மீண்டும் மீண்டும் கணக்குப்பார்த்தான். ஆச்சரியத்தில் உறைந்து போனான்.

போன வருஷமும் அதற்கு முதல் வருஷத்திற்கு மான கோயிற்றிட்டக்காசு முதற்கொண்டு ஐயர்ச்செலவு கள் வரை மேளக்கோஷ்டி முதற்கொண்டு இசைக் கோஷ்டிவரை சகட்டு மேனிக்குக் கணக்குப் பார்த்தான். தலைசுற்றியது. முறையாக ஆராயத் தொடங்கினான்.

மூன்றாம் நாள் தேவனிடம் வந்தான்.

“டேய் மச்சான் எங்களிட்டை அதாவது முப்பத்திரண்டு பேரிட்டையும் வாங்கின காசிலை மட்டும் தான் இவ்வளவு நாளும் திருவிழா நடந்திருக்கு. மாமாவும் அவரின்ரை பிள்ளையள், மருமக்கள், பேரப் பிள்ளையள் எண்டு பதினொருபேரும் ஒருக்காலும் காசு வீதம் போடுறேல்லை. அவையள் செய்தது எங்களிட்டை காசை வாங்கி முன்நிண்டு நடத்திறது மட்டும்தான் மச்சான்.

மல்லிகை2010-ஜனவரி ஆண்டு மலரில் முத்திரைச்சந்தையிலுள்ள சங்கிலியன் சிலையின் தலை போரின்போது உடைந்து வேறொரு தலை பொருத்தப்பட்டதை வைத்து “தலை” என்ற தலைப்பில் ஒரு சிறுகதை எழுதினேன். அதன் பின் அந்தத் தலை மீண்டும் மாற்றப்பட்டுவிட்டது. எனவே அந்நிகழ்வையும் பதிவு செய்வதற்காக “தலை(2) கதையை எழுதியுள்ளேன்.

தலை (2)

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம்

பத்திரிகையை மென்மையாகத் தடவிக் கொண்டிருந்த அருள்மொழியின் கண்கள் அச்செய்தியைப் பார்த்ததும் தயங்கி நின்று, பின்னோக்கிச்சென்று, தேடிப்பிடித்து அந்த நினைவுக் கபாடத்தைத் திறந்துவிட்டன.

அப்பாச்சி சொல்லிய இராசா இராணிக் கதைகள், அவற்றில் வந்த இராசாவைக் காண ஆசைப்பட்டு அவள் தேடித்திரிந்தது, அப்பா சிறுவர் பூங்காவிற்கு அழைத்துச்சென்றபோது அதன் முன்னே குதிரை மேலிருக்கும் இராசாவின் சிலையைக் கண்டது, அதன் கம்பீரத்தை இரசித்து நம் நாட்டு அரசனின் உருவமென அவளது பிஞ்சு மனத்தில் பதித்துக் கொண்டது, 1995 இடப்பெயர்வின் பின் அப்பக்கம் சென்றபோது சிலை தரையில் தலையற்றுக் கிடந்த கோலம் தந்த கொடுமையான துயர், மீண்டும் ஒரு நாள் அது மீள நிறுத்தப்பட்ட போது முகத்திலிருந்த வீரம் கம்பீரம் எல்லாங் கலந்த கூடரைத் தொலைத்து விட்ட ஒரு தலை அச்சிலையின் மேலிருந்து அருள்மொழியின் மனம் முழுவதும் வெறுப்பைக் கொட்டிக் குவித்தது என எல்லாம் திறக்கப்பட்ட கபாடத்தினூடே வந்து...

சா...அந்த வெறுப்புக் குவியலுள் அமிழ்ந்து கிடந்து உக்கி உருக்குலைந்து மறைந்திருக்குமெனக் கருதியிருந்தவையெல்லாம் அப்படியே முழுமையாக...

ஒரேயொரு செய்தி ஒரேயொரு கணத்தில் அத்தனையையும் தூசு தட்டி பளிச்சென்று.....

மற மற என்று சொல்கிறார்களே

இயல்கிறதா?

தேவையான எத்தனையோ விடயங்களை மறந்து தொலைத்துவிட்டுத் தவியாய்த் தவிக்க வைக்கும் மனம் அல்லது மூளை இப்படி ஆழப் பதிந்தவற்றை எப்படி எடுத்துச் சொன்னாலும் எவ்வளவு சொன்னாலும் மறக்க மறந்து விடுகிறது.

அன்று பார்த்த பின் அதை ‘அந்தச்சிலையை’ அதன் தலையை அவள் பார்த்ததேயில்லை. பார்ப்பதைத் தவிர்த்து வந்தாள். யாழ்--பருத்தித்துறை சாலையில் பயணிக்கும்போது “கள்ளியங்காடு” என்று நடத்துனர் சொன்னாலுஞ்சரி அவளுடைய கண்கள் கல்வியங் காட்டை அடையாளங் கண்டாலுஞ்சரி அருள் மொழியின் தலை நல்லூர் வரும்வரை சிலைக்கு எதிர்ப்புறம் திரும்பிக்கொள்ளும். கண்கள் எதிர்ப்புறக்காட்சிகளில் ஒட்டிக்கொள்ளும்.

அப்படியெல்லாம் தவிர்த்துவந்த காட்சி கதை எல்லாவற்றையுமே அந்தப் பத்திரிகைச் செய்தி பரபர வென்று இழுத்துவந்து இப்போது மனக்கண்முன் சுழுவித் துடைத்து நிறுத்திவிட்டு நின்றிருந்தது.

அந்தச் சிலை அகற்றப்படப்போகிறதாம். செய்தி கூறியது.

“நல்ல விடயம்.. போய்த்தொலையட்டும்” இப்படி ஒரு நினைவு. எழும்போதே அது அவளது மனதைப் பிசைந்தது.

சங்கிலியன் சிலை!

“எனக்குத்தான் அந்த முகத்தைப் பிடிக்கவில்லை. மற்றவர்கள் அப்படி

நினைக்கிறார்களோ என்னவோ? என்ன தலையோ எந்த முகமோ ஒரு சிலை சங்கிலியின் பெயர் கூறி நிற்பதை இல்லாமலாக்குவதா? தலை போனதற்கே எவ்வளவு வேதனைப்பட்ட மனது சிலையே போய் விட்டால் என்ன பாடுபடும்! முட்டாள்தனமாக எதையெதையோ எடுத்த வீச்சிற்கு யோசிக்கிறேனே.”

அருள்மொழி தன்னையே வைது கொண்டாள்

அடிக்கடி சிலையின் நினைவு வந்து வந்து போக அவளுள் ஏதோ இனம் புரியாத எரிவு.

இரு தினங்கள் கழிய பருத்தித்துறை வீதியூடான பயணம் ஒன்று. அது தானாகவே அமைந்ததா? அவளாகவே ஏற்படுத்திக்கொண்டாளா? ஆவல் ஒன்று பிறக்கும்போது காரணங்கள் பலவற்றை உருவாக்கிக் கொண்டு அதை நிறைவேற்றுவது மனித இயல்புதானே. சிற்றுந்தில் ஏறும்போதே சிலையின் நினைவுதான்

இன்று பார்க்கும்போது அது அவ்விடத்தில் இருக்காதோ?

அதற்கிடையில் அப்படி ஏதும் நடந்திருக்காது.

பத்திரிகையில் செய்தி வந்து இரண்டு மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. எடுத்தெறிந்தார்களோ என்னவோ?

முத்திரைச்சந்தைக்குப் போய்ச்சேருவதற்கிடையில் இப்படி மனம் அந்தரித்துத் திரிந்தது. கல்வியங்காடு கழிந்துவிட்டது. சட்டநாதர் சிவன் கோவில் கண்ணில் தெரிகிறது.

“கடவுளே சிலைக்கு ஒன்றும் நடந்திருக்கக்கூடாது.”

அருள்மொழி சிவபிரானை வேண்டிக் கொண்டாள்.

முத்திரைச்சந்தை!

சிலை கண்களுக்குத் தெரியவில்லை!!

சுற்றிவர மூடிக்கட்டியிருந்தார்கள். சிலை உள்ளே இருக்கிறதா? இல்லையா? என்ன நடந்திருக்கும்?

என்ன நடந்திருக்கும்?

யாழ்ப்பாண நகரத்தை அடைவதற்கிடையில் அவளது மூளை பிய்ந்து தொங்கியது. அன்று செய்ய நினைத்து வந்த எதனையும் செய்ய இயலவில்லை. வீடு திரும்பும் போதும் அதே காட்சியைப் பார்த்து ஏங்கத் தான் முடிந்தது.

மூன்று தினங்கள் கழிந்தன. வாசிகசாலைப் பக்கம் சென்றுகொண்டிருந்த அருள்மொழியின் எதிரே மணியக்கா மூன்று நான்கு பொதிகளுடன் வந்தாள்.

“யாழ்ப்பாணம் போய் வாறிங்களோ?”

“ஓமாம்”

சடக்கென்று அருள்மொழியினுள்ளே சிலை தலையை நீட்டியது. அக்காவை நிறுத்திவைத்து, கதை கொடுத்து, சுற்றி வளைத்து சிலையடிக்கு வந்து அது பற்றி அவள் விசாரித்தாள்.

“சங்கதி உனக்குத்தெரியாதே? அது மண்டியிட்டு நிக்கிற மாதிரிச் செய்யப்போறாங்களாம்”

தன் நாவினால் துவக்குச்சன்னத்தை அவளுள் பாய்ச்சும் வித்தை மணியக்காவிற்கு எப்படிச் சித்தித்தது?

அருள்மொழியுள் உதிரம் பிரவாகித்தது.

“அப்பிடி அவை செய்யேலாதக்கா. ஏன்னண்டு செய்வினம்?”

“அவை நினைச்சால் செய்யேலாததே?”

“செய்யக்கூடாதக்கா. செய்ய விடக் கூடாதக்கா”.

மணியக்காவின் முன் உணர்ச்சிகளைக் கொட்டிக் கதற முடியாது அருள்மொழி மூச்சடங்கி நின்றாள்.

“நீயும் நானும் கதைச்சு என்ன பிரயோசனம்? நான் வாரன்.”

மணியக்கா விடைபெற்றாள். வாசிகசாலைக்குச் செல்லாமல் வீடு நோக்கி நடந்தாள் அருள்மொழி. “அழவேண்டும். எங்கேயாவது போயிருந்து அழவேண்டும்” என்று மனம் தவித்தது.

“அக்கா சொன்னது உண்மையாயிருக்குமென்றது என்ன நிச்சயம்?”

திடீரென்று சந்தேகம் ஒன்று எழுந்து நின்றது. மீண்டும் ஒரு முறை அந்த வீதியால் சென்றுவருவ தென்று தீர்மானித்து புறப்பட்டாள். இது வேறு காரண மேதும் சொல்லிப் புறப்படாத அதற்கேயான பயணம்.

இடம் அண்மிக்க அண்மிக்க சுவாசம் நின்றுவிடுமோ என்பதான படபடப்பு.

அதோ அதோ...கண்கள் பாய்ந்து பறந்து சென்று வட்டமிட்டன. அருகே ஓரிடத்தில் அது... அது... நிலத்தோடு ஏதோ ஒன்று மூடிக்கட்டப்பட்ட நிலையில் கிடந்தது

அது அந்தச் சிலையா?

சிலையோடு சம்பந்தப்பட்ட ஏதோ ஒன்றுதான் என்பதை ஊகிக்க முடிந்தது. அப்படியானால் அக்கா கூறியது உண்மையோ? கோபம் உச்சியைப் பிளப்பதாய் அருள்மொழி உணர்ந்தாள்.

மண்டியிட்டு அமரும் உயரம் இப்படியா இருக்கும்?

அறிவு எழுந்து வந்து ஒரு குட்டு வைத்தது. கோபம் சற்று இறங்கியது. எதையும் சரிவரப் பார்க்காமல் தீர் விசாரிக்காமல் எந்த முடிவிற்கும் வரக்கூடாது.

யாரிடமாவது விசாரித்துப் பார்ப்போமா என மனந் தூண்ட சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அது தொடர்பான எவரும் நிற்பதாகவோ யாரும் சிலை தொடர்பான வேலைகளுவும் செய்வதாகவோ அவளுக்குத் தெரியவில்லை.

சந்தேகத்தையும் வேதனையையும் தீர்க்க வென்று வந்தால் அவை அதிகரித்துக்கிடந்தன. தன் கையாலாகாத்தனத்தை எண்ணி வெறுப்பையும் சேர்த்துச் சுமந்தவாறு அருள்மொழி வீடு திரும்பினாள். ஓர் இழப்பின் வெறுமையை அவளால் உணர முடிந்தது.

சிலையை வேறு விதமாக வடிவமைப்ப தென்றால் அந்த வேலைகள் அங்கு நடைபெற வேண்டும். அதிலீடுபட்டிருப்பவர்கள் அங்கே வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டும்.

எதுவுமே நடக்காதிருப்பது ஏன்? அப்படியானால் சிலையை அகற்றப்போகிறார்களோ?

அப்படித்தானிருக்கும். சிலையை உடைத்துக்

கீழே போட்டாயிற்று. இனியொரு வசதியான பொழுதிலே எந்த அரவமுந் தெரியாமல் அகற்றி... அதற்கு மேல் சிந்திக்க முனை மறுத்துக் கிடந்தது. கடவுளே கடவுளே...

இந்த வேளைகளிலேதான் கடவுள் நினைவிற்கு வருவார்.

எவருடனாவது இது பற்றிக் கதைக்கவும் பயமாகவிருந்தது. அவர்கள் எதையாவது சொல்லித் தொலைத்தால்...? தாங்கும் சக்தியும் வேண்டுமே.

நாட்கள் நகர மறுத்துக்கொண்டிருந்தன. அன்று கோவிலுக்குப் போய் வீதியைச் சுற்றி வந்த போது மணியக்காவும் வலம் வந்து கொண்டிருந்தாள். அருள்மொழியைக் கண்டதும் நின்று திரும்பினாள். அக்கா ஏதோ சொல்ல விரும்புகிறாளென்பதைப் புரிந்துகொண்டு அவளை நோக்கி அடியெடுத்து வைக்கும்போதே ஷெல்ல விழும் இடம் நோக்கிச் செல்லும் பதைபதைப்பு.

“நாளையிண்டைக்கு அண்டைக்கு நீ விசாரிச்ச சிலை திறக்கப்போகினமாம்”

அப்படியென்றால் அவர்கள் சிலையை அகற்றவில்லை! உயிர் பட்டென்று நிமிடத்தில் பறந்து சென்று சங்கிலியனைச் சுற்றியொரு வட்டமடித்தது. சிறுமியாய் அவள் கண்ட சங்கிலியன் முறுவலித்தான்.

அந்தத் தலை மீண்டு வந்திருக்குமா? என்ன பைத்தியக்கார எண்ணம்.

அப்படியெல்லாம் நடக்கும் சாத்தியமிருந்தால் ஏனிந்த நிலை? மண்டியிடச் செய்யாவிட்டால் சரி.

ஐயையோ அப்படிச் செய்திருக்கக்கூடாது. என்ன செய்திருப்பார்கள்?

திறப்பு விழாவிற்குப் போகும் துணிவில்லை. சரியாகச் சொல்வதென்றால் திறந்ததும் சிலையைப் பார்க்கும் துணிச்சல் அவளிடமில்லை. வதந்திகள் மூட்டிய தீயுள் அது பொசுங்கிக் கிடந்தது..

விழா நிறைவடைந்ததும் அவ்விடத்தைக் கடந்து செல்லும் வகையில் அருள்மொழி தன் பயணத்தை அமைத்துக்கொண்டாள்.

வீதியின் அமைப்பு சிறிது தூரத்தில் பயணிக்கும்போதே சிலையைப் பார்க்கக்கூடிய வகையிலிருந்ததால் தேடல் தீட்டிய பார்வை சிலையைத் தொலைவிலேயே கண்டுகொண்டது.

அப்பாடா! சங்கிலியன் குதிரைமேல் கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தான்.

தலை?

அது மாறிவிட்டது!

ஆனால் அன்றொரு நாள் சிறுமியாய் அவள் கண்ட முகமல்ல.

எனினும் இனிமேல் அவள் அதைப் பார்ப்பதைத் தவிர்க்க மாட்டாள்.

படைப்புக்கள் தாம் எதையும் பேசவேண்டும். பாடவேண்டும். வெடித்துச் சிரிக்கவேண்டும். வெவ்வேறு இரசங்களுடன் ஒரு உணர்வை, ஏதோ ஓர் உண்மையை, ஓர் சம்பவத்தை, குறிப்பால் உணர்த்தியேனும் ஏதோ ஒரு பயனை, நாமகையச் செய்யவேண்டும். ஆனாலோ.... “பல” கண்முன் வாடி இறுகி வரண்டுறைந்து அசைவு உணர்ச்சி ஏதுமற்று... அழகு இனிமை மணம் உயிர்ப்பு யாதுமற்றுக்... கல்லாய்ச் சடமாய், பல சமயம் மூச்சற்ற சடலங்கள் போலாய், அசைவோடு கூச்சநாச்சம் அற்று குலம் சமூகம் நாடு உலகம் எதற்கும் பயனிலாது சிலதடவை அழுகி நாறி

மூக்கைச் சுளிக்க வைத்து மூலையெங்கும் குவிந்துள்ளன! படைப்பு... பண்ண வேண்டியதைப் பண்ணா திருப்பதனால், படைப்பு செய்ய வேண்டியதைச் செய்ய முடியாததனால், படைத்தவர்கள் நொந்து.... பலவாறு... முடிவற்ற அடைமறைபோல் ஓயா அலைகள்போல் ஏதேதோ பேசித்தம் “படைப்பை” பிரபலப் படுத்திவிட போராடிக் கொண்டுள்ளார்! “புதுமைசெய்தோம்” என்று “உண்மை-தேர்ந்தும் தேராதார்” போலக் குழுக்குழுவாய் வாதாடி... “மாறும் வரலாறு” என்கின்றார்! பேசாப் படைப்புகளும் பேசும் படைப்பாளிகளும் ஏராளம் ஆக... எவரும் கணக்கெடுக்காச் கூழல் வெறுமையாச்சு! இலக்கியம் வறுமையாச்சு!

வறுமை

த.ஜெயசீலன்

Bishnu N. Mohapatra ஓரிய மொழியில் எழுதிய இந்தியக் கவி. ஓரிஸ்ஸா மற்றும் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகங்களில் கற்றார். டெல்லி ஜவஹர்லால் நேரு பல்கலைக்கழகத்தின் அரசியல் விஞ்ஞான பேராசிரியராவார். ஜப்பான் மற்றும் சிங்கப்பூர் பல்கலைக்கழகங்களுக்கு பகுதிநேர விரிவுரையாளராகச் சென்று வருகிறார். “Interrogating Social capital” இந்திய அனுபவங்களைச் சொல்லும் அவரது நூலாகும். மூன்று கவிதை நூல்கள் வெளியிட்டுள்ளார். பப்ளோ நெருடாவின் கவிதைகளை ஓரிய மொழியில் வார்த்தவர். “A Fragile World” அவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல் 2015இல் வெளியானது. “Rain Incarnations” அவரது மழையைத் துதிக்கும் கவிதைகளின் தொகுப்பு 2016இல் வெளியானது. கவிதை வாசிப்பின் நிமித்தம் பெங்களூர், போபால், பம்பாய், சென்னை, டெல்லி, ஹைதராபாத், ஜோகன்ஸ்பேர்க், காத்தமண்டூ, மெக்ஸிகோ நகர், மைசூர், சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களுக்கு அடிக்கடி சென்றுவருகிறார்.

நீதி

நாட்கள் நகர்கின்றன.

ஆனால்

காலத்தின் கொடுங்கோன்மை

குறைந்தபாடில்லை.

அண்டம் விரிவடைகிறது

பால்வீதி நீட்சிபெறுகிறது

எதுவும் குரூரங்களைக்

கட்டுப்படுத்தவில்லை.

காற்றையும் தழையும்

பத்துத் திசைக்கும்

தலைமை தாங்கிச் செல்லும்

பத்துக் கடவுளர் பெயரால்

சத்திய வாக்குறுதியளித்து

அரை உயிரோடு

சோர்வு தரும் இருளோடு

என்னுள்ளே என்றும் விழித்திருக்கும்

காவலாளி சொல்வான்

நான் இந்தத்

தாங்கொணாக் கொடூரங்களுக்கு

எதிராய் விழித்துக்கிடக்கிறேன் என.

என்னை மன்னித்து விடு என்னை மன்னித்து விடு.

இரத்தத்தின் தழும்புகளால்

நான் பூமியின் முதுகுப்புறத்தை

மூடியிருக்கிறேன்

பச்சை பச்சையாய்

எனக்கு இலாபம் தரும் விடயங்களுக்காக.

யூதனை நச்சவாயுக் கிடங்கிற் கிடத்தி,

வெள்ளையனை கறுப்பனிலிருந்தும்

பணக்காரனை ஏழையிலிருந்தும் பிரிக்க

நிலைக்குத்தாய்ச் சுவரெழுப்பி,

சமூகங்கள் சாம்பலாகுமாறு

மூலம்:- Bishnu N. Mohapatra

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில்:- கெகிறாவ ஸீலைஹா

அணுகுண்டுகளை அள்ளிவீசி,

ஆறுகள், மீன்கள்,

அல்காக்கள், செடிகள்,

வானவில் வண்ண முகங்கள்,

கானகப்பூக்கள்,

மின்னும் தாரகைகள் அனைத்தையும்

என் காழ்ப்புணர்ச்சியின் தீக்கிடங்கிற் தள்ளி.

எனது எண்ணிறந்த குரூரங்களுக்காய்

மன்னித்துவிடு என்னை மன்னித்துவிடு என்னை.

ஆயினும் நீ பகர்வாய்

பூமி வினவவில்லை

உன்னைத் திருந்திக் கொள்ளுமாறு.

அது நீதி கோரும்

தண்டனை வழங்கக் கேட்கும்.

மன்னிப்புக்கோரல் ஒன்றும்

காயங்களாற்றாது.

வாழ்வோருக்கு சாந்தியும் கொணராது.

எனவே,

உனதான கோடரியின் அரியும் கத்தியின் கீழ்

என் கழுத்தைக் கிடத்துவேன் நான்.

Leeladhar Mandloi

லீலாதார் மண்ட்லோய் புகழ்பெற்ற இந்திக் கவிஞர். இலக்கிய விமர்சனங்கள் அடங்கிய நூல்கள் மற்றும் கவிதைத் தொகுதிகள் பலவும் வெளியிட்டுள்ளார். இந்திய வானொலி, இந்திய தூர்தர்ஷன் என்பவற்றின் பணிப்பாளர் நாயகமாக தொழில்புரிந்து வரும் இவர், இவை தவிர அந்தமான், நிகோபார் தீவுகளின் நாடோடிக் கதைகளுக்கு புத்துயிர்ப்பு தருபவராகவும் திகழ்கிறார்.

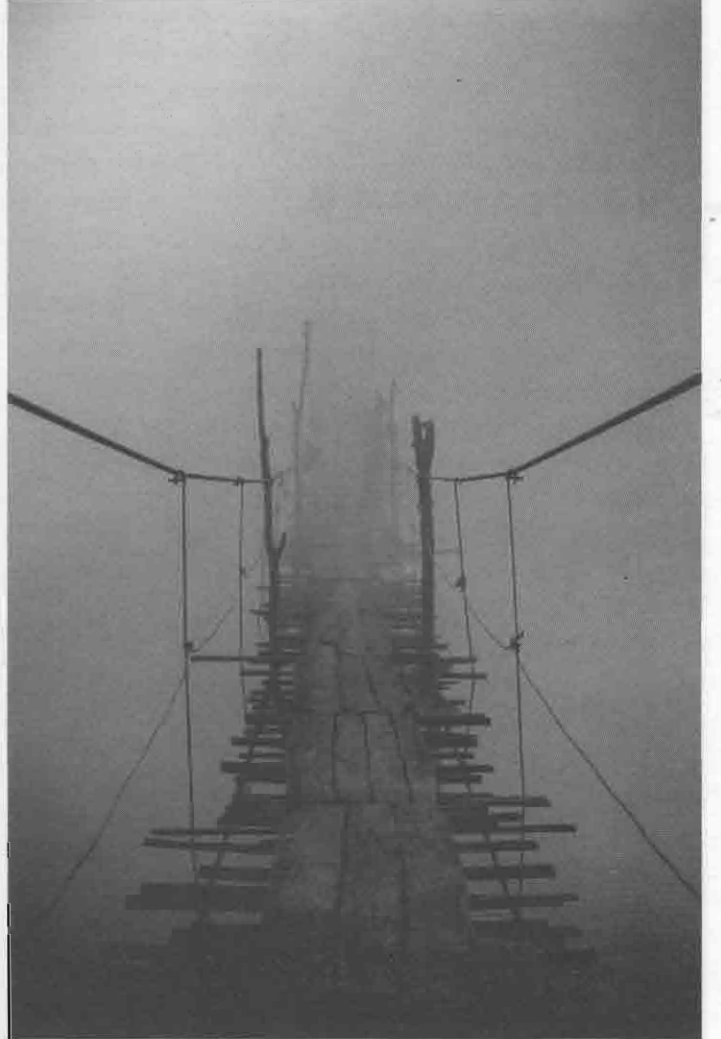

ஒருநாள்.....

வறீலியம், நைதரசன், ஒட்சிசன்
அனைத்தையும் திருடிக்கொண்டு
நிச்சயமாய் எவர்க்கும் சொல்லாமல்
நான் நேரே போவேன்
ஒருநாள் சமுத்திரம் தனை நோக்கி.
இருள் சூழ ஆரம்பிக்கையில்
ஆமையின் ஒட்டிலுட்கார்ந்து
நான் போயிருவேன்
அதன் அடியாழத்துக்கு,
கடற்பிராணிகளைச் சந்திப்பேன்
மேலும் ஆழத்தே
மூழ்கிய குன்றுகளைத்
தொட்டுப்பார்ப்பேன்.

திருடுவேன் நான் மீன்களது
மென்கூட்டுத் தழுவலை.
ஒளிரும் மீனின் வாற்புறம் பிடித்து
மேற்புறம் எட்டிப்பார்ப்பேன்.
பாரமற்ற கால்கள் தரித்து
கடற்பூக்களின் அற்புத அழகில்
சிறையாவேன்.

சமுத்திரம் அறியா ஒரு கணப்போதில்
அதன் பளபளப்பை
ஒரு கைப்பிடியளவு திருடி
இதயத்தினாழத்தே
ஒளித்தும் வைப்பேன்.
அவர்கள் என்னை
ஒரு கள்வனென்று அழைக்கட்டும்.
ஒருநாள் நான் திருடியே தீர்வேன்
ஒரு கைப்பிடியளவேனும்
சமுத்திரத்தினது முனைப்பான கூசொளியை.

மூலம்:- லீலாதார் மண்ட்லோய்
ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில்:- கெகிறாவ ஸ்ரீலைஹா

“ரஷ்ய இலக்கியம்”

குரலற்றோரின் குரல், சில குறிப்புகள்

உலக இலக்கியங்களுள் மற்றெல்லாவற்றுக்கும் இல்லாதளவிற்கு ரஷ்ய இலக்கியத்திற்கு என்று ஒரு தனித்துவப்பண்பு உள்ளது. அந்நாட்டின் அடிமைத் தனம், அடக்குமுறைகள், அடிநிலை மக்களது வாழ்வாதாரத்தின் மீதுள்ள சுரண்டல்கள், கஸ்டங்கள், தினம் தினம் அவர்கள் பட்ட துன்பங்கள், வலிகள் என எல்லாமே இவ்விலக்கியத்தில் முக்கியத்துவம் பெற்றன. அந்தவகையில், அதிகாரத்திற்கும், அடக்குமுறைக்கும் எதிரான மக்களது குரலை முழு உலகிற்கும் சாட்சியப் படுத்தியதில் “ரஷ்ய இலக்கியம்” முன்னிலை வகித்தது. குறுகிய கால வரலாற்றைக் கொண்ட புத்திலக்கியமாகத் திகழ்ந்து இன்று வரை விதந்து பேசப்படும் ஒன்றாக உள்ளது. ரஷ்ய இலக்கியத்தின் சுயதன்மை எல்லாப் படைப்பாளிகளது ஆக்கங்களிலும் ஒளிவு மறைவின்றி வெளிப்பட்டு நிற்பது அதன் சிறப்பு ஆகும்.

இவ்விலக்கியம் தோற்றம் பெற்றது பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் எனில், அது செழுமை பெற்றது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் காலப்பகுதியிலேயே. ரஷ்யர்களால், உலகின் ஆளுமைமிக்க இலக்கியம் நமதே எனப் பெருமை பாராட்டப்படும் இவ்விலக்கியம் குறுகிய காலத்தில் உலகின் கவனத்தை ஈர்த்தது. இதற்கு மூலகாரணமாயமைந்தது ரஷ்ய மொழியின் சிறப்பும், அது மக்களது விடுதலையை நாடியதும் தான்.

இதனை ரஷ்ய எழுத்தாளர் துர்கனின் கூற்று விளக்குகிறது.

■ மு. அநாதரட்சகன் ■

“ரஷ்ய மக்களது வாழ்வில் எங்கும் ஐயமும், துயரும், இருளும் தழ்ந்துள்ளன. இவற்றுக்கிடையே எதிர்கால நம்பிக்கைக்கு இடமாக ஒளி

உண்டானால் அது எம்மரிய ரஷ்ய மொழியேயாகும்”

மேலும் லாமனலாவ்(Lomonosoff) என்ற எழுத்தாளர் கூறுவதும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியதாகும்.

“கடவுளை நோக்கி உரையாடுவோர் ஸ்பானிய மொழியிலும், நண்பரிடம் உரையாடுவோர் பிரென்சிலும், பகைவரிடம் வாதிடுவோர் ஜெர்மனிலும், பெண்களிடம் நல்லுரையாடுவோர் இத்தாலியிலும் பேசுவது சால்புடையது என்பர். ஆனால், இவ்வெல்லா இடத்திலுமே ரஷ்ய மொழியை வழங்குதல் கூடும். ஏனெனில், அதில் ஸ்பானிசின் பெருமீதமும், பிரான்சின் நயமும், ஜெர்மனின் திண்மையும், இத்தாலியின் இனிமையும் இயல்பாக ரஷ்ய மொழியில் அமைந்துள்ளது”

எனவே ரஷ்ய மொழியின் செழுமையும், உள்ளார்ந்த சிறப்பும் இலக்கியத்திலும் பிரதிபலித்தது எனலாம். அத்துடன் மொழியின் இவ் அடிப்படைத் தன்மையோடு, ரஷ்ய மக்களது உள்ளத்து உயர்வு இலக்கியத்தின் செழுமைக்கு வித்திட்டது.

வாழ்க்கையை வாழ்க்கையாகவும், உலகினை உலகாகவும் கண்டதுடன் மனிதம் குறித்த அன்பு நிலையை பெரிதும் அடிப்படைப் பண்பாகக் கொண்டது ரஷ்ய இலக்கியம். தவிர மனித வாழ்வின் அனைத்து விடயங்களையும் ஒளிவுமறைவின்றி உள்ளபடி காட்டும் பண்பு ரஷ்ய இலக்கியத்தின் சிறப்பாகும். ரஷ்ய எழுத்தாளர்களது படைப்புக்களில் மக்களது வாழ்வியல் இருப்பும், உளநிலையும், உணர்வும் வெளிப்பட்டு நிற்பது இயல்பானது.

செம்மையான ரஷ்ய இலக்கியம் 19ம் நூற்றாண்டிலேயே ஏற்பட்டதாயினும், அதற்கு முன் கி.பி.9ம் நூற்றாண்டிலிருந்து எழுதா இலக்கியமாக, வாய்மொழி வழி பொதுமக்களிடையே பல பழைய கதைகள் நிலவி வந்தன. பின்னாளில் இவை பாடல்களாகவும், உரை நடைக்கதைகளாகவும் உருப்பெற்றன. இவற்றை ரஷ்யர்கள் பைலிங் தொகுப்புகள்(Byling cycle) என்பர். இவை பண்டைய ரஷ்ய மக்களது இயற்கையோடு இணைந்த அமைதியான வாழ்க்கையைக் கூறுவன. இவை இன்றும் ரஷ்ய மக்களது உணர்வு வெழுச்சிப் பாடல்(Treasure of Lyrical Poetry) செல்வமாக போற்றப்படுகின்றது.

ரஷ்யாவில் 9ம் நூற்றாண்டில் துளிர்ந்த இவ் இலக்கியப் பொறி 13ம் நூற்றாண்டில் மங்கோலியரின் படையெடுப்பினால் சீர்குலைந்து போயிற்று. பின் 16ம் நூற்றாண்டில் மங்கோலியர் துரத்தப்பட மாஸ்கோவில் புதிய ஆட்சிமுறை ஏற்பட்டது. இக்காலப் பகுதியில் தான் கிரேக்க கத்தோலிக்க சமயத்தவர்களது தொடர்பினால், பழமைப்பற்றும், சமயக் கட்டுப்பாடுகளும் வளர்ந்தன. இதனால் சமயம் சார்ந்த சடங்கு முறை நூல்களும், செய்தித் தொகுப்புகளுமே அக்கால இலக்கியங்களாகின.

17ம், 18ம் நூற்றாண்டுகளில் ரஷ்யாவை ஆண்ட பேரரசன் பீற்றர் (1689 - 1725) என்பவன் மேலை நாட்டு நூல்கள் பலவற்றை மொழிபெயர்த்தான்.

ஐரோப்பிய நடையுடைகள், வழக்கங்களை தனது ஆட்சியில் சட்டங்கள் மூலம் மக்கள் மீது சுமத்தினான். இதனால் இவனது ஆட்சியில் இலக்கியத்தில் எவ்வித அரிய செயல்களும் இடம்பெறாமல் போயிற்று.

பீட்டருக்குப்பின் ஆட்சிக்கு வந்த இரண்டாம் காதரின் அரசி(1762-1796) சில முற்போக்கான சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்த போதிலும், செயலளவில் கொடுங்கோலாட்சியையே நடாத்தினான். இதனால் இவனது காலத்திலும் இலக்கிய வளர்ச்சி, மந்த நிலையினை அடைந்ததுடன், இலக்கியவாதிகளிடையே அரசியல் சமூகக் கருத்து நிலைகளில் முரண்தலை ஏற்பட்டு இலக்கிய நோக்கும் சிதறிப்போனது.

காதரினுக்குப் பின் பதவியேற்ற முதலாம் அலெக்சாண்டர் இலக்கியத்திலும் பத்திரிகைகளிலும் ஆர்வம் காட்டினான். இவனது காலத்தில் “ஐரோப்பிய தூதன்”, “மொஸ்கோ ஜர்னல்” ஆகிய பத்திரிகைகள் வெளிவந்தன. ஐரோப்பிய தூதனை தோற்றுவித்தவர் கரம்ஸீன்(Karamzin) என்ற எழுத்தாளர். இவர் ரஷ்ய வரலாற்றை விரிவாக எழுதினார். இது ரஷ்யா பற்றிய ஓர் உரைநடைப் பெருங்காப்பியமாய் அமைந்தது.

ரஷ்யாவின் பெருமையை ரஷ்யர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டிய முதல்நூல் எனப் போற்றப்படுகிறது. பின்னர் 1812 ல் நிகழ்ந்த நெப்போலியனது படையெடுப்பினால் ஏற்பட்ட அரசியல் குழப்பநிலை இலக்கிய வளர்ச்சியையும் பாதித்தது. 1813ல் நெப்போலியனின் படையெடுப்பை தோற்கடித்த ரஷ்ய வீரர்கள் தாம் மத்திய ஐரோப்பாவில் இருந்தபோது ரூசோ, வால்டேயர் முதலியோரது சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை உள்வாங்கி யிருந்தனர். மக்கள் நலன் காக்கும் ஜனநாய மனப் பாங்குடன் ரஷ்யாவுக்குத் திரும்பினர். அவர்கள் பீட்டர் பர்க்கில் “மக்கள் நலன் காக்கும் சங்கம்” ஒன்றை நிறுவினர். இச்சங்கம் அன்று ரஷ்யாவின் சாபக்கேடாக இருந்த நிலச்சுவாந்தர் முறையில் சீர்திருத்தங்கள் செய்ய முனைந்தது. இதனை ஏற்காத மன்னன் அலெக்சாண்டர் புரட்சி பற்றி பீதி கொண்டு கெடுங்கோலாட்சி செய்தான். மக்களது சங்கம் தடை செய்யப்பட்டது. மன்னன் 1825ல் இறக்க ஆட்சிக் குழப்பம் ஏற்பட்டது. இதனைச் சாதகமாக்கிக் கொள்ள புரட்சிவாதிகள் தீர்மானித்தனர்.

1825 ம் ஆண்டு டிசம்பர் 14ம்நாள் மன்னனுக் கெதிராகப் போராடினர். இப்போராட்டம் மன்னன் நிக்கொலசினால் அடக்கப்பட்டது. இதுவே ரஷ்ய நாட்டின் வரலாற்றில் “டிசம்பரிஸ்ட் இயக்கம்” எனப் படுகிறது. இதில் பல அறிஞர்களும், இலக்கியவாதிகளும் கொன்றொழிக்கப்பட்டனர். டிசம்பரிஸ்ட் இயக்கத்தின் எழுச்சி ஒரு தலைமுறை எழுத்தாளர்களையே காவு கொண்டது. இதன் பின் ரஷ்யாவில் சோசலிஸ்ட்டுக்களின் மீது கடுமையான அடக்குமுறை திணிக்கப்பட்டது. இதன்யோது பல எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் சைபீரியாவிற்கு நாடுகடத்தப்பட்டனர். இவ்வாறு நாடு கடத்தப்பட்டவர்களில் டாஸ்டாவெஸ்கியும் ஒருவர். இவற்றையெல்லாம் எதிர்த்து 1905 ல் புரட்சிவாதிகள்

புரட்சி செய்தனர். இப்புரட்சியும் மன்னனால் அடக்கப்பட்டது. இதனை ரஷ்ய வரலாற்றில் “ரத்த ஞாயிறு” என அழைப்பர். ஆயினும் ஜார் மன்னனின் கொடுங்கோலாட்சியை எதிர் கொண்ட மக்கள் லெனின் தலைமையில் போராடி 1917ல் மன்ன ராட்சியை ஒழித்துக்கட்டினர். இப்புரட்சியே “ரஷ்ய ஓக்டோபர் புரட்சி” எனப்பட்டது. உலகையே குலுக்கிய அப்புரட்சி “சோவியத் இலக்கியம்” பிறப்பதற்கும் காரணமாயிற்று.

ரஷ்யாவின் இலக்கிய வரலாற்றில் 19ம் நூற்றாண்டின் ஒப்பற்ற இலக்கியங்கள் தோன்றிய காலப்பகுதியாகும். மக்கள் எதிர் கொண்ட பலவித அடக்குமுறைகள் இவ்வாறான காவியங்கள் எழக் காரணமாயிற்று. ரஷ்ய இலக்கிய உலகில் முகிழ்ந்த முக்கியமான எழுத்தாளர்கள் சிலரது படைப்புக்களே எமது தூழலில் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வாறான முக்கியமானவர்கள் வரிசையில், புஸ்கின் (Pushkin) ஒருவர். இவரது வாழ்க்கை குறுகியதும் துன்பகரமானதுமாகும். இவரது படைப்புக்களில் “பனியும் புயலும்”, “இஸ்பேட் ராணி”, “தளபதியின் மகள்” என்பவை முக்கியமானவை. இவருக்குப்பின் புகழடைந்தவர் லொமனசோவ்(Lomonosoff). பேய்(The demon), சார் இவான் பாடல்(Song of San Ivan), நம் காலத்திய வீரன்(The Hero of our days) ஆகியவை முக்கியமான இவரது படைப்புக்கள் ஆகும்.

அடுத்து வருபவர் கோகேல். இவர் ரஷ்ய இலக்கிய உலகில் உடைநடை இலக்கியத்தின் மூலவர் எனக் கொள்ளப்படுகிறார். “நாமெல்லாம் கோகேலின் மேலங்கியிலிருந்து உருவானவர்கள்” என்ற டால்டா வஷ்கியின் கூற்று ஒன்றே கோகேலின் பெருமையை நன்கு விளக்கும். இவரது படைப்புகளின் சிறப்பு ரஷ்யாவின் பண்பினையும், மரபுகளையும் கொண்டிருப்ப தாகும். உலகியல் கடந்து இயற்கைக்கு

அப்பாற்பட்ட சிறுதெய்வங்கள், பேய்கள், ஆவிகள் குறித்த செய்திகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தார். இவரது படைப்புக்களில், “மேலங்கி(Over coat), இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல், இறந்த ஆவிகள்(Dead souls) என்பவை குறிப்பிடத்தக்கவை. இதில் மேலங்கி என்ற கதை அவரது குமாஸ்தா வாழ்க்கைப்பின்னணியை விபரிக்கிறது.

கோகெலுக்குப்பின் குறிப்பிடக் கூடியவர் “பிலின்ஸ்கி”(Bielenky) என்பவர். இவர் மாஸ்கோ பல் கலைக் கழகத்தில் பயின்ற காலத்திலேயே “கலினின்” என்ற நாவலை எழுதினார். இந்நாவல் பாட்டாளிகள் படும் துயரினையும், பணம் படைத்தோரின் சுகபோக வாழ்வினையும், பணம் படைத்தோரின் சுகபோக வாழ்வினையும் விளக்கியது. புரட்சிகர சிந்தனையுடன் இறுதிவரை வாழ்ந்த அவரது கனவு பின்னாளில் பலிதமாகியது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரஷ்ய இலக்கியத்தின் போக்கில் திருப்பு முனையை ஏற்படுத்தியவர் என துர்கெனிவ் (Turgeniev) கருதப்படுகிறார். இனிய நடை, உண்மை உருவகங்களின் சித்திரிப்பு, கற்பனையின் உச்சம் என அழகியல் விகசிப்புடன் எழுதியவர் என பாராட்டப்படுபவர். இவர் தனது படைப்புக்களில் காதல் பற்றியும், எழுச்சி கண்ட முற்போக்கு சக்திகள பற்றியும் விபரமாக எழுதினார். இவரது முதல் நூல் “கேளிக்கை ஓவியங்கள்”(Sportsman sketches) என்பது. மற்றும், “ரூடின்”, “தந்தையும் தனயனும்”, “பெழின் சமவெளி”, “உயர்குடி மக்கள் குரம்பை” என்பவை முக்கியமானவை.

ரஷ்ய இலக்கியத்தில் 19ம் நூற்றாண்டின் நடுப் பகுதியிலேயே பொற்கால இலக்கியங்கள் தோன்றியதாக அறிஞர் கூறுவர். இக்காலத்தில்தான் லேவ் டால்ஸ்டாயும்(Tolstoy) டால்டாயெஸ்கியும் (dostoyesky) இருபெரும் ஆளுமைகளாக விளங்கினர்.

டால்ஸ்டாய்(1828-1910) எழுதியவை பெரிதும் அவரது வாழ்க்கை பற்றியதே. அவர் படைப்புகளின் களமும், விரிவும் அவரது வாழ்வின் உணர்வெழுச்சிகளின் பதிவுகளே. இவர் தமிழ்ச் தூழலில் வாசகர்களுக்கு நன்கு பரிச்சயமானவர். அவருடைய முக்கியமான படைப்புக்கள் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. “போரும் அமைதியும்” (War and Peace), “அன்னா கரீனா” (Anna Karinita), “புத்துயிர்பு” என்பவை முக்கியமானவை. மற்றும் “கஸாக்கியர்”, “நில உடமையாளன் முற்பகல்” என்பவையும் குறிப்பிடக்கூடியவை. இவற்றில் “போரும் அமைதியும்” என்பதில் அவரது போர் எதிர்ப்புக் கருத்துக்களும், “அன்னா கரீரினா”வில், உயர் குல வாழ்வின் போலித்தனங்கள் மீதான வெறுப்பும் வெளிப்பட்டுள்ளது. அவரது அன்னா கரீரினா நாவல் திருமணம், உடல் ஒழுக்கம்(கற்பு) கணவன் மனைவி உறவு பற்றி அன்று நிலவிய பிற்போக்கான கருத்துக்களைபெல்லாம் கேள்விக்குட்படுத்தியது. உலகின் மிக உன்னதமான நாவல்களில் இந்நாவல் பேசப்படும் ஒன்றாகும்.

டால்ஸ்டாயின் சிறுகதைகளும் முக்கியமானவையாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அவை கிறிஸ்தவ மதக் கருத்துக்கள், அன்பின் தன்மை, மனிதனின்

கொடூர்ச் செயல்கள், தவறுகள் என்பவற்றையெல்லாம் தத்துவப்பின்னணியில் விளக்குவையாகும்.

ரஷ்ய இலக்கியத்தில் புத்துலகின் விடி வெள்ளியாக வலம் வந்த எழுத்தாளர் எனக் குறிப்பிடப் படுபவர் பியோதர் டாஸ்டாவஸ்கி(1821-1881) என்பவர். இவரது சொந்த வாழ்க்கை துயரம் நிறைந்தது. சமத்துவம் பற்றிப் பேசியதற்காக இருபத்தி ஆறு வயதில் தூக்குத்தண்டனை விதிக்கப்பட்டு, பின்னர் அது ரத்தாகி சைபிரியாவில் சிறைத்தண்டனை அனுபவித்தவர். துன்ப வாழ்வினை வாழ்ந்து அனுபவித்தவர். ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், பஞ்சப்பட்டவர்கள் மீது இரக்கம் கொண்டு அவர்களது துன்பங்களை எழுதியவர்.

இவரது எழுத்தின் மேன்மைக்கு “குற்றமும் தண்டனையும்”(Crime and Punishment), இறந்து போனவர்களின் வீட்டின் நினைவுகள்(Letters from a dead home), முட்டாள்தன(Idiot), கர்ம சோவ் சகோதரர்கள் என்பவை சான்று பகர்பவை. “குற்றமும் தண்டனையும்” நாவல் கொலை செய்தவனின் மனநிலையை விளக்குகிறது. 900 பக்கங்களைக் கொண்ட இந்நாவலே அவருக்கு ஐரோப்பா முழுவதும் பெயர் சம்பாதித்துக் கொடுத்தது. “கர்மசோவ் சகோதரர்கள்” ஒரு குடும்பத்தின் கதை. இதன் மூலம் ரஷ்ய சமுதாயத்தையே உருவகப்படுத்திக் காட்டினார்.

அடுத்து கவனத்திற்கு வருபவர் அன்தோன் செக்காவ்(1860-1904) உலக சிறுகதையாளர் வரிசையில் முக்கிய ஆளுமையாக விளங்குபவர். டால்ஸ்டாய், கார்க்கி ஆகியோருக்கு அடுத்ததாக மதிக்கப்படுபவர். இவர் நாடகங்களையும் எழுதிப் புகழடைந்தார். இவரது சிறந்த படைப்புக்களாக, “அரசவை மன்றத்தான்”(Priry Councilar), “அஞ்சல்”(post), “இளவரசி”(Princess), “குதிரைக் களவாணிகள்”(Horse Stealers), “தூங்கு மூஞ்சி”(Sleppy), “மணமகள்”, “கறுப்புப்பாதிரியார்”, “பிஷ்ப்”, “வாட் நம்பர் 6”, “புது வீடு”, “ஆசை நாயகி”, “மூன்று ஆண்டுகள்” என்பவை கருதப்படுகின்றன. இவை தவிர “கடற்பறவை”, “வன்யா மாமன்”, “மூன்று உடன் பிறந்த சகோதரிகள்” (Three Sisters), “இலந்தைத் தோட்டம்”(Cherry orchard) என்பவை இவரது சிறந்த நாடகங்களாகும்.

எதேச்சாதிகாரத்தை அதன் எல்லா வெளிப்பாடுகளிலும் எதிர்த்தல், சட்டத்துக்கு கீழ்ப்படியாமை, பொய்மை, பலமிக்கவர்களின் அலட்சியம், பலவீனமானவர்களின் இழிந்தநிலை ஆகியவற்றை வெறுத்தவர் செக்காவ். தனது படைப்புகளில் மனித கௌரவத்தையும் தார்மீக நியாயத்தையும் வெளிப்படுத்தினார். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முதல் நான்கு ஆண்டுகள் மட்டுமே வாழ்ந்த செக்காவ் அழியாவரம் பெற்ற ஆக்கங்கள் பலவற்றை எழுதினார். ரஷ்ய இலக்கியத்தின் புகழ்பூத்த எழுத்தாளர் மார்க்சிம் கார்க்கி. தமிழ் வாசகர்களுக்கு நீண்டகாலம் அறிமுகமானவரும் கூட. ரஷ்ய புரட்சியைப் பற்றிப் பேச விளைந்ததிலிருந்து கார்க்கியின் “தாய்” நாவல் பற்றிப் பேசப்பட்டு வருகிறது. ரஷ்யப் புரட்சிக்கு பத்தாண்டு

களுக்கு முன்னரே “தாய்” நாவல் வெளி வந்தது. இது உண்மைச் சம்பவங்களைக் கொண்ட எழுதப்பட்டது என்பதுடன் சரித்திரத்தின் பதிவாகவும் அமைந்தது. காலாகாலமாக அடக்குமுறைகளுக்கும், கொடுமைகளுக்கும் உள்ளான ரஷ்ய சமூக அமைப்பில் வாழ்ந்த தாய் ஒருத்தி, புதுவழியில் விடுதலையை நாடிய புரட்சிக்காரனான மகன் பாவெலுடன் இணைந்து போராடுகின்ற கதையை உயிர்ப்புடன் இந்நாவல் கூறுகிறது. இதைவிட, “அவர்களின் மூவர்”, “ஒரு சொல்லோ வியம்”, “அக்ரோவ் நகரம்” முதலிய படைப்புக்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அவரது படைப்புகள் ரஷ்ய பாட்டாளி வர்க்கத்தின் இருண்ட பக்கங்களையும், இன்னல்களையும் நன்கு விபரிப்பவை. சோவியத் ரஷ்ய இலக்கியத்தில் செழுமை பெற்ற “சோசலிச எதார்த்த வாதத்தின்” பிதாமகராகக் கொள்ளப்படுபவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

ரஷ்யாவில் 1917 ல் இடம்பெற்ற மாபெரும் புரட்சியானது சோவியத் தேசத்தை உருவாக்கியதுடன் சோவியத் இலக்கியம் என்பதன் பரிமளிப்புக்கும் வழிசமைத்தது. ரஷ்ய இலக்கியத்தின் தடத்தில் முகிழ்ந்த பரிமளிப்பாகவே “சோவியத் இலக்கியம்” கொள்ளப்படுகிறது.

“சோவியத் இலக்கியம்” என்ற வகையில்

புரட்சிக்குப் பின் வந்தவர்களில் அலெக்சாண்டர் லெஃபிமோவிச் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவர். அவரது “இரும்பு வெள்ளம்” என்ற நாவலான புரட்சி பற்றி வெளியான ஆரம்பப்படைப்புகளில் ஒன்று. அது பின்னர் வெளிவந்த ஆக்கங்களுக்கு ஆதர்சனமாகவும் கொள்ளப்படுகிறது.

புரட்சியில் தம்மை நேரடியாக இணைத்துக் கொண்டு அதன் போராட்ட அனுபவங்களை உள் வாங்கி இலட்சிய வேகத்துடன் எழுதத் தலைப்பட்ட இளம் தலைமுறையினருள் முக்கியமானவர் நிக்கலாய் ஒஸ்த்ரோவ்ஸ்கி. இவர் எழுதிய “வீரம் விளைந்தது” என்ற நாவல் புரட்சியின் ஆன்மாவையே படம் பிடித்துக் காட்டியதுடன், இரண்டாம் உலகப் போரில் ஹிட்லரின் நாஸிப்படைகளுக்கு எதிராகப் போரிட்ட சோவியத் இராணுவ வீரர்களுக்கு புதுத்தென்பையும் துணிச்சலையும் தந்த மகத்தான நாவலாகப் போற்றப்பட்டது.

அடுத்த, மிகைல் ஷொல்க்கவ் சோவியத் படைப்பாளர் வரிசையில் முக்கியமானவர். டான் நதியையும் பகுதியில் கலாக்கியர் இனத்தில் பிறந்த இவர் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர். இவரது படைப்புகளில் கலாக்கிய தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், போர்

வீரர்கள் முக்கிய பாத்திரங்களாகப் படைக்கப் பட்டிருப்பர். இவரது படைப்புகளாகப் படைக்கப் பட்டிருப்பர். இவரது படைப்புகளில் உலகத்தரம் வாய்ந்ததாக இன்றும் பேசப்படுவது “டான் நதி அமைதியாக ஓடுகிறது” என்பதாகும். இது தவிர “கன்னிநிலம்” “தாய் நாட்டிற்காக அவர்கள் போரிட்டார்கள். “அவன் விதி”, “குதிரைக்குட்டி” என்பவை சிறந்தவையாகும்.

“அவன் விதி” என்ற குறுநாவலில், ரஷ்யப் போர்வீரன் “அந்திரேய் சகலோவ்” என்பவனின் கதையாக விரிகிறது. போரில் ஜெர்மனியப் படைகளால் சிறைப்பிடிக்கப்பட்டவனின் துன்ப துயரங்களை கூறும் கதை. மிகைல் ஷொலக் கோவ் 1984 வரை வாழ்ந்தவர். 1965 இல் நோபல் பரிசு பெற்றவர். அத்துடன் படைப்பிலக்கியத்துக்காக “லெனின் வீரத்தினையும் பெற்றவர். சர்வதேசப் புகழ்வந்த போதும் ஒரு சாதாரண விவசாயியாகவே இறுதிவரை வாழ்ந்தவர். இவரது வாழ்க்கையும் எழுத்தும் பிரிக்க முடியாத வகையில் ஒன்றையொன்று தழுவி நின்றவை.

சோவியத் இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட வேண்டிய இன்னொருவர் விளாதிஸ்லாவ் தித்தோவ். இவர் ஒரு சுரங்கத் தொழிலாளி. துன்பகரமான விபத் தொன்றில் தனது இரு கரங்களையும் இழந்தவர். ஆயினும் மனம் தளராது செயலாக்கத்துடன் உழைத்து, “சாவுக்கே சவால்” என்ற உலகத்தரம் வாய்ந்த நாவலை தனது பற்களால் பென்சிலைக் கவ்வியவாறு எழுதினார் என்பது பிரமிக்க வைக்கிறது. அவரது உள்ளத்தின் உற்சாகப் பெருக்கினால் சாத்தியமாகிய இந்நாவல் தித்தோவின் முதல் நாவலாகும்.

சோவியத் கவிஞர்கள் வரிசையில் முதலில் நினைவுக்கு வருபவர் “விளதிமிர் மாயகோவ்ஸ்கி”, அடுத்து அலெக்சாந்தர் புளொக். மாயகோவ்ஸ்கி அக்டோபர் சோசலிசப் புரட்சியை உரிமையுடன் வர வேற்றவர். போர்க்கணமிக்க கவிதைகளை படைத்த துடன், காதல் பற்றியும் பாடினார். அலெக்சாந்தர் புளொக்கும் புரட்சியை வரவேற்ற கவிஞர். பத் தொன்பது இருபது ஆகிய இரண்டு நூற்றாண்டு களுக்கும் உரியவர். புரட்சிக்கு முந்திய காலத்துப் பெருங் கவிஞர் பரம்பரையின் கடைசி வாரிசாகக் கொள்ளப்படுபவர். அவரது மனைவி உலகப் புகழ் பெற்ற விஞ்ஞானி மென்டலியெவ் என்பவரது மகள். (இரசாயனவியலில் ஆவர்த்தன அட்டவணையை தயாரித்தவர்) இந்தப் பெண்ணின் காதலுக்காகப் பாடிய கவிதைகளே “அழகிய சீமாட்டி” என்ற முதல் தொகுப்பு. மற்றும் அவர் எழுதிய “தொழிற்சாலை” என்ற கவிதை புரட்சியின் போக்கினை முன் மொழிந்த கவிதையாக இருந்தது.

ரஷ்யக் கவிதையுலகில் மிக முக்கியமான இன்னொருவர், அன்னா அகம்த்தோவா என்பவர். இவர் காதல் கவிதைகளையும், சமூக நோக்குடனான கவிதைகளையும் எழுதினார். சோவியத்தில் ஸ்டாலின் ஆட்சியில் துன்பங்களை இவர் எதிர் நோக்கியதாகக் கூறப்படுகிறது. எனினும் மக்களையும், மண்ணையும்

விட்டு புலம்பெயராது தேசப்பற்றுடன் வாழ்ந்தார்.

இவர்கள் தவிர சோவியத்தின் முக்கிய கவிஞர்களில் இன்னொருவர் பாஸ்தர்நாக். இவர் நாவலாசிரிய ருமாவார். இவர் எழுதிய “டொக்டர் ஷிவாகோ” என்ற நாவல் மேலைநாடுகளில் பெரு வரவேற்பைப் பெற்றது. பிற்பகுதியில் சோவியத் ஆட்சி அதிகாரத்துடன் பாஸ்தர்நாக் முரண்பட்டிருந்தார். இந்நாவல் 1958ல் நோபல் பரிசை வென்றது. பின் இந்நாவல் திரைப்படமாகவும் வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

ரஷ்ய இலக்கிய உலகில் மேலே குறிப்பிட்டவர்களைத் தவிர இன்னும் பல எழுத்தாளர்கள் இலக்கியத்துக்கு வளம் சேர்த்துள்ளனர். செர்ஜி எஸ்னின், இவானோவ், பில்ன்யாக், படேய்வ், லியோனாவ், முதலியோரும் குறிப்பிடத்தக்க பங்களிப்பினை வழங்கியுள்ளனர். ரஷ்ய இலக்கியம் தூங்கிக் கொண்டிருந்த பெரியதொரு மனிதக் கூட்டத்தை செயலாக்கத்துடன் காரியமாற்றுமளவிற்கு பணியாற்றியுள்ளது. ஜார் மன்னராட்சியின் கொடுங்கோன்மையை மேட்டுக் குடியினரின் சுரண்டலை ஒழித்து மனிதரிடையே சமத்துவத்தை ஏற்படுத்தவும் மானிட விடுதலையை நோக்கி உலகினைத் திசைமுகப்படுத்தவும் உதவியது என்ற வகையில் மகத்தான இலக்கியமாகத் திகழ்கிறது.

ரஷ்ய இலக்கியத்தின் சிறப்பு மனிதகுல விடுதலையின் நேரடிச்சாட்சியங்களாக இருந்ததுடன் கள நிலைமைகளையும், அரசியல் நிலைப்பாடுகளையும் போராளிகளது உள்பரிமாணங்களையும் மக்களது எண்ணங்களையும் அபிலாசைகளையும், பங்களிப்பையும் வெளிப்படுத்துகின்ற போரிலக்கியங்களாகவும் திகழ்கின்றன.

ரஷ்ய இலக்கியத்தின் பொதுப் பண்பு கதாநாயகன் அல்லது கதாநாயகி ஒரு போராளியாகவோ அல்லது எதற்கும் அஞ்சாத ஒரு இலட்சியவாதியாகவோ படைக்கப்படுவதுண்டு. அத்துடன் ஒரு சராசரி வறிய மனிதனைக் கூட அழகாகப் பதப்படுத்தி செதுக்குகின்ற உயர்வான சிந்தனையை ரஷ்ய இலக்கியங்களில் பரவலாகக் காண முடியும். பாத்திரப் படைப்புக்களைப் பொறுத்தவரை இளகிய இதயம் படைத்தவர்கள் (பெண்கள்) மனிதத்தின் உச்சத்தைத் தொட்டவர்கள். தியாகத்திற்கு தங்களை அர்ப்பணித்தவர்கள், அதே வேளை, ஆணவம், அதிகார ஒடுக்குதல்களுக்கு எதிராக வீறுடன் போராடும் போர்க்குணமுள்ள பாத்திரங்களை ரஷ்ய இலக்கியப் படைப்புகளில் நிறையவே காண முடியும். இப்படைப்புக்கள் ரஷ்ய நாட்டின் அடிமைத்தனம், அடிநிலைமாந்தரின் வாழ்வியல் நிலை, அவர்களது கஷ்டங்கள், வேதனைகள், அனுபவித்த சுரண்டல்கள் என்பவற்றை கருப்பொருளாகக் கொண்டவை.

இதனால்தான் அறிஞர் அண்ணாத்துரை ரஷ்ய இலக்கியம் பற்றிக் குறிப்பிடுகையில்,

“பசியுடனும், பட்டினியுடனும் பாதகருடன் போராடிச் செத்துக் கொண்டிருந்தவர்களுக்காக தீட்டப் பட்ட “திருவாசகம்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

படிமம்

சி.ரமேஷ்

படிமம் சொற் பொருள் விளக்கம்.

17ஆம் நூற்றாண்டு முதல் இலக்கியத் தொடர்பு கொண்டதாக ரெய் மாண்ட் வில்லியம்ஸால் குறிப்பிடப்படும் இமேஜ் (Image) என்னும் ஆங்கிலச் சொல் “இலத்தீன் சொற்களான இமேகோ (Imago), இமித்தரை (Imitari) ஆகிய சொற்களில் இருந்து தோன்றியது. இவ்விரு இலத்தீன் சொற்களுக்கும் போலிமை, பதிலீடு, காட்சித்தன்மை உடையது எனும் பொருள்களும் உள்ளன”. ஆங்கிலத்தில் இமேஜ் எனப்படுவதே தமிழில் படிமம் என வழங்கப்படுகிறது.

படிமம் என்ற சொல்லின் வேர்ச்சொல் படி என்பதாகும். “படி” என்பது ஒப்பு, ஓர் அளவு, குணம், கற்படி, தரம், படியென்னேவல், வேடம், வகை, முறைமை, பிரதி, உருவம் எனப் பல பொருட் குறித்து தமிழில் வழங்கப்படுகின்ற சொற்களாகும்”. இதேபோன்று “இமேஜ்” என்னும் ஆங்கிலச் சொல் போலிமை, பதிலீடு, மறுபடைப்பு, வடிவவுரு, சிலை, ஓவியம் ஆகிய பொருட்களைக் குறிக்கின்றது”. மேற்கூறிய பொருட்செறிவை கருத்தில் கொண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது உணர்வின் அடிப்படையில் உருவம், காட்சி, நினைவு, கருத்து அகத்தில் படிந்த புறப்பொருள் தோற்றம், உவமை, உருவகம் ஆகியனவும் படிமங்களாக அமைகின்றது என்பது தெளிவாகின்றது. “உவமை, உருவகங்களின் பரிணாம

வளர்ச்சியே படிமம்” என்னும் பேராசிரியர் க.கைலாசபதியின் கூற்றும் இதனை உறுதிப்படுத்துகிறது.

அகப்புற அனுபவங்களை உருவத்தன்மை உடையதாக மாற்றுகின்ற உத்தியே படிமம் எனப்படுகின்றது. காட்சிப் பொருள் மாத்திரமின்றி மனக்கண்ணுக்குப் புலனாகின்ற கருத்து வடிவங்களும் படிமங்களாகக் கருதப்படுகின்றன. ஒன்றைப்பிரதி பண்ணி நகல் எடுக்கப்படும் சிற்பம், ஓவியத்தை படிமம் என்பது போல் ஆழ்ந்த உள்ளத்தில் பதிந்து கிடக்கும் காட்சிகள், அனுபவங்களைக் கவிஞன் கற்பனைத் திறத்தால் நகல் எடுத்து சொற்களைக் கொண்டு பிறருக்கு உணர்த்தும் நிலையில் அமைவது “படிமம்” ஆகும். இக்கூற்றுக்கு அமையவே சி.டே.லூயிஸ் படிமத்தை “சொற் சித்திரம்” என அழைத்தார். கவிதையின் மையத்தைச் செறிவாக்கும் வகையில் உணர்ச்சிக்கலப்புப் புதுமைத்தன்மையும் உடைய இலக்கியப்படிமத்தை உருவாக்கல் என்பது கவிதையை இலக்கியப் பொருள் பொதிந்ததொன்றாக்கும். இதனைக் கருத்திற் கொண்டே எஸ்ரா பவுண் “தேவையில்லாமல் நிறைய எழுதி குவிப்பதை விட வாழ்நாள் முழுவதும் முயன்று ஒரு நல்ல படிமத்தைப் படைப்பதே போதுமானது.” என்றார்.

படிம வகைகள்

இலக்கிய ஆய்வாளர்கள் படிமத்தை

அதன் உள்ளகத் தன்மை, நோக்கு, பயன் வெளிப்பாடு முதலானவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு பல வாறாக வகைப்படுத்திக் காட்டுவர். பிரின்ஸ்டன் கலைக் களஞ்சியம், மனப்படிமம், அணிப்படிமம், குறியீட்டுப் படிமம் எனப் படிமத்தை மூன்றாகப் பகுத்து நோக்கலாம். படிமம் உருக் கொள்ளும் இயல்பினை அடிப்படையாகக் கொண்டு “கால்லியர்ஸ் அகராதி” படிமத்தினை பின்னிலைப்படிமம், சிறுபடிமம், கூட்டுப்படிமம், நினைவுப்படிமம், அறிதுயல்படிமம், மயக்கப்படிமம் என ஆறுவகையாகப் பாகுபடுத்தும்”. தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் உள்ளக, வெளிப்பாட்டுத்தன்மையை அடிப்படையாகக் கொண்டு சி.இ.மறைமலை “படிமத்தை அழகியல் படிமம், கொள்கை முழக்கப்படிமம், அங்கதப் படிமம், நிகழ்ச்சிப்படிமம், முரண்பொருட்படிமம், புதுமையியற்படிமம், தொன்மவியற்படிமம், மிகை நவீனப்படிமம், தத்துவப்படிமம், இளிவரற்படிமம்” எனப் பத்து வகையாகப் பாகுபடுத்துவார். “தன்மையணிப்படிமம், புலனாகும் படிமம், புலனாகாப்படிமம்” என அத்துல் காதர் படிமத்தை மூன்றாகப் பிரிப்பர். புலனாகும் படிமத்தை “சுவைநிலைப்படிமம், முகர் நிலைப்படிமம், வைப்ப நிலைப்படிமம், அழுத்த நிலைப்படிமம், இயங்குபடிமம், நிறப்படிமம், புலன்மாறு தோற்றப்படிமம், பிணிப்பு நிலைப்படிமம், பிணிப்பிலாப் படிமம், தசை இயக்க உணர்வுப்படிமம், நிலைப்படிமம்” எனப் பதினொரு வகையாகப் பிரிப்பர். இலக்கிய நடையில் வெளிப்படும் அணிப்படிமங்களை “அலங்காரப் படிமம், மூழ்கியபடிமம், மூர்க்க அல்லது பகட்டுப்படிமம், வேர்ப்படிமம், ஆழ்ந்தபடிமம், பரந்தபடிமம், உணர்வு வளப்படிமம்” என ஏழுவகையாகப் பிரித்தறிவர். மற்றும் உவமைக்கும் பொருளுக்கும் அதிகத் தொலைவு இருக்குமாறு அமையும் படிமம் “இயல் கடந்த மெய் விளக்கப்படிமம்” எனவும் குறிப்பிடப்படும்.

படிமங்களை இலக்கிய இயக்கங்கள் சார்பாக வகைப்படுத்தும் முறையும் உள்ளது. ஸ்டீபன் உல்மேன் (Stephen Ullman) நடையியல் அடிப்படையிலும் ஜெனோஸ் பெடோபி அமைப்பியல் அடிப்படையிலும் வகைப்படுத்தினர். படிமங்களை இலக்கிய வரலாற்றுக் காலப் படிமம், உளவியல் சார்ந்த மனப் படிமங்கள் எனவும் பிறிதொரு வகையில் பகுத்து நோக்குவர். மேற்கூறிய அனைத்துப் படிமங்களையும் இரா.சம்பத் “காட்சிப் படிமம், புலனுணர்வுப் படிமம், கருத்துப்படிமம் என்னும் வகைப்பாட்டுக்குள் உள்ளடக்கி ஆராய்வர்.

ஈழத்துக் கவிதைகளில் படிமம்

காட்சிப்படிமம்

தூலக்காட்சியால் புலப்படும் பருப்பொருட்களைப் புதிய கண்ணோட்டத்தில் எடுத்து நோக்கவும் அறியாதனவற்றை அறியச்செய்வதற்கும் காட்சிப் படிமம் பெரிதும் துணை செய்கிறது. இங்கு உவமையே காட்சிப்பொருளாக அமைகிறது.

“எல்லாம் விஷக்காடாயிற்று

இரத்தச் சிதிலமும் சிறகின் துடிப்பும்

விருட்சங்களைக் கதற வைத்தது

மல்லாந்து இறந்து கிடந்தது சாலை”

வன்முறையால் துறையாடப்பட்ட நிலப்பரப்பையும் மண்ணுயிர்களின்றி நிராதரவாய் நிற்கும் தேசமும் “மல்லாந்து இறந்து கிடந்தது. சாலை” என்னும் வரிகளில் காட்சிப்படிமமாய் உருக்கொள்கிறது.

அலங்காரப் படிமம்

Decorative Image எனப்படும் அலங்காரப் படிமம் வெறும் காட்சி அனுபவத்துடன் தொடர்புடையவை. அழகுபட வர்ணிக்கப்படும் காட்சி வாழ்வியலுடன் அர்த்தம் கொள்ளும் போது அலங்காரப்படிமம் செறிவடர்த்திமிக்க கருத்துருவத் தளத்தில் பிரவேசிக்கிறது.

“அந்தி வானத் திரையில்

சூரியக் குழம்பில் தோய்த்தெடுத்த

தாரிகையால்

தீட்டிக் கொண்டிருந்தான்

இன்றைய நாளின் ஓவியத்தை”

குருதி படிந்த துயர் கவிந்த வாழ்க்கை இக்கவிதையில் எளிதாகப் புரியக் கூடிய வகையில் இயல்புத் தன்மை யுடன் இணைந்து உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

முகம் சிதைக்கப்பட்டு வாழ்க்கை நிர்மூலமாக கப்பட்ட நிலையில் வாழ வேண்டுமென்ற ஆன்மாவின் துயர் செழியன் கவிதையாக உருக் காட்டுகிறது.

“இன்னதென்று சொல்ல முடியாத உக்கிரம்

கைவிடப்பட்ட மலைகளின் இருக்கில்

தொங்கும் சூரியன்

அடைமழையில் இழக்கப்பட்டு

இருளில்

மலக்குழிக்குள் நிலவு”

பரந்த படிமம்

பரந்தபடிமம் தனது புதுமை நிறைந்த தன்மையால் ஆழ்ந்த படிமத்துக்கு எதிரானது. பாதி குறிப்புத் தன்மையாகவும் பாதி வெளிப்படையாகவும் ஒரு செய்தியை உணர்ந்த இப்படிமம் உதவுகின்றது. அரற்றல் களுடனும் ஒப்பாரிகளுடனும் மனித துன்பங்களை உள்வாங்கியபடி புலரும் காலைப்பொழுது கதை தழுவிய கவிதையாக மைதிலியால் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

“ஒவ்வொரு இரவுகளிலும் கவியும்

சோகை பிடித்த கருமையைக்

கரைத்து

அழுது சேர்ந்து

முகம் வெளிறிய குழந்தையாய்

கிடக்கிறது இந்தக் காலை

அடைப்படிமங்கள்

நவீன கவிதையில் அடைப்படிமங்களும் காட்சியின் பிரதியுருக்காட்சிகளாகக் கையாளப்படுகின்றன. கவிதையில் ஒரு பொருளின் சரியான தன்மைகளைக் (exactness) காட்ட அடைகள் (epithets) பயன்படு

கின்றன. பொருளின் தன்மையை புலப்படுத்த புதிய உவமை, உருவகம், அடை ஆகியவற்றைப் பயன்படுத்தும் போது வீரியமிக்க அடைப்படிமங்களை உருவாக்கலாம்.

“ககனப் பறவை
நீட்டும் அலகு
கதிரோன் நிலத்தில்
எறியும் பார்வை
கடலுள் வழியும்
அமிரத்த தாரை
கடவுள் ஊன்றும்
செங்கோல்”

மின்னலின் இயல்பைச் சரியாகக் காட்டு முகமாக உவமைப் பொருளின் இயல்பைச் சரியாகக் காட்டுமுகமாக உவமைப் பொருளின் இயல்புடன் இணைத்துக் காட்டும் அடைகளை இக்கவிதையில் தருமு சிவராமு மிகச்சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார்.

வண்ணப்படிமம்

நவீன கவிதையில் வடிவத்தின் அடிப்படையில் படிமங்கள் கையாளப்படுவது போல் வண்ணத்தின் நிமித்தமும் படிமங்கள் கையாளப்படுகின்றன. நிறத்தைக் கொண்டு ஒப்பிட்டுப் படிமம் செய்தல் வண்ணப்படிமம் எனப்படும்.

இரவின் நிற்பரப்பில் ஒளிரும் புல்வெளிகள் வ.ஜ.ச.ஜெயபாலன் கவிதையில் புலக்காட்சிகளுக்கூடான வண்ணப்படிமமாகத் தீட்டப்படுகிறது.

“ஒளிர்ந்த பசும் புல்வெளியோ
இருளைத் தாரைககள்
நக்கிச் குடிக்கையிலே
நீலமாய் விரிந்தது
பின்னர் நிலவில் பால்வளி போல”

வண்ணத்தின் அடிப்படையில் உருவாகும் காட்சிப் படிமங்கள் பொதுவாக அழகியலை நோக்கமாகக் கொண்டே படைக்கப்படுகின்றன. மனக்காட்சியில் பதியும் வண்ணம் உருவாக்கப்படும் இப்படிமங்களில் அதிகளவான இயற்கையும் அவ்வியற்கையினூடாக விளையும் நிகழ்வுகளும் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன. நவீனகவிதையில் செயற்கைப்பொருட்களும் வண்ணப்படிமமாகக் காட்சிப்படுத்தப்படுகின்றன.

கருத்துப்படிமம்

நவீன கவிதையில் உணர்வுகளுக்கூடாக நுண்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த காட்சிப்படிமங்களை விட கருத்துப் படிமங்களே மிகுதியாகக் கையாளப்படுகின்றன. உவமேயம் கருத்துப் பொருளாக அமையும் படிமம் கருத்துப்படிமம் எனப்படும். திட்டவட்டமான அர்த்தத்தை நோக்கித் தள்ளாமல் கருத்துப்படிமங்கள் உணர்வெழுச்சியின் தருணத்தை படிமமாகக் கவிதையின் அனுபவத்தைச் சாத்தியமாக்கும்

“இது மழையா
நாட்பட்ட கீழ்

வானத்தில் ஓடாமல் எப்போதோ எதனாலோ
செத்து அந்தரத்தில்
புல் முளைக்காத இடத்தில் கிடந்து அவிந்த
முகிலின் ஊனம்”

இங்கு உணர்வின் வேகத்தில் எழும் கவிதை “மழை” படிமமாக உருக்கொள்கிறது. சோலைக்கிளியின் இக்கவிதையில் கருத்துக்களின் பதிலிகளாகப் படிமங்களே இயங்குகின்றன. சொல்லிணைவுகளின் மூலம் உருவாகும் இப்படிமங்களே சுட்டுப்பொருளின் முடிவற்ற தன்மையை சாத்தியப்படுத்துகிறது.

கருத்துப்படிமங்கள் சமூகச்சிக்கல்கள், நடப்பியல் நிகழ்வுகள், மனிதஉணர்வுகள் முதலானவற்றினை அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கப்படுகின்றன. கருத்துக்களின் நிகழ்படிமமாகத் தோன்றும் இப்படிமங்கள் பொருட்களின் செயல், பயன், குணம் ஆகியவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டமைகின்றது.

தொடுவுணர்வுப்படிமம்

தொடுவுணர்வுடன் காட்சியையோ கருத்தையோ ஒப்பிட்டுக் காட்டி காட்சித்தன்மையை ஏற்படுத்துவது தொடுவுணர்வுப்படிமம் எனப்படும்.

“தெருவோரம்
மனுப் பிசாசுகளின்
விழி விதைத்த பார்வை
அம்புகளாய் குத்தும்
ஈட்டிகளாய் துருவும் தான்
எனினும்
இணை கொண்ட போது
தெருவும் சிதறுகிறது”

இக்கவிதையில் காட்சியானது தொடுவுணர்வுடன் ஒப்பிடப்படுகிறது. ஒன்றிணைந்த காதலர்களை வன்மத்துடன் நோக்கும் கொடும் பார்வையே இங்கு தொடுவுணர்வுப்படிமமாய் வெளிப்படுகிறது.

முகர்வுப்படிமம்

ஒரு கருத்தையோ காட்சியையோ முகர்வுடன் ஒப்பிட்டுக்காட்டிக் காட்சித்தன்மையை ஏற்படுத்துவது முகர்வுப்படிமம் ஆகும்.

“என்னை உருட்டி உருட்டித் திரட்டியது
சாணமுருட்டும் கருவண்டு
நாற்றம் என்று முகத்தைச் சுழித்தது
... திரும்பவும் உருட்டி குப்பையில் தள்ளி விட்டு
தள்ளி நின்று....

காளானின் அடியிலே இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த
வண்டு அழுதது
நான் இந்த நாற்ற மனிதனை
உருட்டி வந்ததே தவறு
பல விதத்தில் கொடிய நெடி
இவர்களுக்குண்டு
எப்போதும் நான்
சாணமே உருட்டுவேன்
என்ன செய்ய

ஓர் ஆசையில் உருட்டினேன்

தாங்கமுடியாத நாற்றம்”

இறைசிருஷ்டியும் அதில் உருவான மனிதனின் அருவருக்கத்தக்க இழி குணமும் முகர்வுப்படிமமாய் இக்கவிதையில் காட்சிப்படுத்தப்படுகிறது.

சுவைப்படிமம்

சுவையுணர்வுடன் ஒரு கருத்தை யோ காட்சியையோ ஒப்பிட்டுக் காட்டிக் காட்சித்தன்மையை ஏற்படுத்துவது சுவைப்படிமம் எனப்படும். அறுசுவைகளையும் சுவையற்ற தன்மையையும் புலக்காட்சியுடன் ஒப்பிட்டுக் காட்டி இப்படிமம் உருவாக்கப்படும்.

“கொச்சிக்காய் கடித்த உதடுகளாக

வாழ்க்கை எரிகையிலும்

உணக்காகப் பொறுத்திருக்கும்

தனிமை எனது”

பிரிவின் நீட்சியில் துயருறும் பெண்ணின் மன உணர்வு சுவைப்படிமத்தினூடாக மிக நுண்மையாக அனாரின் கவிதையில் வெளிப்படுகிறது.

உயிரியக்கவுணர்வுப்படிமம்

இதயத்துடிப்பு, நாடித்துடிப்பு, உயிர்மூச்சு, வலியுணர்வுகள் முதலான உயிரியக்க உணர்வுகளுடன் ஒரு கருத்தையோ காட்சியையோ ஒப்பிட்டுக் காட்டிக் காட்சித் தன்மையை ஏற்படுத்துவது உயிரியக்கவுணர்வுப் படிமமாகும்.

“கொத்திச்

சிராய்களாகப் பிளக்கப் படுகிறதென்மனம்

...நகர்ந்திடும் கடுகு போன்றதொரு பொழுதில்

வார்த்தைகள் நாலைந்தைத் துப்பிடுவோ...

... அறுத்துப் போட்ட கோழியாய் கிடந்து

புரண்டு உழுத்திடும் எனதுயிர்”

வார்த்தையால் அடியுண்ட மனத்தின் நுண்ணுணர்வுகளின் வலி உயிரியக்க உணர்வுப்படிமமாய் ஆத்மாவின் கவிதையில் ஒளிக்கிறது.

உடலியக்க உணர்வுப்படிமம்

தசைநார் விறைப்பு, தசையியக்கம், எடையுணர்வு, எடையின்மை, கடினத்தன்மை, திரவத்தன்மை என நுட்பமாக உணரமுடிகின்ற உடலியக்கத்தன்மைகளைக், கருத்துடனோ காட்சியுடனோ ஒப்பிட்டுக்காட்டிக் காட்சித்தன்மையை ஏற்படுத்துவது உடலியக்கவுணர்வுப் படிமம் எனப்படும். கலவிக்கு முன்னெழும் வேட்கையும் அவ்வேட்கையால் எழும் உள்ளுணர்வுகளும் பதக்களிப்பாய் உடலியக்க உணர்வுப்படிமங்களுக்கூடாக காட்சிப்படுத்துகிறார் திருமாவளவன்.

“நாளத்திரியில் மூளும்

நெருப்பு

குருதி

பாயும் திசைவழிப்படரும்

விம்மி புடைக்கும் புயங்கள்

விரியும் மாப்பு

கனத்த முளைகளை

அடக்கும் கச்சை அறுந்து

வீழும்

மேனி தழுவும்

தீயின் நாவு

நாவில் தாகம்...

ஆன்ம லயிப்பு

அரவப்புணர்வு

நீண்ட முயக்கம்

அவளுள் நான்

என்னுள் அவள்

அர்த்தநாரீசத்துவம்”

நவீனகவிதையிற் காட்சிப்படிமம், கருத்துப் படிமம், புலனுணர்வுப்படிமம் முதலானவை கருத்துப் பொருளைக் காட்சிப்படுத்துவதாகவும் காட்சிப் பொருளின் மீசெறிவை வெளிப்படுத்துவதாகவும் அமைகின்றன. நடப்பியல் நிகழ்வுகளையும் மனித வாழ்வியற் சிக்கல்களையும் ஈழத்து நவீனகவிதை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டமையால் புலனுணர்வுப் படிமங்களின் பிரயோகம் மிகக்குறைந்தே காணப்படுகின்றன.

கருத்துச் செறிவாக்கியாகவும் காட்சியுருக் காட்டியாகவும் இயங்கும் படிமங்கள் நவீன கவிதை உத்திகளுள் முதன்மையானது. குறியீட்டு உருவாக்கத்தில் ஒத்திசைவாகவும் காட்சி ஒப்பீடுகளாகவும் கையாளப்படும் படிமங்கள் கவிதையின் வடிவநேர்த்திக்கு கால் கோளாய் அமைவதுடன் மொழிவளர்ச்சியிலும் சிறந்த பங்காற்றுகின்றன.

வெண்பிரம்பு

முண்டியடித்து முற்பதிவில்லா

பேருந்தின் ஆசனத்தில்

இடம் பிடித்தமர்ந்தோம்

யன்னலோரம் கண்ணயர

கைக்குழந்தையோடு ஒருபெண்

தள்ளாடும் வயதிலொருபாட்டி

போலித்தூக்கத்தில் அலுவலகர்கள்

எவருக்கும் கண்ணில்லையோ ?

இந்தக் கைக்குழந்தையோடு தாய்

அமர்வதற்கொரு வழியில்லையோ ?

என்ற மூதாட்டியின் முறைப்பாட்டிற்கு

முதலாளாய் எழுந்தது ஒரு

மனிதம்

குற்றவுணர்வில் எழுந்தே நின்றஜெம்முடல்

அந்த மனிதத்தின் கையில்

வெண்பிரம்பைப் பார்த்தபோது.

தோழியே...

நினைக்க வலிக்கும்
நினைவுகள் கடந்து
நீயும் ஒருமுறை
வாழத் துடிக்கிறாய்.

உனக்குத் தெரியுமா தோழி
அந்த நினைவுகளில் மட்டும் தான்
உனது உயிர் மீந்திருக்கிறது என்பது....

ஆதலால் தோழி

உன் நினைவுகளை பவுத்திரப் படுத்து...
அவை அலாதிப் பிரியத்துடன்
நேசிக்கப்பட வேண்டியவை.

அவை
வாழ்ந்த வாழ்வின்
மேன்மை தங்கியவை.

அவை
மறைந்த தோழியரின்
வாழ்க்கைச் சரிதைகள்.

கானக இருளைக்
குடைந்தும்
கடலதை வென்றும்
நாம் பட்ட பாடுகள் எல்லாம்
வரலாற்றின் பதிவுகள்.

ஆகாய நிலவு
ஆரோகணித்திருந்த இரவுகளில்
நாம் நடந்த
களங்களின் தடங்கள்
மிருதுவாய் இருந்தன என்றால்
யாரதை நம்புவார்கள்?

நமக்கு மட்டும் தான் புரியும் தோழி
நேசம் தழுவும் இதயங்களுடன்
நாம் நேசித்தவர்களுக்காக
வீரத்துக்குள் படர்ந்து கிடந்த
ஈர உணர்வுகள் பற்றி.....

ஈரமும் வீரமும்
கலந்தாற்றி வளர்த்த நம்
நம்பிக்கைகள்
மீண்டும் துளிர்க்கட்டும்

வெற்றிச்செல்வியின் 2 கவிதைகள்

கிழக்கில் என்றும் வெளிச்சம்

மேகங்களை ரசித்திருந்த
இரவுகளுக்காக ஏங்குகிறேன்.....

காவலரண்களில்
காத்திருந்த காலங்களில்
உலாப்போகும் மேகங்களுடன்
உரையாடியதெல்லாம்
நேற்றைகளாகி விட்டன.

நேரம் கடந்து
முற்றத்தில் இருக்க
அம்மா அதட்டுகிறா
அல்லது அழுகிறா.

வீட்டுக்குள் வந்துவிடு
கதவை பூட்டிக்கொள்
நித்திரை வரேலயா
ஏன் தூங்கல

அம்மாவின் வினாக்கள்
என் இனிய இரவுகளை
பாழாக்குகிறது.

கிரீஸ் மனிதனும்
கள்ளனும்
காமுகனும்
அம்மாவின் மூளைக்குள்
நிரம்பி நிற்கிறார்கள்.

ஓ
மேகங்களே
என் அருமையான காலங்களை
மீட்டுத்தரும்
வரணக் கோலங்களே
என் வீட்டுக் கூரைக்கு மேல்
எனக்காக பவனிவரும் உங்களை
காண முடியாமல்
கதவடைத்துக் கிடக்கிறேன்.

மேகக் குழம்புகளாய்
வரணம் கொண்டெழுந்து
நிலவை அமிழ்த்தினாலும்
கீற்றுக்களாய்
தன் இருப்பை ஊடுகடத்தும் அழகு
கிழக்கு ஆகாயத்தில்
தெரியும் என்று நம்புகிறேன்.

மொழி வரதனின்

“கண்ணாடிச் சுவர்களும், சில காகித மலர்களும்” சிறுகதைத்தொகுப்பு ஒரு பார்வைக் குறிப்பு

மு. அனாதரசன்

ஈழத்தில் அறுபதுகளுக்குப் பின் புத்தெழுச்சி பெற்ற மலையக இலக்கியம் ஈழத்து இலக்கியத்தின் ஓர் அங்கமாகவே பார்க்கப்பட்டு வருகின்றது. எனினும் அதன் களம் உள்ளடக்கம் பேசும் பொருள் என்பவை குறித்து அதற்கென ஒரு தனித்துவம் உள்ளது. உண்மையில் மலையக இலக்கியம் என்பது தொழிலாள வர்க்கம் எதிர்கொள்கின்ற அநீதிகள், அடக்கு முறைகள், சுரண்டல்களுக்கு எதிரான எதிர்ப்புக் குரலாகவே இருந்து வந்துள்ளது.

சமகால உலக இலக்கியச் சூழலில் தலித் இலக்கியம், பஞ்சமர் இலக்கியம், நீக்ரோஇலக்கியம் (கறுப்பு இலக்கியம்), லத்தீன் அமெரிக்க இலக்கியம், என்பவற்றை “எதிர்ப்பு இலக்கியம்” என அடையாளப் படுத்தும் போக்கொன்று இருந்து வருகிறது. அவை போலவே மலையக இலக்கியமும் மக்களது இருப்பின் மீதான எதிர்ப்புக்குரலாகவே இன்றுவரை இருந்து வருகிறது. அம்மக்களது பிரச்சனைகள் தனித்துவமானவை. ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழுகின்ற தமிழர்களது பிரச்சனைகளிலிருந்து வேறுபட்டவை. அவ்வகையில் தமது பிரத்தியேகமான பிரச்சனைகளை மலையகப்படைப்பாளிகள் காலங்காலமாகப் பதிவு செய்து வந்துள்ளனர். வாய்மொழிப்பாடல்கள், பாடல்கள், கவிதைகள், சிறுகதைகள், நாவல்கள், கட்டுரைகள் வாயிலாக தமது எதிர்க்குரலை வலியுறுத்தி வந்துள்ளார்கள். தமது படைப்புக்களில், ஏகப்பெரும் பான்மையாக உள்ள தொழிலாளவர்க்கத்தின் வாழ்வியல் நெருக்கடிகளை ஒழிவு மறைவின்றி எடுத்தியம்பி வருகிறார்கள். பிரச்சனைகளை களத்தில் நேரில் தரிசித்து, அந்த வலிகளின் பாதிப்பின் வெஞ்சூட்டு அனுபவத்தில் பிறப்பவை அவர்களது படைப்புக்கள். மலையக எழுத்தாளர்கள் அவ் இலக்கியத்துக்கு செயலூக்கமுள்ள சக்தியாகவும்

இருந்து வருகிறார்கள்.

அந்தவகையில், அறுபதுகளுக்குப் பின், என்.எஸ்.இராமையா, இரா.சிவலிங்கம், சாரல்நாடகன், தெளிவத்தை ஜோசப், மாத்தளை சோமு, மாத்தளை வடிவேலன், மலரன்பன், ப.ஆப்தீன், இரா.சடகோபன், சிவனு மனோகரன் (பட்டியல் பூரணமானதல்ல) ஆகியோரது படைப்புக்களில் மக்களது பிரச்சனைகளையும், வரலாற்றையும் அறிய முடிந்தது. தவிர, அண்மைக் காலமாக பல இளம் தலைமுறையினரும் சிறப்பாக எழுதி வருகின்றனர். இத்தகையோர் வரிசையில் மொழி வரதனும் அவதானிப்புக்குரியவராக உள்ளார். எழுபதுகளில் எழுதத்தொடங்கி சிறுகதை, குறுநாவல், கவிதை, கட்டுரை என பல தளங்களிலும் இயங்கிவரும் இவர் இதுவரை ஆறு நூல்களைப்படைத்துள்ளார்.

அண்மையில், அவரது சிறுகதைத்தொகுப்பு, “கண்ணாடிச் சுவர்களும், சில காகித மனிதர்களும்” என்ற தலைப்பில் கொட்டகலை தமிழ்ச்சங்கத்தின் வெளியீடாக வந்துள்ளது.

மலையகச் சூழலில் வாழ்ந்துபெற்ற அனுபவங்களை தனது சிறுகதைகளில் படைத்துள்ளார். மலையக மக்கள் மீதான அடக்குமுறைகள், சுரண்டல்கள், ஊழல்கள், போலித்தனங்கள் கண்டு அவை மீதான எதிர்ப்புக்குரலை தனது கதைகளில் எழுப்பியுள்ளார்.

எழுத்து என்பது சமூகமாற்றத்திற்கான ஓர் ஆயுதம் என்பதில் நம்பிக்கை கொண்டு பயணிப்பவர்.

இத்தொகுப்பின் தலைப்பே குறிப்பீடாக அமைந்து எம்மைச் சிந்திக்க வைக்கிறது. வெறும் கண்ணாடிச் சுவர்களான தடைகளைத்தாண்டி, திராணி யற்ற காகிதப்புலிகளான மனிதர்களையும் வென்று முன் செல்ல வேண்டும் என்ற அவரது நோக்கம் இத்தொகுப்பில் வெளிப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், அடிநிலை வாழ்வில் உழுவும் மாந்தர் குறித்தான அவரது கரிசனையையும்

இத்தொகுப்பு சுட்டிநிற்கிறது.

இனி இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகளுக்குள் வருவோம்.

கிராமத்துப் பையன் ஒருவன் பல்கலைக் கழகத்தில் புதுமுக மாணவனாக இணைந்து கொள்கின்றான். நாளடைவில் அச்சுழலுக்கு இணங்கிப் போகாததால் தற்கொலையை நாடும் அவலத்தை கூறுகிறது. “ராமு நீ தனிமரமல்ல” என்ற கதை.

நிலவுடமைச்சமுதாயம் சாதிய உணர்வும், பிற்போக்குத்தனமான சிந்தனைகளும் அவனை சக மாணவர்களுடன் பழகமுடியாமல் செய்து விடுகிறது. தனது பிரச்சனைகளை தனக்குள்ளே அமுக்கி வைத்து மனஅவதிக்குள்ளான ஒருவனாக “ராமு” படைக்கப் பட்டுள்ளான். இக்கதையை ஒரு உளவியல் கதையாகவும் பார்க்க முடிகிறது. அவனது நண்பன் உள ஆற்றுகைக்கு உட்படுத்தி ராமுவின் உயிரைக் காத்திருக்கலாமோ என்ற ஆதங்கத்தையும் வாசகனிடத்தில் எழுப்பியுள்ளது.

தோட்டத்தொழிலாளியொருவன் நல்லரக தேயிலையை தனது கையால் உற்பத்தி செய்தும், அதனை நுகரமுடியாமல் போன அவலத்தைக்கூறும் கதை “பதில் கிடைக்கும்” என்ற கதை. தேயிலை ரகத்தில் கடைநிலையிலுள்ள “டஸ்டர்” தான் தொழிலாளர்களுக்கு வசப்படுகிறது என்பது மிக அநீதியான விடயம். இறுதியில் வேலு தொழிற்சாலை நோக்கி நியாயம் கேட்கப்போவதுடன் கதை நிறைவுறுகிறது. காலம் அவனைப் போன்றவர்களுக்கு நிச்சயமாக நல்ல பதிலைத்தரும் என்ற முத்தாய்ப்புடன் முடிவது நம்பிக்கை தருகிறது.

“பேச்சாளர்” என்ற கதை பாடசாலையைக் களமாகக் கொண்டு விரிகிறது. ஆசிரியர் சண்முக வடிவேல் மாணவரது கல்வி மேம்பாட்டில் அக்கறையற்று வெறும் அறிவுரைகளை, போதனைகளை மட்டும் வழங்கி வெறும் வெற்றுப்பேச்சாளராக இருந்து காலம் தள்ளுவதைக்கூறுகிறது இக்கதை. தனது அர்ப்பணிப்பற்ற தன்மையால் ஆசிரியத்துவத்தின் மகத்துவத்துக்கே கேடுவிளைவிப்பவராகத் தாழ்ந்துவிடும் நிலையை கதை சொல்கிறது. எமது கல்வி உலகின் மறுபக்கநிதர்சனத்தையும் காட்டி நிற்கிறது.

“வினாக்களும், விடைகளும்” என்ற கதை நல்லவொரு ஆசிரியர் எப்படியிருப்பார் என்பதைச் சுட்டுகிறது. இதுவும் பாடசாலை வகுப்பறையை களமாகக் கொண்டது. கற்கின்ற தூழல் வீட்டில் இல்லாத மாணவன் மீது ஆசிரியர் பரிவுகொண்டு அவனைக் கற்றலில் தூண்டுவதை விவரிக்கிறது.

தொகுப்பின் கதைகளில் மனதை நெகிழ்வித்தது என “சம்பளப்பாக்கி”யை கூறலாம். இதய நோயால் பாதிக்கப்பட்ட அதிபர் ஒருவர் சிகிச்சைக்காக பெருந்தொகைப்பணத்தை தேடவேண்டிய இக்கட்டுக்குள் இருக்கிறார். தனக்கு நியாயப்படி சேரவேண்டிய சம்பளப்பாக்கிக்காக, வலயப்பணிமனைக்கு பலமுறை அலைந்துதிரிந்தும், அது கிடைக்காமலே

இறந்துவிடுகிறார். எமது அனுபவத்தில் இப்படி பல சம்பவங்களைப் பார்த்திருக்குறோம். ஆனால், அதற்கெதிராக வினையாற்றுவதில்லை என்பதையும் மறைமுகமாக இக்கதை இலகுவானநடையில் எடுத்தியம்பியுள்ளது. அத்துடன், இக்கதை மொழிவரதனின் துறை சார்ந்த அனுபவத்தில் விளைந்த நல்லகதை.

தலைப்புக்கதையான “கண்ணாடிச் சுவர்களும், சில காகிதமலர்களும்” என்பது சமகாலத்தில் மலையகத்தில் மேலெழுந்து நிற்கும் மத்தியதர வர்க்கத்தின் கதையைக் கூறுகிறது. எமது வாழ்வில் காலாகாலமாக இருந்துவரும் பேதங்களும், நம்பிக்கைகளும் மனிதர்களாலேயே கட்டமைக்கப்பட்டவை என்பதை இயல்பாகச் சொல்லும் கதையிது.

“தொழிலாளர் முறை எல்லாம் மாறிவருது. எனக்குப் பொறகு இந்தத்தொழிலை செய்ய ஆரும் இல்லை” என்று கவலைப்படும் நகரசுத்தித் தொழிலாளியான முத்துவின் கதை “அப்பா” என்பது. மலையக சமூகத்தில் ஏற்பட்டுவரும் மாற்றத்தை இக்கதை சுட்டிப்பாக கூறிநிற்கிறது. மலசலகூடங்களை சுத்திகரிக்கும் தொழிலாளியின் தொழில் மீதான பற்றையும், மனப்போக்கையும் அழகாகச் சொல்கிறது. இக்கதை ஆரம்பத்தில் அழகாக விரிந்து இறுதியில் காரமற்று முடிந்து விடுவது சற்று நெருடலைத் தருகிறது.

“முப்பது வரிசமா தண்ணி தூக்கி தூக்கி இந்தக் கையெல்லாம் காய்ச்சப்போச்சு, காலெல்லாம் ஊறிப்போச்சு.... இந்தத் தண்ணி கிணறு, தண்ணி ஊத்து இப்பிடயே வாழ்க்கை போயிருச்சி...” எனக்கூறும் புளுட்டோ என்ற வஞ்சகம் துதற்ற தொழிலாளியின் வாழ்க்கை வட்டத்தை அழகாகக் கூறுகிறது “இயற்கையோடு இயற்கையாய்...” என்ற கதை.

கோள் மண்டபத்திலிருந்து “புளுட்டோ” விலக்கி வைக்கப்பட்டது போல, இவனும் உறவுகளிலிருந்து விலக்கி வைக்கப்பட்ட பரிதாபத்திற்குரியவன் என்பதைக் குறியீடாகக் கதை சொல்கிறது. தூழல் பற்றிய விழிப்புணர்வினை எம்மிடம் தொற்ற வைக்கும் நல்ல கதை இது.

“தோணிகள் எதிர்கொள்ளும் அலைகள்” எனும் கதை யாழ்ப்பாணத்துக் குடும்பமொன்று இடம்பெயர்ந்து பதுளையில் சிறிய கடையுடனும், ஜந்து பெண்பிள்ளைகளுடனும் அல்லாடும் கதையை விபரிக்கிறது. ஜந்து பெண்பிள்ளைகளுக்கும் திருமணசெய்து வைப்பது என்பது ஆறுமுகத்துக்குப் பெரும் சமையாகவே போய் விடுகிறது. கதையில் ஆறுமுகம் தனது போக்கில் ஒரு நெகிழ்வும் காட்டாத அசல் யாழ்ப்பாணத்த வனாகவே நிலைத்து விடுகிறார்.

இவற்றை விட, வகுப்பறையில் மாணவரிடையே பாரபட்சம் காட்டும் ஆசிரியை பற்றி “கோளாறு” தோட்டத்து லயத்தில் நிகழ்ந்துபோன பொன்னம்மாவின் மரண வீட்டுச்சூழலை மனதில் படியும்படி கூறும் “பொன்னம்மா என்ற பெண் அம்மா”, தேயிலைக் கன்றுகளைப் பராமரித்து அதில் முதிர்ந்த அனுபவம் பெற்ற தவறணைபெருமான் என்ற தொழிலாளி மாடாய்

உழைத்து தன்னையே அந்த மண்ணுக்கு ஈந்தாலும், அவளது உழைப்புக்கும், கரிசனைக்கும் உரிய கௌரவம் கிடையாமல் போவதை கூறும் “தன்னையும் ஈந்திடுவான் மண்ணுக்கே” என்ற கதை என்பனவும் குறிப்பிடக்கூடியவை.

சராசரி மனிதர்களின் எளிய வாழ்க்கையே மொழிவரதனின் கதைகளின் மையமாக விளங்குகிறது என்பது பொதுவான இலக்கணம். இக்கதைகள் பலவும் அவரது அனுபவங்களின் அன்றாடக்காட்சிகளாக விரிந்துள்ளன. சில கதைகள் குறுங்கதைகளாக வெளிவந்துள்ளன. அவை கட்டிற்றுக்கமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. “ஊமையான உமையாள்”, “வாந்தி”, “கோளாறு” என்பவை உதாரணங்கள்.

சில, அல்லல்படும் தொழிலாளர்கள் தளைகளை அறுத்துக்கொண்டு முன்னோக்கிச் செல்வதற்கான திசைமார்க்கத்தைக் காட்டுபவையாக உள்ளன. அந்த வகைக்கு எடுத்துக்காட்டாக, “பதில் கிடைக்கும்”, “வேர்கள் பதிந்த மண்” என்பவற்றைக் கூறலாம்.

மொழிவரதனுக்கு கதைசொல்லும் போக்கில் அவரது இயல்பான மொழிநடை வலுச்சேர்த்துள்ளது. சமூக நலனுக்கு உகந்ததான பல செய்திகளை பல கதைகள் கொண்டுள்ளன என்பது சிறப்பான விடயம். அடிநிலை மாந்தரின் பிரச்சனைகளை மனித நேயத்துடன் அணுகி தனது நியாய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தியுள்ளார் என்பது நல்ல விடயம்.

அந்த வகையில், மொழிவரதனின் வாழ்விடச்

சூழல் அவரை எழுதத்தூண்டியிருக்கிறது. இது பிரச்சனைகளும், சிக்கல்களும் நிறைந்த மலையக வாழ்க்கையை பல கோணங்களில் விபரிப்பதற்கு உதவின. அவரது கதைகளில் குறைகளையும் காணலாம். ஆனால் கதைகளுக்குள் உண்மையைத் தேடுபவர்கள், அந்தக்குறைகளைக் கண்டு ஒதுங்க வேண்டியதில்லை. மொழிவரதனின் இத்தொகுப்பிலுள்ள கதைகள், ஆழமான பார்வையின்றி, சம்பவங்களை மட்டும் முன்னிலைப்படுத்தி முடிந்து விடுகின்றன. காத்திரமான மையக்கருத்துக்களை நல்ல கதைகளுக்கான கூறுகளைக் கொண்டிருப்பினும், நல்ல வெளிப்பாட்டுத்தன்மை இல்லாமல் நீர்த்துப் போய்விடும் அவலமும் சில கதைகளில் நிகழ்ந்து விடுகிறது.

எழுத்தில் அறிவு ஜீவித்தனங்களைக்கொட்டிக் கோலம் பண்ணாமல் எளியநடையில் எழுதும் கதைகளே வாசகனிடம் நிலைத்து நிற்கும். அத்தகைய பண்பினை மொழிவரதனின் சில கதைகள் கொண்டிருக்கின்றன. பல கதைகளில் வரும் ஆங்கிலச் சொற்களைத் தவிர்த்திருக்கலாம். குறிப்பாக கதைத் தலைப்புக்களில் கவனம் தேவை.

மலையக இலக்கிய உலகில் மொழிவரதனின் இத்தொகுப்பின் வரவு வளம் சேர்க்கும் என்பதுடன், அவரிடம் இன்னும் தேடலும், விரிவும் இருக்குமானால் நிச்சயம் நல்ல கதைகளை அவரால் தரமுடியும்.

எதுவுமற்ற தேசமாய்...

என் வீட்டு முற்றத்தையும்
முற்றத்து நடுவே நின்ற
ஒற்றைப் பனைமரத்தையும்
ஓய்யாரமாய் மரத்தில்
கட்டி ஆடிய ஊஞ்சலையும்
அங்கிருந்த குருவிக் கூட்டையும்
காணவில்லை

வீட்டின் முன்னையிருந்த
குந்துத் திண்கையையும்
குளித்து மகிழ்ந்த
குட்டிக் குளத்தையும்
அங்கு காணவில்லை

வேலியோரமாய் பூத்துச் சிரித்த
செவ்வரத்தையும்
நித்திய கல்யாணியும்
இன்னும் எத்தனையோ
அடையாளங்களையும்
அங்கு காணவில்லை

ஒற்றையடிப்பாதையும்
ஒழுங்காயிருந்த பூமியும்

இப்போது இல்லை

அரவணைத்து அழகாயிருந்த
என் தாயக தேசம்
இன்று
அழகிழந்த
யாருமில்லாத தேசமாய்

முற்றத்துப் பனையையும்
குருவிகளின் கூட்டையும்
குந்திய திண்கையையும்
என் கண்கள் தேடுகின்றன

ஓடித்திரிந்த
எனது சிறுவயது
எண்ணங்களையும்
பாதச் சுவடுகளையும்
மீட்டிப் பார்க்கிறது மனம்

உயிர்ப்புள்ள தேசம்
இன்று

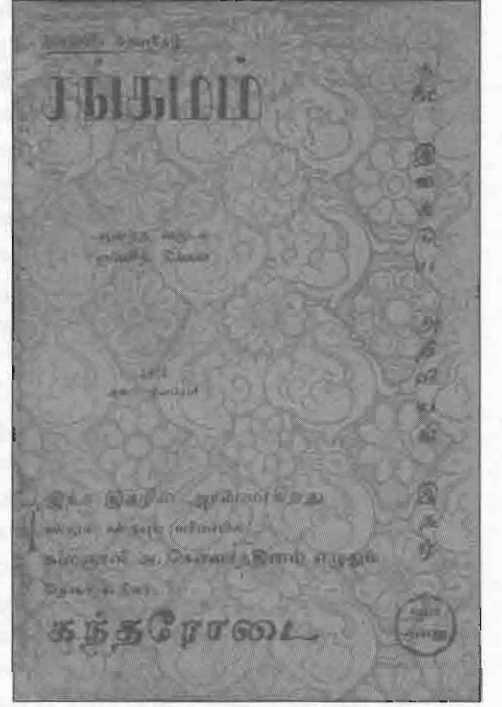
எதுவுமற்ற தேசமாய்...

வல்வைக்கமல்

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களின் வரலாற்றில் சங்கமம் இதழ்

ந. குகபரன்

ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களுக்குத் தனியான வரலாற்று அடையாளம் உண்டு. இலக்கிய வளர்ச்சியில் இச்சிற்றிதழ்களின் பங்கினைத் தவிர்த்து விட இயலாத வகையில் அவை தங்களின் பங்களிப்பினை ஆற்றியுள்ளன; ஆற்றிவருகின்றன. இலக்கிய தாகத்தால் உந்தப்பட்டு தனிநபர் சார்ந்தும் குழுமுயற்சியாகவும் சிற்றிதழ்களின் பிறப்பு நிகழ்ந்தாலும் அவற்றின் தொடர்ச்சியானது அன்று தொட்டு இன்று வரை சவாலானதாகவே தொடர்கிறது. தமிழக சஞ்சிகைகள் மீதான தடை 70களின் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்த காலப்பகுதியில் எண்ணிக்கையில் அதிகளவான ஈழத்துப் படைப்புக்கள் நூலுருப்பெறத்தொடங்கின. இதன் பின்னணியில் தோற்றம் பெற்ற இதழ்களில் சங்கமம் இதழும் ஒன்றாகும். நான்கு இதழ்களோடு தனது வருகையை நிறுத்திக் கொண்ட சங்கமம், கலை இலக்கிய அறிவியல் இதழாக வெளிப்பட்டது.

தொடக்கநிலையில் பாரதி (1948) மறுமலர்ச்சி (1948) கலைச்செல்வி (1958), மல்லிகை (1966), தாயகம் (1974) முதலான இதழ்கள், ஈழத்தமிழர்களின் சமூக அரசியல் இருப்பையும் சமூக வேறுபாடுகளையும் மாற்றத்திற்கான வழிகளையும் தத்தமது கருத்து நிலை சார்ந்து பல்வேறு வகைகளில் நோக்கியிருந்தமையைக் காணலாம். அவ்வகையில் 1974 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தனது வரவைத் தொடங்கி 1975 மார்ச் வரை வெளி வந்துள்ள சங்கமம் இதழ்களின் உள்ளடக்கத்தினை நோக்குவதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

“ஈழத்து இலக்கிய உலகில் சஞ்சிகைகளைப் பொறுத்தவரை ஓர் இடைவெளி ஏற்பட்டுள்ளது. இலக்கியப் போக்கிலும், கல்வி உலகிலும் சில தேவைகள் எழுந்துள்ளன. இந்த இடைவெளி நிரப்பப்படல் வேண்டும். தேவைகள் பூர்த்திசெய்யப்பட வேண்டும். இம் முயற்சியில் நாம் வெல்லலாம் தோற்கலாம். முயல்வது கடன்...” என 1974 ஆகஸ்ட் மாதம் வெளி வந்துள்ள முதலாவது சங்கமம் இதழின் நுழை

வாயிலில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்கள் இதழின் நோக்கத்தினை இனங்காட்டுகிறது.

த. சண்முகசுந்தரம், ஆ.சிவநேசச்செல்வன் ஆகியோரைப் பதிப்பாளர்களாகவும் க. நாகேஸ்வரன், க. சரவணபவன், ஆகியோரை இணையாசிரியர்களாகவும் வி. ஸ்ரீகதிர்காமநாதனை நிர்வாக ஆசிரியராகவும் பொ.இரகுபதியை நிர்வாக அதிபராகவும் கொண்டு சங்கமம் இதழ் வெளிவந்துள்ளது. இக்குழுவில் இடம் பெற்றுள்ள பலர் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர்கள். கலை, இலக்கிய, வரலாற்றில் இவர்களின் பங்களிப்பு குறிப்பிடத்தக்கது. இவர்களின் சிந்தனை வெளிப்பாட்டினை சங்கமம் இதழின் உள்ளடக்கத்திலும் இனங்காண முடிகிறது. கலை இலக்கிய அறிவியல் இதழ் என்ற அடையாளத்துக்கு ஏற்ற வகையில் இதழ்களின் உள்ளடக்கமும் கவனிப்பிற்குரியதாக உள்ளது.

ஈழத்தமிழர்கள் காலத்துக்குக் காலம் பல்வேறு நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டுள்ளனர். தமது வரலாற்றுத் தொன்மையை வெளிப்படுத்த வேண்டியதும் அவற்றைப் பாதுகாக்கவேண்டியதும் அவசியமான விடயமென அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டமையின் வெளிப்பாடாக இலக்கியங்களில் வரலாறு சார்ந்த விடயங்கள் வெளிப்படத்தொடங்கின. சங்கமம் இதழில் எழுதப்பட்டுள்ள கட்டுரைகளில் பல தமிழர்களின் வரலாற்றுத் தொன்மைகளை மீட்டுப்பார்ப்பதையும் வரலாற்று அடையாளங்களைப் பேணிக்கொள்வதற்கான விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. அவ்வகையில் வரலாற்றுப் பின்னணியில் நல்லூர் என்ற வளவர்கோனின் கட்டுரை, கந்தரோடை குறித்து கலைஞானி அ.செல்வரத்தினம் எழுதியுள்ள கட்டுரைகள், வல்லிபுரம் - ஒரு தொல்லியற் களஞ்சியம் எனும் தலைபில் வி.சிவசாமி எழுதியுள்ள கட்டுரை என்பன ஈழத்தீவில் தமிழர்களின் பூர்வீகத்தை எடுத்துக்காட்டுவதோடு வரலாறு எவ்வாறு திரிபுபடுத்தப்பட்டு வந்துள்ளது என்பதையும் ஆதாரங்களுடன் முன்வைக்கின்றன.

“நல்லூரிலும் அதன் சுற்றாடலிலும் உள்ள தொல்பொருட்கள் கவனிப்பாரின்மையாலும் பொது மக்களது அறிவின்மையாலும் பாழடைந்துகொண்டு செல்கின்றன. மந்திரி மனையிலுள்ள சுரங்கம் மூடப்பட்டுவிட்டது...” நல்லூரில் யாழ்ப்பாண மன்னர் கால வரலாற்று எச்சங்களின் முக்கித்துவத்தையும் அவை அழிவடைந்து போகின்றமையின் விளைவுகளையும் மேற்குறித்த எடுத்துக்காட்டினை உள்ளடக்கிய வளவர்கோனின் கட்டுரை தெளிவுறுத்துகிறது. இக்கட்டுரை எழுதப்பட்டு நூற்பத்து மூன்று வருடங்கள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் நிலைமையில் எந்த முன்னேற்றமுமில்லை. ஐரோப்பியரது கோட்டைகளைப் பேணவேண்டுமென்பதில் காட்டப்படும் ஆர்வம் கூட ஆதித்தமிழர்களது ஆட்சிக்கால அடையாளங்களைப் பேணுவதில் காட்டப்படுவதில்லை என்பதேயதார்த்தம்.

சங்கமம் இதழில் நீங்காத நினைவுகள் எனும் தலைப்பில் தொடராக வெளிவந்துள்ள கட்டுரைகளும் கவனிப்பிற்குரியன. ஈழத்தில் வாழ்ந்த முதலிஞ்சுரர்கள் குறித்த அனுபவப் பதிவுகளாக அவை இடம் பெற்றுள்ளன. சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புலவர், பண்டிதர் மகாலிங்கசிவம் ஆகியோர் குறித்த கட்டுரைகள் இங்கு முக்கியமானவை. ஒருகால கட்ட சமூக இலக்கிய வரலாற்றுச் சூழலைப் புரிந்து கொள்வதற்கான பல்வேறு தரவுகளை இக்கட்டுரைகள் கொண்டுள்ளன. பண்டிதமணி சி கணபதிப்பிள்ளை, வ.மு. இரத்தினேஸ்வர ஐயர், த. சண்முகசுந்தரம், பண்டிதர் சி. கதிரிப்பிள்ளை ஆகியோர் முதலிஞ்சுரர்கள் பற்றிய தரவுகளை வழங்கியுள்ளனர். இங்கு குறித்த நினைவுகளைப் பகிர்ந்தவர்கள் தொடர்பான பல்வேறு விடயங்களும் கூட கவனத்திற்குரியனவாக உள்ளன. குறிப்பாக குமாரசுவாமிப் புலவர் தொடர்பாக அவரது மாணவர்களுள் ஒருவராக விளங்கிய வ. மு. இரத்தினேஸ்வர ஐயர் அவர்கள் வழங்கியுள்ள பகிர்வு வகைமாதிரியாகக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

வ.மு. இரத்தினேஸ்வர ஐயர் அவர்கள் வரதபண்டிதரின் மரபில் வந்தவர். நினைவுப் பகிர்வை வழங்கிய போது அவருக்கு வயது 92 எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவர் குமாரசுவாமிப் புலவரின் பண்புகளைத் தெளிவாக முன்வைத்துள்ளார். இரத்தினேஸ்வர ஐயரின் அன்றைய நிலையையும் குறித்த கட்டுரை பதிவுசெய்துள்ளது. தமிழ்ப்பணி செய்த பலர் தங்கள் இறுதிக்காலத்தில் எத்தகைய சவால்களை எதிர்கொண்டார்கள் என்பதற்கு இக்கட்டுரை சான்றாகும்.

“நான் ஏழைப் பிராமண குலத்தில் பிறந்தவன். ஏதோ புலவர் போன்ற படித்தவர்களைக் கும்பிட்டு நானும் சிறிது கற்றுக் கொண்டேன். பர்மாவில் அரசாங்கப் பாட்சாலைப் பரிசோதகராக விளங்கினேன். விசாகபட்டினம் தொடக்கம் கன்னியாகுமரிவரை பிரசங்கங்கள் செய்தேன். சென்றவிடமெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்து ஐயர் வந்து விட்டார். என்று மாலை போட்டு வரவேற்றுப் பல பிரசங்கங்கள் நடத்து விப்பார்கள். இராமநாதபுர அரசரே பல தடவை வரவேற்று நானும் அம்மாவும் (மனைவி) தங்குவதற்கு வீட்டு வசதி உணவு வசதியெல்லாம் செய்துதந்து

பிரசங்கம் செய்வித்தார்கள். இராமநாதபுரம் அரசரால் சாமிநாதையர் கதிரேசன் செட்டியார் முன்னிலையில் பிரசங்கபாணி என்ற பட்டமும் கொடுத்தார்கள். இந்தியாவின் இராசப்பிரதிநிதி ஒரு பாராட்டுக்கடிதமும் கொடுத்தார். இன்று எனக்கு வயது சென்று விட்டது. உண்ண உணவில்லை. வயிற்றிலே புண். மருந்துக்குக் கூட காசில்லை. அம்மா(மனைவி) இறந்து இருபது வருடம், பராமரிக்கயாருமில்லை. இருப்பது வாடகைக் குடிசை” என இரத்தினேஸ்வர ஐயரின் குரலையும் கட்டுரை பதிவிட்டுள்ளது. பண்டிதருக்காக இந்து சாதனத்தில் நிதிசேகரிக்க முயற்சித்தார்கள். அதுவும் அதிகம் பலனளிக்கவில்லை என்ற தகவலும் அப்பதிவில் உள்ளது.

சங்கமத்தில் உலகவலம் தொடர்பான கட்டுரைகள் சமகால உலகநிகழ்வுகளையும் அவற்றின் வரலாற்று அடிப்படைகளையும் விபரிக்கின்றன. இதே போல் அறிவியல், கலைகள் சார்ந்த கட்டுரைகளும் இடம்பெற்றுள்ளன. இதழில் கட்டுரைகளே பிரதான இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. நீலாவணன், ம.பார்வதி நாரசிவம், சேரன் உள்ளிட்டோரின் கவிதைகள் சிலவும் இதழ்களில் அடங்குகின்றன. அவை இயற்கையையும் காதலையும் குறித்துப் பேசுகின்றன. வலிமை என்ற சேரனின் கவிதை இவ்வாறு தொடங்குகிறது.

வானம் கருப்பாய்
முகில் திரண்டு மழை பொழிய
என்னுடைய ஓலைச்
சிறுகொட்டில் நனைகிறது...!
என்றாலும் என்வீட்டு...
ஓலை விளிம்பின்
நுனியால் மழைந்துளிகள்
ஒன்றன் பின்னொன்றாய்
ஓழுங்காய்...
நிலம் வீழ்ந்து...
காய்ந்த தரையை...
மெதுவாய்த் துளைக்கிறது...
கட்டாந்தரையைத்
துளைத்துப் பிளக்கிறது...!

இக்கவிதை அக்காலத்தில் கவிதையின் வெளிப்பாட்டு முறையில் நிகழ்த்தொடங்கிய மாற்றத்தை உணர்வதற்குத் தக்க வகைமாதிரியாகும்.

நான்கு இதழ்களிலும் சிறுகதைகள் சில இடம் பெற்றுள்ளன. இக்கதைகள் சீதனம், குடும்ப உறவுகள், மலையக மக்களின் வெளியேற்றம் முதலான விடயங்களைக் கதைக் கருக்களாகக் கொண்டுள்ளன. தேவனின் பலவீனம் என்ற சிறுகதை அக்கால ஆணாதிக்கத்தின் அடக்குமுறையை வெளிச்சமிட்டுக்காட்டுகிறது. ஆதவனின் உத்தரவை மீறிய உறவுகள் என்ற சிறுகதை பிரசாவுரிமை அற்ற மலையக மக்களை அரசாங்கம் வெளியேற்றிய போது அவர்களுக்குண்டான வலியைப் பறைகிறது.

அறிவியல், சமகால நிகழ்வுகள், அநுபவப் பகிர்வுகள், சமயம், நகைச்சுவைத் துணுக்குகள் உள்ளிட்ட பலவிடயங்களும் சங்கமத்தில் இடம் பெற்றுள்ளன. எழுத்துலகில் வெள்ளிவிழாக் கால அனுபவங்களை விபரிக்கும் சொக்கனின் அனுபவப்

பகிர்வு இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. சமஸ்கிருதமய மாதலின் விளைவால் ஈழத்துச் சிறுதெய்வ வழிபாட்டு மரபு மாற்றமுற்றுவருவதனை கண்ணகிக்கு சிலை எடுத்த நிகழ்வினூடாக விளக்கும் த. சண்முக சுந்தரத்தின் கட்டுரையும் பேராசிரியர் க. கணபதிப் பிள்ளை வாழ்க்கையும் பணியும் எனும் தலைப்பில் ஆ.சிவநேசச்செல்வன் எழுதியுள்ள கட்டுரையும் குறிப்பிடத்தக்கவை.

ஈழத்து சிற்றிதழ் வரலாற்றில் சங்கமம் இதழ் பெரியளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய இதழாக அமையாவிட்டாலும் அதன் பிரசவம் அக்காலத்தைப் புரிந்துகொள்வதற்கான ஒரு அடையாளமாக உள்ளமைபிரதானமாகும்.

சங்கமம் இதழ் மூன்றில் இடம்பெற்றுள்ள அனுபவப்பகிர்வு பகுதியில் சொக்கன் தனது இலக்கிய அனுபவங்களின் ஈற்றில் பின்வரும் வேண்டுகையை முன்வைக்கிறார்.

1. மாநகரசபைகளும் நகரசபைகளும், பட்டின சபைகளும் தமது நூல்நிலையங்களுக்கு ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் நூல்களில் ஒன்றோ, இரண்டோ பிரதிகள் வாங்கிச் சேர்க்கலாம்.
2. மகாவித்தியாலயங்களும் மத்திய மகாவித்தி

யாலயங்களும் தமது பாடசாலை நூல்நிலையங்களில் ஈழத்து ஆக்கங்களுக்கு இடமளிக்கலாம்.

3. அரசாங்கமே தரமான நூல்களை இத்தகைய நிறுவனங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தலாம்.
4. நூல்களை வாங்கும் வசதியுள்ளவர்கள் ஒரு மாதத்தில் ஐந்து ரூபாய்க்காவது ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளை வாங்கியுக்குவிக்கலாம்.
5. கல்வி நிலையங்கள், பரிசளிப்பு விழாக்களுக்கு ஈழத்தவர்களின் நூல்களையே பெருமளவு பயன்படுத்த முன்வரலாம்.

நாற்பத்து மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னர் சொக்கன் முன்வைத்தது இன்றும் பொருந்துகிறது. இலக்கிய உந்தலாலும் தம்மால் முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடும் கருத்துநிலை சார்ந்தும் தனிநபரது வேட்கையாலும் புலர்ந்த சிற்றிதழ்களில் பல குறுகிய காலத்தில் தமது பயணத்தை முடிவுறுத்தும் நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டமை ஈழத்து இலக்கிய உலகின் கசப்பான வரலாறாகும். இந்தச் சுழிகளைத் தாண்டி சில இதழ்களால் மட்டுமே நிலைபெற முடிந்தது; முடிகிறது. சமூக உணர்வோடு மலரும் இப்படைப்புக்களுக்கு கைகொடுக்க வேண்டியது ஆரோக்கியமான சமூகத்தை அவாவிநிற்கும் அனைவரதும் கடனாகும்.

செ.அன்புராசாவின் 3 கவிதைகள்

மனித சாதி!

“எச்சாதி இவன்சாதி?”
என்றொருவர் எனைக் கேட்டார்!
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
வைத்தியம் செய்கிறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
இரத்ததானம் கேட்கிறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
நல்லாசிரியனைத் தேடுகிறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
சலுகைக்காய் ஏங்குகிறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
உதவிக்கு அழைக்கிறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
கடனுக்காய் கையேந்திறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி” எனப் பார்த்தா
வாக்குப்பிச்சை கேட்கிறாய்?
“எச்சாதி இவன்சாதி?” என்றவருக்கு
“எச்சாதி உன்சாதி
அச்சாதி அவன்சாதி”
என்பதுதான் என்பதில்!

பத்திரம்!

“பத்திரம் பத்திரம்!” என்று
பத்திரமாய் பெற்று,
“பத்திரம் பத்திரம்!” என்று
பத்திரமாய் வளர்த்து,
“பத்திரம் பத்திரம்!” என்று
பத்திரமாய் ஆளாக்கி...
பத்திரமாய் இருக்கிறான்
என் மகன் என் வீட்டில்!
வேலை ஏதும் தேடாமல்,
வேலை ஏதும் செய்யாமல்!

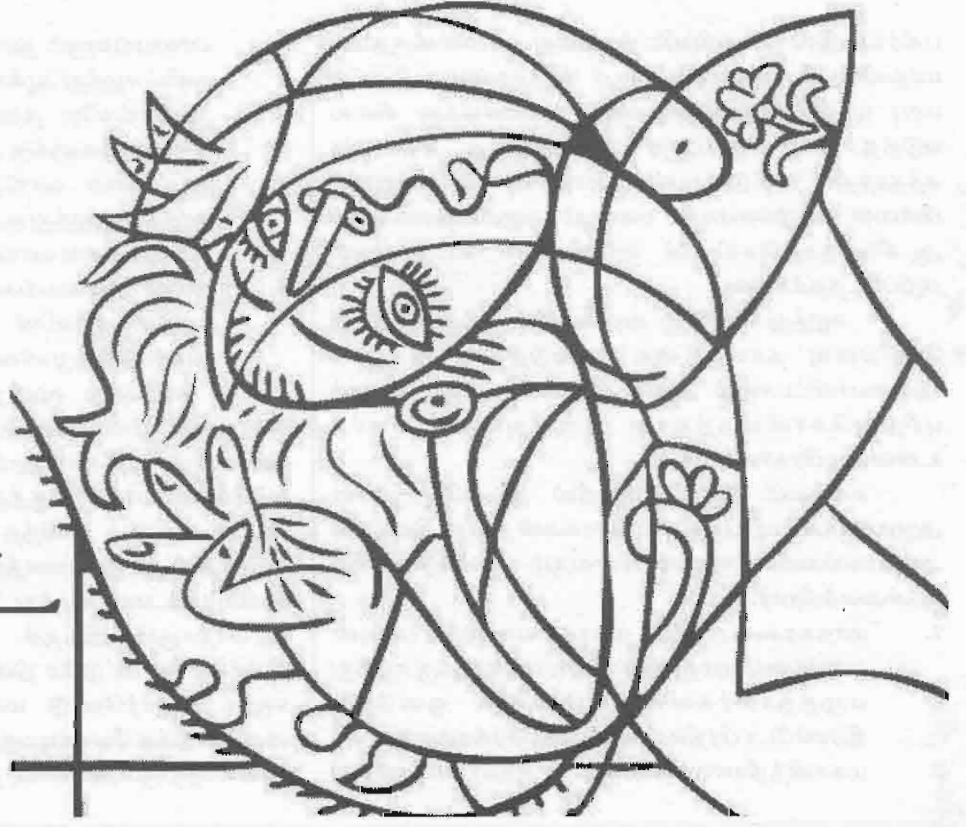
சோசலிசமும் சாதிசமும்!

எங்கள் நாட்டில்தான்
கூடியிருந்து
குடிக்கும்போது
“சோசலிசம்” பேசுவார்கள்!
விடிந்ததும்
வெறி முறிந்ததும்
“சாதிசம்” பார்ப்பார்கள்!

மலரன்னை

கோடை நதி

புலர்ந்தும் புலராத காலைப்பொழுது. இத்தனை நேரமும் இருட் போர்வைக்குள் அமிழ்ந்து கிடந்த பூமி வெளிக்கத் தொடங்கியபோது... கந்த சுவாமி கோயிலின் காலைப் பூஜைக்கான ஆயத்த மணியின் ஒலி அங்கு நிலவியிருந்த பேரமைதியைக் கிழித்து ஒலிக்கவும் அவ்வூர் மக்கள் உறக்கம் கலைந்து விழிப்புறுகின்றனர்.

ஆர்த்தி பரபரப்புடன் எழுந்தவள், தன்னருகே கிடந்த மகன் தமிழ்மாறனை தட்டியெழுப்பினாள்.

“தம்பி! பள்ளிக்குப் போக வேணும் எழும்பு” ம்...ம்... திரும்பிப் படுத்தான் மாறன்.

காலைக்கடன்களை முடித்து குளித்து விட்டு வந்த ஆர்த்தி, தனது குட்டிக் கடையைத் திறந்தவாறே மீண்டும் குரல் கொடுத்தாள்.

“மாறன்! நேரம் பேயிட்டுது. கெதியாய் எழும்பு”

அம்மாவின் கண்டிப்பான போக்கை நன்குணர்ந்த மாறன் எழுந்து போனான். சிறிது நேரத்தில் குளித்து விட்டு கைநிறையப் பூக்களுடன் கடைக்குள் நுழைந்தான். ஊதுபத்தியின் நறுமணம் கடையெங்கும் வியாபித்திருந்தது. பூக்களை சுவாமி படங்களின் முன் வைத்து கும்பிட்டு விட்டு அம்மாவைத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

ஆர்த்தி பாண் காரன் கொடுத்து விட்டுப் போன பாண், பணில் வகைகளை கண்ணாடி அலுமாரிக்குள் அடுக்கி கொண்டிருந்தாள்.

“அம்மா! நான் என்ன கும்பிட்டநான் என்று சொல்லுங்கோ பாப்பம்”

“நல்லாய் படிக்க வேணும் என்று கும்பிட்டிருப்பாய்”

“அதுதான் இல்லை. அப்பா சீக்கிரமே வரவேணும் என்று கும்பிட்டநான்”

ஆர்த்தி மகனை ஏறிட்டு நோக்கினாள். அவளது கண்களில் ஏக்கம்

“ம்!...” ஏக்கத்துடன் ஒரு பெருமூச்சை வெளியேற்றுவதைத் தவிர அவளுக்கு வேறு வழி தெரியவில்லை.

“அக்கா! பாண் ஒரு நாத்தலும் அரைக்கிலோ வாழைப்பழமும் தாங்கோ”

வாடிக்கையாளர்கள் வரத் தொடங்கி விட்டனர். அவள் பம்பரமாகச் சுழன்றாள். அடிக்கடி அவளது கண்கள் நேரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டன.

சரியாக ஏழு மணியானதும் ஆர்த்தி கடையை இழுத்துப் பூட்டினாள். விலைப்படாமல் கிடந்த அரை நாத்தல் பானையும் மாறனுக்கென எடுத்து வைத்திருந்த கறிபனியையும் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டிற்குப் போனாள். அங்கு... மாறன் பாடசாலைச் சீருடையில் தயாராக நின்றிருந்தான்.

ஆர்த்தி அவசரமாக தேநீர் தயாரித்தாள். இருவரும் பசியாறியதும் அவள் தனது ஈருருளியை எடுத்துக்கொண்டு மாறனின் பாடசாலை நோக்கிப் புறப்பட்டாள். பின்னால் கரியரில் மாறன் தோளில் புத்தகப்பையைச் சுமந்தவாறு அம்மாவின் வயிற்றை இறுக கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாடசாலையில் மகனை இறக்கிவிட்டுத் திரும்பி வந்தபோது அவளது ஈருருளி கரியரில் ஒரு மூட்டை மரக்கறி நிறைந்திருந்தது. ஆர்த்தி திரும்பவும் கடையைத் திறந்து முன்மேசையில் தான் சந்தையிலிருந்து வாங்கி வந்திருந்த மரக்கறிகளை பரப்பி வைத்தாள் மீண்டும் வியாபாரம் குடு பிடிக்க ஆரம்பித்தது.

“ஆர்த்தி அக்கா! அரைக்கிலோ வெண்டியும் காக்கிலோ கறட்டும், அரைக்கிலோ சின்ன வெங்காயமும் போடுங்கோ”

அதே தெருவில் வசிக்கும் சபாவின் குரல். மரக்கறி களிலுள்ள சத்துப்பிரமாணம் பார்த்து வாங்குபவள் அவள்.

“ஆர்த்தி! அரைக்கிலோ உருளைக்கிழங்கும் நூறுகிராம் மிளகாய்த்தூளும் தா பிள்ளை.”

“ஏனென ஆச்சி! இவ்வளவு உடன் மரக்கறி வகை எல்லாத்தையும் விட்டிட்டு உருளைக்கிழங்கை வாங்கறியள்”

சுபாவுக்கு மனம் பொறுக்கவில்லை. கேட்டு விட்டாள்.

“எனக்கென்னடி பிள்ளை தெரியும். மருமோள் அதைத்தான் வாங்கியரட்டாம்”

ஆர்த்தி கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள். ஆச்சியை மருமகள் சுருட்டி வைத்திருக்கும் விசயம் அவளுக்கு மட்டும்தான் தெரியும்.

ஆச்சி அவளது வீட்டுக்கு இரவுத்துணைக்கு வருவாள். மருமகள் தன்னை ஆட்டிப்படைப்பதைப் பற்றி கதை கதையாகச் சொல்லுவாள். தன் மனக் கவலைகளை ஆர்த்தியிடம் இறக்கி வைத்துவிட்டதில் அவளுக்கு ஒரு நிம்மதி கிடைக்கும். ஆர்த்தி அவளை அரவணைத்து ஆறுதல் சொல்லுவாள்.

மதியம் பதினொன்றைத் தாண்டியதும் கடை வெறிச்சோடிவிட்டது. ஆர்த்தி கடையைப் பூட்டி விட்டுப்போய் சமையலைக் கவனித்தாள். சமையல் முடிந்ததும் மாறனைக் கூட்டப்போக வேண்டும்.

மாறன் வந்ததும் இருவரும் மதிய உணவு அருந்திவிட்டு சற்றுநேரம் களைப்பாறினர். உடல் அசதியினால் அவள் சற்று கண்ணயர்ந்து விட்டாள்.

“கீச்! கீச்! கீச்!...”

குருவிகளின் அவலமான ஓலம் அவளைத் திடுக்கிட்டு எழு வைத்தது. எழுந்தவள், அருகில் படுத்திருந்த மாறனைத் தேடினாள். அவனைக் காணவில்லை. அவசரமாக எழுந்து குரல் வந்த திசையை நோக்கி ஓடினாள். அங்கே...

மாறன் கோழிக்குஞ்சுகளை அடைத்து வைக்கும் கரப்புக்குள் மேல் வாசலினூடாக கண்களைச் செலுத்தி எதையோ அவதானித்துக் கொண்டிருந்தான். வெளியில் சில புலினிக்குருவிகள் அட்டகாசமாகக் குரலெழுப்பி ஆவேசத்துடன் அலைந்து திரிந்தன. அம்மா அருகில் வந்ததைக் கூட மாறன் கவனிக்கவில்லை. அவனுடைய முழுக்கவனமும் தான் பிடித்து வைத்திருக்கும் குருவிமேல் இருந்தது.

“மாறன்! என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்?”

ஆர்த்தி அவளது தோளைத் தொட்டு உலுப்பியதும் அவன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

“அம்மா! நான் ஒரு குருவியைப் பிடிச்சிட்டேன்...”

உற்சாகத்துடன் கூறியவனது வார்த்தையில் பெருமை இழையோடியது. ஆர்த்திக்கு அவளது செய்கை எரிச்சலை ஏற்படுத்தும் என அவன் இம்மியளவும் கருதவில்லை. அவன் சற்றும் எதிர்பாராத விதத்தில் அம்மா கரப்பினை உயர்த்தி அந்தக் குருவியை வெளியே விட்டு விட்டாள். இந்தச் செய்கையை அவதானித்த மாறனுக்கு வெப்பியாரமாக இருந்தது. பெரும் குரலெடுத்து “ஓ...வென்று அழத்தொடங்கினான். ஆர்த்தி அவனைச் சமாதானப்படுத்தினாள்.

“இஞ்சை பார் மாறன்! நீ அந்தக் குருவியைப் பிடிச்ச வைச்ச என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“நான் அதுக்கு சாப்பாடு போட்டு வளர்ப்பன்”

“மாறன்! நான் சொல்லுறதைக் கேள் ராசா. குருவிகள் சுதந்திரமாய், தன்னிச்சையாய் பறந்து திரிய வேணும். அதை நாங்கள் பிடிச்ச அடைச்ச வைக்கிறது பாவம். அந்தப் பாவத்தை நீ தேடப்போறியோ?”

“அம்மா! என்னுடைய பிரண்ட் லலீசன் வீட்டில்...கிளி வளர்க்கினம். அது கூட்டுக்குள்ள இருந்து கொண்டு நல்லாக் கதைக்கும். ஆரும் ஆக்கள் வந்தால் லலீசன்! லலீசன்!! என்று கூப்பிடும். நல்ல வடிவான கிளி.”

“கிளி அழகானதுதான். ஆனால்...அதற்காக அதைக் கூட்டில் அடைத்து வைக்கிறது சரியோ. நீயே ஒருதரம் யோசிச்சுப்பார். உன்னை ஓடியாடி உலாவித் திரிய விடாமல் ஒரு அறைக்குள் அடைச்ச வைச்ச... உனக்கு விருப்பமான சாப்பாட்டை மட்டும் தந்தால் உனக்கு அது சம்மதமோ.”

“நான் மாட்டன். எனக்கு அது பிடிக்காது.”

“அது போலத்தான் பறைவகளும். பறந்த வான் பரப்பில் சிறகடிச்சுப் பறந்து திரிய வேண்டிய உயிர் களை நாங்கள் அடைச்ச வைக்கிறது பாவமெல்லோ. அப்படிச் செய்தால் நிச்சயம் கடவுள் எங்களைத் தண்டிப்பார்.”

“அம்மா! நான் உங்களை ஒன்று கேட்கப்போறன்”

“என்ன ராசா?”

“எங்கட அப்பாவையும் அங்கை அடைச்சத் தானே வைச்சிருப்பினம். அதனால்தானே அவர் எங்களிடம் வரமுடியாமல் இருக்கிறார்.”

ஆர்த்தியின் இதயத்தில் முள் ஒன்று தைத்து விட்டார் போன்றதொரு வலியினால் துடித்துப் போனாள். இதயத்தில் ஏற்பட்ட வலி உணர்வலைகளைத் தூண்டிவிட அதன் பிரதிபலிப்பாய் கண்களிலிருந்து நீர் சொரியத் தொடங்கியது. கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டவள் தன்னை சுதாசரித்துக் கொண்டாள்.

“அது சரி மாறன்! நீ எப்படி அந்தக் குருவியைப் பிடிச்ச நீ.”

பேச்சை திசை திருப்பும் நோக்கில் மகனிடம் கேட்டாள். மாறனுக்கு உற்சாகம் வந்து விட்டது.

“அம்மா! நீங்கள் வீசியிருந்த தேங்காய்ப்பூவை அவை பாய்ஞ்சு பாய்ஞ்சு பொறுக்கிக் கொண்டிருந்தினம். நான் மெதுவா பின்னால் போய் கரப்பால் மூடி விட்டன். ஒருத்தர் அதுக்குள்ள அகப்பட்டுப் போனார்”

“சும்மா சொல்லக் கூடாது. என்னை பிள்ளை கெட்டிக்காரன்தான்” மகனைத் தட்டிக்கொடுத்தான். நேரம் மூன்று மணியாகிவிடவே, இருவருமாகப் போய் கடையைத் திறந்தார்கள். ஆர்த்தி மாறனை எங்கும் போக விடுவதில்லை. பாடசாலை நேரம் தவிர, மற்றைய நேரங்களில் தன்னுடன் கூடவே வைத்திருப்பாள். அவளுக்கும் அவன் தான் ஒரே பற்றுக்கோடு. மாறன் ஒரு பக்கத்தில் இருந்து வாய்ப்பாடுகளைப் பாடமாக்கிக் கொண்டிருக்க, ஆர்த்தி வாடிக்கையாளர்களைக் கவனிப்பதில் ஈடுபட்டாள்.

அன்று இரவு எதிர்விட்டு அன்னப்பிள்ளை ஆச்சி நேரத்தோடு வந்துவிட்டாள். ஆர்த்தி, சிறிது நேரம் மகனுக்கு பாடம் சொல்லிக் கொடுத்துவிட்டு படுக்கைக்குப் போனார்கள். ஆச்சியைப் பகல் முழுவதும் மருமகள் வேலை கொடுத்து வாட்டி யெடுத்து விடுவாள். உடம்பின் அசதியால் அவள் படுத்ததும் குறட்டைவிடத் தொடங்கி விடுவாள், மாறனும் அம்மாவின் பக்கத்தில் சுருண்டு விடுவான்.

ஆர்த்திக்கு மட்டும் நித்திரை நெருங்குவ தில்லை. எட்டவாய் நின்று அவளை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும் அவளது நினைவுகளோ... குரங்காக உருவெடுத்து எங்கெல்லாமோ தாவித் திரியும். அன்றும் அப்படித்தான் அமைதியான நதியினிலே ஓடிக்கொண்டிருந்த அவர்களது வாழ்க்கை என்னும் படகு ராட்சத அலைகளினால் தூக்கியெறியப்பட்ட அந்த நாள்... அவன் வாழ்க்கையில் கறை படிந்த நாள்.

அவளது கணவன் இன்பன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காக கொழும்பு போய் வரும் பயணிகள் பேருந்தின் சாரதியாக தொழில் செய்தவன். எண்ணற்ற தடவைகள் அவன் பேருந்தை கொழும்பு நோக்கிச் செலுத்திப் போய் வந்திருக்கிறான். அந்தத் தடவையும்

அப்படித்தான். புறப்பட்டுப் போனவன் மூன்றாம் நாள் விடியற்பொழுதில் திரும்பி வருவான் எனக் காத்திருந்த ஆர்த்திக்கு அவலமான அந்தச் செய்திதான் வந்து சேர்ந்தது.

“டிறைவரையும், கிள்ளைரையும் சோதனைச் சாவடியில் வைத்து பிடித்துக் கொண்டு பொய் விட்டார்களாம்”

பேரிடியாய் வந்து விழுந்த அந்தச் செய்தி யினால் துடித்துப் போனாள், ஆர்த்தி. கையில் குழந்தையுடன் செய்வதறியாது நிலைகுலைந்து தவித்தாள். ஒன்றுமறியாத அப்பாவிமான தனது கணவன் இன்பன் ஏன் கைது செய்யப்பட்டான் என்பதை அறிய அவளுக்கு நீண்ட நாளாயிற்று. பேரூந்தின் அநாமதேயமாக ஒரு பொதி கிடந்ததாம்.

பேரூந்தின் சொந்தக்காரரான முதலாளி சில காலம் அலைந்து திரிந்து பார்த்தார். எதுவித பலனும் கிட்டவில்லை. காலப் போக்கில் அவர் தனது விரயமான முயற்சியை கைவிட்டு விட்டார். ஆர்த்தி சுயமாகச் சிந்தித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தாள். தன்னிடமிருந்த தேட்டத்தை முதலாகப் போட்டு இந்தச் சிறு கடையை ஆரம்பித்தாள். தன்னுடையதும், பிள்ளையுடையதுமான வாழ்வாதாரத்தக்கு ஒரு வழி தேட வேண்டி யிருந்தது. ஒருத்தருக்கும் அடிபணியாமல் நேர்மைத் திறனுடன் உழைப்பதால் அவர்களது சீவியம் சுமுகமாகப் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. என்றோ ஒருநாள் கணவன் வருவான் என்ற நம்பிக்கை அவளுக்கு உத்வேகத்தைக் கொடுக்கிறது என்பது தான் உண்மை.

அன்றைய தினம், ஆர்த்தியின் கடை பூட்டிக் கிடந்தது. பொருட்களை வாங்கிப் போக வந்த வாடிக்கையாளர்கள் தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டார்கள்.

“காலையில் ஊர்வலத்துக்கென்று போன ஆர்த்தி இன்னும் வரவில்லை போல கிடக்கு”

“பாவம் பெட்டை தனியாய்க்கிடந்து எத்தினை நாளைக்குத்தான் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறது. புருசன் காரணையும் அவங்கள் விடுவீக்கிறதாய்க் கானாயில்ல”

அன்னப்பிள்ளை ஆச்சியின் ஆதங்கம் இது.

“ஆர்த்தி என்றபடியால் கடையையும் நடத்தி பிள்ளையையும் படிக்க வைச்சு, ஒருத்தரிட்டையும் கையேந்தாமல் காலத்தைக் கொண்டு போறாள். கடவுள் தான் கண் திறந்து அவளைக் காப்பத்த வேணும். நல்ல சீவன். ம்!...”

எவருடனும் சுமுகமாகப் பழகும் சுபாவம் ஆர்த்தியுடையது. எனவே அயலவர்களுக்கு அவள் மீது கழி விரக்கம் இருந்ததில் வியப்பில்லை.

தெரு முளைப்பில் ஆர்த்தியின் சைக்கிள் வருவது தெரிந்தது. வியர்த்து களைத்து வந்திறங்கினாள், ஆர்த்தி. அவளுக்குப் பின்னாலிருந்த மாறனும் இறங்கி னான். ப்போது தான் அவனைக் கவனித்த அன்னப்பிள்ளை ஆச்சி ஆர்த்தியை வசையத் தொடங்கினாள்.

“பிள்ளை ஆர்த்தி! எனடி பிள்ளை இந்தப் பச்சைப் பாலனையும் கூட்டிக் கொண்டு போன நீ. எக்கணம் இந்த வெய்யிலுக்கை நின்று வருத்தம் வந்திடப்போகுது”

“ஆச்சி! என்னை என்ன செய்யச் சொல்லறியிள். தானும் வரப்போறன் என்று ஒற்றைக் காலிலை நிண்டெல்லே அடம் பிடிச்சவன்”

“சரி சரி களைச்சுப் போய் வந்த நீங்கள், போய் கால் முகத்தைக் சுழிவி, ஏதும் சாப்பிட்டு களையாறுங்கோ” ஆச்சிக்கு ஆர்த்தியிலும் பிள்ளையிலும்

கருந்தனம் அதிகம். ஆர்த்தியும் மாறனும் குறித்துவிட்டு வந்து விடியற்காலையில் சமைத்து வைத்துவிட்டுப் போன சோற்றை சாப்பிட்டார்கள். மாறனுக்கு சாப்பாட்டில் அவ்வளவு நாட்டம் இருக்கவில்லை. தண்ணீரை மட்டும் நிறையவே குடித்துவிட்டு படுத்துக் கொண்டான். ஆர்த்தி கடையைத் திறந்து மாலைநேர வியாபாரத்தைக் கவனித் தாள். மணி ஏழு ஆகியதும் கடையைப் பூட்டி விட்டு வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தால்... மாறனின் அனுக்கக்குரல் கேட்டது. பதறித் துடித்தவள் ஓடிவந்து நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தால் நெருப்பாக கணன்றது. ஒரு பனடோலை எடுத்து தண்ணீருடன் குடிக்கக் கொடுத்து விட்டு பக்கத்திலேயே இருந்து கொண்டான். அவளது மனத்தில் பலவிதமான உறுத்தல்கள் தோன்றி அலைக்கழிய வைத்தன.

“சிறைக் கைதிகளை விடுவிக்க கோரி அனைத்துத் தரப்பினரும் ஒருங்கிணைந்து ஆர்ப்பாட்ட ஊர்வலம் நடத்துகையில் பாதிக்கப்பட்ட நான் போகாமலிருக்க முடியுமா. பிள்ளையும் அப்பாவுக்கு விடுதலை கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக தானும் கலந்து கொள்ள வேண்டு மென்று அடம்பிடித்தான். அவனைப் பெரிதும் பாதித் திருந்த அப்பாவின் ஏக்கத்தைப்பற்றி நன்கறிந்த நான் அவனைத் தடுத்துப் பார்த்தேன். அவனோ மூர்க்கத்தன மாய் பிடிவாதம் பிடித்தான். வெய்யில் சுட்டதாலத்தான் காய்ச்சல் வந்திருக்க வேண்டும். நான் கொடுத்த பனடோ லுடன் காய்ச்சல் குறைந்து விடும். நாளைக்கே பிள்ளை சுகமாகி எழுந்து விடுவான்.”

ஆர்த்தியின் மனதில் நம்பிக்கை துளிர் விட்டது. ஆனால் அவள் எதிர்பார்த்தவாறு காய்ச்சல் குறைய வில்லை. மாறாக அனலாகத் தகித்து பிள்ளையை வாட்டி யெடுத்தது. வெப்பத்தின் வேகத்தினால் மாறன் பிசுத்தத் தொடங்கினான்.

“அம்மா!... அப்பா வருவாரா... கட்டாயம் வந்திடுவாரா...”

செய்வதறியாது திகைத்து நின்ற ஆர்த்திக்கு தலையிலடித்து கதற வேண்டும் போலிருந்தது. ஒருவாறு தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டவள், விடிந்ததும் பிள்ளையை வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு சென்றாள். மாறனை பரிசோதித்த மருத்துவர் அவனுக்கு “நியூமோனியா” என்று சொல்லி காலையும் மாலையும் ஊசிபோட்டாலத்தான் நிவாரணம் கிடைக்குமெனவும் கூறி வார்ட்டில் மறித்த விட்டார். ஆர்த்தி வயிற்றில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு மாறன் தேறி எழும்ப வேண்டும் என இறைவனைப் பிரார்த்தித்தவாறிருந்தாள்.

ஊசி போட்டதும் மாறனது அனுக்கம் குறைந்தது. மயக்கமுற்றவன் போல் அசைவற்றுக் கிடந்த மைந்தனைப் பார்க்க பெற்ற வயிறு பற்றி எரிந்தது. நினைவுகளோ நிலையின்றிச் சுழன்றன. கட்டிய கணவனோ கண்காணாத இடத்தில் கட்டுண்டு போய்க் கிடக்கிறான். பெற்ற பிள்ளையோ இங்கு... கிழித்துப் போட்ட நாராக துண்டு போய் நினைவற்றுக் கிடக்கிறான். இன்னும் யாருக்காக நான் உயிர் வாழ வேண்டும்.

கோடை நதியென வறண்டுபோய்க்கிடந்தது அவளது இதயம்.

எச்சலனமுமற்று
சித்திரம் போல,
உள்ளுறைகிறது காடு.

எனைவிரட்டும் நொடிகளை
உப்பவித்து,
கனவுகளில்...
எனைப் பலியுமிடுகிறது.

சுப்பிப்பற்ற என் வார்த்தைகளில்...
புன்னகை மலர்த்தி,
மணம் பரப்பி
ஜீவிதத்திற்கழுகும் தருகிறது.

இருளுடைத்தொளிரும்
நிலவேரு
சமரசப்படும் நிழல்களை
அள்ளிக்குதுகலிக்கிறேன்.

இருளும் ஒளியும் கலந்த
என் காலத்தை,
காடறியும்.

இடியையும் இரைச்சலையும்
ஏதேதோ ஒலிகளையும்
காவியிறைத்து
எனையசைத்துப் போகிறது...
காற்று.

சாபங்களற்ற பொழுது

சு.க. சிந்துதாசன்

அற்பனை,
சாத்தான்களின்...
ஒலங்காவி வந்து,
காற்றசைத்துப் போகலாம்.
அமானுசயங்களாலான
என் காட்டை...?

காற்றைப்போல்
எனையசைத்துப் போனவைகள்...
ஏராளம்.

“சாவு” ஒருமுறைதான்
என்றுணர,
பலதடவை செத்தாயிற்று.

சாவுகளில் பிரவாகித்த பட்டறிவால்...
காட்டையே அபிசேகிக்க
எத்தனிக்கிறேன்.

அபிசேகங்களால்...
வேர்கள் புரிக்குமானால்...
காடினனும் பலங்காணும்.

காட்டின் ஆத்மார்த்தத்திலிருந்து
கிளைப்புறும் என்சுருதி,
காலக்காதுகளில் அர்த்தப்படுமானால்...
“சாபங்களற்ற பொழுது”
வசமாகும்.

மூச்சுக்காய் ஏங்கும்

கிழக்கிலங்கைப் பாணர்பாடல் மரபு

பேராசிரியர் செ. யோகராசா

சங்க இலக்கியம் வாய்மொழி இலக்கியத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறந்துள்ளது என்பது பற்றிய பேராசிரியர் க. கைலாசபதி அவர்களது Tamil Heroic Poetry என்ற ஆய்வு நூலின் வரவு மேலைத்தேய ஆய்வாளர்களை மட்டுமன்றி தமிழ் நாட்டு ஆய்வாளர்களையும் ஈர்த்திருந்தமை இன்று பழைய செய்தியாகி விட்டது. இவரது ஆய்விலே சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த பாணர் என்போருக்கு முக்கிய இடமுள்ளது. இத்தகைய பாணர்களது பாடல் மரபின், அதாவது பாணர்பாடல் மரபின் செல்வாக்கு கிழக்கிலங்கையில் வாழ்கின்ற வாய்மொழிப் புலவர்களது பாடல்களில் கணிசமானளவிற்காணப்படுகின்றது.

பாணர்கள் என்போர் சங்ககாலச் சமூகத்தில் வாழ்ந்த விறலியர், கூத்தர், கோடியர் முதலான கலைஞர்களுள் ஒரு சாரார். வறுமையோடு போராடி நாடோடியாக வாழ்ந்து வந்த இவர்கள் அரசர்களைப் புகழ்ந்துபாடி பரிசில் பெற்றுச் செல்கின்ற வழக்கமுடையவர்கள். இனக்குழுச் சமூக ஆட்சியின் போது செல்வாக்குடனிருந்த இவர்கள் பேரரசு உருவாக்கத்துடன் புலவர்கள் செல்வாக்குற்ற சூழலில் செல்வாக்குக்

குன்றி மறைந்து விடுகின்றனர். கல்லா வாய்ப்பாணர்களாகிய வாய்மொழிப்பாடல் மரபுகளைப் பின்பற்றி சங்ககாலப் புலவர்களியற்றிய பாடல்களே சங்க இலக்கியப் பாடல்களாகும். பாணர்களது பாணர்பாடல் கள் கிடைக்காத நிலையில் அவற்றின் எச்ச சொச்சங்களையே சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் காண முடிகின்றது. “தொடக்க காலப் பாடல்களின் மொழிநடையைச் செய்பம் செய்தலில் இவ்வித பாணர்பாடல்களின் பங்கு பெரிதாக இருந்திருக்க வேண்டும்” என்பார் கைலாசபதி?

கா. சிவத்தம்பி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பதும் கவனத்திற்குரியது. “தமிழ் இலக்கியத்தில் தொடக்க காலமாகிய சங்க காலத்தினைப் பார்க்கின்றபோது அதிலே உள்ள முக்கியமான அம்சம் என்ன வென்றால் இந்தக் கற்றறிந்த புலவர்கள் மாத்திரம் அல்லாமல் கல்லாவாய்ப் பாணர்களும் அதாவது புலவர்களைப் போன்ற கல்வி அறிவு பெறாத பாணர்களும் இந்தப் பாடல்களைப் பாடினார்கள். அரச சபையிலே மன்னர்களையும் அவர்களையே சுற்றத்தாரையும் மகிழ்விப்பதற்குப் பாடினார்கள் என்பதனை நாம் அறிகின்றோம். இந்தப் பாணர் பாடல் மரபு அதிகம் பேசப்பட

வில்லை. சங்க இலக்கியத்திற்குள்ளே பிற்காலத்தில் பாணர் மரபு நிராகரிக்கப்படுவதனை நாங்கள் நெடுநல்வாடை போன்ற பாடல்களுக்கூடாகக் காண்கின்றோம். கேட்டறிகையில் வருகின்ற பொழுது நான் முன்னர் கூறியது போன்ற பாணரை “கல்லாவாய் பாணர் என்கின்ற தன்மை வந்துவிடுகின்றது. இந்தப் பாணர் மரபு சங்க இலக்கியத்தின் பிற்கூற்றிலும் அதனைத் தொடர்ந்தும் வருகின்றது. மேற்கூறிய பாரம் பரியத்தின் வளர்ச்சி தான் அல்லது உருமாற்றந்தான் இந்த அச்சுப் பிரதியினைக் கொண்ட ஒருவரால் எழுதப்பட்ட - ஆனால் அதே வேளையில் பலருக்கு எடுத்துக் கூறப்பட்ட அந்தப் பாடல் பிரதியாகும்; தொடர்ந்து கா. சிவத்தம்பி குறிப்பிடுகின்ற இன்னொரு விடயம் இவ்வேளை முக்கிய கவனிப்பிற்குரியதாகின்றது. அது பின்வருமாறு:

“மேற்குறித்த பாடல் மரபினை (இங்கு ஆய்விற்குப் படுத்திய பாடல் மரபு க - ர்) பார்த்தோமானால் இதில் சங்க இலக்கியத்திற்கு சொல்லப்படுகின்ற - வாய்ப்பாடல் மரபிற்குரிய பண்புகளென்று கைலாசபதி சொல்கின்றவற்றுள் பெரும்பாலானவற்றைக் காணலாம். உதாரணமாக பல இடங்களில் குறிப்பிட்ட சில வரிகள் மாறிமாறி வரும். இப்படியான தொரு (Formula) வாய்ப்பாட்டு நிலையை அந்தப் பாடலிலே காணலாம்”

மேற்கூறப்பட்ட பண்பினை இன்னொரு விதத்தில் துலங்கச் செய்வதாக, இங்கு ஆய்விற்கெடுத்துள்ள வாய்மொழிப் பாடல் மரபில் உருவான பாடலொன்று பற்றி வ. சிவசுப்பிரமணியத்தின் பின்வரும் விளக்கம் அமைகின்றது:

“...அப்பெண், தான் இயற்றிய கவிகளைப் பாடத் தொடங்கினாள்:

“மாணிக்கக் கல்பதித்த
மகராசா வந்திருந்து
சம்பளம் போட்டதொரு
சந்தோஷமில்லையாகா.

சம்பளத்தை வாங்கி
சந்தையிலே கொண்டு வைச்சி
கடனாகக் கொடுக்க - எங்கட
கைசேர்ந்து போகுதா”

‘மாணிக்கக் கல்பதித்த’ என்ற தொடரை, ‘மரகதக்கல் பதித்த’ ‘நீலக் கல் பதித்த’ ‘பச்சைக் கல் பதித்த’ என மாற்றி அமைத்து அவள் தொடர்ந்து பாடிய அழகிய கவிகள் என் ஞாபகத்திலில்லை.”

பாணர் பாடல்கள் “ஆசுகவி”யாக அதாவது, குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்திலே இட்டுக்கட்டி உடனடியாகவே பாடப்படுகின்ற நிலையில் உருவாக்கம் பெறுகின்ற பண்புமுடையன. இன்றைய வாய்மொழிப் பாடல்களிலும் இவ்வியல்பு நிரம்பவுள்ளது. இதுபற்றி வ.சிவசுப்பிரமணியம் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது:

“காதலர் உணர்ச்சியைத் தாமே கற்பனை செய்து கவிபாடவல்ல ஆண்களும் பெண்களும் பலர் மட்டக்களப்பு நாட்டாரிடையே காணப்பட்டனர். 1943ஆம் ஆண்டில் நான் கவிகளை சேகரித்துக்

கொண்டிருந்த போது அக்கரைப்பற்றில் ஓர் தமிழ்ப்பெண் நினைத்த மாத்திரத்தில் அழகிய கவிகளைப் புனைந்து பாடவல்லவராயிருந்தார்...”

முன்னாள் அமைச்சர் அஷ்டர்ப் அவர்கள் காலமானபோது அதனைக் கேள்விற்ற வேளையிலேயே கல்முனைப் பிரதேச முஸ்லிம் பெண்கள் சிலர், ஒப்பாரிப் பாடல்கள் பல புனைந்துள்ளனர் என அறிய முடிகின்றது. இக்கட்டுரையாளரும் பளுகாமம் என்ற பிரதேசத்தில் சந்தித்த கி. தர்மலிங்கம் என்பவர் உடனடியாகவே கோயில்கள் மீது பக்தி பாடல்கள் புனைந்து தரும் ஆற்றலுடையவராகவிருந்தார் என்பது கவனத்திற்குரியது. இத்தகைய பாடல்கள் சிலவற்றிலே அந்தாதிப் பண்புமுள்ளது. முற்குறிப்பிட்டவாறான Formula பண்புகள் நீக்கமற நிறைந்திருந்தன என்பதையும் மறப்பதற்கில்லை!

இதுவரை கூறப்பட்ட பாணர்பாடல் மரபுகளும் அவற்றின் இன்றைய தொடர்ச்சியும் ஒற்றுமைப் பண்புகளும் பாடல் உருவாக்க முறை சார்ந்தனவென்பது கவனத்திற்குரியது. இன்றைய பாடல்களின் பொருள் மரபுகள் வேறுபட்டுள்ளன.

இவ்வாறான பாடல் மரபில் பொருள்மரபு வேறுபடலாம் என்பதற்கு இடைக்காலத்திலெழுந்ததாகக் கருதப்படுகின்ற வாய்மொழிப் பாடலொன்று சான்றாகின்றது. விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில் உத்தர நல்லூர் நங்கை என்பவர் பாடிய பாய்ச்சனூர் பதிகம் என்பது இம்மரபு சார்ந்ததென்று கருதப்படுகின்றது. இப் பாடல் சாதிப்பிரச்சினை பற்றியது என்பது விதந்துரைக்கப்படவேண்டியது.

இன்றைய வாய்மொழிப் பாடல்கள் நவீன மயவாக்க (Modernization) தழுவில் பொருள் மரபில் வேறுபட்டமைவது தவிர்க்க இயலாததென்பது கண்கூடு.

நவீன கவிதையின் முக்கிய இயல்புகளு ளொன்று சமூகச் சார்பாகும். இவ்வாய்மொழிப் புலவர் களது பாடல்களிலும் சமூகச் சார்பு பல பரிமாணங்களில் வெளிப்பட்டுள்ளது.

மட்டக்களப்பு பிரதேசத்தில் நிலவி வந்துள்ள பிரச்சினைகளுள் தலையாயது மது - கஞ்சா - குடி பயன்பாடாகும். இதுபற்றிக் குரல் கொடுக்கின்றார்.

தோம்பர் பாவலர்:

“ஓப்பியம் வாங்கல்லையோ - அவின்
உருக்கப் பழகல்லையோ
சாப்பிட்டுக் கொள்ளுங்களேன்
எாகுமுன் சாகவைக்கும் - அவின்அது
சங்கையைப் போக்க வைக்கும்
நூறு ஏக்கறையும் பீரிசில்
நன்றாய்க் கரைக்குமடா”

சின்னவப்புலவர் மதுவிலக்குப்பாட்டு எழுதுகின்றார்.

கள்ளக்குடித்து வெறிவந்த பீன்பவர்
கச்சுப் புச்செங்கிறாரே -- இவர்
பச்சடி போடுகிறாரே சிலர்
மச்சங்கள் வாங்குகாரே - அது
எள்ளும் பொறியோல உள்ளுக்குச்
சென்றால் எல்லோரையும் வெகுட்டும்

கோயில் குறைபாடுகள் பற்றி நவீன கவிஞர் களே தட்டிக் கேட்கத் தயங்கிய சூழலில் அது பற்றிக்

கண்டனம் செய்கின்றார் தாண்டவவேலன் (1854 - 1954)

"கடவுளின் பெயரைச் சொல்லி
களியாட்டந்தான் புரியும் கனவான் பல்லோர்
வழக்கறி வரம்பேறி வம்புக்குள்
வாழ்வதன்னை தள்ளி விட்டார்
பெரியவர்கள் எனச் சொல்லிப்
பேயாட்டம் ஆடுகின்றபித்தர் கூட்டம்
நெறிப்பட்ட நிலைகொண்டு நிம்மதியாய்
மக்கள் குலம் வாழச்செய்யார்"

தொழிலாளர் சுரண்டப்படுவதையும், வேலைக் கஷ்டத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்.

மேற்குறிப்பிட்ட சின்னவப் புலவர் (1877 - 1962)

"வெட்டுக்காரன் கூலிதன்னைத்
தட்டி எடுப்பதற்கு முட்டுப்பாடு அதிகமாம்
பட்டப்பகல் வெயில்தனிலே அட்டை கடித்திழுக்க
பகல் எல்லாங் குனிந்து கொள்கிறான்
பகவானை நேர்ந்து கொள்கின்றான்"

நிவாரணம் வழங்கப்படும்போது நிகழும் குறைபாடுகள் பல புலவர்களால் அம்பலப்படுத்தப்படுகின்றன. ம.ஆ. ஆலிம் சாஹிபு இயற்றிய வெள்ளக் காவியத்தின் சிறுபகுதி பின்வருவது:

"திறமாக முதலாளிமார் நெல்லுடன் பதரும்
சேர்த்துக் கலந்து விலையேற்றிவித்தாரோ
மறையோனருளிய ஏழை வரிசாக்கத்தை
மறுத்து நடந்த மாயமிதிலொன்றோ

ஒன்றுக்கு ஒண்ணரையாய் வட்டிக்குக் கொடுத்து
ஊராபொருளை உறிஞ்சிய பாவம்
கண்ணுக்கு முன்னாலே காட்டினானென்று
காத்திருந்தாலறிவீர்கள் பொருத்த முடையோர்கள்"

விவசாயியின் நெல்வயல்களுக்கு அழிவு செய்யும் பூச்சிகளது தொல்லைகளை இல்லாமற் செய்வதற்காக பாடலெழுதிய புதுலெவ்வைப் புலவர்

பூச்சிக்கி தேம்பரணி
போடிக்கு வயற்காணி
செய்வதெல்லாம் எம்பொறுப்பு - நீ
செத்தொழிந்து போ பூச்சி
புவரசன் கம்புவெட்டி
பூச்சி மருந்து கட்டி
போட்டாங்க குத்திரிக்கான் - என்ட
வயல்விட்டுபோ பூச்சி
சேகப்பா கவுத்தடிய
சீலகொண்டு மண்ணெடுத்து
வயலுக்க கொட்டிரிக்கன் - என்ட
வயல்விட்டுபோ பூச்சி"

பாடலை எழுதி வயல் நடுவில் கட்டி விடுகின்றார் (அவ்வாறு செய்தால் பூச்சி பறந்து சென்று விடுமென்பது விவசாயிகளின் நம்பிக்கையாகுமா)

ஊருக்குள் வந்து சேர்கின்ற புதிய நாகரிகங்களை வரவேற்றோ எதிர்த்தோ பாடுகின்றதொரு போக்கும் நிலவி வந்துள்ளது. உ.இ.ப.கி. காசிம்பாவா பாடிய பின்வரும் பாடற்பகுதி புதிய நாகரிகமொன்றை - ஜேர்மன் வெள்ளியின் பாவனையை வரவேற்கின்றது:

"ஜர்மனையுந்தருமென்றே சாற்றுவோமடி மானே - தோழி
ஜர்மனி செய்யும் தருமத்துக்கால் போற்றுவோமடி - துடி

தாரணிதனிவிதுவே நல்ல நேரம் தாங்களும் ஜர்மனி

வெள்ளியுமொரு
வாரம் சீரணிபல மணி அளி புணாரம்,
செய்வதெல்லாம்நமக்கே உபகாரம்"

தமது பட்டினத்தில் காணப்படுகின்ற குறைபாடுகளை நெஞ்சக்குமுறலோடு பட்டியல்படுத்துகின்றார் எல்.கே. முறியிதின் விச்சைப்புலவர் (1914-1980)

ஏர்வளம் மிஞ்சிய ஏறாவூர்ப் பட்டினம்
எப்போதுயருங்கா அண்ணாச்சி

சீர்பெறும் என்றுநாம் எண்ணினோம் - எண்ணங்கள்
சேற்றுள் விழுந்த கதையாச்சு
முந்தியிருந்த தலைவரெல்லோருமே
மோசக் காரர்களாம் அண்ணாச்சி
பிந்தியே வந்த இளசுகள் - பேசிப்
பிடித்த பொறுப்புக்கள் என்னாச்சு

கூட்டுறவுக்குள்ளே குந்திக்கொண்டு சிலர்
கொள்ளையடிப்பாங்கள் அண்ணாச்சி
போட்டபடிக்கல் நிறைய நிறுத்தால்
பொருட்கள் குறைவதும் என்னாச்சு

மாரிபொழிந்து மழைத்தண்ணீர் கட்டினால்
மார்கட்டுள் செல்ல இயலாது
ஊறிய சேற்றில் உடுப்புப் புதைந்திடில்
ஊத்தையைப் போக்கிடச் சோப்பேது

வாசிகசாலையை வைத்து நடத்துவார்
வந்திரும் கொச்சிக்காய்துள் வடையை
ஆசிக்கத்தக்க அறிவையடைந்திட
ஆகுமோ ஆடும் மனத்தோட

பாரதியார் நவீன கவிதையில் வெளிப்படுத்திய விடயங்களுள் தலையாயது சமூகச் சார்பைவிட அரசியல் சார்பேயாகும். சமூகம்பற்றி பாரதியாருக்கு முன்பே வள்ளலார், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார் முதலானோர் ஓரளவு சிந்தித்துள்ளனர். அரசியல் பற்றி எதுவித சந்தேகமுமின்றி முதன்முதலாகப் பாடியவர் பாரதியாரே. அதற்கான காலச்சூழல் பாரதியார் காலத்திலே முதன்முதலாக உருவாகியிருந்தமையே அதற்கான காரணமாகும். சமகால ஈழத்து வாய்மொழிப் புலவர்கள் சிலரும் அரசியல் சார்பான விடயங்கள் பற்றிப் பாடுவதில் ஆர்வங் காட்டியிருப்பது வியப்பிற்குரியதே. இவ்விதத்தில் முன்னணியிலிருப்பவர் எம். முகம்மதுத் தம்பி ஹாஜியார். இவரியற்றிய பாடலொன்று மிகுந்த முக்கியத்துவமுடையது:

இன்னும் என்ன செய்யப்போறாங்கோ
சுதந்திரம் தனை என்ன முறையில் நடத்தப்
போறாங்கோ, (இன்)

வட்டமேசை கூடியாச்சு
வந்தே மாதரம் பாடியாச்சு
இஸ்டமுடன் இலங்கை நகர்க்கு
சுதந்திரமும் கிடைத்துப்போச்சு (இன்)

தேசாதிபதி சேர் என்றி மூராம்
சேனநாயகா பிரதமராம்

ஸ்தல ஸ்தாபன சுகாதார மந்திரி
என்னும் பண்டார நாயகாவும் கூடி
(இன்னும் என்ன செய்யப் போறாங்கோ)

உத்தியோகம் தனில் உள்நாட்டு மந்திரி
உற்றகுணத்திலாகவும் கூடி
நற்றவராம் திருமந்திரி ஜயா
நல்லவரும் கூடி எங்களிலங்கையை
(இன்னும் என்ன செய்யப்போறாங்கோ)

சிங்கக் கொடியேற்ற சேனனாயகா
எண்ணம் அதை செய்யாமல் தடுக்க
ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் எண்ணம்
இந்த விசயத்தில் கவுஞ்சலில் குளப்பம்
இப்படி இருந்தால் என்னமா நடக்கும் (இனி)

சிங்கக் கொடிதனை சேர்ந்து ஆமோதித்தார்
சின்ன லைப்பை எனும் காத்தன்குடிப் பற்றார்
மாங்காத இஸ்லாத்தின் மகிமையை எடுத்தார்
மாபெரும் சிங்கத்துக்கே கயிர் பிடித்தார். (இனி)

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற காலப்பகுதி
யிலெழுந்த இப்பாடல் சுதந்திரம் பெற்றமையை
ஓரளவிற்கு விமர்சனத்திற்குட்படுத்துகின்றமை குறிப்
பிடத்தக்கது. அதனைவிட முக்கியமானது, இக்காலப்
பகுதியில் ஈழத்தில் நவீன கவிதை தோற்றம் பெற்ற
நிலையில் நவீன கவிஞரெவரும் அரசியல் சார்ந்து
பாடவில்லையென்பதும் மேற் கவனித்த வாய்மொழிப்
புலவர் பாடியிருக்கிறாரென்பதுமாகும்.

ஈழத்தில் பேரினவாத ஒடுக்குமுறையின் உச்சங்
களாக அவ்வப்போது இனக்கலவரங்கள் ஏற் பட்டு
வந்துள்ளன. இவை பற்றி நெடும்பாடல்கள் பாடிய வாய்
மொழிப்புலவர்களுமுள்ளனர். இவ்விதத்தில், புலவர் பூபால
பிள்ளையின் வஞ்செயல் கும்மி குறிப்பிடத்தக்கது.

போர்க்கால அவலங்கள் பற்றியும் இவ்வாய்மொழிப்
புலவர்கள் பாடியிருக்கின்றனர்: போரிலிருந்து மீட்சி
பெறுவதற்காக வழியை எடுத்துரைக்கிறார், மீரா உம்மா.

“பொல்லாத புலிகள் ராணுவங்கள் ஆயுதம்
புச்சாக்கி வைத்து விடுங்கள்
பெரிய நெருப்பை நூருங்கள்
உங்கள் பொறுமை நிறைந்திட்ட
பொதுமக்கள் யாவருக்கும்
பெரும் வெற்றி வாங்கித்தாருங்கள்
புலிகளைப் பொதுமக்கள் ஆக்கிவையுங்கள்”

அரசியல் தலைவர்கள் மரணிக்கின்ற போது
ஓப்பாரிப் பாடல்கள் பல பாடப்படுகின்றன. அமைச்சர்
அஷ்ரப் காலமாகிய போது ஏ. றஹ்ரம்மத்தும்மா பாடிய
பாடலின் ஒரு பகுதி, இது:

“சந்தன மரத்த தாளியாலும் நாட்டாம்
பாளிமன்றில் நாட்டி வைத்தோம் அல்லா
பறித்தெடுத்துப் போட்டாயடா
எண்பத்தி ஒன்பதில் நாம் இருபேரும் வைத்தமரம்
இரண்டாயிரம் ஆண்டில் மச்சி இது
இறந்துமுந்த மாயமென்ன?
ஆனமுள்ள கெங்கையிலே அழகான ஒரு பூப்பூத்து
எங்கும் மணக்கிறது சந்திரிகாநீ

இம்மணத்தைக் காணவில்லை”

இவ்வாய்மொழிப் புலவர்களது ஏனைய பொருள்
சார் பாடல்களுக்கில்லாத பணி போன்று அரசியற்
பாடல்களுக்குள்ளன. அரசியற் கட்சித் தலைவர்கள்
தமது கட்சிகளின் தேர்தல் பிரச்சாரங்களுக்கு வாய்
மொழிப்புலவர்களைப் பயன்படுத்துவதே அதுவாகும். எ டு:

“மானமுள்ள தமிழா வாடா மார்பு தட்டி
முன்னே வாடா - மதியாதான் வாசல் தன்னில்
மதியாய் முத்தம் தமிழா வாடா (மானமுள்ள)

அஞ்சிடா நெஞ்சந் தன்னைத் துஞ்சாதி காப்பதற்கு
வஞ்சனை செய்யாது - இப்போ வரவேற்போம்
எம்.பி.யையே (மானமுள்ள)

தாய்மொழியை வளக்கவென்று தான் நடந்தார்
தவம்இருக்க - வாய்மொழியும் செந்தமிழால்
வந்தமர்ந்தார் சிறைதன்னில் (மானமுள்ள)

ஆட்சி பெற்ற தமிழதனை அழிக்காமல் வழி காக்க
வெற்றிபெறும் வீடதனை விரும்பி விடுவோம்
உறுதியாக (மானமுள்ள)

வெற்றிக்கொடி முழங்க ஏற்றிடுவோம் வீடதனை
பற்றியே வீடதற்கே வைத்திடுவோம் புள்ளடியை”
(மானமுள்ள)

இவ்வாய்மொழிப் புலவர்கள் ஊரிலே அவ்வப்போது நிகழ்
கின்ற சண்டை, சச்சரவுகள் பற்றியும் பாடத் தயங்கி
னாரல்லர். மர்ஹம் ஆதாம் லெவ்வை கருது லெவ்வைப்
புலவர் தேர்தல் வேளையில் ஊரில் நிகழ்ந்த சண்டை
பற்றிப் பாடிய பாடல் பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

அடி புடி சண்டையுமாகுதே - ஊரில்
ஆளுக்காள் போட்டி உண்டாகுதே
போட்டித் துலங்கிய நாளாக - ஊரில்
காட்டும் புதுமெய்யப் பாருங்கோ

காறுக்கு காறது பட்டதாம்
அதன் கண்ணாடி
ரெண்டா ஓடஞ்சுதாம்
வோட்டு தொவங்கிடும் நாளாக
ஊரில் காட்டும் புதுமெய்யப் பாருங்கோ (அடி புடி)

ஏத்து நடக்கிற சிற்றாரு
இறக்காமம் படுகிற பாட்டைப் பார்
சந்திக்குச் சந்தி கூடினால் - பெரும்
சண்டையில் தக்கமுமாகுதே (அடி புடி)
ஊர் இளைஞர்களது ஒழுக்கமற்ற நடத்தைகள்
பற்றி பாடுகின்ற வழக்கமும் இருந்துள்ளது. மேற்
குறிப்பிட்ட புலவர் பாடிய பாடலொன்று அத்தகையது.

“காச நெல்லு சாக்குகளும்
கம்பிகளும் களவெடுத்து
பெண்பிள்ளைக்கு சோறு கொடுக்க
வேணுமோ - இவன்
ஆண்பிள்ளை போல்
ரோட்டில் வரல் ஆகுமோ
வாதுபோட்டு சூதடிக்க
காசி தட்டுப்பட்டவுடன்

கூட்டில் உள்ள கோழிகளை

தூக்குவார் ஒரு

கொம்பனியாய் சேர்ந்து

தொழில் செய்குவார்

சாறனும் சிலுப்பர்களும்

சட்டை புளக்கை ஒப்பன் சேட்டும்

மாட்டியே வருவார் இவர்

ரோட்டிலே பட்டியாக சேருவாரே”

என்பது அப்பாடலின் ஒரு பகுதியாகும்.

மழை வேண்டிப் பிரார்த்தனை செய்வது நீண்ட காலப் பாரம்பரியமாகும். இம்மரபு சார்ந்து தமது ஊருக்கு மழை வேண்டிப் பாடுகின்றார், சமகாலத்தில் வாழ்ந்த மேற்குறிப்பிட்ட அதே புலவர்:

“.....

வளமது குளமில்லா

வட்டையது செய்தோம்

வல்லவா உன்னோடு

வெல்ல முடியாது

இருட்டில மழையெல்லாம்

ஏற்றியே போகுது

விதி என்ன பெரியவா

ஏக பெரியோனே

சேகுவொலி அப்பாட

சித்திகிடையாதோ

செப்பமுடன் நம்முறில்

செல்வமடையாதோ

நிலமது செழிக்க

மழை நீ அருளுவாயே

நித்தனே என்னாவில்

வெற்றி தருவாயே.”

ஊரில் எதிர்பாராமல் நிகழ்கின்ற சம்பவங்களும் இப்புலவர்களை ஈர்த்துள்ளன. தமது ஊரிலேற்பட்ட தீ விபத்தப் பற்றி தம்பி லெவ்வை புலவர் பாடிய தீயாலெரிந்த காவியத்தின் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது:

“ஏகனருளாலே கனல் மாருத மெழும்பி

ஏழுக்கட்களாறு கறை தருவுகள் தளம்பி

மடமட வெனவே தென்னை மரமடி தளம்பாமல்

மாபாவி கள்ளியின்ட பதி மனை பகுந்தே.

புகுந்தவுடனே யொரு புகைச்சலும் மிரச்சலும்

புடிபுடி எனக் குடினு மனைகளுமெரிந்து

அந்தய விசுத்தவர்கள் வந்ததை யமர்த்தவே

அள்ளி யவர் நீர்களை யறை வீசினரே”

ஊரில் அவ்வப்போது நிகழ்கின்ற விபத்துக்கள் பற்றியும் இவர்கள் பாடியுள்ளனர். பைசிக்கள் விபத்தொன்றினாலேற்பட்ட விளைவுகள் பற்றி

கூனென்ற கிழவியின் முதுகிலே - வெளவால்

குறுக்காலே தட்டினான் பைசிக்கள்

நானென்று நீயென்று வந்துமே - சபை

நல்லாகப் போட்டு அடித்தார்கள்

சடசட என்றுமே வெளவால்

சாய்ந்தானே கடயின் கீழ் பலகையில்

அடிபுடி அடிபுடி என்றுமே ஆட்கள்

அம்புட்ட கம்போடு வந்தார்கள்

என்றவாறு பாடுகின்றார் மடாக்கர் கந்தவனம்

ஊர்சார்ந்து பாடப்பட்டனவாக இதுவரை கூறப் பட்ட விடயங்கள் தவிர, தமது ஊர்களிலோ நாடளாவிய ரீதியிலோ அவ்வப்போது இடம்பெற்று வந்துள்ள வெள்ளம், புயல், தூறாவளி என்பன பற்றி அதிகளவு “காவியங்கள், இப்புலவர்களால் பாடப்பட்டு வந்துள்ளன. கிழக்கிலங்கையின் புவியியலமைப்புக் காரணமாக அவ்வாறான இயற்கை அனர்த்தங்கள் நிகழ்வது சகஜமானதொன்றாக விளங்கி வந்தள்ளது. ஆகவே, இவ்வாறான பாடல்கள் புனைவது நீண்டகாலப் பாரம்பரியங்களைக் கொண்டது என்பது வெளிப்படை இன்று கிடைப்பனவற்றுள் காலத்தில் முற்பட்டது. அக்கரைப் பற்று வாசியான சேசுமதன் (1853-1940) பாடிய புயற்காவியமாகும். 1918ல் வீசிய புயல் பற்றியது, இது.

மேற்குறிப்பிட்ட காவியங்கள் - பலவற்றையும் ஒப்பிட்டு நோக்குகின்ற போது இவற்றிடையே பொதுவான ஒர் அமைப்புக் காணப்படுவது தெரிய வரும்.

(i) காப்பு அவையடக்கச் செய்யுள்

(ii) கால விபரம்

(iii) ஊர் அழிவுகள்

(iv) பொதுமக்களது அவலங்கள்

(v) உயிரினங்களது அழிவுகள்

(vi) அவையேற்படக் காரணங்கள்

(vii) நிவாரண உதவிகள்

(viii) அவ்வேளை நிகழும் மோசடிகள், ஊழல்கள்

(ix) வாழிப்பாடல் இவற்றுள் பொதுமக்களதும்

உயிரினங்களினதும் அவலங்கள் நெஞ்சுருகும் முறையில் பாடப்பட்டிருப்பதும் (விரிவஞ்சித்தரப் படவில்லை) நிகழ்கின்ற மோசடிகள், ஊழல்கள் பற்றிய விவரங்கள் (இவை பற்றிய சில எடுத்துக்காட்டுகள் முன்னோரிடத்தில் தரப்பட்டுள்ளன) விரிவாக இடம் பெற்றிருப்பதும் கவனத்திற்குரியன.

மேலே இறுதியாகக் கூறப்பட்ட விடயம் பற்றி சினம் பொங்கிவர விரிவாக எடுத்துரைப்பதாக எம். எம். எம். இஸ்மாயில் பாடிய சனாமிக் காவியம் திகழ்வது குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறிய விடயங்களோடு ஒப்பிடும்போது இப்புலவர்களால் பாடப்பட்ட இன்னொரு விடயம் வியப்பளிக்கக் கூடியதாகும். வரலாறு சார்ந்த விடயங்களைப் பாடு பொருளாகக் கொண்டதே அதுவாகும். இவ்விதத்தில் மா. சிதம்பரம்பிள்ளைப் புலவர் பாடிய மட்டக்களப்பு வரலாற்று அம்மாளை குறிப்பிடத்தக்க தொன்று. மேலும் மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்திலே கண்டி மன்னர் மேலாதிக்கம் நிலவிய காலத்தில் அவர்கள் பற்றிய பாடல்கள் பலவும் மட்டக்களப்பில் எழுந்துள்ளன.

இயற்றியவர் பெயரறியப்படாத இத்தகைய வரலாற்று நெடும் பாடல்களுள் “கண்டி ராசன் ஒப்பாரி” குறிப்பிடத்தக்கது.

மேற்கூறிய, பெயரறியப்படாத வாய்மொழிப் புலவர்கள் சிலர் இதிகாசம் சார்ந்த கதைகள் (எ-டு: பாஞ்சாலி சுயம்வரம்), கற்பனை தழுவிய வரலாற்றுக் கதைகள் (உ-ம்: சதாரம்) என்பனவற்றையும் பாடு

பொருளாக்கியுள்ளமை கவனத்திற்குரியது.

தன் அனுபவஞ்சார்ந்த விடயங்களும் இப் புலவர்களது பாடுபொருளாகியுள்ளன. இவ்விதத்திலான பக்தி அனுபவம் கோயில்களில் எழுந்தருளியுள்ள கடவுளை முன்னிலைப்படுத்தி எழுந்துள்ளன. பிரபலமான கதிர்காமம், முதலான கோயில்கள் மீதும் தத்தம் ஊரிலுள்ள கோயில்கள் மீதும் இவை பாடப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான பாடல்களுள் சில தமக்கு நேர்ந்த போர்க்கால அவலங்களைக்கூறி, மீட்சி கேட்டுப் பாடுவனவாகக் காணப்படுகின்றன. இத்தகைய தன் அனுபவம் சில புலவரிடம் பொது அனுபவமாக அதாவது பொதுமக்கள் துயரையும் உள்ளடக்குவனவாகக் காணப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது. ஒருசில புலவர்கள் சமய சமரச உணர்வுடன் சைவாலயங்கள், பள்ளி வாசல்கள், தேவாலயங்கள் ஆகியவற்றின் மீதும் பாடியிருக்கின்றனர். (உ-ம்) சிலர் தமது தனிப்பட்ட பிரச்சனைகள் பற்றியும் பாடுகின்றனர். குழந்தைப் பேறில்லாத தனது மகனின் பொருட்டு ஆண்டவனிடம் வேண்டுகூல் செய்கின்றார்.

புதுலெவ்வைப் புலவர். நயம் நோக்கி முழுமையாகத் தரப்படுகின்றது. அப்பாடல்:

“கர்ப்பக் குவளறையில்
கெட்ட பிணி நோயகற்றி
உற்ற உயிர்தரிக்க
உன்னிடத்தில் வரம் கேக்கிறண்டா

இத்துள் மரமது நாட்டியே - அல்லாஹ்
கிருபையுடன் நான் வளர்த்து வந்தேன்
நாளும் தவறாமே நீரை உற்றி
உடையார் துணையதால் தழைக்க வைத்தேன்

நான் வைத்த மரமது தனிமரமாய்
வாழ்ந்தே உலகில் வல்லவளே
கந்துவீசிய கனி கட்டியே
காச்சிப் பழக்கவே கருணை செய்வாய்”

தனிப்பட்ட அனுபவங்களுள் சில, சமூக நோக்கில் பயன்மிக்குந்தவை. தனது சிறைச்சாலை அனுபவங்கள் பற்றி ந.மா.கேதாரப்பிள்ளை பாடியிருப்பவை அவ்விதத்தில் முக்கியமானவை. மறியல் வீட்டு அம்மாணை இயற்றிய மா. கேதாரப்பிள்ளை அப்பாடல் பற்றி பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார். “இலங்கையில் எத்தனை சிறைச்சாலை இருக்கிறது என்றும் படுக்கை, குளிப்பு, சாப்பாடு, அடைக்கும்விதம், திறக்கும்விதம், கட்டிடங்கள் எப்படி அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது என்றும் மறியல்காரனை எப்படி நடத்துகிறார் என்றும் நிமாண்ட் காறனை எப்படி நடத்துகிறார் என்றும் எல்லாம் விரிவாய் எழுதப்பட்டு இருக்கிறது”

தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் விஜயநகர, நாயக்கர் காலப் பகுதியில் அறம்பாடுதல் (ஒருவர் தவறு செய்கின்ற போது பாட்டுப் பாடுவதனுடாக அவருக்கு தீங்கு ஏற்படுமென்ற நம்பிக்கை சார்ந்தது இது.) வசை பாடுதல் சார்பான பாடல்கள் பல எழுந்தன (முற்பட்ட காலங்கள் அம்மரபுகள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை). அவற்றின் தொடர்ச்சியென்று கூறும் விதத்தில் இக்கால வாய்மொழிப் புலவர்கள் சிலரும் இவ்வாறான

பாடல்கள் பாடியுள்ளார். அறம்பாடுதல் என்பதற்கு உதாரணமாக, மொட்டை வேலாப் போடியார் பாடிய பின்வரும் பாடலமைகின்றது.

“முத்தர் பாண்டியர் மூவர் இருக்கின்ற
மத்தியான மருத நிழல்தனைக் கத்தி
கொண்டவன் கந்தார வெட்டினான் -
சக்தி வேலவன் தலையற வெட்டுவாய்ப்பு

இவ்வாறான வாய்மொழிப்பாடல்கள் அல்லது பாண்பாடல்கள் அல்லது பாண்பாடல்கள் எவ்வாறான முறையில் அளிக்கை செய்யப்பட்டன என்பது பற்றியும் கவனிக்க வேண்டும். இதுபற்றி கே. பழனிவேலு பின்வருமாறு கூறுவது கவனத்திற்குரியது:

“பாண் பாடல்களின் குறிப்பிடத்தகுந்த தன்மை அவை எழுதி வாசிக்கப் பிறந்தவை அல்ல. பாடவும் கேட்கவும் பிறந்தவையாகும். அவை முன்னிருப்பவரை அடிக்கடி விளித்து சொல்லும்.”

எவ்வாறு இப்பாடல்கள் அளிக்கை செய்யப்பட்டன? என்றொரு கேள்விக்கு இடமுள்ளது. பொது மக்கள் கூடும் பொது இடங்களில் இவை இசையோடு பாடப்பட்டு வந்துள்ளன என்பதே அதற்கான விடையாகிறது.

முன்னிருப்பவராக, அரசர்கள், வள்ளல்கள் ஆகியோர் காணப்பட்டனர். பாடவும், கேட்கவும் பிறந்தன வாயினும் பின்னொரு காலத்தில் அவை ஏடுகளில் எழுதப்பட்டன என்பதே கவனிக்கப்பட வேண்டியது.

பாணர் பாடல் மரபில் வந்த எமது வாய்மொழிப் புலவர்கள் பெரும்பாலான பாடல்களைப் பொதுமக்கள் முன்னிலையில் பாடி வந்துள்ளனர். இறுதியான வாழிப்பாடலில் அதுபற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

பாணர்கள் அரசவைகள் - செல்வர் வீடுகளில் பாட, இவர்கள் பொதுமக்கள் கூடும் இடங்களில் (எ-டு: சந்தி, சந்தை, பஸ் நிலையம், திருவிழா முதலியன) பாடுகின்றனர். பாணர் பாடல்கள் பின்னர் ஏடுகளில் எழுதப்பட்டது போன்று இவர்களது பாடல்கள் அச்சு ஊடகம் வந்த பின்னர் சிறு பிரசுரங்களாக வெளியிடப்படுகின்றன. ஓரளவு எழுதத் தெரிந்தோர் கொப்பிகளிலே எழுதி வைத்திருப்பதுமுண்டு. பாணர்களைப் பொறுத்த வரையில் இவர்கள் பாடல்கள் இயற்றுவதை மட்டுமே தொழிலாகக் கொண்டிருந்தவர்கள். இவர்களுக்குட் சிலர் மருத்துவராகவும் சோதிடராகவும் விளங்கியுள்ளனர். இன்றைய வாய்மொழிப் புலவர்களும் பாடுவதோடு மருத்துவர், சோதிடர், அண்ணாவிமார், சலவைத் தொழிலாளர், தையற்தொழிலாளர், சிறு வியாபாரம் செய்வோர் முதலானோராகவும் விளங்கி வருகின்றனர்.

நாம் இதுவரை கவனித்த பாணர் பாடல்களின் இன்றைய முக்கியத்துவம் தமிழ்ச் சமூகத்தின் மிக ஆரம்ப காலகட்ட வாழ்க்கை முறையின் ஒரு குறு வெட்டுமுகமாக இருப்பது என்றே கூற வேண்டும். ஆயின், பாணர் மரபில் வந்த இன்றைய வாய் மொழிப் புலவர்களது பாடல்கள் முக்கியத்துவம் அளப்பரியது; நவீன கவிஞர்களைவிட பல்வேறு விடயங்களை கவனத்திற்குட்படுத்தியுள்ளது. பொதுமக்கள் முன்னிலையில் அவற்றைக் கொண்டு சென்றுள்ளது. இவற்றின் பங்களிப்பின் முழுமையான சமூக வரலாறு எழுதப்பட முடியாது என்பதே உண்மையானது.

மெதுவாக யன்னலைத் திறந்தான்
 அங்கே முன் மாமரத்தில்
 இரண்டு காசுக்கள் அமர்ந்திருந்தன
 அவை அருகருகே இருந்தன
 அநேகமாக காதலன் காதலியாதல்
 வேணும்
 அல்லது
 கணவன் மனைவியாய்
 இருக்கலாம்
 ஒன்று தனது அலகினால்
 மற்றொன்றை கோதிய வண்ணம்
 அமர்ந்திருந்தது
 காலங்கள் ஓடின
 பட்ட வெயிலில் அதே மரத்தில்
 அவைகள் அவ்வப்போது வந்து
 அமர்ந்திருக்கும்
 அவைகளுக்கு அதில் ஒர்
 அமைதி சுகானுபவம் போல
 மேலும் அவனது உடல்
 தளர்ந்தது....
 அவைகளும் வந்தன தான்
 அதே மாமரத்தில் அமைதியாய்
 அமர்ந்து இருந்தன தான்
 ஆனால்
 இப்போதெல்லாம் அவனால் உயர்
 ஏறிட்டுப் பார்த்திட இயலவில்லை
 மங்கலாக அக்காசங்கள்
 தெரிந்தன போலிருந்தன
 மாமர இலைகள் உதிர பின்புதிய
 செந்தளிர்களால் மரம் அலங்கரிக்கப்பட்டன
 இளம் பச்சையாய் இலைகள் காலப் போக்கில்
 பரிணாமம் அடைந்தன
 அவனது
 வீட்டை புதிய கலண்டர்கள்
 வண்ண நிறங்களில் அலங்கரித்தன
 தினக் கலண்டர்கள் தினமும்
 அவனது வயதைக் காட்டின
 மாதக் கலண்டர்கள் மாதாமாதம்
 மயிர் நரைப்பை பறைசாற்றியன
 ஒரு நாள்
 அது நடந்தது
 வெளியே
 மாமரத்தை பார்த்தான்
 ஒற்றைக் காசும் அமர்ந்திருந்தது...
 அவனது மனதுள் ஏதோ
 நறுக்கெனத் தைத்தது...
 ஆம்
 சுவரில் அவனது மனைவியின்
 படம் புன்னகையோடிருந்தது...
 ஒற்றைக் காசும் வெளியே
 கா கா என்று கத்தியது.

ஒற்றைக்காசும் ஒரு மனிதனும்

மொழிவரதன்

சிமெட்றி

கட்டியங்கூறல்:

மயானம், இடுகாடு, சுடலை என்று எனக்குப் பலபெயர்கள் இந்த மனிதர்களால் வழங்கப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. என்னைப்பற்றிய அறிமுகம் அரிச்சந்திரன் காலத்தில் உச்சத்துக்குப் போனதாகப் புராணக்கதைகள் உண்டு. இப்பொழுது இளசுகளால் “சிமெட்றி” என்று நாகரிகமாக அழைக்கப்படுகின்றேன். புலப்பெயர் வாழ்வில் எம்மவர்கள் எனக்குப்பயப்பிடா விட்டாலும் தாயகத்தில் எனது பெயரைக் கேட்டாலே சிறுகுகள் தலை தெறிக்க ஓடுவார்கள். ஆனால் நான் இருக்கின்ற இடங்களைப்பொறுத்து இந்தப் பயங்கள் வருவது தவிர்க்க முடியாதுதான். அப்பொழுதெல்லாம் ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறத்தில் மனித சஞ்சாரமற்ற பொட்டல் வெளியில் நிழலுக்கு ஐந்தாறு பூவரசு மரங்களுடன் எனது இருப்பு இருக்கும். அநேகமாக கைவிடப்பட்ட ஊர் நாய்களும் நரிகளுமே எனது நிரந்தர நண்பர்கள். சிறிகுகளுக்கான இந்தப் பயமானது, அந்தந்த ஊரில் இருக்கின்ற பெரிசுகள் தங்கள் திரைமறைவு வேலைகளுக்காக இட்டுக்கட்டிய பேய்க் கதைகள் மற்றும் உடலங்கள் எரிப்பது தொடர்பான அதீதமான கற்பனைக்கதைகளாலும் வந்திருக்கலாம். எனது இடத்துக்கு உடலங்கள் வருவதற்கே ஓர் பெரும் நிகழ்ச்சி நிரல் இருக்கும். உடலங்கள் வருவதற்கு முன்பாக உடலங்களின் பவிசுகளைப் பொறுத்து சாவு விழுந்த இடத்தில் இருந்து வந்து ஓர் நல்ல இடமாகப் பார்த்து மரக்குற்றிகளை அடுக்குவர். சிலவேளைகளில் சந்தன மரக்குற்றிகளும் வந்ததுண்டு. சிலவேளைகளில் தகுதிகளுக்கு ஏற்றவாறு உடலங்கள் நடைபவனியிலும் கார்களிலும் பறைமேளங்கள் பாண்ட இசைகளுடன் வரும். அன்று பார்த்து குடிமக்கள் உள்ளே இறங்கிய கள்ளு அல்லது சாராயத்தினால் உடலமாகியவரைப்பற்றி உணர்ச்சிப் பெருக்காய் இருப்பார்கள். வாழும் பொழுது அவரைக் கரித்துக் கொட்டியவர்கள் அன்று பார்த்து தொடர்ந்து அழுவதற்கு சக்தியில்லாமல் உடலத்தை சுற்றி நிற்பார்கள். உடலத்தை அடுக்கிய குற்றியில் வைத்து நெஞ்சாங்கட்டையையும் வைத்து விட்டு கொள்ளி வைப்பவர் உடலத்தைப் பாராது மூன்று முறை கொள்ளிக்குடத்துடன் சுற்றிவந்து தலைப்பக்கமாகக் கொள்ளி வைத்துவிட்டு வந்தவர்களுடன் மெதுமெதுவாகக்

கலைந்த பின்னர் எரியும் உடலத்துடன் நான் தனியனாகிப் போய் விடுவேன். சிலவேளைகளில் மழைவந்து உடலம் சரியாக எரியாது போய் விட்டால் எனது நண்பர்களான நாய்களுக்கும் நரிகளுக்கும் அன்று ஜாக்பொட் அடித்த மாதிரித்தான் இருக்கும். உடலம் எரியும் பொழுது வரும் தீய்ந்த மணமும் எலும்புகள் வெடிக்கும் சத்தமும்தான் என்னை சுற்றி இருக்கின்ற சங்கீத ஒலிகளாக இருக்கும்.

காண்டம் 01

கால மாற்றத்தினால் எனக்கு கிட்டவாக ஏலவே இருந்த சூராவத்தையும் போரினால் பாதிக்கப்பட்ட இடம் பெயர்ந்த மக்களது குடியிருப்புமான பாரதிபுரமும் வந்துவிட்டன. பாரதி புரத்து சனங்கள் கள்ளிறக்குவதையும் மீன் பிடிப்பதையும் தொழிலாக கொண்டவர்கள். மனதில் மாசுகளைக் கலக்காத கடும் உழைப்பாளிகள். இவர்களுக்கு நேர் எதிராக சூராவத்தையார் இருந்தார்கள். இவர்களது வருகையின் பின்னர் சூராவத்தையாருக்கும் பாரதி புரத்தினருக்கும் சனியன் பொங்கியதாக ஒரு இடைக்கதை உலா வந்தது. என்னிடம் எரிய வந்த சூராவத்தையாருடன் பாரதிபுரத்தாரும் சேர்ந்து கொண்டனர். இந்தக்காண்டத்தின் முதலாம் பகுதிக்குரிய மையப்புள்ளி இங்கேதான் சூல் கொண்டது.

000

ஓலைக்கொட்டிலின் தாழ்வாரத்தில் இருந்து கொண்டே அன்று பெய்த மழையின் ஈரலிப்பையும் புழுதி வாசத்தையும் ஒரே சேர சுருட்டு புகையின் உதவியுடன் லயித் துக் கொண்டிருந்த சின்னானின் மூக்கை என்னில் இருந்து எரிந்து கொண்டிருந்த விநாசித்தம்பியின் நாற்றம் இடைஞ்சல் செய்து கொண்டிருந்தது. மழை பெய்த ஈரலிப்பினால் கொழுந்து விட்டு எரிய வேண்டிய விநாசித்தம்பியர் புலுண்டி எரிய நாற்றம் இன்னும் அதிகமானது. அன்று பார்த்து எனது நண்பர்களுக்கு கொண்டாட்டமாகப் போய் விட்டது. அவர்கள் வாய்க்குக் கிடைத்த விநாசித்

கோமகன்

தம்பியரின் பாகங்களை கௌவிக் கொண்டு திசைக்கொருவர் களாகப் போயினர். அதில் ஒரு நண் பன் சின்னானின் ஓலைக் கொட்டில் படலையடியில் குந்தியிருந்து புசித்துக்கொண்டிருந்தான். இதனை விளையாடிக் கொண்டிருந்த சின்னானின் ஒன்பது வயதுகுழந்தை பார்த்துவிட்டு பயத்தால் வீரிட்டுக் கத்தியது. தாயார் என்ன சமாதானம் செய்தாலும் குழந்தையின் பயம் தெளியவில்லை. இந்த நிகழ்வு சின்னானை கொதி நிலைக்குத் தள்ளியது. விறுவிறு வென்று இரண்டு பகுதிக்கும் பொறுப்பான விதானையாருக்கு என்னைப் பற்றி ஒரு பெட்டிசம் எழுதத்தொடங்கினான்.

விடுநர்
சின்னான்
பாரதிபுரம்
05/10/2017
பெறுநர்
கிராமசேவையாளர்
வலிகிழக்கு

ஐயா,

இரண்டு பகுதிக்கும் பொதுவான இந்த சிமெட்றியால் எப்பொழுதுமே பிரச்சனையாக இருக்கின்றது. சனங்கள் கூடியதால் எப்பொழுதும் எரிந்து கொண்டிருக்கும் உடலங்களின் பாகங்கள் வடிவாக எரியாது மிருகங்களினால் இழுத்து செல்லப்பட்டு சனங்களின் குடியிருப்புகளின் முன்னால் கிடக்கின்றன. சிறுவர்கள் பயப்படுகின்றார்கள். சூழல் மாசடை கின்றது. இதனால் பல இறப்புகள் நாளாந்தம் நடக்கின்றன. எனவே இந்த சிமெட்றியை ஒதுக்குப்பறமான இடத்துக்கு மாற்ற நடவடிக்கை எடுக்குமாறு வேண்டுகின்றேன்.

தங்கள் உண்மையுள்ள
சின்னான் -பாரதிபுரம்.

000

காண்டம் 02

நடு இரவில் வீடு திரும்பி அதிகாலை சிவந்த கண் களுடன் ஓர் அவசர சத்திரசிகிச்சைக்காக வந்த டொக்ரர் கிருபாவை கொரிடோரில் வழிமறித்த நேர்ஸ் சியாமளா,

“டொக்ரர் இண்டைக்கு வந்த போஸ்மோர்ட்டம் ரிப்போர்ட் பாத்து சைன் பண்ணவேணும். முந்தநாள் வந்த ஐஞ்சு ரிப்போர்ட்டும் நீங்கள் என்னம் முடிக்கேலை.”

கிருபாவின் மனதில் கோபம் பொங்கி எழுந்தாலும் அந்த அதிகாலையிலேயே அழகாக முகம் திருத்திப் புத்துணர்வுக்கலையாத சிரித்த கண்களுடன் தனக்கு கோப்பியைத்தந்தவாறு அவன் செய்ய வேண்டிய

கடமைகளை நினைவூட்டிய சியாமளாவை அவனுக்கு கோபிக்கத் தோன்றவில்லை.

“சரி நான் ஒப்பிரேசனை முடிச்சு போட்டு வாறன் அந்த பைல்களை ஒருக்கால் மேசைக்கு கொண்டுவாங்கோ பாப்பம். இண்டைக்கு ஆர் எங்கை செத்தது?”

“சூராவத்தையிலை இருக்கிற விநாசித்தம்பி என்றொரு வர் டொக்ரர்”.

சத்திரசிகிச்சையை முடித்து விட்டு நோயாளியின் உறவினர்களில் முகத்தில் தெரிந்த நன்றிப்பெருக்கை உள்ளார ரசித்தவாறே தனது ஒபிசுக்கு வந்த டொக்ரர் கிருபா மேசையில் இருந்த போஸ்மோர்ட்டம் ரிப்போர்ட்டுகளை மேய்ந்தார். மூச்சுத்திணறல், நுரையீரலில் கட்டிகள், புற்று நோய் என்று ஒரேவகையான அறிகுறிகளை அவை சொல்லி நின்றன. மாசுபட்ட, காற்றை தொடர்ச்சியாக சுவாசித்ததினால் வந்த இறப்புகள் என்பதை அவரது மருத்துவ முளை கிரகித்துக் கொண்டது. உடனேயே எனக்கு எதிராக டொக்ரர் கிருபா ரிப்போர்ட் எழுத தொடங்கினார்.

பெறுநர்
அரசஅதிபர்
யாழ்மாவட்டம்
விடுநர்
கிருபாகரன் மருத்துவர்
யாழ்ப்பாது வைத்தியசாலை
10/10/2017

சூராவத்தை மற்றும் பாரதி புரத்தில் இருக்கும் சிமெட்றி இரு பகுதிக்கும் நடுவிலே இருப்பதுடன் எரியும் சடலங்களினால் வெளியாகும் நச்சு வாயுக்களினால் அதனைச்சுற்றியுள்ள காற்று மண்டலம் அதிகம் மாசடைந்துள்ளது என்பதனை அண்மையில் அதிகளவு நடைபெற்ற மரணங்களின் பிரேதபரிசோதனைகளை மேற்பார்வை செய்தவன் என்றவகையில் உறுதிசெய்கின்றேன். மூச்சுத்திணறல், நுரையீரலில் கட்டிகள், புற்று நோய் என்று இந்தப் பிரேதபரிசோதனைகளின் பொது அறிகுறிகளாக இருப்பதால் இந்த சிமெட்றியை மனித சஞ்சாரமற்ற இடத்துக்கு மாற்றுவதற்குப் பரிந்துரை செய்கின்றேன்.

தங்கள் உண்மையுள்ள
டொக்ரர் கிருபாகரன்

000

காண்டம் 03

இப்படியாக அதிகாரமும் பாரதிபுரத்தாரும் மாறி மாறி எனக்கு எதிராக பெட்டிசங்களை தொடர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான் சனியன் பாரதி புரத்தில் இருந்த சம்மாட்டியார் கிளியனின் சாவு மூலம் என்னைப்பற்றிய காண்டங்களின் மையப்புள்ளியை இன்னும் மேலே எழுப்பி விட்டிருந்தான். என்னைப்பற்றி தனக்கு பெட்டிசம் எழுதியிருந்த சின்னானின் மீது ஏலவே

கடுப்பில் இருந்த பேரம்பலம் விதானையார் தங்களது பரம்பரை இடமான என்னில் கிளியனை எரிக்க விடக்கூடாது என்று தனது பள்ளி நண்பன் “தேங்காய்” தேவலிங்கம் பராமரிப்பில் தனது எடுபிடிகளை ஏவி விட்டிருந்தார்.

இந்த இடத்தில் தேங்காய் தேவலிங்கத்தைப் பற்றி சொல்லவேண்டியது இந்தக்காண்டத்துக்கு அவசியமாகின்றது. இவர் ஒரு இறைபக்தராகவும் சூராவத்தையின் மானம் மரியாதையை காப்பாற்றுவதற்காகவே தனது பிறப்பு அமைந்தது என்று இன்றும் கடுமையாக நம்பிக்கொண்டிருப்பவர். அண்மையில் கூட கொழும்பு உச்ச நீதிமன்றத்தில் சூராவத்தை சனசமூக நிலையக் காணிப்பிரச்சனை தொடர்பாக நடைபெற்ற வழக்கு தங்களுக்கு சார்பாக வரவேண்டும் என்று கடுமையாக விரதம் இருந்து பிள்ளையார் கோயிலடியில் சனங்களுக்கு முன்னால் 108 தேங்காய் உடைத்து வழக்கை தங்கள் தங்கள் பக்கம் திருப்பி “தேங்காய்” என்ற அடைமொழியைத் தனதாக்கிக்கொண்டவர்.

000

கடற்றொழில் மற்றைய தொழில்களைப்போல் இலேசப்பட்டதல்ல. பல சவால்களை எதிர்கொண்டு மரணத்தின் வாயில் வரை சென்று மீளுகின்ற தொழில். அந்தவகையில் கிளியன் சம்மாட்டியார். நாச்சிக்குடாவில் முடிசூடா மன்னனாக இருந்தவர். நாச்சிக்குடாவில் அவருக்கு சொந்தமான பல வள்ளங்களும் றோலர்களும் இருந்தன. அவரது படகுகளில் வேலைசெய்பவர்கள் எண்ணுக்கணக்கில் அடக்க முடியாதவர்கள். அவர்களுடைய வீட்டுப்பெண்களின் தாலிகள் நிலைப்பதற்கும் வீட்டில் சோறு பொங்கு வதற்கும் கிளியன் சம்மாட்டியார் முழுமுதல் காரணியாக இருந்து தெய்வமாகவே அவர்களால் மதிக்கப்பட்டவர். எல்லா வளங்களையும் அவருக்கு கொடுத்த கடலன்னை அவருடைய தொழிலுக்கு ஒரு வாரிகவைக் கொடுப்பதில் வஞ்சனை செய்துகொண்டிருந்தாள். தனது கவலைகளை மறக்க கடலன்னையையே அவர்தத்தெடுத்துக் கொண்டார். காலம் மாறியது, மீன்களை மட்டுமே பிடித்துக்கொண்டிருந்த அவரது படகுகள்

தேசத்தை மீட்பதற்கும் கடலணியில் சேர்ந்து கொண்டன. முல்லைக்கடலில் சிங்களத்துக்கு கிளியன் சம்மாட்டியாரின் படகுகள் சிம்மசொப்பனமாக இருந்து பல அழிவுகளைத்தேடிக்கொடுத்தன. பல சமர்களில் வெற்றிக்கொடி கட்டிய நாச்சிக்குடாவை யுத்த பிரபுகள் கடற்கோளில் இழந்தபொழுது அவரின் பொங்கிய வாழ்வும் மங்கத்தொடங்கியது. தொடர்ந்த போரில் அலைக்கழிந்த அவரின் வாழ்வு பின்னர் சரணடைவு, புனருத்தாரணம், மீள்குடியேற்றம் என்று பாரதிபுரத்தில் கொண்டு வந்து நிறுத்தியது.

000

அன்று வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாக இருந்தது. பேரம்பலத்தாரின் எடுபிடிகளும் இதே நிலையில் எனக்கு சற்று தொலைவில் கூடி இருந்தார்கள். இந்த முன்னெடுப்புகளை அறியாது சம்மாட்டியார் கிளியனின் உடலம் தூரத்தே வருவது பறைமேளங்களின் ஒலியினால் என்னால் உணரக்கூடியதாக இருந்தது. நடக்கப்போவதை மிரட்சியுடன் பார்க்க நான் ஆயுத்தமானேன். கிளியனின் உடலம் எனக்கு கிட்ட வந்ததும் “தேங்காய்” தேவலிங்கம் முன்னேறி,

“இங்கை பாருங்கோ இனி நீங்கள் இங்கை எரிக்கேலாது வேறை இடம்பாருங்கோ”

“ஏன்...? இவ்வளவுகாலமும் இங்கைதானே எரிச்சம் இப்ப என்ன புதுக்கதை விடுறியன்”

“இது எங்கடை பரம்பரை இடம். இதிலை நாங்கள் மட்டும் தான் எரிக்கலாம். உங்களை பாவம் பழிபாத்து எங்களுக்கு கிட்ட வரவிட்டதே பெரும்பிழை. நீங்கள் வேறை இடம்பாருங்கோ”.

“இஞ்சை உந்த எறிசொறிக் கதையனை நிப்பாட்டும் “தேங்காய்”. இங்கை தான் எரிப்பம் உம்மாலை என்ன செய்யேலுமோ செய்துபாரும்”.

என்று கிளியனை சுமந்து வந்த பாரதிபுரத்துச் சனம் என்னை நோக்கி முன்னேறி அங்கு தள்ளு முள்ளு ஏற்பட்டு

அந்த இடம் ரணகளமாகியது. தேங்காய் பகுதி அதிக சேதாரங்களுடன் இரத்தம் ஒழுக ஒழுக தந்திரோபாயப் பின்வாங்கலைச் செய்தது.

பொது இடத்தில் தனது முகத்தில் கரிபூசிய பாரதிபுரத்து சனங்களை “தேங்காய்” தேவலிங்கத்தாரால் அவ்வளவு இலகுவாக மறக்க முடியவில்லை. அத்துடன் தனது பவிசகளுக்கு விடப்பட்ட சவாலாகவே அவர் கிளியனின் பிரச்சனையைப் பார்த்தார். சூட்டோடு சூடாக சூராவத்தை சனசமூக நிலையத்தில் கூட்டம் ஒன்றை ஒழுங்கு செய்து “பாரதிபுரத்தார் இனி எங்கடை சிமெட்றியை பாவிக்க முடியாது” என்று தீர்மானமும் போட்டதுடன், அன்றிலிருந்து அவர்கள் அவர்களது உடலங்களை எரிப்பதை தடை செய்ய கோரி மறியல் போராட்டத்தையும் தொடங்கினார்.

பாரதிபுரத்தாரும் கிளியனின் சாவில் ஏற்பட்ட ரணகளங்களை சாக்காக வைத்து பாரதிபுரத்து சனசமூக நிலையத்தில் சூராவத்தையாருக்கு எதிராக மறியல் போராட்டத்தை தொடங்க, என்மீது பொங்கியிருந்த சனியனின் பார்வை உக்கிரமடைந்தது. அன்றிலிருந்து நானும் ஒரு பிரபலத்துக்குள் வந்து விட்டேன். “தூபம்” பேப்பர்காரர்களில் இருந்து “டும்” ரீவி காஹர் வரை எனது இடத்துக்கு வந்து கவரேஜ் செய்ய உலகம் முழுக்க எனது புகழ் கொடி கட்டியது. முகநூலில் போராளிகள் “வீ சப்போர்ட் பாரதிபுரம்” என்று ஒரு பக்கத்தை திறந்து பாய் விரித்துக் கிடந்து களம் ஆடினார்கள். முகநூல் தீ பற்றியது. மனிதக்கழிவுகளை எரித்த எனக்கு அப்பொழுதுதான் எனது பவிச புரிந்து கண்ணால் தண்ணி வந்தது. கல்லூரி மாணவர்களில் இருந்து பல்கலை கழக மாணவர்கள் வரை தமது வேலைகளை விட்டு விட்டு பாரதிபுரத்தாருக்கு ஆதரவாக மறியலில் ஈடுபட்டத்தோடு அல்லாமல் எனது இடத்துக்கு வந்து செல்பி எடுத்து முகநூலில் தரவேற்றி சைக்கிளில் ஊர்வலமும் வந்தார்கள். ஒரு முறை நீதியரசர் புண்ணியலிங்கம் பாரதிபுரத்தாருக்கு சமரசம் செய்ய மறியல் நடக்கும் இடத்துக்கு வந்தார். புண்ணிய லிங்கமும் தான் நிற்கப்போகின்ற அடுத்த

தேர்தலில் தனது இருப்பைத்தக்க வைக்கவே சூதானமாக காய்களை நகர்த்தினார். இவற்றையெல்லாம் பார்த்து பதகளித்துப்போன “தேங்காய்” தேவலிங்கத்தார் உச்சநீதிமன்றத்தில் என்னை தடை செய்யக்கோரி ஒரு வழக்கை தொடர்ந்தார். பாரதிபுரத்தார் குறைந்தவர்களா என்ன? சின்னான் அதற்கு எதிராக வழக்கை தாக்கல் செய்ய வழக்கறிஞர் பந்திரன் இலவசமாக சின்னானுக்கு வழக்காட முன்வந்தார். அங்கும் அவரின் எதிர்காலமே முன்னுக்கு நின்றது. அத்துடன் அவர்கள் பாரதிபுர சனசமூக நிலையத்தில் தொடர்ந்த மறியல் போராட்டத்தை நீதிமன்றத்தின் முன்னால் விரிவுபடுத்தினார்கள்.

மங்களம் சொல்லல் :

இப்படியாக நாளொருவண்ணமும் பொழுதொரு வண்ணமும் பற்றியெரிந்த எனது பிரச்சனைக்கு முற்றுப் புள்ளி வைக்க நீதியரசர் புண்ணியலிங்கம் தலைமையில் நீதிமன்றம் கூடியது. வெளியே சூராவத்தையாரும் பாரதிபுரத்தாரும் புண்ணியலிங்கத்தாரின் தீர்ப்பை அறிய தள்ளு முள்ளுப் பட்டார்கள். பாதுகாப்புக்காக இராணுவ கொமாண்டோ படையணிகள் கவர்னரின் ஏற்பாட்டில் நீதிமன்றத்தை சுற்றி கவர் எடுத்துக் கொண்டார்கள். பிரதம நீதியரசர் புண்ணியலிங்கம் தனது தீர்ப்பை வாசிக்கத்தொடங்கினார்.

மனிதவாழ்வு என்பதே அவனது தேவைகள் ஆசா பாசங்களுடன் தொடர்புபட்டுப் பின்னிப்பிணைந்து. சிமெட்றி வேண்டுமா இல்லை இந்த சனங்கள் வேண்டுமா என்றால் இங்கு இந்த நீதிமன்றம் கவனத்தில் கொள்வது இந்த சனங்களின் நொடியற்ற சந்தோசமான ஆரோக்கியமான வாழ்க்கையையே. யாழ் பொது வைத்தியசாலையின் வைத்தியர் டொக்ரர் கிருபாகரனின் பரிந்துரையைக் கவனத்தில் கொண்டு இந்த சிமெட்றியை அகற்றி எல்லோருக்கும் பொதுவான வேறு ஒரு இடத்திற்கு மாற்றுவதுடன் அதை நவீன முறையில் அமைந்த மின்சார சிமெட்றியாக மாற்றுவதற்கும் வடமாகாண அரசிற்கு இந்த நீதிமன்று ஆணையிடுகின்றது.

போச்சுடா...

கவிமழை

மழை பொழிந்தது-கவிமழை!
வாய் மடை திறந்தது-வெள்ளமே!
“மைக்” நடைந்தது-ஐயகோ!
முன்னால் அமர்ந்தவர், பாவமே!

ஓய்ந்து போகையில் கவிமழை,
நடைந்து போனதேன் மேகையும்?
“தூ”-வானம்
தொடர்ந்து வந்ததோ.....?

துடைத்துக் கொண்டு ஓடினார்
முன்னால் இருந்து கேட்டவர்,
பின்னால் தேடி, ஆசனம்
பிடித்துக் கொண்டு அமர்கிறார்!

பேட்டி

இறந்தகவி பற்றியொரு பேட்டி
எடுப்பதற்கு வந்தவர்கள் மாட்டி
இருந்தகவி பதிலினிலே
இறந்தகவி மறைந்துவிட
நிரம்பியதாம் தன்புகழே, கூட்டி!

பாலமுனை பாறாக் நகைப் பூக்கள் எழுத்துலகப் பகடிகள்

மூத்தகவி

மும்பத்தைந் தாண்டுகளின் முன்னால்
முதல்கவிதை எழுதியவர் அன்னார்
வற்றிவிடப் பின்னர்
வடிக்கவில்லை ஏதும்..!(ஆயின்)
எப்படியும் அவர் “கவி”யாம் முன்னாள்!

எழுத்தாளன் சுயசரிதம்!

“மலைக்க வைப்பான் எழுதி எழுதி - கோடி
மலைக்கு இவனே தகுதி தகுதி”

ஏறெடுத்தும் பார்க்காத
இவ்வலகின் கண்ணில்
எழுத்தாளனாய் வாழ்வது
கஸ்டத்திலும் கஸ்டம்

எழுத்தாளன் என்றால்
ஏதோ
எழுந்தமானமாய்க் கணிப்பர்
என்னவெல்லாம் கணைப்பர்

பிச்சைக்காரத் தொழில்
இதுவென்று
பச்சை குத்தவும் செய்வர்

மூதேசி வாகாசம் போல
எப்போது பார்க்காலும்
கடதாசியும் கையுமாய்த்
தலைக் குத்தி இருக்குதே
கொண்டு சென்று சாமியாரிடம்
பார்வை பார்க்கவும் சொல்வர்

பாட்டும் கவிதையும்
பத்து ரூபாய் உழைக்க
மாட்டாதவருக்குச்...
சோறு போடுமா என்று
மூட்டியும் விடுவர் விசத்தீயை

கொழுத்த சேவல்
குப்பை கிளறுமாற் போல்

அங்கின நாலு வரிகளை
எழுதிவிட்டு- மரத்தில்
தொங்கின வெளவால் போல
பத்திரிகையாளர் கால்களில்
தொங்கித் திரிவர்

நாளிதழ்களில் வரப்பண்ணி
அதை
நாலு பேருக்குக் காட்டித்திரிய
எழுத வாசிக்கத் தெரியாதவரும்
எல்லாம் தெரிந்தவர் போல
ஒழுக் ஒழுக் கதைப்பர் வாயால்

வடை
இசைச் சொற்களாக்கி
முட்களுக்குள்ளும் சுவாசிக்கும்
ரோஜா மலர்கள் போல்
எழுத்தாளன் வாசிக்கின்றான்

எழுத்துப் பரணியை
தன்
எழுச்சிப் பரணியாய்

பாறை பிளந்து கண்சிமிட்டும்
நீர்க்குமிழி போல
தம்மைத் தாமே
தாரைவார்த்துத் தரும்
படைப்புகள்

ஒருநாள் அவனை
நிலை நிறுத்தும்
நிலவின் உயரத்தில்

ஏற்க மறந்த
அதே உலகம்
தூக்கிக் கொண்டாடும்

எழுத்தாளனுக்கு இருப்பது
என்ன
ஏழாம் அறிவா என்று
வியந்து....!

ஓத்த கருத்துச் சொல்

மாணவர்களிடையே ஓத்தகருத்துச் சொற்களினை அவாவுகின்றபோது, குறித்த பதத்தோடு சற்றே நெருங்கிவரும் அர்த்தப்புலத்தினை கொண்டமைந்த வற்றையே எதிர்பார்க்கின்றோம் என்னும் தெளிவு ஆசிரியர்களிடத்தே அமைந்திருப்பது மாணவர்களுக்கு நன்மை பயப்பதாகும்.

தமிழ் இலக்கியப்பரப்பிலே பன்முகக் காரணிகள் வார்த்தைகளுக்கான அர்த்த வெளியினைக் கட்டமைத்தன. அகலித்த அர்த்தமும், தனித்தன்மையும் கொண்ட தமிழ்ச்சொற்கள் அனைத்துத் தருணங்களிலும் ஓத்த கருத்துச்சொல் என்ற மையத்திலிருந்து நழுவிச் செல்வது அவதானத்திற்குரியது. இதனாலே தான், “எந்தச் சொல்லுக்கும் சரியான பிரதிபதம் கிடையாது, ஒரு பொருளை ஒரே அளவில் ஒரே சொல் தான் குறிக்கும்” எனக் கவிச்சக்கரவர்த்தி நாடகப் பிரதியில் கு.அழகிரிசாமி குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே மாணவர்களிடையே ஓத்தகருத்துச் சொற்களினை அவாவுகின்றபோது, குறித்த பதத்தோடு சற்றே நெருங்கிவரும் அர்த்தப்புலத்தினை கொண்டமைந்த வற்றையே எதிர்பார்க்கின்றோம் என்னும் தெளிவு ஆசிரியர்களிடத்தே அமைந்திருப்பது மாணவர்களுக்கு நன்மை பயப்பதாகும். நூறு விழுக்காடு சமநிலைத் தன்மையற்ற நிலையில் குறித்த சிலவற்றை ஓத்த சொற்களென பசுமரத்தில் ஆணியறைவதுபோல சிறார்களின் மனதில் பதியச்செய்தல், பின்னாளில் மொழிமீதான புரிதலுக்குத் தடையாக அமைந்துவிடும் என்பதை பலரும் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்றே நம்புகின்றேன்.

செய்யுளில் தேய்வழக்கினைத் தவிர்க்க-அசை-சீர்-தளை என்னும் மரபின் யாப்பியல் நெறிக்கு அமைவாக மாறுபட்ட சொற்களினைப் படைப்பாளி உருவாக்கினான். சீதை (நேர்-நேர்) தேமாவாகவும், மிதிலா (நிரை-நேர்) புளிமாவாகவும் சானகி (நேர்-நிரை) கூவிளமாகவும் அமைந்திருந்தமையால் தகுந்த இடத்திலே பயன்படுத்தவசதியென இத்தகைய சொற்சேர்க்கையினைக் கவிஞன் உருவாக்கினான். எனினும் இப்பதங்களின் ஆழ்பொருள் ஒன்றோடு ஒன்று சமநிலைப்பட்டதல்ல. மரம், தரு, விருட்சம் என்பன ஓத்தசொற்களெனக் கொள்ளப்படுகின்றன. ஆனால் “மரநடுகை” என்பதைத் “தருநடுகை” என்றோ “விருட்ச நடுகை” என்றோ கூறமுடியாது. தரு, விருட்சம் என்பன மரத்திற்கு பூரண பிரதி பதங்களல்ல “தரு” என்பது தெய்வத்தன்மையோடும், “விருட்சம்” காலநீட்சியோடும் தொடர்புபட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

“சோறு” என்பதற்கு “அன்னம்” என்பது ஓத்த சொல்லாக அமையின், “அன்னதானம்” என்பதைச் “சோற்றுத்தானம்” எனவும் குறிப்பிட்டிருக்கலாம் அல்லவா? தாமரை என்பதற்கு பங்கயம், அம்புயம், முளரி என்பன ஓத்தபதங்களாகச் சுட்டப்படுகின்றன. “பங்கயம்” என்பது சேற்றிலே பிறந்தது என்னும் கருத்தையும், அம்புயம் என்பது நீரிலே பிறந்தது என்னும் கருத்தையும், முளரி என்பது தண்டை உடையது என்னும் கருத்தையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றன. எனவே நுட்பமான வேறுபாட்டினை ஒவ்வொரு பதமும் தன்னகத்தே கொண்டமைவது தெளிவானது. தூரியனைக் குறிப்பிட “உதயன்” “வெய்யோன்” என்னும் சொற்களைப் பயன்படுத்துகின்றோம். அதிகாலைச் தூரியனை “உதயன்” சுட்டிநிற்கின்றது. வெயிலின் கொடுமையை உணர்த்தவே வெய்யோன் காணப்படுகிறது. மதியச்சூரியனைக்குறிப்பிட “உச்சிக்கிழான்” என்ற வார்த்தையும் உண்டு.

“மலை” “குன்று” என்பன ஓத்த பதங்களாகப் புவியியலில் கருதப்படுவதில்லை. “வளி” “காற்று” என்பன ஓத்தகருத்துச்சொற்களாகக் கொள்ளப்பட்டாலும் “அசையும் வளியே காற்று” என விஞ்ஞானம் இருபதங்களிடையேயும் நுண்ணிய வேறுபாட்டைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது. “குரு” “ஆசிரியர்” என்பன ஒரே அர்த்தக் கட்டுமானத்தைக் கொண்டவையல்ல. “குரு” என்பது ஒளி பொருந்தியவர் என்பதால் தெய்வத்தன்மையோடு தொடர்புபட்டது. ஆசிரியர் என்பது குற்றங்களை நீக்குபவர் என்பதால் மனித நிலைப்பட்ட நெறிப்படுத்தலோடு சம்பந்தப்பட்டது. எனவே சொற்கள் உள்ளர்த்தத்தில் சமநிலைத்தன்மை கொண்டனவல்ல. ஓத்த கருத்துச்சொல் என்பது நூறு விழுக்காடு பொருந்தும் கருத்துநிலையல்ல என்பதே எனது வாதமாகும்.

“மங்கை” “மடந்தை” “அரிவை” என்பன பெண்ணைக் குறிக்கப்பயன்படும் ஓத்த பதங்களாக இருப்பினும் இவை பெண்களின் மாறுபட்ட அகவையினை சுட்டிநிற்கின்றன. “ஆரம்” “கண்ணி” என்பன மாலையைக் குறிக்க பயன்படினும் அணியப்படுகின்ற இடத்தினைப் பொறுத்து மாறுபடுகின்றன. “வேட்கை” “விருப்பம்” என்பன ஓத்தபதங்களாகக் கூறப்படினும்,

பூவொன்றைக் கொய்வதற்கான விருப்பத்தை வேட்கை என்று சுட்டும் போது அச்சொல் தனக்கான வீரியத்தை இழந்து விடுகின்றது. பரவை, புணரி, ஆழி, உவரி, முந்நீர், சாகரம் என்பன கடலைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டனும் அச்சொற்கள் தனித்துவமான அர்த்தத்தைத் தம்மகத்தே கொண்டுள்ளன. தீங்கனி-தீக்கனி என்று குறிப்பிடுமிடத்து தீயானது இனிமை-நஞ்சு என மாறுபட்ட அர்த்தத்தினைக் கட்டமைத்து விடுகின்றது.

பதவியல்-சொல்லியல் என்பவற்றுக்கான இலக்கண வேறுபாட்டினை உணர்ந்து கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள், பதம் என்பதற்கான பிரதியீடாகச் சொல் அமையுமென ஏற்றுக்கொள்ளுதல் நகைமுரணாகும்.

சிறப்புப்பொருளை வெளிப்படுத்த மீமிசைச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவது மரபாகும். “நஞ்சினும் கொடிய நாட்டம்” எனக் குறிப்பிடும் போது கம்பநாடன் நாட்டம் என விழியினைச் சுட்டுகின்றான். ஆனால் சுவாமி விபுலானந்தர் “நாட்டவிழி செய்தல்” என்று பாடும்போது நாட்ட என்பது விழியின் செயற்திறனை குறிப்பிடுகின்றது. இலங்கை நகர் எரியூட்டப்படுகையில் “நெருங்கி மீமிசை ஒங்கு நெருப்பு அழல்” என்று கம்பன் பாடுகின்றான். இங்கே “நெருப்பு” “அழல்” என்பன ஒத்த கருத்தென்ற நிலையிலிருந்து விலகுவதைத் தெளிவாக அவதானிக்கலாம்.

சங்ககாலத்தில் நாற்றம், காமம், கடன் என்னும் வார்த்தைகள் முறையே வாசனை, காதல், கடமை என்ற அர்த்தத்திலேயே பயன்படுத்தப்பட்டன. தற்காலத்தில் அவற்றின் பொருள் மாற்றத்திற்குள்ளாகிவிட்டது. “துன்னருந்துப்பின் வயமான் தோன்றல்” என்ற புறநானூற்றுப்பாடலில் “மான்” என்பது குதிரையினைக் குறித்து நிற்கின்றது. “பொன்” என்பது ஆரம்பகாலத்தில் இரும்பு முதலான உலோகங்களைக் குறித்து தற்போது தங்கத்தைக் குறிக்கின்றது. “பொன்” என்பதற்கு “ஆடகம்” ஒத்த கருத்துச் சொல்லாகக் கூறப்பட்டாலும் “ஆடகம்” என்பது பொன்னில் ஒரு வகையேயாகும். (ஆடகம், கிளிச்சிறை, சம்புநாதம், சாதரூபம் என்பன பொன்னின் நான்கு வகையாகும்) “சுடுகாடு” எரியூட்டு தலோடு மட்டுமே தொடர்புபட்டமையாலேதான் மாற்றுவார்த்தைகள் புழக்கத்தில் வந்தன. வீடு, மனை, இல் என்பன ஒத்த பதங்கள் எனில் “பூமனைவாய் வாழ்கின்ற” என்ற நளவேண்பா பாடலில் இடம்பெறும் மனை என்ற சொல்லுக்குப் பிரதியீடாக ஏனையவற்றைப் பயன்படுத்துதல் ஏற்படையதா? மேலும் “வீடு” என்பது மோட்சம் என்னும் கருத்தியலோடும் தொடர்பு பட்டுள்ளமை நோக்கத்தக்கது.

“எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம் உய்வில்லை செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு”

என்று திருவள்ளுவர் குறிப்பிடுகின்றார். “செய்ந்நன்றி” என்பதற்குள் நன்றியின் அனைத்து வகைப்பாடுகளும் அடங்கிவிடுமாயின் “எந்நன்றி” என வள்ளுவர் எதனைச்சுட்டுகின்றார். “நன்றி” என்பதற்கு தற்காலத்தில் புழக்கத்திலுள்ள thank என்னும்

ஆங்கிலப்பதத்திற்கு நிகரான அர்த்தத்தை திருவள்ளுவர் கையாளவில்லை. “நன்றி மறப்பது நன்றன்று” என வலியுறுத்திவிட்டு “நன்றல்லது அன்றே மறப்பது நன்று” என்கிறார். எனவே நன்றி என்பது நன்மை என்பதற்கு அண்மித்த கருத்தையே தந்துநிற்கின்றது. “வானரங்கள் கனிகொடுத்துமந்தியொடு கொஞ்சம்” எனத் திருக் குற்றாலகுறவஞ்சியிலும், “சூவின பூங்குயில் சூவின கோழி” எனத் திருப்பள்ளியெழுச்சியிலும் வானரம், கோழி என்பன ஒன்றொழி பொதுச்சொல்லாகவே காணப்படுகின்றன. வானரம் என்பது குரங்கைக் குறிக்காது கடுவனையே சுட்டுகிறது. கோழி என்பது பேட்டினை விலக்கி சேவலையே சுட்டிநிற்கின்றது. (சிம்மம்) என்னும் சொல் செய்யுளில் பல்வேறு தருணங்களில் பெண் சிங்கத்தைக் குறித்து வந்துள்ளது. ஆண்டவன், இறைவன் என்பன ஒத்தபதங்களாக பலரால் குறிப்பிடப்பட்டாலும் அச்சொற்கள் தம்மிடையே நுண்ணிய வேறுபாட்டினைக் கொண்டுள்ளன. ஆண்டவன் என்பதை ஆண்டவர் எனப் பன்மைப்படுத்த முடியும். ஏனெனில் எம்மை ஆளும் தகுதி கொண்டோர் பலர் உள்ளதால் பன்மைப்பதமாகிவிடுகிறது. ஆனால் இறைவன் ஒருவனே என்பதால் “அர்” விசுவயை ஏற்பதில்லை.

“எல்” என்னும் சொல்லானது இரவு, பகல் என்ற இரு அர்த்தத்தினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் போது பிரதிபதமாக எதனைக்கொள்ள முடியும்? மேலும் தற்போது எதிர்ச்சொற்கள் குறித்த கருத்தியலும் வலுப் பெற்று வருகின்றது. நீதி-அநீதி, கதி-அகதி, நாகரிகம்-அநாகரிகம் என “அ” என்னும் முன்னொட்டினைப் பயன்படுத்தி பல பதங்களை எதிர்நிலைப்பதங்களாக்கிப் கையாளுகின்றனர். ஒத்த பதங்களின் கருத்துநிலையில் உள்ள பிரச்சினைகள் எதிர்ப்பதங்களின் அர்த்தத்திலும் உள்ளன. கோரம்-அகோரம் என்னும் சொற்கள் எதிர்நிலை அர்த்தத்தினைத் தருவனவாகவே அமைந்திருக்க வேண்டும். எனினும் “அ” என்ற எதிர்நிலைக்கான முன்னொட்டு சேர்த்த பின்னும் பிரதிபதத்திற்கு அண்மித்த அர்த்தத்தோடு அவை அமைந்துள்ளன. எனவே பன்முகத்தன்மை மிக்க தமிழ் வார்த்தைகளை நுணுகி ஆராய்ந்தால் ஒத்தசொல் என்னும் கருத்துநிலை பூரணமான சமநிலைத்தன்மையினை கொண்டிருக்க வில்லை என்பது தெளிவானது.

ஆங்கிலத்தில் காய், கனி என்னும் இரண்டுமே “கசரவை” என்றே சுட்டப்படுகின்றது. தமிழில் காய் என்பதற்கு கனி எதிர்ப்பதமாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் பாலர் என்பதற்கு விருத்தர் (முதியோர்) என்பதையே எதிர்ப்பதமாக ஏற்கின்றனர். காய்க்கு கனி எதிராக அமையின் இளைஞரும் விருந்தரும் எதிரான பதங்களென்று ஏற்கவேண்டுமல்லவா? பாலருக்கு விருத்தர் எதிர்நிலையாயின் பிஞ்சு என்பது கனிக்கு எதிர்நிலையாகலாம் அல்லவா? எனினும் மரபு வழியான மனனமுறையினை உள்வாங்கி பொதுப் புத்திக்கு முன்னுரிமை கொடுக்காது பல எதிர்ச்சொற்களை குழந்தைகளிடம் கொண்டு சென்று சேர்த்துள்ளோம்!

2017 இல் வெளியான “ஜீவநதி” சஞ்சிகைகளில் பதிவாகியுள்ள ஆசிரிய தலையங்கங்களுடான ஒரு தேடல்

கே.ஆர்.டேவிட்

“கருத்து நிலை என்பது, ஒருவரின் நடத்தைக் கோலங்களின் உள்ளீட்டுப் பலம் - பலவீனங்களை உளவியல் தளத்தில் உரைத்துப் பார்ப்பதன் மூலம் பெறப்படுகின்றதொரு அறிவுப் படிமமாகுமென” உளவியலாளர்கள் வரையறை செய்கின்றனர்.

“ஒருவன் தான் வாழ்கின்ற சமூகத்தின் இயங்கியல் நிகழ்வின் உள்ளீட்டுப் பலம் - பலவீனங்களை புரிந்து கொள்வதற்கு அவனால் பயன்படுத்தப் படுகின்ற சிந்தனைத்தளமே அவனது “கருத்து நிலையாகும்” என பேராசிரியர் சிவத்தம்பி அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். அது மட்டுமல்லாமல் “ஒருவனிடம் ஒரு கருத்து நிலைதான் இருக்குமென்றும் தீர்மானித்து விடமுடியாது. ஒருவனிடம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட கருத்து நிலைகள் இருப்பதற்கான நிறைய வாய்ப்புகள் உண்டு” என்றும் பேராசிரியர் அவர்களே குறிப்பிடுகின்றார்.

“மாற்றம் ஒன்றே மாறாத நிலையில் உள்ளதாகும்.” இதன் அடிப்படையில் நாம் வாழ்கின்ற இச்சமூகம் இயங்கியல் தன்மை கொண்டது. தினசரி புதுப்புது நிகழ்வுகளை உள்வாங்கும் இச்சமூகம் நாளடைவில் தன் நிலையில் புதியதொரு தோற்றப் பாட்டிற்குட்படுவதும் தவிர்க்க முடியாததொன்றாகின்றது. இந்நிகழ்வு தனிமனித கருத்து நிலையிலும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும்.” என இன்னொரு அறிஞர் கூறிப்போன தத்துவமும் நினைவுக்கு வருகின்றது.

மேற்கூறப்பட்ட தரவுகளைப் பொருத்திப் பார்க்கும் போது, “ஒருவரின் “கருத்து நிலை” என்பதை அவனிடமுள்ள இலட்சி நிலையானது தினசரி சமூக இயங்கியலுடன் தொடர்புபட்டு அதன் பலம் பலவீனங்களை புரிந்து கொள்ள வைக்கும் ஒரு கருத்துப் படிமம்” என்ற முடிவுக்கு நாம் வரலாம்.

“கருத்து நிலை” பற்றி இதுவரை நடத்தப்பட்ட தேடல்களில் கிடைத்த தரவுகளின் புரிதலோடு 2017 ஆம் ஆண்டு தைமாதம் தொடக்கம், மார்ச்சு மாதம்

வரை வெளியான சஞ்சிகைகளில் பதிவான “ஆசிரிய தலையங்கங்களினூடாக” ஜீவநதி சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியரான திரு. கலாமணி பரணீதரன் அவர்களின் கருத்துநிலை பற்றிய ஒரு “குறுந்தேடலாகவே” இக்கட்டுரை அமைகின்றது.

பரணீதரன் அவர்கள் பன்முக ஆளுமை கொண்டவர். படைப்பாளர் கட்டுரையாளர் கல்வியாளர், கலை இலக்கிய சஞ்சிகையின் ஆசிரியர், நூல் வெளியீட்டாளர், ஈழத்து தமிழர்களுக்கான ஆவணகச் செயற்பாட்டாளர் இப்படிப் பல ஆளுமைகளுக்கிரியவர். இவர் ஒரு விரிவான தேடலுக்குரியவர் என்பதும் எனக்குத் தெரியாத விடயமல்ல. இவரது ஆளுமைகள் பதிவாக வேண்டும், அவைகள் நமது எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட வேண்டும் என்பதிலும் நிறைய உடன்பாடுடையவன் நான், பொருத்தமான ஒருவரால் இவரைப் பற்றிய விரிவான தேடல் ஒன்று எதிர்காலத்தில் செய்யப்படும் என்ற நம்பிக்கையோடு, அதற்கான முதற் “புள்ளியாகவே” இக்குறுந்தேடலை இப்பத்தி ஆசிரியர் முன்வைத்துள்ளார்.

ஒருவரின் கருத்து நிலைத் தோற்றத்திற்கு காரணிகளாக சில பிற்புலச் சக்திகள் இனங் காணப்பட்டுள்ளன. குடும்பம், அக்குடும்பம் அமைந்துள்ள சமூகச் சூழல், பொருளாதாரம், கல்வி, வாழ்பனுவலங்கள், ஆன்மீக வயப்பாடு, அரசியல் தொடர்பு. கலை இலக்கியத் தொடர்புகள் என்பனவே பிற்புலச் சக்திகளாக இனங்காணப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை, மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பிற்புலங்களற்ற ஒருவரிடம் சரியான கருத்து நிலை தோற்றம் பெறாது என்ற முடிவுக்கும் நாம் வந்து விடக் கூடாதென்பதும் கவனத்துக்குரியதாகும். பட்டறிவுகளாலும், சுயமான தேடல்களாலும் தெளிவான கருத்து நிலைகளைத் தேடிக் கொண்டவர்களும் நிறையப்பேர் இருக்கின்றனர்.

ஒரு கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையில் பல்வேறு

ரகமான ஆளுமைகளின் படைப்புகள் பிரசுரமாகின்றன. ஆனால் அச்சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகின்ற “ஆசிரிய தலையங்கங்கள்” மட்டும் அச்சஞ்சிகையில் ஆசிரிய ரால் எழுதப்படுகின்றது. எனவே நாங்கள் அந்த ஆசிரிய தலையங்கத்தை சஞ்சிகையில் ஆசிரியரது “நேரடி வாக்குமூலமாகக்” கொள்ளலாம். சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் செய்திகளை வைத்து அச்சஞ்சிகையில் கருத்து நிலையை ஓரளவு “ஊகித்துக்” கொள்ள முடியும். ஆனால் அச்சஞ்சிகையில் ஆசிரிய தலையங்களை வைத்து அச்சஞ்சிகை ஆசிரியரின் கருத்து நிலையைத் “தெளிவு”படுத்திக் கொள்ளலாம். ஊகிப்பதற்கும், தெளிவுபடுத்திக் கொள்வதற்குமிடையே பெருமளவு வேறுபாடுகள் உண்டு இதன் காரணமாகவே இப்பத்தியின் ஆசிரியர், சஞ்சிகை ஆசிரியரின் “ஆசிரிய தலையங்களை மையப்படுத்தி இத்தேடலைப் பதிவு செய்ய முடிவுசெய்தார்.

2017 பங்குனி மாதம் பிரசுரமான ஜீவந்தி சஞ்சிகையில் ‘மகளிர் தினம்’ என்ற தலைப்பில் ஆசிரிய தலையங்கம் அமைந்துள்ளது.

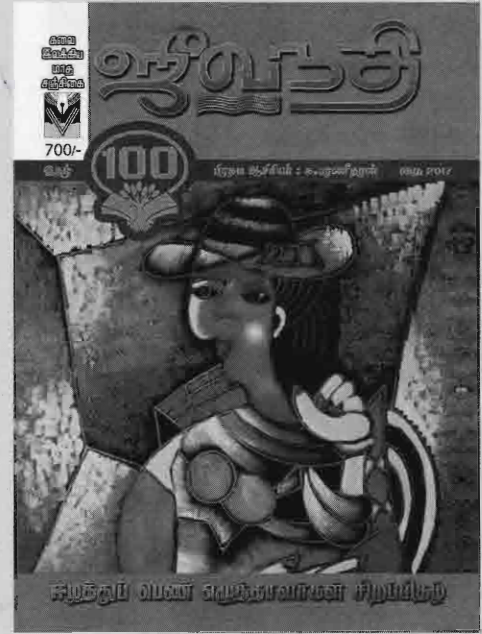
அந்த ஆசிரிய தலையங்கத்தின் அவசியமான பகுதிகள் கீழே தரப்பட்டுள்ளன. “பெண்கள் சுதந்திரம், பெண் கல்வி, ஆண் - பெண் சமத்துவம் என்பன இன்றும் கேள்விக்குறியாகவே உள்ளன. பெண்கள் இன்றும் பாலியல் வன்முறைகளுக்குள்ளாக்கப்படும் செய்திகள் தினமும் வெளி வந்த வண்ணமே உள்ளன. பாலியல் வன்முறைகள் தொடர்பான வழக்குகள் பல இன்னமும் இழுபறிப்பட்டுக் கொண்டே செல்கின்றன. இந்த நிலை ஒழிக்கப்படும் போதே, மகளிர் தினக்கொண்டாட்டம் அர்த்தம் பெறும்” இவ்வாறு ஆசிரியரின் கூற்று அமைந்துள்ளது.

பெண்ணடிமைத் தனம் ஒழிய வேண்டுமெனக் குரல் கொடுத்த படைப்பாளிகளில் பாரதியை முக்கிய மானவராகவும் - முதன்மையானவராகவும் கொள்ளலாம். பெண்ணடிமைத்தனத்தை வன்மையாகக் கண்டித்த பாரதி, தனது கவிதைத் தொடரில் இன்னு மொரு கவிதையைப் பாடியுள்ளதை இங்கு சுட்டிக் காட்டுவது பொருத்தமானதென நினைக்கின்றேன்.

“கூட்டத்தில் கூடி நின்று - கூடிப்
பிதற்றலன்றி நாட்டத்தில்
கொள்ளாரடி கிளியே
நாளில் மறப்பாரடி”

இந்த மாதம் (பங்குனி) எட்டாந்த திகதி, “மகளிர் தினம்” வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. பத்திரிகைகளும் “மகளிர் தின” நிகழ்வுகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துப் பிரசுரித்திருந்தன. நடந்த நிகழ்வுகள் பாராட்டுக்குரியன என்பதில் யாருக்குமே சந்தேகமில்லை. இந்த நிகழ்வுகளுக்குப் பிறகு என்ன நடக்கின்றன என்பதைத்தான் பரணீதரன் அவர்கள் தனது குறிப்பில் மறைமுகமாகக் கேட்டுள்ளார்.

“கூட்டத்தில் கூடி நின்று கூடிப்பிதற்றலன்றி...” என்ற பாரதியின் கவிதை தான் நினைவுக்கு வருகின்றது. பெண்ணடிமைத்தனம் ஒழிக்கப்பட வேண்டுமென்று பாரதி மனமெரிந்து பாடிய பாடலும், “நாட்டத்தில்

கொள்ளாரை” என்று மனம் வெதுப்பிப் பாடிய பாரதியின் பாடலும் ஒரே தளத்தில் ஒரே காலத்தில் நடப்பதைத்தான் பரணீதரன் அவர்கள் ஆசிரிய தலையங்கத்தில் மிகச் சூகமாக வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

தீவுப் பகுதியைச் சேர்ந்த வித்தியா என்ற மாணவியின் கொடூரமான கொலைச்செய்தி இன்னமும் நமது செவிப்பறைகளில் அதிர்ந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது. இந்தக் கொலையோடு தொடர்புபட்ட “பிரபலங்களின்” பெயர்கள், “தேசியப்பேரவையில்” ஒலிக்குமள விற்கு நீட்சி பெற்றிருக்கின்றது... நாங்கள் “மகளிர் தினத்தை” கொண்டாடியிருக்கின்றோம்... இந்தக் கொண்டாட்டத்திலாவது பெண்களுக்கேற்படுகின்ற “வன்முறைகளுக்கான” பிற்புலக்காரணிகள் பற்றியும், அவைகளை நிவர்த்திப்பதற்கான பரிகாரங்கள் பற்றியும் சிந்தித்திருக்கின்றோமா....?

ஆனால், “ஜீவந்தி” சஞ்சிகையில் ஆசிரியர்திரு. பரணீதரன் அவர்கள் சிந்தித்திருக்கிறார். சிந்தித்தது மட்டுமல்ல செயற்படுத்தியும் இருக்கிறார்.

இதே ஆசிரிய தலையங்கத்தின் இறுதிப் பந்தி, திரு பரணீதரன் அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியை வெளிப்படுத்தும் பதிவாக அமைந்துள்ளது. அந்த இறுதிப்பந்தி பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

“... ஈழத்துப் பெண் எழுத்தாள ஆளுமைகள் பற்றி முதன்முதலில் ஒரு சிறப்பு மலரை ஜனவரி 2017 இல் வெளியிட்டு வைக்கமுடிந்தமை எமக்கு ஆறுதலைத் தருகின்றது. பெண்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கும் பெண் ஆளுமைகள் குறித்த இந்த ஆவண நூல் வரலாற்றில் பேசப்படும் என்பது எழுதும்பிக்கையாகும்.”

இலங்கையிலுள்ள பெண் இலக்கிய ஆளுமைகளையும், இலங்கையிலிருந்து புலம் பெயர்ந்து வாழும் பெண் இலக்கிய ஆளுமைகளையும் கண்டறிந்து, அவர்களின் இலக்கியப் படைப்புக்களைச் சேகரித்து அவற்றைத் தொகுத்து நூலாக்கி, அனைத்துப்பெண் ஆளுமைகளையும் அழைத்து ஒரு வெளியீட்டு

விழாவையும் நடத்தி அந்தப் பெண் ஆளுமைகளைக் கௌரவித்திருக்கின்றார் பரணீதரன் அவர்கள். இது ஒரு சாதாரண முயற்சியல்ல, இது ஒரு “அசுர முயற்சியின்” வெளிப்பாடாகும்

முடிந்தளவு பெண் ஆளுமைகளை வரவழைத்திருக்கின்றார், அவர்களைச் சந்திக்க வைத்து அவர்களிடையே ஒரு தொடர்பாடல்களையும் ஏற்படுத்தி, “நான்” என்ற ஒருமைப் பண்பில் சிந்தித்த அவர்களை “நாங்கள்” என்ற பன்மைப் பண்பிலான சிந்தனைத் தூண்டலுக்கான முதற் புள்ளியை பரணீதரன் அவர்கள் வைத்திருக்கின்றார். “விரலுக்குத் தக்க வீக்கம்” என்று கூறுவார்களே அந்த வீக்கந்தான் இது. பரணீதரன் தான் சார்ந்த இலக்கியத் துறையில் எதைச் செய்ய வேண்டுமோ, எதைச் செய்ய முடியுமோ அதைக்காத்திரமாகச் செய்து முடித்திருக்கின்றார்.

2017 புரட்டாதி மாதம் பிரசுரமான ஜீவநதி சஞ்சிகை ‘சிறுவர் சிறப்பிதழாக’ வெளிவந்துள்ளது. பரணீதரன் அவர்களால் வெளியீடு செய்யப்பட்ட சிறப்பிதழ்களின் வரிசையில் பதினேழாவது சிறப்பிதழாக, இச் சிறப்பிதழ் அமைந்திருப்பதும் கவனத்திற்குரியதாகும்.

இத் தலையங்கத்தின் கவனத்துக்குரிய பகுதி மட்டும் கீழே தரப்படுகின்றது..

“.....பிள்ளைகளுக்கு பாடசாலைக்கல்வி எத்துணை முக்கியமானதோ, அதேயளவுக்கு அவர்களின் உலக அறிவை வளர்ப்பதற்கான ஏதுக்களும் அவசியம். சிறுவர்களிடத்து வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தாதவரை, அவர்களின் அறிவு “ஏட்டுக்கல்வியுடன்” மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது. இதனால்தான் “வாசிப்புமனிதனைப் பூரணப்படுத்துகின்றது” என்று சொல்லப்படுகின்றது. அவ்வாறெனின் சிறுவர்களுக்கான நூல்களை அதிக அளவிலும், பொருத்தமான வகை தேர்ந்தும் வெளியிட வேண்டிய தேவை ஏற்படுகின்றது.

“இன்றைய சிறுவர்களே நாளை சமூகப்பிரசகன்”

என்ற மனித வளர்ச்சியின் நியமம், சாதாரண மனிதனிலிருந்து அரசு வரை உணரப்பட்டதொரு செய்தியாகும். தவிர, இந்தக் கருத்தைப் புரிந்து கொள்வதற்கு பெரும் வித்துவ அறிவும் தேவையில்லை. எவராலும் மிகச்சலமமாகப் புரிந்து கொள்ள முடியும்.”

மிக முக்கியமானதும், அதேவேளை மிக இலகுவானதுமான இக்கருத்தை அன்றிலிருந்து இன்று வரை எத்தனை பேர் புரிந்து கொண்டிருக்கின்றனர்? எத்தனை பேர் இதற்கான ஆக்கபூர்வ நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டிருக்கின்றனர்? பரணீதரன் அவர்கள் தனது சுட்டுவிரலை நீட்டி இதைத்தான் கேட்கிறார்!

“வாசிப்பதால் மனிதன் பூரணமடைகின்றான், ஆசிரியர்கள், பேராசிரியர்கள், கல்வியியலாளர்கள் ஏன்? கல்விக்குப்பொறுப்பான அமைச்சர்களும் இந்தப் பொன் மொழியைத்தான் இதுவரையில் உச்சாடனம் செய்தனர், இப்போதும் செய்து கொண்டிருக்கின்றனர்.

இந்தக்கேள்விக்கான பதிலை பரணீதரன் அவர்கள் தனது ஆசிரியத் தலையங்கத்தில் மிகத் தெளிவாகப் பதிவாக்கியுள்ளார்.

பரணீதரன் அவர்களின் பதிவு பின்வருமாறு அமைந்துள்ளது.

(இப்பதிவு ஆரம்பத்திலேயே தரப்பட்டுள்ளது. அவசியம் கருதி திரும்பவும் பதிவு செய்யப்படுகின்றது) “...வாசிப்புப் பழக்கத்தை ஏற்படுத்தாத வரை, அவர் களின் அறிவு ஏட்டுக் கல்வியுடன் மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றது...”

...அவ்வாறெனின் சிறுவர்களுக்கான நூல்களை அதிக அளவிலும் பொருத்தமான வகை தேர்ந்தும் வெளியிட வேண்டிய தேவை ஏற்பட்டுள்ளது...”

பரணீதரன் அவர்களின் பதிவுகளை பின்வருமாறு விளங்கிக்கொள்ளலாம்.

சிறுவர்களுக்கென்று தனியான “கலைத்திட்டம்” கல்வி அமைச்சினால் வரையப்பட வேண்டும். அதற்கு மேலால் அக்கலைத்திட்டத்தில் வாசிப்புக்கென்று பெருமளவு நேரம் ஒதுக்கப்பட வேண்டும் அடுத்து, “சிறுவர் இலக்கியப்” படைப்பாளர்களைக் கண்டறிந்து, அவர்களுக்கான அறிவுறுத்தல்களையும், வசதிகளையும், வளங்களையும், ஊக்குவிப்புக்களையும் வழங்கி பெருமளவில் “சிறுவர் இலக்கியங்கள்” படைக்கப்பட வேண்டும். ஆசிரியர்களின் மேற்பார்வையில் அந்தச் சிறுவர் இலக்கியங்களைச் சிறுவர்களை வாசிக்க வைக்க வேண்டும். இந்த வாசிப்புப் பயிற்சியை மேல் வகுப்புகளிலும் தொடர வழி செய்ய வேண்டும். அப்போது தான் பூரண மான மனிதர்களால், பூரணமானதொரு சமூகம் உருவாகும். மேற்கூறப்பட்ட நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்படாத வரையில் நமது கல்வி “ஏட்டுச் சுரைக்காயாகவே” இருக்கும் என்பதைத்தான் பரணீதரன் அவர்கள் தனது ஆசிரிய தலையங்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சிறுவர்கள் மீது இன்றைய சமூகம் சுமத்தியுள்ள பொறுப்பற்ற கல்விமுறைகளை மறைமுகமாகச் சுட்டிக் காட்டியுள்ள பரணீதரன் அவர்கள், அத்தோடு நின்று விடாமல் கலை இலக்கியப் படைப்பாளிகள் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதைச் சுட்டிக் காட்டும் வகையில்

இதே ஜீவந்தி சஞ்சிகையை “சிறுவர் சிறப்பிதழாக” வெளியிட்டுள்ளார்.

குற்றம் காண்பதற்குப் பலர் இருக்கின்றனர், அந்தப் பலரின் ஒரு சிலரால் மட்டுந்தான் ஏற்பட்ட தவறுக்கான காரணங்களை அமைதியாகவும், நியாயமாகவும் சுட்டிக்காட்டக் கூடியவர்களாக இருக்கின்றனர். தவறைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்தத் தவறுக்கான காரணங்களைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்தக் காரணங்களைச் செயல்முறையில் காட்டுபவர்களாக ஆயிரத்தில் ஒருவராகவே இருக்கின்றனர். சிறுவர்களை இப்படித்தான் நெறிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்கு முன்னோடி நடவடிக்கையாகவே இந்த “சிறுவர் சிறப்பிதழ்” அமைந்துள்ளது. சிறுவர் சிறப்பிதழைத் தனித்து நின்று வெளியீடு செய்த “ஜீவந்தி” ஆசிரியர் க.பரணீதரன் அவர்களின் “கருத்து நிலையை” இங்கு சுட்டிக்காட்டாமலிருக்க முடியவில்லை.

“சிறுவர் சிறப்பிதழை” வெளியீடு செய்து, சிறுவர் இலக்கியத்தின் அவசியத்தைச் சுட்டிக்காட்டிய பரணீதரன் அவர்களின் கருத்து நிலையைப் புலப்படுத்தும் வகையில் அமைந்த இன்னொரு இலக்கிய வடிவமான கவிதை ஒன்றை இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றேன்.

“காலை எழுந்தவுடன் படிப்பு -பின்பு
கனிவுகொடுக்கும் நல்ல பாட்டு
மாலை முழுதும் விளையாட்டு...”

இது பாரதியின் அனுபவத்தளத்தில் பிறந்த - இன்றும் பேசப்படுகின்ற ஒரு கவிதைத் தொடரின் முற்பகுதியாகும். இக்கவிதையின் முழுவடிவம் பற்றியோ அல்லது இக்கவிதையின் உள்ளீட்டுக் கருத்து நிலை பற்றியோ இங்கு ஒரு விளக்கம் தரவேண்டிய அவசியமில்லை. ஏனெனில் இது எல்லோராலும் புரியப்பட்ட ஒரு கவிதையாகும்.

இதே கவிதையை அடியொற்றி இலங்கையில் ஒரு கவிஞர் தனது “அனுபவத் தளத்தில்” நின்று எழுதியுள்ள ஒரு கவிதை இந்தக் கவிதையைத்தான் நான் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்பினேன்.

“காலை எழுந்தவுடன் “ரியூசன்”-பின்பு
பாடசாலை முடிந்ததும் “ரியூசன்”
மாலை முழுவதும் “ரியூசன்”...”

எனக் கவிதை தொடர்கின்றது. கவிதையின் முன்னடிகளை மட்டும் இங்கு தந்திருக்கின்றேன்.

பாரதியின் அவதானிப்புக்கு உள்ளான சமூகச் சூழலின் அவதானிப்புப் பதிவிற்கும், இலங்கையில் உள்ள ஒரு தமிழ் கவிஞரின் சமூகஅவதானிப்பு அனுபவத்தில் பதிவான இக்கவிதைக்குமிடையில் காணப்படுகின்ற வேறுபாடுகள்... தமிழ் சமூகத்தின் எதிர்காலம் எப்படி அமையப் போகின்றது என்பதைக் கோடிட்டுக் காட்டுகின்றது. இந்த மாற்றத்துக்கு நாம் அனைவரும் எங்களை அறியாமலேயே பங்களிப்புச் செய்திருக்கிறோம் என்பதை மறுக்க முடியாது.

“மாற்றம் ஒன்றே மாறாதது” என்ற இயங்கியல் தத்துவம் புரியப்படாததொன்றல்ல. ஆனால்

சமூகத்தின் எதிர்காலத்திற்குப் பொருத்தமில்லாத இந்த “ரியூசன்” வளர்ச்சிக்கான மூலம் கண்டறியப்பட வேண்டும்.

சிறுவர்களுக்கும், வளர்ந்த மாணவர்களுக்கும் கல்வி “சுவையாக” இருக்க வேண்டுமே தவிர “சுவையாக” இருக்கக்கூடாது.

2017 ஆவணி மாதம் பிரசுரமான ஜீவந்தி சஞ்சிகையில் ‘மக்கள் குடியிருப்பில் இருக்கும் சுடலையை அகற்றக் கோரும் போராட்டம்... என்ற தலைப்பில் ஒரு ஆசிரிய தலையங்கம் அமைந்துள்ளது. புத்தூர் மேற்கு கலைமதி சனசமூக நிலைய முன்றலில் பல நாட்களாக இந்தப் போராட்டம் நடந்து வருகின்றது. இப்பக்தி எழுதப்படும் போது 13.12.2017 இப்போராட்டம் நடந்து கொண்டு தான் இருக்கின்றது.

ஆசிரிய தலையங்கத்தின் கவனத்துக்குரிய பகுதி கீழே தரப்பட்டுள்ளது.

“...மக்களது போராட்டம் நியாயமானதே. ஏனெனில் குறிப்பிட்ட சுடலையின் வேலியோடு இரண்டடி வித்தியாசத்தில் சுடலையின் மூன்று பக்கங்களும் வீடுகள் அமைந்துள்ளன. விவசாயத்தை நம்பி வாழும் மக்கள் செறிந்த பிரதேசமாகக் காணப்படுகின்றது. பிணம் எரிக்கும் போது ஏற்படும் தூர்நாற்றம் வரும் புகை காரணமாக அருகில் உள்ளவர்கள் நோய் வாய்ப்புடையதாகவும் அண்மைய வீடுகளிலுள்ள சில குழந்தைகள் குறைபாடுள்ள குழந்தைகளாக பிறப்பதாகவும் சுடலையில் எரிக்கப்படும் பிணத்தின் அரைகுறையாக எரிக்கப்பட்ட உடலுறுப்பு களை நாய் வீடுகளுக்கு இழுத்து வருவதாகவும் மக்கள் குறைப்பட்டனர். இவ்வாறான காரணங்களால் குறிப்பிட்ட மயானத்தில் பிணங்கள் எரிக்கப்படாது தடையுத்தரவு நீதிவானால் பிறப்பிக்கப்பட்டிருந்த போதும் சிலர் இவ்வாறான தடை உத்தரவு களையும் மீறி செயற்படுவதால் அடிக்கடி குழப்பு வருவதாக மக்கள் கூறுகின்றனர்.”

“...இந்த மயானப் பிரச்சினைக்கு பின்புலமாக சாதியம்

சார்ந்த காரணிகளும் பின்நிற்கின்றன. தற்போதும் வடபுலத்தில் பல இடங்களில் தாழ்த்தப்பட்டவர்களுக்கு ஒரு கூடலையும் உயர் சாதியாகத்தம்மைக் கருதுபவர்களுக்கு ஒரு கூடலையும் அருகருகாகக் காணப்படுகின்றன”

“...குறிப்பிட்ட மக்களின் கோரிக்கைகளை சரியாக ஆராய்ந்து அரசியல் தலைவர்கள் நியாயமான தீர்வை மக்களுக்கு வழங்க வேண்டும். சுத்தமான காற்றை மக்கள் சுவாசிக்க வேண்டும். சமரசம் உலாவும் இடமாக மயானமாவது விளங்க வேண்டும். இதற்கு இலக்கியகாரர்களும் பின்னால் நிற்க வேண்டும்”

“வண்புணர்வுச்” செய்திகளையும், “கஞ்சாக்” கடத்தல் செய்திகளையும், “வான்வெட்டு” கும்பல்களின் செய்திகளையும் பத்திரிகைகளின் முன்பக்கச் செய்தி யாகப் பிரசுரித்து மக்களை அச்சுறுத்தும் நமது பத்திரிகை கள், கூடலையின் எல்லையிலிருந்து இரண்டடி இடை வெளியில் “பிணநாற்றத்தைச் சுவாசித்து வாழும் மக்களின் நியாயமான போராட்டத்தை தங்கள் பத்திரிகையில் பிரசுரித்து அந்தப் போராட்டத்துக்கு ஆதரவு வழங்கப் பின்னடித்து நிற்கும் இந்தச் சூழலில் “ஜீவந்தி” சஞ்சிகையில் ஆசிரிய தலையங்கமாக இடம் பெற்றிருப்பது கவனத்துக்குரியதும், பாராட்டுக்குரியது மாகும். பிணம் எரிக்கப்படும் மயானத்தின் எல்லை களைத் தங்கள் வாழ்விடமாகக் கொண்ட இந்தப் பிரச்சினையை தமிழ்த் தலைவர்களும், அரச அதிகாரி களும், இயக்கங்கள் சார்ந்த தலைவர்களும் கண்டு கொள்ளாதவர்களாக நடந்து கொள்வது வேதனை யைத்தருகின்றது.

தமிழினத்தின் விடுதலைக்காக முப்பது வருடங்கள் நடந்த போராட்டத்தின் “சூடு இன்னும் தணியவில்லை. அதே பூமியில், அதே தமிழ் மக்களின் வாழ்வியலுக்கான போராட்டம்...”

இந்த ஆசிரிய தலையங்கத்தில் ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கும் செய்திகளில் இறுதியாகக் குறிப் பிட்டிருக்கும் செய்தியை மீண்டும் ஒருமுறை சுட்டிக்

காட்ட வேண்டுமென்று எனது உயிர் துடிக்கின்றது.

“சுத்தமான காற்றை மக்கள் சுவாசிக்க வேண்டும். சமரசம் உலாவும் இடமாக மயானமாவது விளங்க வேண்டும்” இந்தக் குரல் பரணீதரன் அவர் களின் குரலாக இருந்தாலும், இக்குரல் அனைத்து தாழ்த்தப்பட்ட மக்களின் “ஈனக்குரலாகவே” எனக்கு கேட்கின்றது. “தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகிய நாங்கள் உயிரோடு இருக்கும் காலத்தில் எங்களையும் உங்களோடு சரிசமனாக நடத்த உங்களால் முடியாமல் போய்விட்டது. அனைவருமே அவர்களின் இறப்பின் பின் “பிணம்” என்ற பொது நிலைக்குத்தான் வருகிறார்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகிய நாங்கள், எங்களின் மரணங்களின் பின்? “பிணங்கள்” என்ற பொதுநிலைக்கு வந்துவிடுவோம். அதன் பின்னராவது, “சமரசம் உலாவும் இடமாக மயானமாவது விளங்க வேண்டும் அனுமதியுங்கள்” என்று உயர் சாதியினரிடம், தாழ்த்தப்பட்ட மக்கள் யாசிப்பது போலவே பரணீதரன் அவர்களின் இந்த வேண்டுகூல் அமைந்துள்ளது.

எழுபதுகளில் வடபகுதியில் சாதி அமைப்புக்கு எதிரான போராட்டங்கள் நிறைய நடந்திருக்கின்றன. அப் போது பல்வேறு வகையான சுலோகங்கள் எழுதப்பட்ட துண்டுப்பிரசுரங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன. அப்போது அப்படிப்பட்ட சுலோகங்களை எழுதுகின்ற சந்தர்ப்பங் கள் எனக்கும் நிறையக் கிடைத்திருக்கின்றன. ஆனால், பரணீதரன் அவர்கள் எழுதியதைப் போல் “சமரசம் உலா வும் இடமாக மயானமாவது விளங்க வேண்டும்” என்ற அர்த்த புஷ்டியான ஒரு வாக்கியத்தை நான் மட்டுமல்ல, யாருமே எழுதியிருக்கவில்லை என்பதை என்னால் உறுதிபடக் கூற முடியும்.

திரு பரணீதரன் அவர்களின் ஆசிரிய தலையங் களில் நான் அவதானித்த சிறப்பு அம்சங்கள் என்னவெனில்,

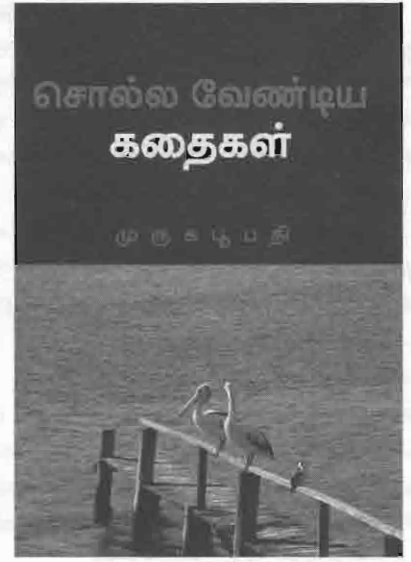
அடிமட்ட மக்களின் பிரச்சினைகளையே தெரிவு செய்வார். தெரிவு செய்த விடயங்களை நிதானமாக அணுகி, கோபப்படாமலும், கொந்தளிக்காமலும், சொற் சிலம்பம் ஆடாமலும் மிகவும் இலகுவான மொழியில் பதிவாக்குவார்.

மேற்குறிப்பிடப்பட்ட ஆசிரிய தலையங்கங் களோடு இன்னும் பல அர்த்த புஷ்டியான ஆசிரிய தலை யங்களை க.பரணீதரன் அவர்கள் ஜீவந்தி சஞ்சிகையில் பதிவாக்கியுள்ளார். இயற்கை வளங்கள் அழிக்கப்படுவது பற்றி, ஈழத்துத் தமிழர்களின் ஆவணகம் பற்றி, கலை இலக்கியம் பற்றி, உலக தினங்கள் பற்றி, ஹைக்கூ கவிதைகள் பற்றி என்பன் போன்ற பல செய்திகளை உள்ளடக்கிய பல ஆசிரிய தலையங்கங்களை இந்த வருட(2017இல்) ஜீவந்தி சஞ்சிகையில் பதிவாக்கியுள்ளார்.

இறுதியாக, சரியானதைக் கண்டறிகின்ற ஆளுமைச் செழிப்பும், சரியானதெனத் தான் உணர்ந்த வற்றைத்தயங்காமல் வெளிப்படுத்தும் தந்துணிவும் இலகுவான மொழிக்கையாட்சியும், பிரதியுபகாரங் களையோ, சுயவிளம்பரங்களையோ எதிர்பார்க்காத தன்னடக்கமும் கலந்த ஒரு “கருத்து நிலையான னாகவே” ஜீவந்தி சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியரான திரு கலாமணி பரணீதரன் அவர்களைப் பார்க்கின்றேன்.

முருகபுதியின் சொல்ல வேண்டிய கதைகள்

■ வர்மா

பத்திரிக்கைத்துறை இலக்கிய உலகம் ஆகிய இரண்டிலும் ஆழக்கால் பதித்து தனது ஆளுமையை வெளிப்படுத்தி வருபவர் முருகபுதி. அவர் சென்றுவந்த நாடுகளில் சந்தித்த அனுபவங்களையும், படிப்பினைகளையும், மனிதர்களையும் பற்றி எழுதியவற்றை "சொல்ல வேண்டிய கதைகள்" என்ற பெயரில் புத்தகமாக வெளியிட்டுள்ளார். ஜீவந்தி மாத சஞ்சிகையில் 2013 ஆம் ஆண்டு தைமாதம் முதல் தொடர்ச்சியாக 20 மாதங்கள் பிரசுரமானவற்றையே தற்போது புத்தகமாக வெளியிட்டுள்ளார்.

"இந்தப்புத்தகத்தில் எனது குடும்பத்தில், சுற்றத்தில் நட்புகளில், ஆழ்ந்து நேசிக்கின்ற குழந்தைகளில் மற்றும் நான் அங்கம் வகிக்கும் அமைப்புகளில் சுற்றத்தையும் பெற்றத்தையும் தான் பதிவு செய்துள்ளேன். 2014 ஆண்டில் எழுதப்பட்ட தொடர் என்பதால் இந்தப் பதிவுகளின் காலத்தையும் அவதானித்துக் கொள்ளவும்" என முருகபுதி குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பயணக் கட்டுரைகள் பற்றியே தொடர்கள் பல தளங்களில் பிரசுரமாகி உள்ளன. அவற்றில் சில புத்தகமாகவும் வெளியாகி உள்ளன. முருகபுதியின் "சொல்ல வேண்டிய கதைகள்" அவற்றைவிட தனித்துவமாகவும் வித்தியாசமானதாகவும் விளங்குகிறது. அவருடன் வாழ்ந்த உறவினர்கள், பழகிய நண்பர்கள், அறிமுகம் இல்லாத புதியவர்கள் ஆகியோருடனான அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொள்கிறார். அவற்றில் சில வாசகர்களுக்கு எச்சரிக்கையாகவும் படிப்பினையாகவும் அமைகின்றன. ஒரு சில வாசகருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவம் போல் தெரிகின்றன. இந்தப் புத்தகத்தில் 20 கட்டுரைகள் உள்ளன. சிலவற்றில் தந்தி அரசியல் அனுபவங்களையும் பகிர்ந்துள்ளார்.

முருகபுதியின் தாயின் தகப்பன் பொலிஸ் காரர். ஆகையால் தாயை பொலிஸ்காரன் மகள் என முதலாவது கட்டுரையில் அறிமுகப்படுத்துகிறார். அவர் மீது தாய் வைத்திருந்த அன்பையும் தாயுடைய உள்ளணர்வையும் அறிய முடிகிறது. சாகித்திய விருது பெறுபவர் செய்தியின் மூலமாகத்தான் அதனைத்

தெரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

முருகபுதியின் கொள்கையைப் பற்றித் தெரிந்தவர்களுக்கு குலதெய்வம் எனும் அடுத்த பந்தியின் தலைப்பு முரணாகத் தெரிந்திருக்கும். செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பதை இப் பந்தியின் வாயிலாகத் தெளிவுபடுத்துகிறார். பல வீடுகளில் தேடுவாரற்றுக் கிடக்கும் அம்மி, ஆட்டுக்கல்லு என்பனதான் தனது குல தெய்வம் என்பதை அடுத்த சந்ததிக்கு உணர்த்தும் பதிவு. மதிக்கப்படுபவர்களில் ஒருவராக உயர்ந்த இடத்தில் இருக்கும் முருகபுதி, "தோசை சிறுக்கன்" என்ற பெயரை பெருமையாக நினைவுபடுத்துகிறார்..

வெளிநாட்டில் வசித்து விட்டு நாட்டுக்குத் திரும்புவவர்கள் இலங்கையில் நிற்கும் நாட்களில் திட்டமிடாது செயற்பட்டு, உறவினர்களையும் நண்பர்களையும் சந்திக்காமல் சென்றுவிடுவார்கள். ஆனால், முருகபுதி, ஒரு ஊருக்குச் செல்லும் போது அங்குள்ள தனது உறவினர் நண்பர், சந்திக்க வேண்டிய புதியவர் பற்றிய விபரங்களுடன் தான் செல்வார். ஜீவந்தியில் பிரசுரமான குந்தவையின் கதையைப் படித்தபின் இலங்கைக்குச் சென்ற போது குந்தவையைச் சந்தித்து நாற்சார் வீட்டைப் பற்றிய குறிப்பைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

காவியமாகும் கல்லறைகள் எனும் கட்டுரையின் வாயிலாக தமிழகத்தின் முன்னாள் முதல்வர்களான அண்ணாத்துரை, எம்.ஜி.ஆர், கே.டானியல், லெனின், ஹென்றி லோசன், கிறிஸ் சேசுவேரா, கார்ல் மாக்ஸ் ஆகியோரை ரூபகப்படுத்துகிறார். தான் தரிசித்து அஞ்சலி செலுத்திய கல்லறைகளை உணர்வுபூர்வமாகவும் தரிசிக்காதவற்றை கவலையுடனும் தெரியப்படுத்துகிறார்.

இலங்கை, இந்தியா, பாகிஸ்தான், பங்களாதேஷ் ஆகிய நாடுகளில் தேர்தல் என்றால் கலவரமும் வன் செயல்களும் முன்னிலை பெறுகின்றன. அவுஸ்திரேலியாவில் நடைபெறும் தேர்தலை "எங்கள் நாட்டில் தேர்தல்" என முருகபுதி பதிவிட்டுள்ளார். அங்கு தேர்தலில் கட்டாயமாக வாக்களிக்க வேண்டும். வெளி நாட்டில் இருந்தால் அங்குள்ள தூதரகத்தில் வாக்களிக்க

வேண்டும். கள்ள வாக்கு, ஆள்மாறாட்டம் எதுவுமே அங்கு இல்லை. இந்தக் கட்டுரையின் மூலம் இலங்கை யிலும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் தேர்தல் காலத்தில் தனது அனுபவங்களை வெளிப்படுத்துகிறார். இலங்கையில் தனது தேர்தல் பிரசாரங்களையும் நினைவுபடுத்துகிறார்.

படித்தவற்றை என்ன செய்வது? புத்தகங்களை அவதானமாக பாதுகாத்து வைத்திருப்பது பெரிய பிரச்சினைதான். பத்திரிகையாளரும் எழுத்தாளருமான முருகபுபதிக்கும் இந்த பிரச்சினை இருக்கிறது. இலங்கையில் இருக்கும் போது சிலவற்றை புதுவைக்குக் கொடுத்திருக்கிறார். புதுவைக்கும் புத்தகங்களுக்கும் என்ன நடந்தது என தெரியாத நிலையில் இருக்கிறார். சில பாடசாலைகளுக்கும் வாசகசாலைகளுக்கும் அவர் தன்னிடம் இருந்த புத்தகங்களைக் கொடுத்துள்ளார்.

அவுஸ்திரேலிய ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளில் பழைய புத்தகங்கள் எங்கே போகின்றன என்பதை தனது அனுபவ வாயிலாக வெளிப்படுத்துகிறார். ஒருசிலர் கௌரவத்துக்காக புத்தகங்களை வாங்குகிறார்கள். அதனை அவர்கள் படிக்கிறார்களா இல்லையா என்பது பரம இரகசியம். பிரபலமான ஒருவருக்கு முருகபுபதி கையெழுத்துப் போட்டுக் கொடுத்த புத்தகம், அவுஸ்திரேலிய நூலகத்தில் இருப்பதை அவர்

கண்டுள்ளார். இலக்கியத்தை நேசிப்பவர்களால் இதனைச் சகித்துக்கொள்ள முடியாது.

பல எழுத்தாளர்கள் இணைந்து எழுதிய தொடர்கதை, நாவல் நெடுங்கதை என்பனவற்றைப் பற்றி இலக்கியத்தில் கூட்டணி எனும் தலைப்பில் விபரிக்கிறார். இலங்கைப் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் வெளியான இலக்கியக் கூட்டணி பற்றிய விபரங்களையும் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வெளியான அக்கினிக் குஞ்சு எனும் இனிய இதழில் சவிட்சர்லாந்து, பிரான்ஸ், டென்மார்க், ஜேர்மனி, கனடா, நோர்வே, அவுஸ்திரேலியா, இலண்டன், யாழ்ப்பாணம், ஆகியவற்றைச் சேர்ந்தவர்கள் இணைந்து எழுதிய தொடர்கதையைப் பற்றிய விபரத்தையும் பதிந்துள்ளார்.

சொல்ல வேண்டிய கதைகள் என்ற புத்தகத்தில் உள்ள 20 கட்டுரைகளும். ஏதோ ஒருவகையில் வாசிப்பவரின் வாழ்க்கையில் வந்து போன சம்பவங்களில் எச்சமாக இருக்கின்றன. முருகபுபதி, அனுபவத்தில் சந்தித்த சொல்ல வேண்டிய கதைகள் இன்னமும் உள்ளன. சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும் போது அவற்றை அவர் பதிவு செய்து வருகிறார். அவருடைய பட்டறிவு அனைத்தும் அனைவருக்கும் பிரயோசனமாக உள்ளன.

ஆண்டாண்டாய் வேடமிட்டும்

முகம் மாறிப்போக
அகம் மாறா
எம் வாழ்வில்
மீண்டும்
புதிய முகங்களின்
அரிதாரப் பூச்சுக்கள்
வசன ஒப்புவிப்புக்கள்
கதை சொல்ல
பல கட்டியக்காரர்
இம்முறை
அரங்கில்
வட்டக்களரி
என்பதால்
உள்ளூர் மேடையில்
சுற்றி ஆடலாம்
என்ற கனவில் பலர்
ஆண்டாண்டாய்
வேடமிட்டும்
என்ன பயன்
விரித்தாளும்
தந்திரங்கள்
வெற்றிபெற
எங்களின்
வாழ்க்கை நாடகம் மட்டும்

இன்னமும்
அவலச்சுவையோடு
தெருக்கூத்தாய்
நடுத்தெருவில்
காணாமற் போனவரை
தேடியபடி...

பாற்கடல் ஈந்த பிரானே

நீயில்லாத
வெறுவெளி தன்னில்
உன்பெயர்
சொல்லியே
நடக்கும்
ஈனத்தனங்களை
பார்த்தாயா
நீ கட்டி வைத்த
வாழ்வின்றி
சிதறு தேங்காயாகிட
மீண்டும்
நீ வேண்டுமென்றுதான்
எண்ணத் தோன்றுகிறது
நீ பிறந்த மாதத்தில்
எம் தியாகத்தை
நினைந்துருகும்
மாதத்தில்

புலோலியூர் வேல்நந்தகுமார்

பார்த்தாயா
எம் இன மானம் விற்று
பதவிக் கதிரைக்காய்
ஈனத்தனம் புரியும்
இவர்களை
பச்சோந்திக் கூட்டம்
ஒன்றிடம்
பாலகரை
விட்டுவிட்டு
பாற்கடல் ஈந்த பிரானே
நீ எங்கே போய்விட்டாய்
பரிதவித்து நிற்கிறோம்
உண்மை மேய்ப்பனை
இழந்த மந்தைகளாய்
நாம்.

ஆக்கத்தின்: “தாய்மையின் குரலான தாலாட்டுப் பாடல்கள்”

க.சௌந்தரராஜன்

மனிதன் உணவு, உடை, உறையுள் என்னும் மூன்றினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு தனது வாழும் சூழலை உருவாக்கிக் கொள்கின்றான். நகர் சார்ந்த சூழலில் வாழ்பவன் அறிவியல் மற்றும் சமூக வேறுபாடுகளுக்கு ஏற்பக் கலப்புப் பண்பாட்டுநிலையில் வாழ்கின்றான். அதேசமயம் கிராமங்களில் வாழ்பவன் பெரும்பாலும் மரபு சார்ந்த அம்சங்களின் அடிப்படைகளைக் கைக்கொள்பவனாகக் காணப்படுகின்றனர். மரபு சார்ந்த வாழ்க்கை முறைகளைக் கொண்ட கிராம வாழ்க்கையை நாட்டுப்புறவியல் என்னும் ஆய்வுத் துறையினூடாக இன்று உலகளாவிய ரீதியில் பதிவு செய்து வருகின்றார்கள். கிராமிய மக்களின் மரபுவழியான இலக்கிய பண்பாட்டு சமூக கலாசாரம் சார்ந்த அனைத்துச் செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் நாட்டுப்புறவியல் என்னும் இத்துறையினூடாக விளக்கிக் கொள்ள முடிகின்றது. இவ் ஆய்வுமுறை பல்வேறு நாடுகளிலும் வளர்ச்சி பெற்று வருவதைப் போன்றே எம்நாட்டிலும் பல்வேறு அறிஞர்களால் பல பிரிவுகள், தலைப்புகளின் கீழ் ஆராயப் பட்டு வருகின்றது.

அவ்வகையில், மனிதனின் அறிவுவரலாறு அறிவியலாகவும், அவனது சமூக வாழ்வின் பற்றிக்

சூறுவன வரலாறாகவும் அவனது பண்பாட்டு வரலாற்றை எடுத்துரைப்பன இலக்கிய வரலாறாகவும் பரிணமிக்கின்றன. எனவே மனிதனின் பண்பாட்டை விளக்கிக் கொள்ள உதவுவன இலக்கியங்கள் என்பதை உணர முடிகின்றது. இவ் அலக்கியங்களின் வரலாற்றை நோக்கும் போது அவை இரு பிரிவுகளாக வகுக்கப்படலாம் எனத்தோன்றுகின்றது.

1. ஏட்டு இலக்கியம்

2. வாய்மொழி இலக்கியம்

டாக்டர் திருமதி சற்குணவதியின் மேற்கூறிய கருத்துக்களுக்கும் பிரிப்பு முறைகளுக்கும் அமைய எழுத்து வடிவிலான பதிவுகளை வெளிப்படுத்துவன வாகிய நாட்டார் பாடல்கள் பல்வேறு பிரிவுகளை உடைய ஏட்டிலக்கியம் என்னும் வகைப்பாட்டில் அடங்குகின்றன. இவை இலக்கணமுறைகளுக்கமையப் படைக்கப்படுவதால் செம்மையான இலக்கியங்களாகக் காலந்தோறும் உருவாகி காலங்கடந்தும் நிற்க வல்லனவாகவுள்ளன. வாய்மொழி இலக்கியங்களாவன மக்களுக்காக மக்களால் உருவாக்கப்பட்டு அம்மக்களிடையே பயிலப்படும் இவை எத்தகைய இலக்கண வரன்முறைகளுக்கும் அடங்காத தன்மையுடையவை. இவ்வகை இலக்கியங்களைப் படைத்த ஆசிரியர் யாரென்பது தெரிய

வராத போதிலும், மக்களிடையே வாய்மொழியாக செவிவழியாகத் தலைமுறை தலைமுறையாகப் பயிலப்படுபவையாகவுள்ளன. மக்களின் வாழ்க்கைமுறைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட இவ்இலக்கியங்கள் பலவிதமான வெளிப்படுவடிவங்களைக் கொண்டுள்ளன.

“ஒரு நாட்டு மக்களின் நாகரிகத்தை பண்பாட்டை பழக்க வழக்கங்களை வரலாற்றை நாட்டு நடப்பை உண்மையான முறையிலே படம் பிடித்தக் காட்டுவதே நாட்டுப்புறவியலாகும். மனித சமுதாயம் எதை அனுபவித்ததோ எதைக் கற்றதோ எதைப் பயிற்சி பெற்றதோ அவற்றைக் குவித்து வைத்திருக்கும் களஞ்சியமாக இது அமைகின்றது” என நாட்டாரியல் அறிஞர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர்.

நாட்டார் பாடல்கள்

நாட்டுப்புறவியலில் முக்கிய கூறாக அமைவது நாட்டார் பாடல்களாகும். எழுத்தில் ஏதேறாத இவ்வாய்மொழி இலக்கியங்கள் ஒரு நாட்டின், ஒரு இனத்தின் வரலாற்றை அறிந்து கொள்ளப் பயன்படும் முக்கிய மூலமாக அமைகின்றன. அரசியல் சமூக வரலாறுகளையும் பண்பாடுகளையும் இந்நாட்டார் பாடல்கள் வெளிக்காட்டுகின்றன. அதனால் ஒவ்வொரு நாட்டி

லும் ஒவ்வொரு இனத்தின், சமூகத்தின் நாட்டார் பாடல்களும் பேணப்பட ஆராயப்பட வேண்டிய மிகப்பெரிய சொத்தாகும்.

“தமிழரிடையே வழங்கும் நாட்டார் பாடல்கள் மனித உணர்வுகளையும் உறவுகளையும் பண்பாட்டையும் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவன; எழுத்தறிவற்ற, பாமர மக்களிடையே அவை அவர்களது சமூகம் பண்பாட்டு, பொருளாதார உறவுகளை எடுத்துக் காட்டுவன” என கலாநிதி அம்மனகினி முருகதாஸ்(2007:44) குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வகையில், கிராமிய மக்களின் உள்ளத்து உணர்வுகளைத் துல்லியமாக வெளிப்படுத்துவனவாகிய நாட்டார் பாடல்கள் பல்வேறு பிரதேசங்களில் வேறுபட்ட வடிவங்களைக் கொண்டவையாக ஆக்கப்பெற்றுள்ளன. ஆனால் இவை வெளிப்படுத்தும் உணர்ச்சி நிலையில் ஒற்றுமைப்பட்டவையாக விளங்குகின்றன. இப்பாடல்களில் எளிமையான சொல்நயமும் இனிய ஓசைநயமும் இயல்பான கருத்துநயங்களும் அமைந்திருக்கும். இவ்வாறான பாடல்களைத் தேடி எடுத்து நாட்டுப்புறவியல் அறிஞர்கள் பலவிதமாக வகைப்படுத்தியுள்ளார்கள். வாழ்வின் தொடக்கம் முதல் இறுதிவரையுள்ள காலத்தில் மனித வாழ்வுடன் ஒன்றிக் கலந்துள்ள பாடல்களை,

1. தாலாட்டுப்பாடல்கள்
2. விளையாட்டுப்பாடல்கள்
3. கும்மிப்பாடல்கள்
4. தோழிப்பாடல்கள்
5. காதற்பாடல்கள்
6. திருமணப்பாடல்கள்
7. குடும்பப்பாடல்கள்
8. கொண்டாட்டப்பாடல்கள்
9. பக்திப்பாடல்கள்
10. ஒப்பாரிப்பாடல்கள்
11. ஏனையவை

என வகுத்துள்ளார்கள். இக்கட்டுரை இதிலுள்ள முதலாவது பிரிவான தாலாட்டுப்பாடல்கள் பற்றி ஆராய்கின்றது. குறிப்பாக வலிகாமம் பிரதேசத்தில் புழங்கிவரும் தாலாட்டுப்பாடல்கள் பற்றியும் அவற்றின் சிறப்புக்கள் மற்றும் ஏனைய தனித்துவங்கள் பற்றியும் விரிவாகக் காணலாம்.

தாலாட்டு: நோக்கமும் உள்ளடக்கமும்

தாய்மார்கள் தமது குழந்தைகள் அழும் பொழுது அவற்றை அணைத்து, அமைதிப்படுத்தி, நித்திரையாக்கும் பொருட்டு தொடட்டிலில்

அல்லது ஊஞ்சலில் அல்லது ஏனையில் அல்லது நீட்டிய கால்களுக்கு இடையில் படுக்க வைத்து அல்லது அள்ளி மார்போடு அணைத்தபடி உலாவிக்கொண்டு தாய்மை உணர்வின் வெளிப்பாடாகப் பாடும் பாடல்கள் தலாட்டுப்பாடல்கள் ஆகும். குழந்தையைத் தாங்க வைப்பதற்காகப் பாடப்படும் இப்பாடல்களைப் பெண்கள் குறிப்பாகத் தாய்மாரே பாடுவர். அதே சமயம் குழந்தை வளர்ப்பில் முதன்மைபெறும்.

இப்பாடலில் உள்ள பிரதேச வழக்குச் சொற்களும் கருத்தும்:

தாயின் சகோதரிகள், பாட்டி முறையானோர், அதை முறையானோர் மேலும் வயதான பெண்கள் கூடத் தலாட்டுப்பாடிக் குழந்தைகளைத் தூங்கச் செய்வதுண்டு. மேலும் கிராப்புறப் பெண்கள் நகர்புறப் பெண்களிலும் தலாட்டுப் பாடுவதில் ஆற்றலும் அனுபவமுடையவர்களாக விளங்குகின்றார்கள். “தாய்ப் பாசத்தின் விளைவாக அல்லது தாய்மை உணர்விலிருந்தே தாலாட்டுப் பாடல்கள் தோற்றமாகின்றன.” என ஈழத்தில் நாட்டாரியல் ஆய்வில் பெரிதும் ஈடுபாடு கொண்டுழைத்த பேராசிரியர் இ.பாலசுந்தரம் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். அது போலவே, தாயின் பேரன்பை வார்த்தைகளால் வெளிப்படுத்துவனவாகவே இப்பாடல்கள் அமைந்து தாய்-சேய் அன்புப் பிணைப்பின் ஊற்றாக விளங்குகின்றன. “குழந்தை எதிர்காலத்தில் எப்படியெல்லாம் சிறப்புடன் வாழ வேண்டும்; பிள்ளை பிறந்த இனத்தின் குலத்தின் பரம்பரைச் சிறப்பை, வீரத்தினை உறவினர்கள் அன்பால் செய்யும் சீர்வரிசையெல்லாம் இப்பாடல்களில் கூறிப் பாடுவர். குழந்தையின் சிறப்பை, செல்வச் செழிப்பை, அழகுச் சிறப்பையெல்லாம் தாய் கூறக் குழந்தை அவற்றை முன்னிலையில் இருந்து கேட்பதாகப் பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன. சில பாடல்கள் குழந்தைகளிடம் கேள்விகேட்டு அதற்கு குழந்தையே பதிலளிப்பது போலவும் கற்பிதம் செய்து பாடப்பெற்றுள்ளன.

தாலாட்டு என்னும் சொல்லை தாய்(தாலு) + ஆட்டு எனப்பிரித்தால் தால் என்பது நாக்கு, நாக்கை ஆட்டிப் பாடுவதே தாலாட்டு எனப் பொருளாகும். தலாட்டு என்னும் சொல் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் ஓராட்டு எனவும் மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் ஆராட்டு எனவும் தென்னிந்தியாவில் ராராட்டு,

ரோராட்டு எனவும் பயிலப்படுகின்றது. ஏனெனில் தலாட்டின் தொடக்கமாக, “ஆராரோ ஆரிரரோ ஆராரோ அல்லது “ஆராரோ ஆரிரவரோ ஆராரோ” அல்லது “ஓராரோ ஓரிரரோ ஓரிரரோ ஓராரோ: அல்லது “ஓராரோ ஓரிரரோ ஓரிரரோ ஓராரோ: அல்லது “ராதிரரோ ராராரோ ராராரோ ராரிரரோ” அல்லது “ராதிரரோ ராராரோ ராராரோ ராரிரரோ” என்பதாக நாவால் உண்டாக்கும் பொருளற்ற ஒலிப்பு அமைந்திருக்கும் அதைத் தொடர்ந்து தாலாட்டினைப் பாடுவர். அதனால் இப்பெயர்களால் அழைப்பர்.

தாலாட்டுப் பாடல்கள் ஓசை ஒழுங்குடையனவாக அமைந்து நீலாம் பரி இராகத்தில் பாடப்படுவனவாக உள்ளன. இசையமைதியும் தூளியின் அசைவும் தட்டிக் கொடுக்கும் போதுள்ள சுகமுமே குழந்தைக்குத் தூக்கத்தைக் கொடுக்கின்றன. தாயின் கனமான குரலசைவும் சேர்த்தலாட்டின் நோக்கம் நிறைவேறுகின்றது. நகர்ப்புறங்களில் சோச்சோ... சோ என்றோ, ரா..ரா...ரா.. என்றோ லா... லா... லா... என்றோ பாடும் தாய்மாரின் குழந்தைகளும் தூங்கிவிடுவதைக் காணுகின்றோம். குழந்தை அழுமதை நிறுத்தித் தூங்கும்வரை தொடட்டிலை ஏனையைய, படுத்துள்ள கால்மடியை ஆட்டிக் கொண்டிருப்பதுடன் தாலாட்டுநீண்ட நேர அளவில் பாடும்படியாகவும் நேரிடுவதுமுண்டு.

தாலாட்டின் நோக்கம் குழந்தையைத் தூங்கப் பண்ணுவதே. அதனால் தாயின் இயல்பான பேச்சு மொழியிலேயே உருவாகும் இப்பாடல்களில், தாய்மையின் வெளிப்படையான பாச உணர்வினை அடிப்படையாகக் காணலாம். இப்பாடல்கள் ஏட்டில் எழுதி வைத்துப் பாடப்படுவன அல்ல. வாய் மொழியாக தலைமுறை தலைமுறையாகக் கையளிக்கப்படும் சொத்தான இப்பாடல்கள் தற்காலத்தில் வழக்கொழிந்து வருவதாக உணர் முடிகின்றது. நவீன சாதனங்களின் வருகையுடன் ஒலிப்பதிவு நாடாக்கள், வாத்திய இசைப்பதிவுகள் தொலைக்காட்சி மூலம் குழந்தைகள் பராக்குக் காட்டப்படுவதால் பாடல்களில் இருந்த ஈர்ப்புக் குறைவதாகவுள்ளது. மேலும் இப்பாடல்களைப் பாட வெட்கப்படும் சில தாய்மார்கள் மேற்கினம்புவதால் தலைமுறையூடாகக் கடத்தப்படும் இடையறாத தொடர்பைப் பேண முடிவதில்லை எனலாம். இதனால் பல பாடல்கள் அழிந்து வருகின்றன என அறியப்படுகின்றது.

சிறப்பான தலைப்புகள் சில

தாயானவளின் கருவறையி லிருந்து இப்பூமிக்கு வருகின்ற குழந்தை யின் சுகமான பிறப்புக்கு உதவியாக இயங்கும் மருத்துவிச்சி எனப்படும் வைத்திய உதவிகளை வழங்கிவரும் கிராமப் பெண்கள் பிள்ளை பிறந்தவுடன் பாடுவதாகக் கூறப்படும் பாடல்கள் சில வட இலங்கையிலும் ஏனைய பிர தேசங்கள் சிலவற்றிலும் பாடப்படு கின்றன. மண்ணில் நல்ல வண்ணம் நோய் நொடிகளின்றி இக்குழந்தை வாழவேண்டுமென்ற வேண்டுகல், வாழ்த்துகளுடன் இப்பாடல் அமைந் துள்ளது.

மருத்துவிச்சி வாழ்த்து

அயலும் புடையும் வாழ வேண்டும்
அன்னமும் சுற்றமும் வாழ வேண்டும்
ஆச்சியும் அப்புவும் வாழ வேண்டும்
அம்மானும் மாமியும் வாழ வேண்டும்

அரிசிப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
அரிசி மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

நெல்லும் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
நெல்லு மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

மஞ்சள் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
மஞ்சள் மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

மிளகுப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
மிளகு மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

உள்ளிப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
உள்ளி மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

இஞ்சிப்பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
இஞ்சி மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

உப்புப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
உப்பு மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

காசுப் பொதியோடும் வந்தீரோ தம்பி
காசு மலைநாடும் கண்டீரோ தம்பி

வேந்தர்க்கு வேந்தராய் வந்தீரோ தம்பி
வேந்தர் மணிமுடியும் கண்டீரோ தம்பி

கோச்சி வாழ கொப்பன் வாழ
பேத்தி வாழ பேரன் வாழ
பூட்டி வாழ பூட்டன் வாழ
கொம்பன் வாழ மாமி வாழ
குஞ்சியாச்சி வாழ குஞ்சியப்பு வாழ
பெரியாச்சி வாழ பெரியப்பு வாழ

ஊர் வாழ தேசம் வாழ

குருவுக்கும் சிவனுக்கும்

நல்ல பிள்ளையான் இருந்து வாழ்க

வைத்திய வசதிக் குறைவான அக்காலத்தில் வயதுமுதிர்ந்த அனுபவ மிக்க பெண்கள் மருத்துவிச்சிகளைக் கடமையாற்றி குழந்தை பிறக்க உதவிய தோடு, இவ்விதமாக வாழ்த்தி வரவேற் றும் உடல், உளச் சிகிச்சைகளை மேற்கொண்டமையைப் பாடல் பதிவு செய்கின்றது.

அற்புதமான ஓசையோடும், சொல்லாட்சியும் கொண்ட இவ் வாழ்த்துப் பாடல் பிரதேச வழக்குச் சொற்கள் பலவற்றைக் கொண்டுள்ளது. அச் சொற்களையும் அவற்றின் கருத்தையும் கீழே காணலாம்.

அயல் - அயலவர்

அன்னம் - உணவு உட்பட உயிர் வாழத் தேவையானவை

ஆச்சி - தாய், தாயின் தாய்

பொதி - மூட்டை

கொப்பர் - அப்பா

பேத்தி - தாயின், தகப்பனின் தாய்

பூட்டி - பேரன் பேத்தியின் தாய்

கொம்பன் - தாயுடன் பிறந்த ஆண்மகன்

குஞ்சியாச்சி - தாயுடன் பிறந்த ஆண்மகன்

குரு - கல்வி கற்பிப்போர்

பெரியாச்சி - தாயின் மூத்த சகோதரி

புடை - நம்பி வந்து சேர்ந்தவர்கள்

சுற்றம் - இனத்தவர்கள், உறவினர்

அப்பு - தந்தை, தந்தையின் தந்தை

கோச்சி - அம்மா

பேரன் - தாயின் தகப்பனின் தந்தை

பூட்டன் - பேரன் பேத்தியின் தந்தை

மாமி - மாமனின் மனைவி

குஞ்சியப்பு - தந்தையின் இளைய

சகோதரங்கள்

சிவன் - சிவன் முதலாய தெய்வங்கள்

பெரியப்பு - தந்தையின் மூத்த சகோதரர்கள்

ஒருவர் உணவுப் பஞ்சமில்லா

மல் தன் குடும்பம், உற்றார் உறவின ரோடு சுகமாக வாழ்வதென்பது வரம் அல்லவா. அதனை மருத்துவிச்சி சுட்டுவது “அன்னமும்” என்றும் ஒரே சொல்லால் அதனூடு “எல்லா வளமும் பெறுக” என்பது பெறப்படுகின்றது. மேலும் குழந்தையிடம் முறையே அரிசி, நெல்லு, மஞ்சள், உப்பு, காசு என நிறைவளத்தை குறிக்கும் பொருட்களை மூட்டையாகக் கட்டி கொண்டு வந்தீரோ எனக் கேட்கும் அவள் மிளகு, மஞ்சள், உள்ளி, இஞ்சி என மருத்துவம் சார்ந்த பொருட்களும் அதன் முக்கியத் துவம் பிரசவத்தின் போது எத்துணை அவசியம் என்ற நிலையில் கொண்டு

வந்தீரோ எனக் கேட்பது நல்மிக்க தாகும். மேலும் இவற்றையெல்லாம் கடைச்சரக்காகக் கடையில் வாங்கி வராமல் அவை விளையும் இடங்களில் அவற்றின் பெருக்கம், விளைவு, பருண்மை கருதி மலையாக உருவகிக் கின்றமை நோக்கத்தக்கது. வாழ்த்துப் பாடலில் நிறைமங்கலமான சொற் களைக் கையாள வேண்டும் என்பது மரபு. ஆனால் கல்வி அறிவு குறைந்த கிராமமக்களின் வாய்மொழி இலக்கியத் தில் அது அமைந்து வேந்தர் மணி முடியாய் திகழ்கின்றது.

2. ஆராரோ ஆரிவரோ

ஒரு குழந்தையின் பிறப்பு பெற்றோர் மட்டுமன்றி உற்றார், உறவினர், ஊரார் எனப் பலராலும் மகிழ்வுடன் எதிர் பார்க்கப்படுவது; வாழ்த்தி வரவேற்கப் படுவது. அக் குடும்பம் தழைக்கப் பிறந்த குழந்தையை ஏழ்மையால் அவதியுறு வோர் கூடப் பொன்னாக, பொக்கிஷ மாகக் கருதி பேணி வளர்க்க முனைவது இயல்பு. இப்பாடலில் அழும் குழந்தை யிடம் தொடர்ந்து கேள்விகளால் தாய் கேட்பது “அரிய கண்களில் நீர் வடிய நீ அழுகின்றாயே, உன்னை அடித்தவர் யாரென்று சொல்லும்படியாக, மாமியா, அத்தையா, பாட்டியா, ஆச்சியா, அண்ணாவா அடித்தது? அடித்தவரைச் சொல்லி அழுதால் அவருக்கு தண்டனைகள் கொடுப்போம்” என உத்தரவாதமும் சொல்லிக் கேட்கின் றாள். உண்மையில் குழந்தையை யாருமே அடித்திருக்க மாட்டார்கள் எனினும் அவ்வாறு சுவை சொட்ட உருவகப்படுத்தி கேட்பது நயமாகத் தான் உள்ளது.

ஆராரோ ஆரிவரோ ஆராரோ ஆரிவரோ
ஆரடிச்சோ நீயழுதாய் அரிய கண்ணில்
நீர்வடிய?

அடிச்சாரை சொல்லியழு ஆய்க்கினைகள்
பண்ணி வைப்போம்
தொட்டாரைச் சொல்லியழு தோள்விலங்கு
மாட்டி வைப்போம்

மாமி அடிச்சாரோ மல்லிகைப்புச்
செண்டாலே
பாட்டி அடிச்சாரோ பால்வார்க்கும் சங்காலே

அத்தை அடிச்சாரோ அமுதாட்டும் கையாலே
அண்ணா அடிச்சாரோ அரைகுள்ள
கயிற்றாலே
ஆண்பனையின் நுங்கே அணில் கோதா
மாம்பழமே

கூப்பிட்டு நான் கேட்பேன் குஞ்சரமே

சொல்லிவிடு

ஊராட்டுப் பாடல்கள் கிராமத்துக்குக் கிராமம், சமூகத்துக்குச் சமூகம் சில வரிகள் சில சொற்கள் வேறுபட்டுப் பாடப்பட்டாலும் பெரும்பாலான சொற்கள் பொதுவானதாக அமைந்துள்ளன. சிறப்பான உவமான, உவமேயங்களைப் பயன்படுத்தி ஆண்பனை நுங்கே, அணில் கோதா மாம்பழமே, கஞ்சரமே என உவமிக் கின்ற அழகு, தாயின் கற்பனைக்கு அளவேது? எனக் காட்டுகின்றது.

“ஆரடித்து நீரமுதீர் அமுத கண்ணில் நீர் ததும்ப பேரை உரைத்தாக கால் பெருவிளங்கு

பூட்டிடுவேன்

அத்தை மடிமேலும் அம்மாள் மாநீர் தோள் மேல் வைத்து முத்தாட்டும் மரகதமே கண் வளராய்”

எனத் தமிழ் பாடநூலில் ஒரு வகையை கலாநிதி அ.சண்முகதாஸ் குறிப்பிடுகிறார்.

இப்பாடலில் உள்ள பிரதேச வழக்குச் சொற்களும் கருத்தும்:

அடிச்சார் - அடித்தவர்

ஆரடிச்ச யார் அடித்தது

ஆக்கினைகள் - தண்டனைகள்

வார்க்கும் - ஊந்தும், பருக்கும்

அஞ்சுகம் - கிள்

குஞ்சரம் - யானை

அரிய செல்வம் தன் குழந்தை என்பதை ஆண் மகனை நுங்கே என்பதால் உணர்த்துகின்றான். ஆண்பனையில் நுங்கு தோன்றுவதில்லை. அதுபோல் அணில் கோதா மாம்பழமும் அருமை. எளிமையான உவமை, தாயின் உவகையின் புதமை.

03. ஆராரோ ஆரிவரோ அப்பனுக்கு ஆராரோ

கருகம்பானை கிராமத்தைச் சேர்ந்த திருமதி தெய்வானைப் பிள்ளை செல்லத்துரை சொன்ன ஒரு தலாட்டுப் பாடலைப் பாரப்போம்.

ஆராரோ ஆரிவரோ

அப்பனுக்கு ஆராரோ

மான் வயறில் வந்துதித்த

வள்ளி எனும் கண்மணியே

கோல வனத் தொட்டிலிலே

குழந்தையாய் நீயுறங்கு

கானகத்து மான்வயிற்றின்

கண்மணியே நீயுறங்கு

மானடா ஓடுகுது

மறித்துவா நல்லதம்பி

மானோடும் தூரமெல்லாம் - பிள்ளை

தானோட வல்லவனோ

தலாட்ட தலாட்ட

தாதியர் ஏணை தள்ள

அன்னங்கள் தலாட்ட

அரிவைகள் கழந்திருக்க

அரம்பையர்கள் தலாட்ட

ராசாக்கள் கழந்திருக்க

விந்தையுள்ள தொட்டிலிலே

விற்பனரே நித்திரைசெய்

கண்ணே உறங்குறங்கு

கண்மணியே நீயுறங்கு

“வள்ளி எனும் கண்மணியே”, “வல்லவனோ” என்னும் சொல்லாட்சிகள் இதுவொரு பெண்குழந்தைக்கான தலாட்டு என்பதையும் காட்டுகின்றன. அழும் குழந்தையை உறங்க வைக்க தாயுள்ளம் தன் மனதில் எதையெல்லாம் நினைக்கின்றதோ அதையெல்லாம் நயத்தோடு சொல்லிப் பாடுகின்றது. இளவயதிலேயே இறைநம்பிக்கையை, சமய உணர்வை ஊட்டுவிதமாக தலாட்டில் உள்ளடக்கிப் பாடும் பண்பு காணப்படுகின்றதென கிழக்கிலங்கை தலாட்டு ஆய்வாளர் எஸ். முத்துமீரான் கற்பிப்புவது போல, முருகக் கடவுளின் வேடுவர் குலத்துதித்த மனைவியான வள்ளியம்மன் மான் வயிற்றில் உதித்த செய்தியை தாய் தன் குழந்தையில் ஏற்றிப் பாடுகின்றாள். கோல வனத்தையே தொட்டிலாக உருவகிக் கின்ற இத்தாய் கானகத்தில் வாழும் மானவயிற்றில் உதித்த கண்மணியாள் வள்ளியாக தன் குழந்தையை உருவகிக் கின்றாள். அவளது கற்பனை சிறகடித்து பறக்கும் வேகம் அடுத்த வரியில், “மானடா ஓடுகிறது மானின் வேகத்துக்கு இக்குழந்தை தானும் ஓடி விளையாட வல்லவளா? இல்லையே” எனவும், நல்ல தம்பி என்பவனை “மானை மறித்துப் பிடித்துவா என் மகளோடு விளையாட” எனவும் கூறுவதாக அமைகின்றது.

இத்தாயானவள் தன் கண்மணியைத் தூங்க வைக்க தயார்படுத்தியுள்ள விந்தைத் தொட்டிலைப் பற்றிக் கூறுகின்றாள்: வோறொரு தாயின் கூற்றாக ஒரு தலாட்டு உள்ளது. அதில்

(4)

“பச்சை இலுப்பை வெட்டிப்

பால்வடியத் தொட்டில் கட்டி

தொட்டிலுமோ பொன்னாலை

தொடுகயிறோ முத்தாலை

முத்தளப்பன் செட்டி

முடி தரிப்பவன் ஆசாரி

ஆசாரி வாசலிலே

ஆணை வந்து நிற்குதபா

ஆணை விலை மதிக்க

ஆயிரம் பேர் தாதியராம்

தாதியர்கள் ஏணைதள்ள

தங்கமே தாலேலோ”

அந்தாதிப் பாடல் போன்ற இப்பாடலை கருகம்பானை திருமதி பொன்னுப்பிள்ளை விசுவநாதர் பாடிக் காட்டினார். பொன்னால் செய்த தொட்டிலின் தொடுகயிறுகள் முத்தால் இழைக்கப்பட்டவையாம். வாணிபம் செய்யும் முத்துச் செட்டிமார் முத்துக்களை தருவோர்களாம். குழந்தைக்கு முடி செய்ய வந்தவருக்கும் ஆசாரி வீட்டு வாசலிலே கூலியாக ஆணை வந்து நிற்கின்றதாம். அந்த ஆணையின் விலை “ஆயிரம் பொன்னோ அத்தற்கும், மேலேயோ” என மதிப்பிடுவதற்கு ஆயிரக்கணக்கான ஏவலர்கள் நிற்கின்றார்களாம். அவர்கள் தான் குழந்தையின் தொட்டிலை ஆட்டுவார்களாம். என்னே கற்பனை. செல்வம் உள்ள வீட்டுக் குழந்தையாளாலும் வறியவன் வீட்டுக் குழந்தையாளாலும் தொட்டில் பொன் தான்: தொடுகயிறு முத்துதான்.

5. தேவி பெற்ற சீதனம்

மேற்கூறிய பாடல்களை ஒத்த ஒரு தலாட்டுப் பாடலை திருமதி காந்தியம்மை ஆறுமுகம் (கருகம்பானை) அவர்கள் பாடினார்.

ஆராரோ ஆராரோ

ஆரிவரார் ஆராரோ

கண்ணே உறங்குறங்கு

கண்மணியே நீயுறங்கு

பச்சை இலுப்பை வெட்டி

பால்வடியத் தொட்டில் கட்டி

தொட்டிலுமோ பொன்னாலை

தொடுகயிறோ முத்தாலை

முத்தான முத்தே பள்ளை

முதுகடலில் நல்ல முத்தே

ஆரமுதே தேனே தங்கா

அழ வேண்டாம் தெள்ளமுதே

தேனிலும் தேனே

தேவி பெற்ற திரவியமே

கண்ணே உறங்குறங்கு

கண்மணியே நீயுறங்கு

எளிய பதங்கள், இன்னோசைப் பாங்கிலே நெடிவோசைத் தலாட்டு. நல்ல ஆழமான சமுத்திரத்திலே விளைந்த நல்முத்தாகிய தங்கக் குழந்தையை கண்மணியை; ஆரமுதே; தேனே; தெள்ளமுதே; திரவியமாகப் பேற்ற தாய் தேவி என்பாளின் கூற்றாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

6. அரும்பொருள்

திருமதி காந்தியம்மை ஆறு முகம்(கருகம்பாணை) சொன்ன இன்னு மொருதாலாட்டுபாடல் இதுவாகும்.

ஆராரோ ஆரிவரோ

ஆரிவர் ஆராரோ

அப்புக் கரும்பொருளோ

அம்மான்கள் ஆரமுதோ பிள்ளை

பேத்திக்கரும்பெதிளோ -உணைப்

பெற்றதாய் அற்புதனோ?

அப்புதனிய வெண்டோ பிள்ளை

அங்கொருநாள் தங்காமல்

மாரிமழைக்கோ பிள்ளை

மழைக்கால இருட்டிலையோ

தாமும் மடலினையோ பிள்ளை

தவமிருந்து வந்தனியோ?

கிராமத்து தாய்மார்களின் அதியற்புதப் படைப்பாற்றல் குழந்தைகள் மட்டு மல்ல, இத்தாலாட்டுப் பாடல்களும் தான். குழந்தையின் நலன் ஒன்றையே சிந்தித்து உறவினர்களின் பாசப் பிணைப்பைப் பாடலாக்கி குடும்ப உறவு களின் மதிப்பை உயர்த்துகின்றனர். தனக்குப் போலவே தன் குடும்பத்தார் எல்லோரும் இக்குழந்தை அரும் பொருளாக அமையும் நேர்த்தியைக் கூறி, தன் சகோதர்களுக்கும் ஆரமு தாக அமைந்த குழந்தை இயற்கைச் சீற்றங்களையும் வென்று தவமாய் தவமிருந்து வந்த பிள்ளையெனப் பாராட்டி சீராட்டுகின்றனர்.

07. ஆறுமுக வேலவரோ...

தாயின் அன்புக்கு முன்னால் சாதி, குலப் பெருமைகள் ஒரு பொருட்டேயல்ல. ஆனால் ஒழுக்க முள்ள உயர் பண்புகள் நிறைந்த தன்மைகளுடன் தன் குழந்தை சமூகத் தில் விளங்க வேண்டும் என்பதில் தாய் உறுதியாக இருப்பார். தாயின் வளர்ப் பிலே தான் பிள்ளையின் எதிர்காலமே அடங்கியுள்ளது என்பது முக்காலமு முண்மை நம்மைப் படைத்த இறைவன் எமக்குத் தந்த அருங்கொடையாகவே குழந்தையைக் கருதுவதால் குழந்தை யும் தெய்வமும் தாயைப் பொறுத்த வரையில் ஒருவராகவே கருதப்படு கின்றனர். இத்தாலாட்டுப் பாடலில் தன் குழந்தையைத் தான் வழிபடும் தெய்வங்களின் அழகு, மகிமை, ஈர்ப்புக் காரணமாக அத்தெய்வங்களாகவே உருவகிக்கின்றனர். புராணச் செய்தி களின் உட்பொருளைத் தன் எளிமை மிகு சொல்லாடலில் பொதிந்து, தெய்வத் திருமகனாகத் தன் குழந்தையை வியக்கின்றனர். அழகுக்

குத் தலைவனான சுப்பிரமணியக் கடவுளின் பல்வேறு அவதாரத் தத்துவங்களையும் தன் குழந்தையில் காண்கின்றார். தில்லைச் சிற்றம்பலத் திலாடும் ஆனந்த தாண்டவ நடராசப் பெருமான் இப்பிரபஞ்ச அழகை யெல்லாம் ஒருங்கே திரட்டிய சுந்தரன் என்பதை பக்தி இலக்கியம் படைத்த அத்தனை அருளாளர்களும் கூறியுள் ளனர். அதனைத் தொடர்ந்து தன் தாலாட்டில் இத்தாய் எத்துணை நய மாகக் கூறியுள்ளாள். “கதிர்காமக் கந்த சுவாமியாரே? வல்லிபுரப்பதியில் விற்றிருக்கும் மகாவிஷ்ணு சுவாமியோ” என்று கூட மலைக்கின்றாள். தெய்வீக அழகு என்பது பொக்கைவாய்ப் புன்னகையும் கன்னங்குழியும் குமின் சிரிப்பும் கொண்ட குழந்தைக்கும் சொந்தந்தானே. “பழம் நீ” பச்சை மயிலேறிப் பாருலகைச் சுற்றி வந்த மயில் வாகனனும் நீ” எனத் தன்மகனைத் தலாட்டும் ஒரு தாயின் குரலைத் தன் குரலில் சொன்னவர் கருகம்பாணையைச் சேர்ந்த திருமதி சின்னத்தங்கம் ஆறுமுகசுவாமி.

ஆராரோ! ஆரிவரோ!

ஆய் ஆய் ஆராரோ

தில்லைச் சிதம்பரரோ பிள்ளை

தேவப் பிராமணரோ

அல்லல் துயர் தீர்க்க வந்த

ஆறுமுக வேலவரோ

கூரனுடல் வேலனுக்கும்

சுப்பிரமணிய கடவுளோ

இரண்டுமலை திரண்டுள்ள

இருகையில் வேல்வாங்கி

இரண்டு மலைநாலாக்க

எழுந்தருளி வந்தனிரோ

தாரகா கூரனுடல்

தரணிதனில் போய் வீழ்க்

கூறுடைய வேல்பிடித்த

கொற்றவரும் நீர்தாமோ

கந்தசுவாமியோ பிள்ளை

கதிரைப் பதியாரோ

வந்த வீணை தீர்க்க வந்த

வல்லிபுர சுவாமியோ

பச்சை மயிலேறி பிள்ளை

பழத்திற்கோ ஒருநொடியில்

செச்சை முழங்கத்

தேசவலம் வந்தவரோ

மயிலாடக் குயில்கூவ

கோயிலிலே சங்கூட

அழகான மயிலேறி பிள்ளை

உலகை வலம் வந்தனிரோ

8. திருமாலழகர்

(முதற்கூறிய தாலாட்டில் சைவ

சமய பாரம்பரிய செய்திகள் அதிக மிருந்தது போலவே இனிவரும் தலாட்டில் வைணவசமய புராண இதிகாசச் செய்திகள் இழையோட பாடப் பெறும் தன்மையைக் காண்கின்றோம். கருகம்பாணை அம்மையார் திருமதி சின்னத்தங்கம் ஆறுமுகசுவாமி இதனைப் பாடிக்காட்டியுள்ளார்.

மதுரை அழகாரோ

மாவூற்று வேலவரோ

திருமால் அழகரோ நீர்

சேவிக்க வந்தனீரோ

பாற்கடலில் ஆமையாய்

பருமலையைச் சுமந்தவரோ

பன்றிருக்க கொண்டு

பரதனைக் காத்தவரோ

இரணியன் நெஞ்சத்தை

இருதுண்டாய் பிளந்தவரோ

ஈரடியால் மூவுலகை

ஏற்றளந்த பெருமானோ

தந்தையின் உத்தரவால்

தாய் சிரத்தைக் கொய்தவரோ

அச்சுதனுக் கண்ணலாய்

அவதரித்த அரவமோ

மூர்க்க குணக் கம்சன்

முடி சிதறச் செய்தவரோ

கண்ணே உறங்குறங்கு

கண்மணியே நீயுறங்கு.

மாவூற்று - மாவிட்டபுரம்

அரவம் - ஆதிசேஷன் என்னும் பாம்பு

சேவிக்க - வணங்க

வந்தனீரோ - வந்தவரோ

9. கடலே... கடலரசே

இறைவனைப் பற்றியும் அவனது திருவிளையாடல் களால் எழுந்த புராணங்களின் இதிகாசங்களின் சிறப்புகள் பற்றியும் அக்காலத்தில் யாவுமே வாய்மொழியாகவே வழங்கி வந்தன. வேதங்கள், ஆகமங்கள் போன்ற முதனூல்கள், சமய காப்பியங் கள், நீதி நூல்கள் போன்றவும் கவிதை வடிவில், இசைப்பாடல் வடிவில், செய்யுள் வடிவில் தான் இருந்து பின் ஏட்டில் எழுதப் பெற்றன. காலஞ்செல்ல காசிதப் பயன்பாடு, அச்சியந்திரக் கண்டுபிடிப்பு என்பவற்றினூடாக அச்சில் ஏறிப் பரவலான பயன்பாட்டுக்கு வந்தன. ஆனால் நாட்டார் இலக்கியங் களான இவை பிரதேசத்துக்குப் பிரதேசம், சமூகத்துக்குச் சமூகம் அவர் களளவில் பயிலப்பட்டு பின் வழக் கொழிந்து போய் விடுகின்றன. ஏடுகள், புத்தகங்கள் கூட சில அரசியல் காரணங்களாலும் இயற்கை பேரிடர்

களாலும் உயிரிகளாலும் அழிக்கப்படுவனவாகவுள்ளன. ஆயினும் “எதிரே வருந் திரைக்கு ஏடெதி ஓடவிட்டு” அதிசயங்களை திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், அருணகிரிநாதர் போன்ற அருளாளர்கள் நிகழ்த்தியமையும் வரலாறு. எனவே கல்வியின் பெருமை என்றும் பெரிதே. ஒரு குழந்தையை கற்றவனாக, சான்றோனாகத் தாயும் தந்தையும் சமூகமும் என்றும் கடப்பாடுடையவர்களே. அவ்வாறான ஒரு கற்றவனாகக் குழந்தையைக் காண விரும்பும் ஒரு தாயின் தலாட்டு இது.

கடலே! கடலரசே!

ஆராரோ! ஆரிவரோ பிள்ளை
ஆய் ஆய் ஆராரோ

சீராரும் வேத நெறி

சித்திரத்தைத் தாலாட்ட

காரரும் மேவிக்

கணபதியே காத்தருள்வாய்

கடலே! கடலரசே பிள்ளை

கன்னியிளங் கோமாளோ

கடலைத் தயிராக்கி பிள்ளை

கண்மலையை மத்தாக்கி

கடலால் வருந்திரையை

கையால் அடிச்சமர்த்தி.

எதிரே வருந்திரைக்கு

ஏடெழுதி ஓடவிட்டு

ஏடு தலையில் வைத்து

எழுத்தாணி கூட்டில் வைத்து

பொன்னின் எழுத்தாணி

பொற்பதித்த புத்தகங்கள்

பிள்ளைக்கு வெள்ளை மிதியடியாம்

வேந்தர் குடை கைக்குட்டையாம்

ஆராரோ ஆரிவரோ பிள்ளை

ஆய் ஆய் ஆராரோ

ஏடு, எழுத்தாணி என்பன கல்விக்கான ஆதாரங்கள். அவற்றைத் தலைமேல் வைத்து போற்றும் சமுதாயம் நிச்சயமாக மேநிலை அடையும். பொற்பதித்த புத்தகங்களையும் ஏடு எழுத்தாணி களையும் கொண்டு கல்வி கற்றகச் செல்லும் தன் குழந்தைக்கு வழியிலே வரும் துன்பங்கள் காலில் குத்தி விடாமல் வெள்ளை மிதியடி அணிவித்து, வெயில், மழையால் வரும் துன்பங்கள் மேனியில் ஊறு செய்யாமல் தடுக்க, வேந்தர்களே பயன்படுத்தவல்ல பாதுகாப்பான குடையை கைக்குடையாக தந்து, சீராரும் சேதநெறி மற்றும் சித்திரமதம் கலைகள் அறுபத்து நான்கும் கற்க அனுப்பப் பாடுபடுபவன் காராரும் மேனிக் கணபதியாம்

ஞானமருளும் விநாயகரைத் தொழுது காக்கும்படி வேண்டுதல் செய்கின்றான். கல்விக் கடலைக் கண்மலை மத்தால் கடைந்து, கடல் தயிராகி, ஞானம் என்னும் வெண்ணெயாக திண்டு வர, ஏந்தி அருந்தி, ஞானவானாக உருவாகும் வரை வரும்துயர்த்தி” காப்பவளாகிய அத்தாயின் உள்ளத்துக் கனவுகள், கற்பனைகள் தாய்மை உணர்வுடன் பாடப்படும்போது அற்புதத் தாலாட்டாகி நமக்குக் கிடைத்துள்ளன.

10. கும்பிடடி வள்ளியம்மை

பெண் என்பவளிடமே சந்ததியை தோற்றுவிக்கும் கருவளம் அமைந்துள்ளது. இதனால் குழந்தை இல்லாத பெண்ணை மலடி, இருளி என்று அவமானப்படுத்தத் தயங்காததாக சமூகம் இருந்து வருவது உண்மையே குழந்தை பெற்றுத் தராதவனை விலக்கி வைக்கவும் ஆண்கள் தயங்காத நிலை என்றுமே இருந்து வருகின்றது. இதனால் நல்ல கணவன் கிடைக்க வேண்டும் என்று விரதங்கள், நியமங்களை, சடங்குகளைக் கடைப்பிடிக்கும் பெண்கள் மணமானவுடன் நல்லபடியாகக் குழந்தைப்பேற்றை எதிர்பார்த்து நோன்புகள் விரதங்களை அனுஷ்டிக்கிறார்கள். புகழ்பெற்ற தலங்களுக்குச் சென்று நேர்த்தி வைப்பதும், குலதெய்வ வழிபாடுகளை நியமமாகப் புரிவதும் புண்ணிய தீர்த்தங்களிலாடிப் பிரார்த்தனைகள் செய்வதும் காலங்காலமாக நடைபெற்று வருகின்றமையை அறிவோம்.

மலடி மலடி என்று

மாநிலத்தோ ஏசாமல்

மலடிக்கொரு பிள்ளை

மாயவனார் தந்த பிச்சை

இருளி இருளி என்று

இந்நிலத்தோ ஏசாமல்

இருளிக்கொரு குழந்தை

எஸ்வரனார் தந்த பிச்சை

காயாமலடி என்றும்

கள்ளி என்றும் ஏசாமல்

காயாமலடிக்குக் கற்பகனார்

தந்த பிச்சை

எனா மலடி என்றும்

இருளி என்றும் ஏசாமல்

எனா மலடிக்கு எஸ்வரனார்

தந்த பிச்சை

பிள்ளையில்லையென்று

பெருந்தவங்கள் செய்தேனை

மைந்தன் இல்லையென்று

மாதவங்கள் செய்தேனை

வெந்த மாத்தின்றால் விரதம்

அழியுமென்று

பச்சை மாத்தின்றும்

பகவானைக் கைதொழுது

வெள்ளிக்கிழமை விரத

மகத்துவத்தால்

பிள்ளைக்கனி தீர்க்கப்

பிறந்த நவரசமே

பரமசிவன் வாசலிலே

பலநாள் தவமிருந்து

பரமசிவனார் தந்த

பைங்கிளியே கண்வளராய்

எஸ்வரியாள் வாசலிலே

இரந்து தவங்கிடந்து

எஸ்வரியாள் தந்த

இந்திரனே கண்வளராய்

என்றெல்லாம் சமூகத்தின் ஏச்சுக்கு ஆளாகாமல், எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறி குழந்தைச் செல்வத்தை பெறுகின்ற தாய்மார்,

“வந்தாரோ வேல்முருகர் - கானில்

வள்ளிதனைக் கைப்பிடிக்க

கும்பிடவள்ளியம்மை பிள்ளைவெந்த

குற்றமெல்லாம் போயகல”

என்றுபாடுவது இயல்பே அல்லவா.

முடிவுரை

வாழ்க்கையோடு பின்னிப் பிணைந்துள்ள தாலாட்டின் மகத்துவத்தினை உணர்ந்து தாய்மையின் குரலான இவற்றை பேணிப் பாதுகாப்பதும் ஆவணப்படுத்துவதும் அவசியமான பணிகளாகும். இப்பாடல் களைத் தெரிந்து வைத்துள்ளவர்கள் காலப்போக்கில் மறைய இவ்இலக்கிய வடிவமும் மறை நேரிடும் அபாயத்தை நினைத்து ஒரு சேகரிப்புக்காகப் போட்டிகளையோ கருத்தரங்கையோ ஒழுங்கு செய்து பாடத் தெரிந்தவர்களின் ஒலி, ஒளிப்பதிவை உருவாக்க முனைவது வேண்டப்படும் பணியாகும்.

“தெள்ளமுதே தேனே தெவிட்டாத தாலாட்டே

தெரிவித்தேன் நானே: தாய்மரர்க்குப் பாராட்டே”

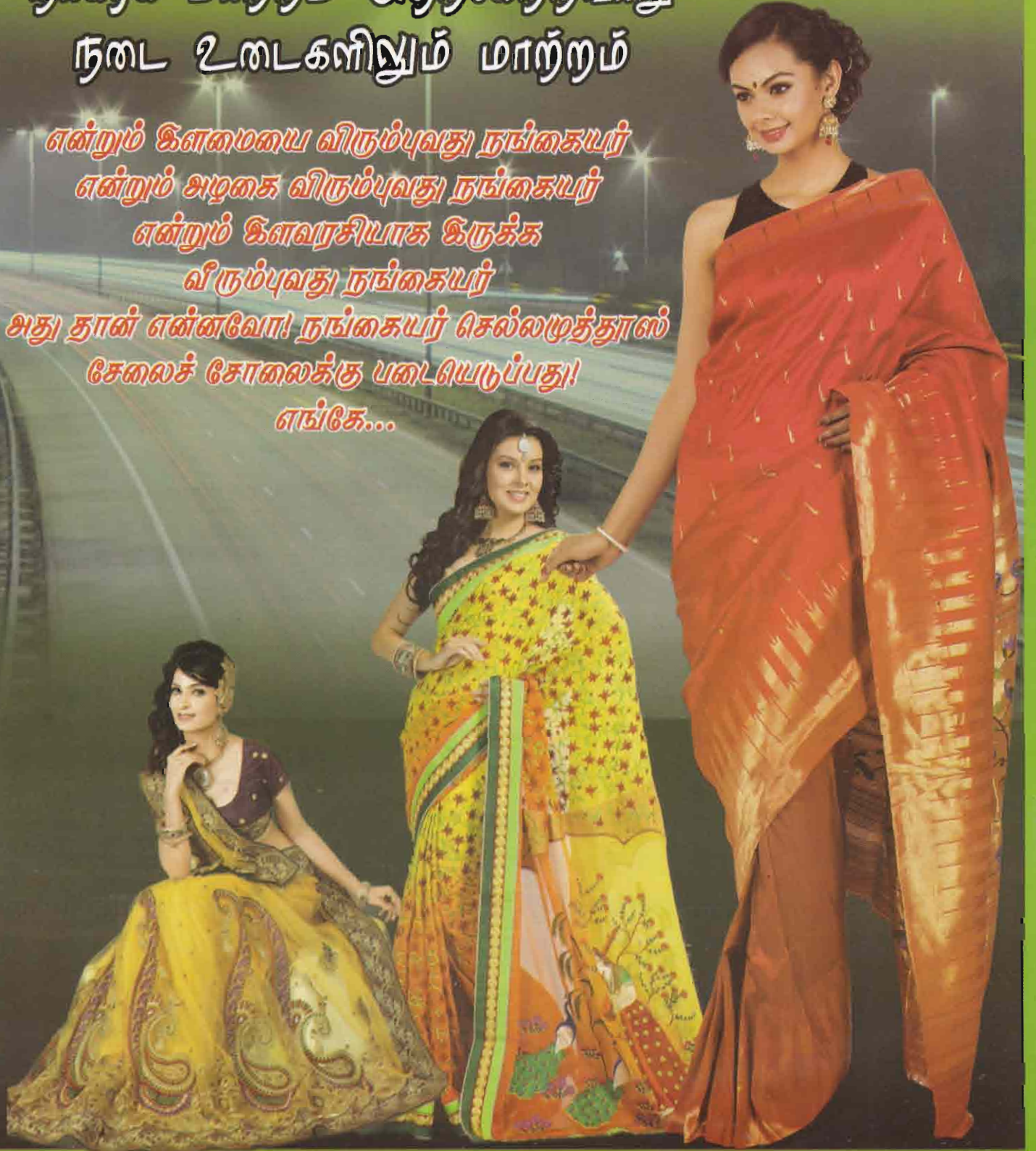

SELLAMUTHUS

textiles

நங்கையரோ விரும்புவது
நாகரீக மாற்றம் சிதர்கேற்றவாறு
நடை உடைகளிலும் மாற்றம்

என்றும் கீளமையை விரும்புவது நங்கையர்
என்றும் அழகை விரும்புவது நங்கையர்
என்றும் கீளவரசியாக கிருக்க
விரும்புவது நங்கையர்
அது தான் என்னவோ! நங்கையர் செல்லமுத்தூஸ்
சேலைச் சோலைக்கு படையெடுப்பது!
எங்கே...

கிருபா லேர்னர்ஸ் KIRUBAA LEARNERS

DS.589 அரசு அங்கிகாரம் பெற்ற கனகர (A) தர சாரதிப் பயிற்சி பாடசாலை

கி.ல. 226, கஸ்தூரிப்பார் வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

021 2224353, 0777 225 292

071 4546960

சிறந்ததோர் சாரதி என்போதும்
வீதி ஒழுங்கு பற்றி விழிப்புடன் இருப்பார்.

கல்வி மற்றும் சமூக சேவைக்கான
விருது பெற்ற போது

வடமாகாணத்தின் முதற் தர சாரதிப் பயிற்சிப் பாடசாலை

- ★ குறிப்பிட்ட காலப்பகுதியில் விரைவான சாரதி அனுமதிப்பத்திரம்.
- ★ மும்மொழிகளிலும் வாகனப்பயிற்சி.
- ★ இரவு நேர வாகனப்பயிற்சி.
- ★ எழுத்துப்பரீட்சைக்கு விசேட வீதி ஒழுங்கு வகுப்புகள்.
- ★ தவணை முறைக் கட்டணங்கள்.
- ★ அசோக் லேடன் பஸ் மூலமான கனரக வாகனப்பயிற்சி.
- ★ சகல கிளைகளிலும் பயிற்சி வகுப்புகள்.

யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, மன்னார், கிளிநொச்சி.